CUM RĂSPUNDEM NOI PROVOCĂRILOR SATANISTE ALE GLOBALIZĂRII?

*

Dincolo de aşa-zisele «valori» ale civilizaţiei moderne, dincolo de publicitatea ispititoare şi agresivă, dincolo de afirmarea erotismului, violenţei şi perversiunilor ş.a.m.d., se ascunde vrăjmaşul lui Dumnezeu - satanismul

ANTOLOGIE
cu texte culese şi comentarii
de Iacoboaie Radu

SUCEAVA
2011

MOTTO:

Doamne, aprinde iarăşi evlavia în noi,
Pe care au avut-o primii Tăi creştini
Şi ajută-ne să fim la Judecata de Apoi
Încununați de Tine, mult mai senini.

Ne întăreşte pe noi în credință pe vecie,
Gustând mereu din ospățul cel ceresc
Iar viața toată să ți-o jertfim doar Ție,
Zdrobind păcatul şi duhul cel lumesc.

autorul

Dacă s-a pierdut ceva în om este simțul sacrificiului, al jertfei, fundamental pentru om. Lipseşte simțul onoarei şi al altruismului; omul de azi e pragmatic, realist, nu idealist, nu arde pentru idei. Pe vremea mea, am văzut cu ochii mei oameni care au mers până la capăt.

Constantin Noica

CUVÂNT ÎNAINTE

Aceste rânduri s-au născut din dorința fierbinte a autorului de a oferi lumii de astăzi, tot mai frustrate şi deznădăjduite, mesajul creştinismului ortodox, care este singurul creştinism adevărat şi neschimbat de mai bine de două mii de ani. Pentru că învățătura de credință a ortodoxiei este într-adevăr antidotul maladiilor groaznice de care suferă omenirea în acest nou mileniu în care am păşit. Este şi motivul pentru care am acordat în această lucrare o atenție sporită MASS-MEDIEI şi SINUCIDERII. Pentru că, tot mai mulți tineri îşi pun capăt zilelor, fie în mod inconştient, fie din proprie voință, dintr-o dată sau mai lent, crezând că îşi manifestă astfel libertatea.

Din păcate, omul modern al ultimelor veacuri în special, s-a îndepărtat enorm față de Dumnezeu, a optat tot mai mult pentru valorile materiale în detrimentul celor spirituale, a îmbrățişat idoli şi patimi de tot felul, pornind de la filosofiile umaniste şi materialism. Abandonându-se unui stil de viață „nou'' şi „progresist'', nesănătos în esența lui şi adeseori chiar imoral, trăind într-un ritm amețitor şi stresant impus în mod premeditat şi sistematic de către agenții globalizării, omul zilelor noastre este tot mai convins că paradisul şi fericirea pot fi create aici pe pământ. În consecință, a decis că trebuie să-şi trăiască viața frenetic, cu intensitatea la maximum, potrivit sloganului *„să trăieşti puțin, dar bine!''*.

Ca simplu creştin ortodox şi autor de carte (lucrări despre comunism, globalizare, masonerie, ecumenism, despre adevăratul Mihai Eminescu şi altele), nu am putut rămâne indiferent înaintea recentelor «spectacole» dezlănțuite de înainte-mergătorii Antihristului. Nu poți sta deoparte asistând nepăsător la prăbuşirea tuturor valorilor şi semenilor tăi. Întocmai ca şi alții, misionari, fie clerici sau mireni, propun tinerilor de astăzi să ia aminte cu multă atenție la vremurile actuale, precum şi la cele ce se pregătesc să vină peste noi.

E TIMPUL SĂ NE ÎNTOARCEM LA DUMNEZEU. Nu cred că există altă cale pentru ca omenirea să iasă din impasurile în care se află, cu voia şi fără voia ei. Tinerii de astăzi şi noile generații care vin, au datoria să-şi salveze şi neamul din care fac parte, valorile sale, să conştientizeze provocările globalizării şi riscurile acesteia, **să combată realitatea mediatică** întreținută artificial prin aproape toate mijloacele de informare în masă. Această realitate virtuală, contrafăcută a fost inventată anume pentru ei, ca o adevărată cursă pentru a se ajunge la anestezierea completă a simțului critic şi obiectiv.

Amestecul valorilor, dispariția granițelor dintre bine şi rău, dintre adevăr şi minciună, inversarea valorilor, sunt realități contemporane şi tinerii au nevoie să vadă şi să înțeleagă aceste realități exact aşa cum sunt. Spre exemplu, lumea nu este chiar atât de violentă aşa cum ne apare pe micul ecran, dar mass-media doreşte în acest fel să impună violența ca un model de urmat, chiar dacă nu într-un mod direct. La fel se întâmplă şi cu erotismul care debordează peste tot. Adevăratele valori însă, nu sunt cele promovate cu atâta abnegație de uneltele globalizării (majoritatea analiştilor politici şi economici, psihologilor şi sociologilor, oamenilor de presă, regizorilor şi scenariştilor etc.).

Pe de altă parte, **tinerii trebuie să conştientizeze că atacurile mass-mediei îi vizează tocmai pe ei, pentru a edifica „noua lume''**. Ei sunt cei chemați să-i pună temelie. Şi, din păcate, toate schimbările majore care se petrec astăzi în societatea noastră „postmodernă'' şi care vizează domenii vitale precum educația, spiritualitatea, cultura şi tradiția se vor răsfrânge în mod inevitabil şi asupra fiecărui tânăr în parte.

În opinia noastră, un prim pas pe calea întoarcerii la Dumnezeu şi la credinţa drept măritoare este **redobândirea liniştii sufleteşti**, pe care actuala societate o exclude cultivând diverse tentaţii şi provocări, o zbatere permanentă şi inutilă în fond. Avem nevoie vitală de a ne găsi răgazuri în care să mai reflectăm noi înşine asupra vieţii noastre şi lumii în care trăim.

Al doilea pas ar putea fi **cunoaşterea istoriei românilor şi marilor noastre valori**. De pildă, să descoperim ce a însemnat mult denigrata, îndeosebi de către comunişti, Mişcarea Legionară (în esenţa ei de la bun început antibolşevică şi împotriva francmasoneriei). Aceste aspecte au fost tratate pe larg într-un alt volum, intitulat <u>Jertfa tineretului naţionalist din perioada interbelică</u>.

Să înţelegem că **naţionalismul** înseamnă de fapt patriotism şi nu extremism, cum se încearcă a se acredita atât de mult în media de astăzi prin schimbarea de sens al acestui cuvânt. Este demn de reţinut că, un fost preşedinte al PNL şi al senatului (1996-2000), Mircea Ionescu-Quintus, recunoştea recent printre altele: *”În vremea aceea, tineretul şi mai ales tineretul universitar – nu cred că exagerez – în proporţie de peste 80% se apropiase sau chiar se înscrisese în Mişcarea Legionară”*. (în cotidianul Adevărul, din 11 martie 2011).

Apoi, un alt pas ar trebui să fie **identificarea provocărilor globalizării, manipulării şi bombardamentului informaţional la care am fost şi suntem expuşi**. Despre acestea m-am referit pe larg şi în alte lucrări. Acum însă am insistat pe atitudinea sau răspunsul nostru faţă de toate acestea. Suntem responsabili nu numai pentru prezentul nostru, ci şi pentru viitor, pentru tot ceea ce lăsăm în urma noastră. Tinerii de azi vor fi adulţii de mâine şi au dreptul la adevăr.

Să încercăm **a ne împăca prin rugăciune şi post cu Dumnezeu**. Trebuie să recunoaştem, în adâncul sufletului nostru, că nu putem face nimic singuri, numai prin voinţa noastră. De aceea, ne rugăm Lui, Creatorului nostru şi al întregii lumi, să ne dea mereu toate cele de folos şi trebuinţă în fiecare zi. Vom ajunge să observăm că există un terifiant război nevăzut în jurul nostru şi că rugăciunea, postul şi faptele bune sunt armele noastre.

Înaintând treptat în virtuţile duhovniceşti, prin jertfă şi răbdare, vom putea primi daruri şi mai înalte. Vom ajunge să-i iubim pe toţi semenii, inclusiv pe cei care ne urăsc pe noi. Abia atunci, se va putea spune că binecuvântarea lui Dumnezeu este deasupra noastră în chip deplin. Abia atunci <u>vom simţi adevărata fericire, care este fericirea duhovnicească</u>.

Tinerii să nu deznădăjduiască, oricât de greu le-ar fi la început şi orice perspective sumbre li s-ar profila la orizont. Chiar singurătatea nu există de fapt. În toate încercările grele ale vieţii, având credinţă şi fapte plăcute lui Dumnezeu, nu suntem niciodată singuri, pentru că Însuşi Dumnezeu ne poartă pe braţele Sale.

Trebuie amintit şi faptul că, Dumnezeu nu ne-a părăsit pe noi nicicând, ci unii oameni, în mândria lor luciferică şi slujind satanei, l-au părăsit pe El lepădându-se de dreapta credinţă. Dumnezeu n-a murit, cum au declamat nenumăraţii corifei materialişti, nihilişti, gnostici sau anarhişti, hedonişti şi existenţialişti, atei şi comunişti. Ci dimpotrivă, a fost şi este prezent mereu în creaţia Sa până la sfârşitul veacurilor.

Sper de asemenea, că bunul Dumnezeu va reaprinde în sufletele a tot mai multor ortodocşi curajul mărturisirii Adevărului, în aceste vremuri de mare cumpănă, dăruite nouă pentru a ne curăţi de patimile şi păcatele noastre, inclusiv ale înaintaşilor noştri şi a dobândi mult râvnita mântuire. Pentru că, aşa cum spunea un părinte, cel mai important lucru pentru creştinii ortodocşi este tocmai <u>unde aşează Dumnezeu sufletul nostru</u>. Adică, în grădina Raiului spre bucuria eternă sau în Iadul cumplit spre osânda veşnică.

Să ne întărească bunul Dumnezeu în credinţă şi să ne dea puterea de a merge până la capăt. Vor veni vremuri mult mai grele dar nu trebuie să ne temem sau să ne tulburăm. Nu vom fi singuri. Cuviosul Paisie Aghioritul din Grecia ne avertiza în volumul „Trezire duhovnicească” (II), că

însăşi **monahismul este în pericol**. Puţini intră în mănăstiri pentru a face pocăinţă. Cei mai mulţi vin pentru a duce un trai mai uşor, pentru a scăpa de probleme şi griji lumeşti apăsătoare ş.a.m.d.

Sfântul Grigorie Decapolitul ne îndeamnă şi ne încurajează: **„Mergi, începe lucrarea ta şi Dumnezeu îţi va trimite ajutorul Său"**.

Precizez pentru a înlătura orice confuzie, că nu sunt antisemit (împotriva arabilor, care sunt semiţi) şi nici împotriva tuturor evreilor. Când m-am referit la aceştia din urmă, am avut în vedere desigur oligarhia evreiască şi evreii extremişti (sioniştii).

Mulţumesc pe această cale tuturor celor m-au încurajat şi sprijinit, mai cu seamă domnului Dumitru Oniga, poet creştin sucevean de o mare sensibilitate şi modestie, care a suferit ani grei de detenţie în puşcăriile comuniste, asemenea lui Traian Popescu, Ion Gavrilă Ogoranu (pe care i-am cunoscut personal) şi mulţi alţii. Din ultimul volum de versuri al d-lui Oniga am reprodus o poezie (rondel) la finalul acestui volum.

Nădăjduiesc că nu am greşit dacă am ales fragmente dintr-un volum al domnului Dan Puric, având în vedere că asupra sa planează suspiciuni potrivit cărora ar colabora cu oculta mondială. Îmi exprim regretul că altădată, am ales texte ale unor autori precum Silviu Brucan şi Vladimir Tismăneanu (pe care i-au impus sioniştii), şi am crezut în teoria încălzirii globale, având în vedere recente dezvăluiri despre manipularea datelor ştiinţifice.

Nădăjduiesc că aceste lucrări vor fi lecturate mai ales de către tineri (pentru că de fapt, de ei depinde viitorul ţării) şi că le vor fi cât de cât folositoare, atât credincioşilor cât şi celor care n-au descoperit încă **adevărul şi frumuseţea Ortodoxiei**.

Recunosc că nu am nici un merit personal. Am făcut doar ceea ce mi-a dictat conştiinţa şi am simţit că trebuie să fac. Poate ne este greu să acceptăm ideea că vin vremuri mai grele. Dar Bunul Dumnezeu să ne ierte pe toţi, să ne dăruiască Harul Lui şi să ne întărească în veci. Amin.

Autorul, 28 aprilie 2011

Anticreştinismul occidental a ajuns la apogeu. Dinspre acest Occident putred – vorba unuia – miasmele se scurg către Estul european. Neobolşevici, cu glazură de „democraţi'' (şi „luptători ai luminii'' – n.a.), luptă – ca şi în trecut – „pentru drepturile omului'' necreştin şi contra omului creştin, adică pentru a-i lua drepturile acestuia. Desigur, în numele „raţiunii'', „raţiunii'' dumnealor strâmbe. Tovarăşul Lenin şi Apfelbaum, Bronştain ar fi extrem de mulţumiţi de realizările neobolşevicilor contemporani. Neobolşevicii au abandonat metoda leninistă – aceea a folosirii frânghiei – şi folosesc presiunea psihologică, persuasiunea, „recomandarea'' pentru a-şi atinge obiectivele. Identice cu cele ale lui Lenin şi a ciracilor lui.

*Ei, la vremurile acelea? Acei oameni… **La vremurile actuale este nevoie de alţi martiri**, dar mai ales de alt tip de „martiri''. De alte metode de luptă, de un alt mod de a combate. Scopul rămâne… mijloacele se schimbă în funcţie de epocă. **Va fi generaţia de acum capabilă, în fapt, prin faptă, să răspundă noilor provocări? Mult mai perfide şi, infinit, mai periculoase decât forţa brută a bolşevicilor de început de secol XX.** Bolşevici nu erau doar în Rusia. Erau, mai ales, capitalişti în Occident. Cu ajutorul acelora au câştigat şi câştigă – azi – (neo)bolşevicii. **Neobolşevicii sunt, mai cu seamă, capitalişti. Au abandonat şi folosirea ideologiei, ca metodă, în favoarea folosirii banului, corupţiei, desfrâului, viciilor** (duse chiar la extrem –n.a.). Scopul l-au*

păstrat! Atenție la neo… [1]

SĂ NE APĂRĂM ÎMPREUNĂ IDENTITATEA, CREDINȚA ŞI NEAMUL!

Credem că în fața acestei ofensive generale a GLOBALIZĂRII susținută de oculta mondială (şi de uneltele lor, cozile de topor sau francmasoneriile locale), care e tot mai aproape de atingerea obiectivelor (guvern mondial, sistem economic unic, religie unică, mod de viață consumerist ş.a.), noi trebuie să ne unim eforturile pentru a concepe o adevărată strategie de apărare viabilă, care să contracareze şi să întârzie planurile lor diabolice.

Prezentăm mai jos un posibil model de strategie sau un program orientativ de la care putem pleca şi pe care să-l îmbunătățim progresiv.

1. În primul rând, noi românii suntem peste 86% ortodocşi în această țară. Măcar o parte consistentă dintre noi să fie tare şi statornică în credință. Să ne trăim credința efectiv şi cu convingere. **Să încercăm să fim creştini adevărați** şi nu ortodocşi cu numele! Să-L mărturisim cu putere pe Hristos Mântuitorul nostru şi să căutăm în toate să fim un exemplu pentru cei din jur şi pentru copiii noştri, cultivând mereu adevărul, bunătatea, blândețea, smerenia şi celelalte virtuți creştine. Să păzim întocmai poruncile lui Dumnezeu.

2. În al doilea rând, noi trebuie **să conştientizăm războiul nevăzut** îndreptat împotriva ortodoxiei şi valorilor poporului român. Masoneria mondială, condusă de evreii sionişti (extremişti, ultranaționalişti, care se conduc după cărțile Talmudului anticreştin), îşi găseşte rădăcinile cele mai adânci în secta fariseilor şi cărturarilor care au cerut în fața guvernatorului roman Pilat răstignirea Mântuitorului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cavalerii Templieri, cavalerii iezuiți, cavalerii cruciați au fost apoi precursorii masoneriei moderne organizate astăzi în loji, ordine, asociații, fundații caritabile (paravan) etc.

Credem că este necesar să înțelegem mai profund totuşi ceea ce se întâmplă în jurul nostru, atât în România, cât şi în întreaga lume.

Un atac direct la adresa ortodoxiei şi creştinismului în general a fost şi este comunismul. El a reprezentat doar prima etapă a globalizării. Evreul Karl Marx a mărturisit nu o singură dată că voia să lovească în creştinism. Nu degeaba era membru al Bisericii Sataniste din Anglia iar Alianța Drepților (lojă creată de puternica organizație evreiască B'nai B'rith în 1864) i-a încredințat conducerea Internaționalei I-a Comuniste, având ca program Manifestul Comunist întocmit de el.

Observați toate atacurile din mass-media şi nu numai, îndreptate mereu împotriva ortodoxiei, inclusiv **capcana ereziei ecumenismului** (cu aşa-zisul dialog ecumenic), discreditarea preoților şi Bisericii Ortodoxe.

Observați **războiul psihologic dus împotriva poporului român, identității şi valorilor sale**. Ni se inoculează şi astăzi complexul ruşinii de a fi român şi ni se cere implicit să devenim europeni renunțând astfel la identitatea noastră națională şi la naționalism. Mai urmează să fim ademeniți şi obligați să devenim apoi cetățeni universali ai unei „republici” (dictaturi) mondiale.

Vedem cum mass-media este foarte preocupată să cultive în permanență **spiritul iudaic şi pragmatismul**, şi tot ce este mai rău tocmai în țările ortodoxe pentru a le distruge cultura, spiritualitatea şi tradițiile. Aceasta se poate verifica cercetând cine sunt cei care conduc aproape toate posturile de televiziune şi ziare, care sunt fie evrei sionişti, fie persoane abilitate de aceştia,

---

[1] Din revista Buna Vestire, periodic al Fundației Române pentru cultură şi educație „Buna Vestire'' nr.113-114/ decembrie-ianuarie 2006-2007, p.1.

pricepuţi în prelucrarea şi distorsionarea informaţiei, în diversiune şi în alte tehnici de manipulare în masă.

Observaţi cum până şi televiziunea publică naţională a devenit în ultimii ani comercială ca şi celelalte posturi private iar unele librării importante etalează acum aceleaşi cărţi şi edituri existente şi în supermarketuri („opera" lui Karl Marx, autori precum C. Jung, S. Freud, Dan Brown, Rowling şi mulţi alţii; teoriile evoluţioniste, o mulţime de cărţi bizare despre societăţile secrete, concepute ca să atragă curiozitatea unora şi chiar în scop de prozelitism ş.a.m.d.).

Observaţi cenzurarea şi marginalizarea cărţilor, ziarelor şi revistelor, emisiunilor, autorilor care îndrăznesc să vorbească despre istoria reală a masoneriei, despre adevărata ei faţă, despre istoria Mişcării Legionare din România. Observaţi delimitarea care se face în privinţa operei unor autori precum Emil Cioran şi Mircea Eliade, care în tinereţea lor au fost profund legaţi de idealurile Mişcării Legionare. De ce se întâmplă acest lucru? Doar pentru că Uniunea Europeană nu agreează naţionalismul? Nu. Pentru că această mişcare unică era profund anticomunistă şi antimasonică. De aceea opinia publică nu trebuie să cunoască adevărul.

Mai vedem cum mass-media ne alimentează cu perseverenţă mai ales cu negativism şi pesimism, încercând să ne împingă în disperare, descurajare, resemnare, depresie şi chiar suicid. Iar divertismentul oferit este în general de-a dreptul jalnic.

3. În al treilea rând, noi trebuie **să ne cunoaştem cât mai temeinic valorile spirituale şi naţionale, Istoria României**. Vom vedea că avem mulţi oameni de cultură reprezentativi, o spiritualitate originală şi aparte (sinteză între Orient şi Occident) şi mai ales o istorie presărată cu nenumărate pilde de eroism şi jertfe pentru apărarea credinţei şi neamului românesc.

4. În al patrulea rând şi nu ultimul, va trebui **să luăm noi înşine atitudine** până nu e prea târziu. Nu putem sta la nesfârşit nepăsători faţă de suferinţa semenilor noştri. România se confruntă cu multe probleme grave şi ameninţări. Avem peste trei milioane de români bolnavi de depresie şi mulţi alţii cu alte probleme de sănătate. Consumul de droguri şi prostituţia cresc alarmant. Se comit tot mai multe infracţiuni. Mai puţini tineri aleg să se căsătorească şi să aibă copii. Numărul divorţurilor realmente a explodat ş.a.m.d.

Cuviosul Paisie Aghioritul din Grecia ne îndemna să fim trăitori ai ortodoxiei: *„Dumnezeu nu vrea creştini căldicei, ci adevăraţi. (...) Îi iubesc mai mult pe cei fierbinţi şi dăruiţi cu totul celor lumeşti decât pe cei căldicei în cele duhovniceşti, deoarece primii, cu râvna pe care o au pentru cele lumeşti, se vor întoarce cândva către cele duhovniceşti."*

Istoria creştinismului este plină de altfel de cazuri minunate de convertiri la ortodoxie (în traducere din limba greacă: dreapta credinţă). Cel mai elocvent este cazul Sfântului Apostol Pavel, care dintr-un prigonitor mare al creştinilor a devenit Apostolul Neamurilor şi ne-a lăsat prin Scrisorile sale o adevărată comoară duhovnicească.

Indiscutabil, unii ajung să-L iubească cu o mare râvnă pe Dumnezeu, pentru că li s-a iertat mult. Prin pocăinţa lor adevărată şi faptele lor, încearcă să-şi răscumpere păcatele şi să dobândească iertarea şi intrarea în Împărăţia Cerurilor. Este poate suficient să amintim cazul Sfintei Maria Egipteanca, care este cinstită de noi în una din duminicile Postului Mare.

ROMÂNIA ŞI ATACURILE SIONISMULUI

Mişcarea sionistă din ţara noastră a reapărut o dată cu crearea Asociaţiei Sioniste din România în anul 2002 (în timpul guvernării PSD). **De fapt, ce înţelegem noi prin sionism? Este acea formă de extremism religios a unora dintre evrei, care nu au renunţat la teza poporului ales de Dumnezeu şi care se cred încă îndreptăţiţi să domine toate celelalte popoare. Prin sionism însă se susţine şi cauza statului Israel, prin orice mijloace şi în orice împrejurări.**

Evreii sionişti consideră că Ierusalimul trebuie să fie centrul lumii şi pretind chiar că se trag din evreii biblici (iudeii) care aveau Vechiul Testament (Tora). În realitate, originea lor se află în evreii khazari, care s-au format în nordul Mării Caspice, unde au fost exilaţi în mare parte de către Tiberius, fiul împăratului Vespasian în anul 70 d.Hr., pentru revoltele lor împotriva stăpânirii romane. Fiind cuceriţi apoi de către ruşi, s-au putut răspândi uniţi în mai mari sau mai mici comunităţi în Europa şi Statele Unite.

În fond, sionismul este forma de exprimare a imperialismului şi mesianismului evreiesc, ultimul de acest gen, după atâtea alte imperii cunoscute în istoria omenirii. Dar este un mesianism dus la extrem şi programat sistematic până la îndeplinirea obiectivului central: **cucerirea puterii mondiale şi a tuturor statelor lumii**.

Se ştie că evreii, conduşi de evreii sionişti (care au ca îndreptar Talmudul, o compilaţie de 63 de volume, adăugate Vechiului Testament, cu multe îndemnuri pe faţă anticreştine) au spoliat avuţiile statelor în care au fost primiţi. România nu a făcut excepţie. Dimpotrivă, nu se pot contabiliza pierderile aduse statului român (implicit contribuabililor români) prin nenumărate afaceri ilegale.

Există relativ foarte puţine lucrări care tratează problemele legate de sionism, mafia mondială şi crima organizată din România, reţelele firmelor evreieşti. Dar despre mari afaceri evreieşti şi despre sionism, despre acţiunile lor în ultimele secole, ne vorbeşte bine documentat Cornel Dan Niculae în volumul său „Războiul nevăzut al evreilor sionişti cu românii", apărut în anul 2003.

Astfel, aflăm despre dedesubturile multor afaceri, cum ar fi: falimentarea puternicei bănci Marmorosch Blank & Co după 1930, devalizarea Bancorex-ului şi Băncii Internaţionale a Religiilor, preluarea mafiotă a Băncii Dacia Felix de către viitoarea Eurombank, vânzarea sub valoarea reală a Bancpost către General Electric Capital Corporation (condusă de evreii americani), acapararea Băncii de Dezvoltare de consorţiul evreiesc francez Société Générale, încercarea de mai mulţi ani de exploatare a zăcămintelor mari de aur şi argint de la Roşia Montană de către Gold Corporation controlate de magnatul evreu Mark Rich (cu cetăţenie americană şi israeliană) în pofida numeroaselor proteste şi împotriviri (20% dintre localnici nu şi-au vândut proprietăţile, chiar pentru sume mari oferite; statului român revenindu-i doar 2% din beneficii în 15 ani!), preluarea posturilor de televiziune Pro TV, Prima TV, Tele7ABC, B1, penetrarea în proporţie de 80-90% a postului naţional TVR1, conducerea TVR Internaţional, ziarele Libertatea (grupul Ringier), Evenimentul zilei (concernul „german" evreiesc Bertelsmann), afacerea cu afişele electorale dintre Ion Iliescu şi evreul parizian Adrian Costea, privatizarea companiilor PETROM şi Romtelecom, spolierea agriculturii româneşti şi valul de revendicări de terenuri şi imobile de către evrei, ruinarea industriei de apărare româneşti (de la un export de 750 milioane în 1989 la 31 milioane dolari în 2001),

sabotarea avioanelor MIG pentru a fi achiziționate alte avioane şi sistemul electronic de ghidare israelian Socat, cedarea Întreprinderii de Avioane de la Ghimbav-Braşov firmei Bell Helicopters-Textron (incluzând afacerea Dracula, cu 96 elicoptere Cobra, rebotezate Dracula), păcălirea serviciilor secrete româneşti cu echipamente de interceptare în sistemul GSM, privatizările din stațiunile Neptun şi Olimp, privatizarea Hotelului Bucureşti ş.a.

Sunt menționate nume importante din rândul politicenilor, afaceriştilor, funcționarilor de stat precum: Ion Iliescu, Adrian Năstase, Viorel Hrebenciuc, Mircea Geoană, Gelu Voican Voiculescu, Silviu Brucan, Petre Roman, Adrian Severin, Victor-Athanasie Stănculescu, Victor Babiuc, Mugur Isărescu, Nicolae Alexandru, Dan Ioan Popescu, Radu Sârbu, Corneliu Ruse, Şerban Mihăilescu, Răzvan Theodorescu, Ionuț Costea, Dana Barb (sora lui Adrian Năstase), Radu Cornea, Alexandru Paleologu, Radu Vasile, Sorin Moisescu, Ion Ilie Mania, Gheorghe Stan, Andrei Florin Ionescu, Dragoş Andrei, Ilie Şimon, Şandru Ion, Mircea Gheordunescu, cunoscuții masoni Mihail Sadoveanu, Horia Hulubei, Mihai Ralea, N. D. Cocea, Victor Eftimiu, liderul masoneriei române din exil Marcel Shapira, Dan Amedeo Lăzărescu, Costel Iancu, Nicu Filip, Viorel Danacu, Mihai Musceleanu, Andre Szakvary, Ion Adlerberg, istoricul D. G. Şerbănescu.

Apoi, înfocatul sionist Elie Wiesel, dar şi Moses Rosen, Tiberiu Roth, Teşu Solomovici (care a scris România iudaică, şi încă pe banii Ministerului Culturii!), Mark Meyer, Tom Lantoş, Alexandru Bittner, Ronald Lauder, Mark Rich, Stephan Löwy, Hugo Weinstein, Motti Zisser, Tonya Halpern, Eliahu Rasin, Eli Papouchado, Bernard Shraer, Yoah Stern, Eric Rudosh, Liviu (Alfred) Mandler, Fredy Robinson, Sorin Beraru (Shmuel Bergovici), Moshe Pesah, Shimon Nahor, Sammy Ofer, Dan Fisher, Vladimir (Vova) Cohn ş.a.

Desigur, mai sunt multe nume precum: Călin Popescu Tăriceanu, Silviu Prigoană, Dan Voiculescu şi mulți alții, unii chiar necunoscuți. Important este să reținem că aproape toți sunt fie evrei sionişti, fie aliați ai acestora, scopul lor fiind acelaşi, acela de a falimenta România.

Pentru masoneria evreiască, România a reprezentat mereu o pradă bogată şi o țintă pentru atacurile lor, deoarece încă de pe vremea lui Eminescu românii s-au opus creării statului Palestina în această zonă şi exploatării românilor de către aceşti venetici. Iar ei s-au răzbunat cumplit ori de câte ori au avut ocazia să preia frâiele puterii în statul român: pe timpul regelui mason Carol al II-lea, în timpul lui Ion Antonescu prin apropiații săi, după instalarea comunismului, cu precădere în anii 1949-1952 (când s-a derulat „Experimentul Piteşti” cu acordul lui Stalin), apoi după 22 decembrie 1989 şi până la sfârşitul lui 2004.

Dacă evreii sionişti ar avea puterea, cu siguranță ar face posibilă avizarea proiectului de la Roşia Montană prin care s-ar decapita cei patru munți, localitățile din zonă, s-ar muta locuitorii, cimitirele, bisericile şi siturile arheologice, s-ar construi un bazin uriaş de decantare a cianurilor (o bombă ecologică, pentru că nu se poate garanta siguranța acestuia), s-ar deteriora iremediabil flora, fauna şi peisajul zonei etc.

Este incredibilă influența nefastă pe care au avut-o evreii sionişti asupra țării noastre în ultimele secole. Cine ar putea contabiliza efectele acțiunilor îndreptate împotriva intereselor României şi românilor afectați? Peste tot aceştia au dominat sau au încercat să domine viața popoarelor care au făcut greşeala să-i primească şi să-i tolereze.

Istoria abundă prin relatări despre abuzurile şi practicile neloiale ale evreilor cămătari şi comercianți, ba chiar şi a unor medici care au fost complici în asasinate (otrăviri). Puține cărți şi documente însă se mai păstrează. Filmul „Neguțătorul din Veneția”, care ne prezintă un cămătar evreu ahtiat după bani, a fost interzis în unele țări.

După cum au şi recunoscut chiar unii dintre ei, comunismul reprezintă o creație evreiască şi a fost instalat încă de la început prin evreii masoni. Acest comunism a produs deja

peste 200 de milioane de victime de când a apărut în lume. Ba chiar şi astăzi şi există numeroşi oameni care suferă torturi şi sunt ucişi pentru demnitatea şi nevoia lor de libertate. Numai în China s-au înregistrat în ultimii ani zeci de milioane de victime. O carte recent apărută (scrisă de un chinez anonim) ne dezvăluie lucruri cutremurătoare şi necunoscute opiniei publice mondiale.

Credem că GLOBALIZAREA a început cu adevărat odată cu instaurarea comunismului. Apoi au început să fie create marile organizații internaționale: Liga Națiunilor, ONU, NATO şi celelalte. În 1947 apare statul Israel, cu un puternic lobby şi sprijin american şi britanic (englezii erau datori evreilor pentru atragerea Statelor Unite în război de partea lor). Înfocații sionişti evrei (naționalişti şi religioşi în aparență doar) aveau nevoie de crearea acestui stat, nu pentru a rezolva problema evreilor de pretutindeni (care o duceau oricum mai bine în alte țări), ci pentru ambițiile lor nemăsurate.

Conştienți sau nu, ei împlinesc profețiile legate de înscăunarea unui împărat al lumii (antihristul) în Templul lui Solomon din Ierusalim. S-au cumpărat prin interpuşi aproape toate proprietățile din zonă. Sunt pregătite deja materialele pentru a fi înălțat. Singura problemă este moscheea lui Omar, care ocupă locul originar al templului (masonii şi-l doresc pentru că pe vremea lui Solomon, Israelul a cunoscut cea mai mare bogăție şi pe care o doresc din nou).

Există multe organizații, asociații şi loji masonice în toată lumea: **marile loji naționale, Illuminati, Vaticanul, Ordinul Cavalerilor Templieri, Cavalerii de Malta, Asociația Cavalerilor Cruciați, Rotary Internațional, ASPEN, Fundația Söros, dar mai puternice sunt Marele Orient al Franței (cu filiale în alte țări), Consiliul Afacerilor Externe (care înglobează şi Clubul de la Roma), Comisia Trilaterală (G3), Grupul BILDERBERG (guvernul nevăzut al lumii).** Deasupra tuturor acestora rămâne **Ordinul Internațional B'NAI B'RITH, numit şi Fiii Alianței sau Fiii Legământului**, înființat la New York în 13 octombrie 1843 de către 12 evrei sionişti. Astăzi există un Consiliu al celor 13, format din evrei, supranumit şi Înțelepții Sionului.

În simbolistica masonică, cifra 13 are un loc aparte şi observăm că multe întruniri şi acțiuni importante ale lor au avut loc chiar în zilele de 13.

UN ATAC FĂRĂ PRECEDENT ÎN MASSMEDIA ÎMPOTRIVA BISERICII ORTODOXE DIN ROMÂNIA!

Miercuri, 30 martie 2011, am avut curiozitatea să urmăresc pe canalul TVR 1 (post public național) emisiunea CU OCHII ÎN PATRU, prezentată într-un nou format de moderatorul Cornel Mihalache, care încă din precedenta ediție a ținut să facă precizarea că emisiunea cu acest nume s-a reluat după o pauză de un an şi jumătate. De unde am dedus cred pe bună dreptate, că ea a fost trasă pe linie moartă de către conducerea televiziunii întrucât îşi permitea să spună realitatea, să spună lucrurilor pe nume şi devenise incomodă pentru tot mai multe persoane din România. Aceste reportaje, precum şi cele de la OCHIUL MAGIC, erau investigații mult prea curajoase.

Ei bine, de data aceasta moderatorul nu a mai dat dovadă de imparțialitate şi luciditate, atacând un subiect complex şi inexistent în fapt: imoralitatea averilor Bisericii Ortodoxe. Însăşi reclama emisiunii sugerase deconspirarea creării „averilor uriaşe" ale acesteia. Ceea ce nu s-a dovedit însă.

Urmărind emisiunea cu reportajele prezentate şi dezbaterile din platou cu câțiva autoerijați „reprezentanții societății civile", am rămas de-a dreptul stupefiat de acest atac perfid şi fără precedent asupra ortodoxiei (amintind poate puțin de cazul Tanacu). S-a mizat pe faptul că ortodocşii sunt în post şi pe lipsa lor de reacție în consecință.

Celelalte culte, care şi ele beneficiază de sprijin din partea statului român conform Legii cultelor, au fost doar pomenite în treacăt, fără a face obiectul criticilor sau dezbaterilor. Ba chiar moderatorul s-a trădat singur la un moment dat ca partizan al catolicismului.

Încă de la bun început s-a spus că la noi, vezi Doamne, sunt prea multe mănăstiri şi biserici (ca şi când acest lucru ar fi rău!). Au fost prezentate publicului aşa-zisele afaceri ale Bisericii (cu tot felul de societăți din țară care lucrează pentru ea în mod direct)?! S-au intervievat persoane diverse de pe stradă care criticau pe slujitorii Bisericii, însă cum au fost alese astfel...

S-au dat ca exemple țări în care statul este separat de Biserică deşi nu există nicăieri o asemenea separație totală. Chiar şi acolo, statul se îngrijeşte de restaurarea şi întreținerea lor. S-a repetat în mod eronat că, cei de altă confesiune contribuie la sprijinirea Bisericii Ortodoxe. S-au invocat mereu „averile fabuloase" ale Bisericii, deşi patrimoniul acesta este inestimabil şi nu poate fi evaluat astfel. S-a uitat premeditat de cheltuielile care grefează mereu aceste bunuri mobile şi imobile (legate de administrare şi întreținere, reparații, restaurări etc.), precum şi faptul că aceste terenuri şi construcții nu sunt în proprietatea cuiva sau a unor preoți, ci a poporului român dreptcredincios, care a contribuit de-a lungul multor generații prin jertfa personală, prin donații mai mici şi mai mari.

S-a invocat culmea că ar exista o lipsă de modele în ortodoxia noastră, pentru că nu pot fi acei preoți, duhovnici care simpatizează Mişcarea Legionară, potrivit opiniei jurnalistei Mirela Corlățan de la ziarul Evenimentul zilei...

Mesajul exprimat unanim de cei care au criticat în această emisiune Biserica Ortodoxă a fost destul de clar: statul trebuie să se despartă cu totul de Biserică, în special de Biserica Ortodoxă majoritară (86,7% dintre români). Pentru acesta au pledat jurnalista pomenită mai sus, Emil Moise

(Asociația Solidaritatea pentru Libertatea de Conştiință), Remus Cernea (Asociația Umanistă din România), Toma Pătraşcu (Asociația Secular Umanistă din România), Gabriel Mascaş (preşedintele aşa-zisului sindicat al preoților Solidaritatea), Vasile Guriță (fost preot ortodox, fireşte!), Andrei Chiper (inițiatorul unui forum antiortodox pe Internet) şi altele câteva.

Nu este greu însă să remarcăm faptul că protagoniştii enumerați se numără în mare parte tocmai printre cei care în ultimii ani au făcut eforturi să scoată din spațiul public (şcoli, spitale, săli de judecată etc.) simbolurile religioase (crucile şi icoanele). Este incalificabilă această intoleranță a ateilor din România, în condițiile în care şi aceste organizații nonguvernamentale primesc finanțare de la bugetul statului pe motivul utilității publice!

Ne putem întreba despre ce fel de „libertate de conştiință" ar putea fi vorba, ştiind desigur că oricum conştiința omului este liberă reprezentând glasul lui Dumnezeu care ne vorbeşte şi ne mustră când greşim. Nu cumva se aseamănă mai degrabă aşa-zisei libertăți a femeii de a face cu trupul ei tot ce vrea, inclusiv de a avorta şi ucide pruncii nenăscuți?

Frați ortodocşi, a sosit vremea să renunțăm cu toții la indiferență şi tăcere. Altfel, ce răspuns vom da la Judecata de Apoi? Astăzi, mai mult ca oricând, avem această datorie de a mărturisi adevărul. Noi trebuie să luăm atitudine. Trebuie să ne apărăm la nevoie valorile creştine şi naționale, familia şi copiii. Nu putem admite niciun compromis în privința credinței noastre şi adevărului.

Este scandalos chiar şi faptul de a arunca în derizoriu ortodoxia sau Biblia. Sfânta Scriptură nu-i o culegere de „poveşti biblice", aşa cum o numesc cei ce promovează reclama la Biblia pentru copii, în 12 volume ilustrate, care se vinde odată cu ziarul Gazeta Sporturilor.

Să respingem cu toții aşadar, în mod hotărât orice atac şi orice hulă împotriva lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Maicii Domnului şi sfinților noştri, învățăturii ortodoxe, Bisericii şi slujitorilor ei.

Să respingem ecumenismul (care astăzi tinde să se extindă inclusiv în rândul profesorilor de teologie, preoților, monahilor!), ereziile şi sectele, teoriile evoluționiste şi materialiste, avorturile, metodele contraceptive, prelevarea de oragane de la cei aflați în moarte cerebrală sau comă, homosexualitatea, prostituția, yoga, astrologia, deschiderea psaltirii ş.a.m.d.

INDIFERENȚA NOASTRĂ, CEA MAI CONCLUDENTĂ DOVADĂ A SUFLETULUI BOLNAV A OMULUI CONTEMPORAN

Nu este nici o exagerare în a afirma că indiferența ucide. Ne ucide sufletește. Unora poate că această afirmație li se va părea poate chiar hazlie ori de neînțeles. Însă trebuie să recunoaştem că, lipsa oricărei atitudini sau a vreunei reacții personale față de ceea ce se întâmplă la ora actuală în România, în toate domeniile de activitate nu poate fi decât reprobabilă.

Din acelaşi motiv, nu pot să trec sub tăcere prestația unor personalități publice, precum actorul Victor Rebengiuc (în emisiunea „Profesioniştii'' de la TVR 1, prezentată de d-na Eugenia Vodă), care recomanda printre altele boicotarea alegerilor, adică neprezentarea la urne pentru a-i vota pe aleşii noştri. Oricum, se ştie că oamenii s-au cam săturat până peste cap de politică şi de politicieni şi, chiar absenteismul la alegeri este dovedit statistic a fi tot mai mare.

În opinia noastră, considerăm că o astfel de „atitudine'' nu numai că nu rezolvă problema, ba mai mult, o agravează. Oare a venit vremea când ne putem lipsi de conducători? Ori, nu suntem capabili a alege din toate relele pe cel mai mic cu putință? O astfel de atitudine iresponsabilă nu poate promova decât anarhia şi haosul.

Acelaşi distins domn pomenit mai sus, mai era de părere că „numai sfinții comunică cu Dumnezeu'', drept pentru care domnia sa nu poate face acest lucru. Mă întreb atunci, rugăciunile noastre ce sunt? Să fie ele zadarnice? Să înțelegem că nu putem aspira la mântuire, pentru că nu am ajuns în rândul sfinților?

În opoziție cu această opinie, **marele dramaturg Eugen Ionescu a detestat dintre toate lucrurile tocmai indiferența, starea aceasta de apatie şi letargie, indusă pe diverse căi de mass-media de pretutindeni**. A asista impasibil la atâtea drame care se petrec în jurul nostru este o dovadă a lipsei simțului civic şi iresponsabilității. Este slăbiciunea noastră, pe care se bazează puterea potentaților zilei, celor care îşi votează legi pentru a-şi proteja propriile interese.

Oare nu există lucruri care vă revoltă şi pe dumneavoastră? N-aveți nici un motiv de nemulțumire? Sunteți de acord, de pildă ca să vă fie recoltate organe în cazul morții dumneavoastre cerebrale? Pentru că noua lege a acordului prezumat asta stipulează, pentru toți cetățenii României care n-au declarat la notariat că se opun sau n-au prevăzut acest lucru printr-un testament valid.

Sunteți de acord cu corupția imensă, pe care nu izbutesc organele abilitate ale statului să o reducă? Dau aici doar exemplul vilelor construite prin bani publici de către Agenția Națională de Locuințe, care au fost achiziționate ulterior, în mod ilegal şi extrem de avantajos de funcționari publici, politicieni şi mulți alți „oameni importanți''! S-au investit sume considerabile de la bugetul public pentru ca aceşti „norocoşi'' să le cumpere la prețuri derizorii de garsoniere?! În plus, statul le-a oferit gratuit şi pământul şi chiar utilitățile publice, care ajung la circa 30% din valoarea acestor vile! Este strigător la cer, în vreme ce alți semeni trăiesc în condiții inumane am putea spune.

Ceea ce am afirmat sus este doar un caz. El a fost consemnat recent în emisiunea Reflector de la TVR 1. Apoi, nu mai vorbim despre apartamentele din toată țara, care n-au fost date toate celor care erau în drept să le primească (tineri căsătoriți, până în 35 de ani, cu venituri modeste etc.).

Sau să luăm cazul introducerii pe scară largă a clonelor şi alimentelor modificate genetic. În

prezent, sunt tot mai întrebuințate şi impuse țărilor mai puțin dezvoltate, care nu au o legislație în domeniu. Ori, specialiştii au atras atenția asupra efectelor nocive ale acestora asupra metabolismului uman, printre care slăbirea rezistenței sistemului umanitar împotriva viruşilor. În cazul animalelor clonate, de asemenea s-a constatat riscul morții subite, după un anumit timp, tot datorită vulnerabilității în fața viruşilor.

Indiferența omului contemporan față de problemele societății (deci şi ale sale, într-o anume măsură) este caracteristică vremurilor noastre. Ea îşi are izvorul în individualismul cultivat îndeosebi în Occident în ultimele veacuri şi care îşi impune astăzi influența sa devastatoare şi în țările Europei de Est. Omul occidental a ajuns să se creadă un adevărat zeu pe pământ şi datorită cunoaşterii şi abilităților sale el nu mai are nevoie de Dumnezeu!

Apatia şi indiferența celor preocupați la maximum de cariera personală, de confort şi plăceri de tot soiul sau chiar de propria supraviețuire, sunt simptome ale unei societăți bolnave. În locul acestora putem aşeza spiritul civic şi atitudinea de cetățean activ! Dumnezeu nu ne-a înzestrat cu daruri (talanții din pilda biblică) pentru a le îngropa sau lăsa în paragină. Nici ca să-L scoatem pe Dumnezeu din spațiul public (din şcoli şi din cultură).

De aceea, trebuie să privim circumspect informațiile realității mediatice, întrucât mare parte din ea este contrafăcută cu grijă de specialiştii lor aserviți celor care şi-au propus nici mai mult nici mai puțin decât dominarea lumii. Este vorba desigur de masonerie, care reprezintă un imens conglomerat de organizații şi asociații din toată lumea, creat anume pentru întronarea antihristului care va veni. Cuvintele Sfintei Scripturi se vor împlini până la ultimul.

CUM RĂSPUNDEM NOI OFENSIVEI ACTUALE ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI?

În condițiile actuale, când vrăjmaşii lui Dumnezeu lovesc tot mai mult în valorile şi cetatea Ortodoxiei, datoria noastră este să ne păstrăm credința, să ne întărim mai mult în ea, **să fim uniți şi netulburați** chiar în fața unei prigoane generale. Oare nu spune Apocalipsa că va veni şi o astfel de vreme la sfârşitul lumii?

Pe lângă răbdarea de care avem mare nevoie, se cere să luăm atitudine şi să nu stăm nepăsători cu brațele încrucişate, desigur sub îndrumarea înțeleaptă a duhovnicului. Mântuirea nu este astăzi doar individuală. Nici monahii nu se roagă doar pentru ei, ci pentru întreaga lume şi pentru neamul nostru românesc.

Se cere să fim creştini adevărați, nu dintre cei care Îl iubesc pe Dumnezeu doar cu buzele. Noi trebuie să conştientizăm că tocmai lipsa de reacție, apatia, tăcerea nu fac decât să grăbească cursul evenimentelor şi să-i încurajeze mai mult pe duşmanii de moarte ai ortodoxiei care lucrează pe ascuns la introducerea dictaturii mondiale a antihristului.

Observați cum apar tot mai multe legi cu un vădit caracter anticreştin, mai ales vizând drepturile omului (de fapt ale homosexualilor, etc.) Preoții sunt lipsiți de venituri sau impozitați peste măsură. Nu mai au voie să slujească în armată pentru că... aşa vrea NATO.

Observați apoi toată această ofensivă din ultimele decenii a ecumenismului, sectarismului, materialismului de consum şi formalismului. Sunt reînviate concepții precum arianismul, care pretinde că Mântuitorul a fost doar un om excepțional şi profet. Vedeți cum s-au înmulțit în mass-media parodiile, blasfemiile şi hulele împotriva lui Dumnezeu. Apar noi evanghelii, coduri, Evanghelia satanei etc., la care aproape toți rămân impasibili.

Se manelizează permanent cultura şi modul de viață. Se fac intense campanii de propagandă în favoarea desfrâului generalizat, violenței, magiei, ezoterismului sau ocultismului (prin anunțuri care invită la conferințe urmate de cursuri săptămânale pe teme de antropologie, filozofie, ezoterism şi autodezvoltare personală; www.ageac.org, www.vopus.org etc.; cu un motto: „Înțelepciunea supremă care există este cunoaşterea de sine însuşi...'' Galileo Galilei).

Aşadar, cum răspundem noi acestei ofensive anticreştine împotriva credinței noastre strămoşeşti şi modului nostru de viață creştin şi al copiilor noştri?

Considerăm că e timpul să ne trezim pentru că am dormit destul. E timpul să fim cu adevărat creştini până nu e prea târziu. Adică, să-L mărturisim cu curaj pe Hristos în toată vremea, să păzim cu sfințenie poruncile, să ne rugăm şi să postim mai mult, să fim mult mai uniți, să facem mai multă milostenie... Să ne asumăm pe deplin condiția de creştini, urcând şi noi Golgota indiferent de greutăți, necazuri sau umilințe. Crucea noastră o va purta de fapt Dumnezeu în locul nostru, ne va da puterea să rezistăm.

E timpul mărturisirii. Noi ştim de fapt că, fără fapte credința noastră nu valorează nimic, pentru că aşa cum ne învață Sf. Apostol Pavel, dragostea e mai mare decât credința şi nădejdea. De altfel, în iubirea lui Dumnezeu şi iubirea aproapelui (mai ales a celor aflați în nevoi) rezidă tocmai ESENȚA ORTODOXIEI.

Fraţi ortodocşi, să luăm aşadar aminte la tot ce se întâmplă în jurul nostru şi în lume, dar mai ales să urmăm pe cât putem pilda sfinţilor şi înaintaşilor noştri care şi-au apărat credinţa şi neamul. Nu-i uitaţi nici pe sfinţii noi mucenici ai închisorilor comuniste, care nu au pactizat cu diavolul. Şi prin aceştia s-a arătat puterea nemărginită a lui Dumnezeu, care i-a întărit şi menţinut în viaţă spre mirarea călăilor lor. Ei şi-au asumat păcatele şi suferinţa, dar puterea de a suporta chinurile, înfometarea, frigul, torturile fizice şi psihice îndelungate şi greu de imaginat nouă, le-a dat-o bunul Dumnezeu. Comunismul a umplut cerul de sfinţi, ne mărturisea cineva. Ar trebui să înţelegem că, dacă nu ar fi existat aceşti mărturisitori care nu s-au lepădat de Hristos, cu siguranţă am fi avut parte şi noi de vreo 70 de ani de comunism precum a existat în Rusia.

Vorbind despre admirabilul curaj şi demnitate al acestora, Danion Vasile sublinia într-un articol: „E greu de imaginat ce-am fi făcut noi, în locul unor astfel de mărturisitori. Noi care ne temem să înfruntăm necazurile din viaţa de zi cu zi. Să ne hrănim, iubiţilor, din jertfele lor! (...) Aşa cum au fost prigoniţi Sfinţii închisorilor în vremea lor, aşa sunt prigoniţi şi în vremurile noastre. (...) Sfinţii închisorilor ne-au învăţat să fim demni, să fim curajoşi şi când duşmanul lui Hristos vorbeşte, să vorbim şi noi. Să nu ne fie frică. Pentru că secretul prigonitorilor este tocmai trezirea fricii în sufletele celor prigoniţi.'' Sunt oferiţi ca exemplu mai ales Valeriu Gafencu, Costache Oprişan, părintele Marcu de la Sihăstria.

Observăm de asemenea şi faptul că fie în comunism, fie în globalizarea capitalistă corporatistă de astăzi cenzura şi restricţionarea drepturilor sunt elemente importante în subjugarea maselor. Cenzura e prezentă în special în presa de mare tiraj şi televiziunile centrale.

Mitropolitul Bartolomeu Anania ne sfătuia că „noi nu împotriva apocalipsei trebuie să luptăm (căci ea va veni oricum), ci pentru capacitatea noastră, a fiecăruia, de a o traversa fără vătămări sufleteşti... Or, pentru aceasta există o singură armă: răbdarea...'' (din revista Familia Ortodoxă, nr.2 (25) / 2011, p.13)

Într-un alt articol consemnat în aceeaşi revistă de Ioana Pârvu (p.40) scrie: „Purtăm fiecare dintre noi, adulţii de azi, o responsabilitate pentru starea lucrurilor... Suntem puşi în faţa unui fenomen de distrugere în masă, care aproape că anihilează o generaţie întreagă. Legislaţia este slabă. Lupta este grea. Dar să ne gândim că lupta noilor mucenici din temniţele comuniste a fost incomparabil mai grea, iar jertfa a mers până la ultima picătură de sânge. Ei au murit pentru a ne lăsa o mărturie de credinţă. Unde este mărturia noastră acum? Căci, dacă nu o vom da, generaţiile care vin după noi s-ar putea să nu mai aibă nici voinţa, nici forţa de a opune o minimă rezistenţă răului...''

Într-un interviu, Florin T. Roman, autorul volumului „Idolii vremurilor noastre'' sublinia de asemenea: „Părintele Iustin Pârvu spunea că vina pentru dezastrul duhovnicesc în care se află poporul român o poartă în primul rând preoţimea şi intelectualitatea (care nu-şi fac datoria – n.a.)... Aşa că nu ne-au mai rămas decât rugăciunea, postul, faptele bune, evitarea mediilor imorale, spovedania şi împărtăşania. E nevoie, de asemenea, de implicare socială activă şi de răbdare, foarte multă răbdare. Căci numai <<cel ce va răbda până în sfârşit, acela se va mântui>> (Matei 24:13)... Noi niciodată nu-L mărturisim suficient pe Hristos. Întotdeauna este loc de mai bine. Fiecare dintre noi trebuie să aibă curajul de a lupta... Atunci dumnezeiescul har coboară neîntârziat asupra noastră şi ne ajută să biruim toate obstacolele...'' (revista cit., pp.50-52)

Iată şi un alt îndemn poate mai convingător: „Realizăm noi oare creştinii din România unde a ajuns ţara şi neamul nostru, poate şi pentru nepăsarea şi puţina noastră credinţă, pentru lipsa acelora care să-L mărturisească cu curaj pe Hristos peste tot în societate?!... Ce ar mai trebui ca să se întâmple ca să ne trezim? Adevărat, nimic nu este cu desăvârşire pierdut, căci Mare este

Dumnezeu, dar parcă noi aşteptăm ca altcineva să ia iniţiativa, altcineva să acţioneze în locul nostru, luptând pentru dreptul nostru de a trăi creştineşte...'' (Gheorghe Fecioru, revista cit., p.5)

DESPRE MANIPULARE: SPĂLAREA CREIERULUI ŞI REEDUCAREA TINERILOR DIN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

Regretatul Ion Gavrilă-Ogoranu, fost deţinut politic şi erou al rezistenţei anticomuniste din munţi, a lăsat posterităţii câteva volume care poartă chiar titlul: „Brazii se frâng, dar nu se îndoiesc''.

Adevărul despre comunism nu poate fi ascuns. Deşi, cei care s-au opus sistemului comunist au fost torturaţi şi omorâţi chiar adeseori, **libertatea nu le-a putut fi luată sau ucisă**.

Amintindu-ne astăzi de „Experimentul Piteşti'', să spunem mai întâi că acesta a îngrozit pe mulţi oameni, fiind **un atentat samavolnic şi diabolic nu numai asupra trupului ci şi sufletului**. Şi totuşi, puţini tineri sau adulţi au auzit şi înţeles ce s-a petrecut la Piteşti cu studenţii şi intelectualii încarceraţi acolo, supuşi într-un mod sălbatic schingiuirilor, umilirilor, înfometării şi înfricoşării.

Să mai precizăm că fenomenul Piteşti a fost şi este considerat încă, de către mulţi autori, cel mai diabolic şi cel mai cumplit experiment care a avut loc în spaţiul concentraţionar al ţărilor Europei de Est înrobite comunismului. La Piteşti, a fost decimată într-un fel sau altul, mergându-se până la forţarea sinuciderilor, floarea studenţimii române, studenţime care reprezenta factorul cel mai dinamic al societăţii, care desigur nu putea să agreeze ideologia extremistă a comunismului.

După cum mărturiseşte însuşi unul dintre supravieţuitorii acestui experiment petrecut între anii 1949-1952, dl. Traian Popescu - „**Experimentul urmărea ca prin torturi fizice şi morale asupra victimelor să se obţină transformarea lor, ştergerea conştiinţei etnice – de apartenenţă la un neam şi o cultură**.'' Torturile şi presiunile psihice permanente, timp de luni de zile sau ani au încercat în mod ambiţios să-i transforme pe oponenţii comunismului (majoritatea fiind tineri din Frăţiile de Cruce, viitori legionari) în oameni fideli şi utili regimului. **În fapt, Piteştiul era conceput ca un „Laborator'', de unde rezultatele şi metodele urmau să fie extinse la toate închisorile comuniste, apoi în întreaga ţară şi chiar mai departe, pe baza unui minuţios şi ştiinţific program.**

Reeducarea deţinutului a constat în „**inversarea omului faţă de sine însuşi**'' şi pregătirea lui în scopul de a-l determina să reeduce la rândul său pe alţii. S-a încercat practic schimbarea structurii sufleteşti, caracterului şi educaţiei primite până atunci. S-a dorit ştergerea identităţii şi inocularea alteia, a omului de tip „nou'', care să adere la „valorile'' comunismului. Cu alte cuvinte, a încercat să impună **metoda spălării creierului prin tortură** iar ea a dat greş pentru că nu a putut fi ascunsă lumii în întregime. Se ştie că mulţi s-au mântuit astfel, devenind martiri şi sfinţi.

Oricât de incredibil ar părea la prima vedere, omenirea trăieşte la ora actuală un nou „Piteşti''. Desigur, într-o formă mai aparte, dar asemănătoare. S-a renunţat la brutalitatea torturii pe faţă sălbatice în favoarea unei alte torturi, mai rafinate, prin constrângere şi manipulare, prin cenzura discretă şi supravegherea omului. Sub paravanul luptei împotriva terorismului internaţional.

Când vorbim despre spălarea creierului, vorbim în primul rând despre manipulare şi

dezinformare. Omul îşi spală creierul desigur şi prin yoga şi prin aderarea la secte religioase (circa 6000 în întreaga lume!), prin exacerbarea simţurilor şi viciilor, prin erotismul fără limite şi deviaţiile sexuale, prin încurajarea libertăţii totale şi violenţei, prin stimularea abuzului de alcool, consumului de droguri şi tutun, prin **impunerea aşa-zisei morale a banului şi succesului**, prin căutarea traiului cât mai comod şi lipsit de griji.

Spălarea creierului se foloseşte din plin de mijloacele de informare în masă, pe care în mare parte masoneria le are la dispoziţie. Ea este orientată astăzi spre formarea noului tip de om – **homo globalis** sau individul: apatrid (deznaţionalizat sau separat complet de ţara lui natală şi devenit apoi cosmopolit sau cetăţean al <<naţiunii universale>>…); depersonalizat (adică devenit aproape identic cu oricare altul, şters, lipsit de iniţiativă, conformist); obedient sau sclav (supus întrutotul celor care-i furnizează confortul său, inclusiv creditele „avantajoase'' şi mijloacele de existenţă); desacralizat (înstrăinat de Dumnezeu, secularizat, ateu sau liber-cugetător, sau de ce nu, chiar mason de grad „superior'' – închinător pe faţă lui Lucifer); consumerist (fidel şi supus necondiţionat „spiritului de consum'', inoculat de către cei care îşi permit să-i creeze „nevoile''); însingurat (deşi trăieşte printre mulţi oameni şi „comunică'' destul de mult cu ei).

Această nouă identitate, globală este răspândită astăzi în rândul tuturor oamenilor. De către cine şi în ce scop? Desigur, la ordinul artizanilor globalizării, care sunt promotorii Noii Ordini Mondiale şi Noii Ere. La ordinul masoneriei şi grupului Bilderberg (faţa totuşi văzută a masoneriei) în care activează vestitele familii Rockfeller şi Rotschild, mari bancheri şi afacerişti, care şi-au propus nici mai mult, nici mai puţin, să creeze un imperiu global în numele Antihristului. Se doreşte astfel: **un guvern mondial, o singură religie (care ar prelua chipurile ce este bun din toate religiile), un singur mod de viaţă şi de gândire**.

<u>Prin reeducarea tinerilor se va edifica lumea globalizată de mâine.</u> Astăzi această reeducare se realizează atât prin vechile metode de manipulare a maselor, dar şi prin altele noi, cum este şi parapsihologia (reînvierea practicilor magice păgâne). Tinerilor le este inhibată gena gândirii şi acţiunea. Ei sunt determinaţi să nu mai gândească singuri, să nu-şi mai pună niciodată întrebări fundamentale, cum ar fi cele privind sensul vieţii şi lumea în care trăim. Şi împotriva lor se utilizează, când se împotrivesc, războiul economic şi psihologic, şantajul şi uneori altele mai dure.

Acaparatorii sau obsedaţii de putere şi bani se folosesc desigur de internet, televiziune şi radio. Cu ajutorul lor în special, se realizează manipularea alegerilor, dezinformarea şi diversiunile asupra opiniei publice. Prezentarea tendenţioasă a informaţiilor sau ştirilor interne şi externe creează aproape o imposibilitate pentru a se mai putea discerne între ceea ce este bine şi ceea ce este rău, care informaţii sunt reale şi care sunt false şi prelucrate. Un scriitor grec spunea chiar că **„se lucrează consecvent la îndobitocirea omenirii!''**

Astăzi, noi ar trebui să înţelegem că marii bancheri şi afacerişti au sponsorizat ambele tabere din toate războaiele ultimelor veacuri urmărind cu ambiţie nemăsurată banii şi puterea. Prin dominarea lumii şi tuturor indivizilor în parte, se ajunge fără îndoială la apusul libertăţii omului.

Cineva a pus întrebarea următoare: **„Va fi generaţia de acum (a internetului – n.a.) capabilă, în fapt, prin faptă, să răspundă noilor provocări? Mult mai perfide şi, infinit, mai periculoase decât forţa brută a bolşevicilor de început de secol XX.''**

Părerea noastră este că, totuşi tinerii de astăzi, cu ajutorul lui Dumnezeu, pot întârzia deznodământul şi să respingă satanismul şi pseudo-cultura banului. Este timpul întoarcerii la Dumnezeu. **Este timpul ca tinerii să frecventeze mai des Sfânta Biserică şi să lupte pentru apărarea credinţei ortodoxe şi valorilor tradiţionale. Nu mai este timp de pierdut!**

DE LA EXPERIMENTUL REEDUCĂRII LA ROBOTIZAREA OMULUI CONTEMPORAN

Actuala globalizare pe care o trăieşte omenirea a început de fapt odată cu promovarea comunismului, care a reprezentat istoric o etapă necesară în cadrul unui vast program de distrugere în masă la nivel mondial, care să impună crearea unui stat global atotputernic.

Niciun imperiu şi nicio dictatură nu au reuşit vreodată ceea ce comunismul şi globalizarea capitalistă (corporatistă) şi-au propus ca obiectiv primordial: **controlul şi puterea absolută asupra întregii omeniri**. Imperialismul transpare chiar şi din acel slogan prezent mereu în presa comunistă ,,Proletari din toate țările, uniți-vă!''

După cum ne-au avertizat tot mai numeroşi oameni de cultură şi specialişti în domeniile lor, ne îndreptăm către o aşa-zisă republică universală, în fapt către o dictatură teribilă a unui imperiu global. Şi cum întotdeauna un regim totalitar a debutat cu o supraveghere minuțioasă şi înlăturarea oricăror opozanți (deci şi a democrației), astăzi se depun mari eforturi în direcția implementării sistemelor de supraveghere şi control bazate pe biometrie (cipurile RFID şi biocipurile, adică cele care se vor implanta în corpul uman!).

Noi trebuie să ne aducem aminte că s-a lucrat intens la îndobitocirea omenirii în ultimele secole, mai ales odată cu răspândirea teoriilor lui Karl Marx, Charles Darwin, Friedrich Nietzsche şi Sigmund Freud, care au contestat în lucrările lor implicit sau explicit morala creştină şi creştinismul în general, împingând omul către comunism, ateism, respectiv evoluționism, materialism şi revoluția sexuală.

Comunismul a avut ca țintă principală războiul împotriva creştinismului şi sărăcirea țărilor ortodoxe. El a făcut deja în lume peste 200 de milioane de victime iar alte miliarde de oameni au avut de suferit întemnițări, torturi, privațiuni şi alte şicane diverse.

Noi ştim acum că în comunism se urmărea obediența deplină, îndobitocirea şi sclavia omului. Nu erai lăsat să gândeşti şi să te exprimi liber, ba mai mult trebuia să îi demaşti pe ,,duşmanii poporului'' sau ,,duşmanii de clasă''. Exista şi acel slogan ,,Noi muncim, nu gândim!'' Adică, nu trebuia să gândeşti tu însuți, nu trebuia să pui întrebări incomode, nu aveai voie să critici câtuşi de puțin realitatea, sistemul comunist şi oamenii partidului.

Este demn de reținut faptul că în România a avut loc un experiment halucinant şi demonic, care s-a petrecut în închisoarea **Piteşti** şi extins apoi la Gherla şi Aiud în perioada anilor 1949-1952. Acest experiment poate suporta comparație doar cu dezlănțuirea satanică din Revoluția Franceză din 1789. Ceea ce s-a petrecut la noi sfidează orice imaginație şi această ură cumplită este desigur de neînțeles pentru rațiunea umană.

Deținuții politici din aceste închisori au fost cobaii unui experiment malefic, care consta în transformarea omului creştin în opusul său şi înlocuirea moralei creştine cu ideologia comunistă. Mai mult, s-a urmărit distrugerea fizică şi psihică totală a celor care refuzau colaborarea şi compromisul, fiind omorâți prin torturi groaznice şi executați. Puțini au reuşit să se sinucidă spre

a scăpa de dureri şi suferinţe. Practic, ei au fost supuşi unei spălări a creierului şi reeducaţi prin torturi fizice şi psihice cu caracter PERMANENT pentru a deveni buni comunişti şi torţionari la rândul lor pentru alţi camarazi.

Cât de crudă şi demonică a fost această reeducare la noi (în China cel puţin, tortura se rezuma la presiunile psihologice), reiese şi din faptul că Eugen Ţurcanu a inventat el însuşi noi metode de tortură pe care le-a şi consemnat în peste 2000 de pagini, în care făcea consideraţii şi analize asupra puterii de rezistenţă la tortură şi mijloacelor de a zdrobi această rezistenţă. Reiese şi din caracterul acestora (care ţineau chiar de patologia mintală), din liturghiile negre (adică liturghii creştine, dar făcute anapoda sau invers), din blasfemiile teribile din perioada posturilor, din obligarea deţinuţilor de a-şi mânca propriile fecale şi a-şi bea urina, din însetarea lor programată după administrarea prealabilă în mod forţat a unor băuturi foarte sărate etc. etc.).

În volumul ,,Mărturisiri din mlaştina disperării'', fostul deţinut Dumitru Bordeianu precizează foarte bine şi fazele acestei reeducări la care erau supuşi:
,,1 - Demascarea externă (denunţarea tuturor legăturilor pe care le păstra în afara închisorii, ca şi complicităţile); 2 - Demascarea internă (denunţarea celor care l-au ajutat să reziste în interiorul închisorii, atât din rândul deţinuţilor, cât şi din administraţia închisorii); 3 – Demascarea morală publică (călcarea în picioare a tot ce avea mai sfânt, în primul rând familia, pe Dumnezeu – dacă era credincios, soţia sau iubita, prietenii, pe el însuşi); 4 – Reeducarea celui mai bun prieten al său dintre deţinuţi (schingiuirea lui cu mâinile sale).'' Dacă deţinutul nu dădea dovezi convingătoare, relua de la capăt reeducarea cu cele patru faze ale sale, care însemnau alte săptămâni de tortură cumplită.

Mai trebuie precizat şi faptul că această reeducare, care se dorea a fi extinsă la toate închisorile din România, a fost concepută în mod expres împotriva tinerilor naţionalişti creştini, îndeosebi celor aparţinând Frăţiilor de Cruce, organizaţii care constituiau pepiniera Mişcării Legionare. Nu este nici întâmplător faptul că a fost impusă la noi prin agenţi ai ocultei mondiale comuniste precum Ana Pauker, Teohari Georgescu, generalul Nicolski (multă vreme Şeful Securităţii) şi chiar ofiţeri sovietici care asigurau instruirea şi supravegherea operaţiunii.

Interesant este şi faptul că, până şi închisoarea aleasă, cea de la Piteşti, fusese construită pe timpul lui Armand Călinescu pe una din proprietăţile acestuia, special pentru tineretul legionar pe care îl ura de moarte. Aceasta era ideală pentru experimentul reeducării datorită izolării, pentru a nu fi auzite gemetele şi strigătele de durere ale celor torturaţi aici zi şi noapte.

Apoi, în echipa de torţionari a lui Ţurcanu intraseră şi doi evrei arestaţi înainte pentru activitate SIONISTĂ (deci agenţi ai ocultei mondiale) Fuchs şi Steier/Steiner, care spre deosebire de alţii care au fost executaţi mai târziu după procesul din 1954 (în care culmea, erau învinuiţi tot legionarii, cei din străinătate!), au fost absolviţi de orice vină. Care a fost aşadar misiunea lor? (evident supravegherea îndeplinirii planului!)

Oprirea experimentului reeducării a avut loc şi la noi şi în China în acelaşi an (1952), puţin înainte de moartea lui Stalin, când începuse şi epurarea evreilor din structurile de partid datorită asasinării unor lideri de către medici evrei. De aceea şi grupul evreilor conduşi de Ana Pauker şi Teohari Georgescu au căzut în dizgraţia secretarului general al PCR, Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Care a fost motivaţia sau sensul acestui terifiant experiment de distrugere? Masoneria roşie (comunistă) avea de răzbunat toţi anii pe care comuniştii români i-au petrecut în ilegalitate. PCR fusese înfiinţat la Moscova şi interzis în România din 1924 pentru că acţiona ca structură aflată direct în slujba unei puteri străine şi care pe deasupra milita pentru dezmembrarea statului român, acuzat de imperialism.

Ori legionarii, încă de la înfiinţarea Legiunii Arhanghelului Mihail, s-au declarat împotriva bolşevismului şi francmasoneriei. Mai târziu, când legionarii deveniseră iminenţi câştigători ai alegerilor datorită popularităţii şi naţionalismului lor, Căpitanul lor Corneliu Zelea Codreanu, ca deputat ceruse în 1937 în Parlament scoaterea în afara legii a francmasoneriei! În acelaşi an, în care Mitropolitul Nicolae Bălan întocmise un raport asupra ocultei şi Sinodul Bisericii Ortodoxe Române îl aprobase (aflat în vigoare şi astăzi).

Nu întâmplător, aşa-zisa rebeliune din ianuarie 1941 (în fapt lovitura de stat a lui Antonescu faţă de legionari) a avut loc la numai două săptămâni după confiscarea arhivelor francmasoneriei din România de către legionari! Acest lucru demonstrează colaborarea lui Antonescu cu oculta (cândva fusese ataşat militar la Londra!) şi dorinţa de a conduce el însuşi Legiunea nefiind legionar. Astfel se explică toată această prigoană sălbatică împotriva legionarilor, care au fost arestaţi în masă şi torturaţi, trimişi pe front în linia întâi şi mai ales în misiuni sinucigaşe (cum erau capturararea unor ofiţeri ruşi etc.).

După cum vom observa, oculta mondială s-a implicat activ şi direct şi în lovitura de stat din 22-28 decembrie 1989 din România. Mărturie stă nedescoperirea aşa-zişilor terorişti, care au ucis circa 1000 de români şi au rănit alte mii în toată ţara. Mărturie este şi răzbunarea generalului Nicolae Militaru (agent sovietic dovedit încă din vremea lui Ceauşescu) împotriva celor care i-au dovedit în trecut trădarea şi din cauza cărora a fost retrogradat şi marginalizat. E suficient poate doar să amintim cazul profanării cadavrelor militarilor din USLA (brigada de luptă antitero!), ucişi la comandă în faţa chiar a Ministerului Apărării Naţionale de către alţi militari, la ordinul generalului Militaru. Pe ei s-a scris „terorişti'', peste care s-au urinat unii iar colonelului Gheorghe Trosca, care fusese decapitat, i s-a aşezat chiar o ţigară în gură!...

Un fost deţinut afirma: „**Re-educarea a fost pregătită de ocultă (moscovită, românească şi internaţională) pentru tineretul legionar.** Horia Sima spunea că distrugerea pepinierei – Frăţiile de Cruce – de unde venea elita legionară, a fost unul din obiectivele asasinilor de la Piteşti. (...) S-a urmărit nu numai distrugerea Mişcării Legionare ca formaţiune politică, ci **s-au folosit de o metodă pe care, probabil, o vor reedita**. (...) Fenomenul Piteşti-Gherla nu este numai unul ieşit din comun ci, din punctul meu de vedere, este un fenomen mistic, pentru că acolo lupta s-a dat între cei ce-L slujeau pe Dumnezeu şi cei posedaţi de duhurile satanei. (...) **Comunismul nu este decât prezenţa satanei pe pământ. Comuniştii au făcut din ideologia lor o religie, care în opoziţie cu cea creştină, este religia urii, a minciunii şi a crimei, ridicate la rangul de <<virtuţi>>; şi nu se răspândeşte decât prin minciună, neîncredere, teroare şi frică.** (...) În comunism, vrei nu vrei, trebuie să spui şi să faci numai ceea ce ţi se ordonă. Nu trebuie să gândeşti, nu trebuie să judeci, voinţa şi libertatea nu mai există. Iar, dacă nu, pentru consolidarea puterii suntînchisori, gulaguri, lagăre, canale, deportări, domicilii obligatorii şi degradarea, siluirea conştiinţei, pierderea demnităţii umane, **robotizarea şi dirijarea tuturor acţiunilor**. Aşa s-a făcut comunismul dumnezeu.'' (Dumitru Bordeianu, vol. Mărturisiri din mlaştina disperării, Ed. Scara, Bucureşti, 2001, pp.5-14).

Observăm desigur că reeducarea de astăzi nu mai îmbracă formele violente din trecut dar că ea există! Este omniprezentă prin controlul şi dirijarea programelor publice de învăţământ, prin manipularea mediatică (propaganda concepţiilor şi teoriilor consumiste, materialiste, evoluţioniste, libertinajului, drogurilor, exacerbarea toleranţei şi drepturilor omului, propaganda în favoarea avortului etc.; prezentate drept cuceriri ale civilizaţiei moderne şi progresiste!).

Omenirea a regresat practic spiritual începând cu mult lăudata epocă a Renaşterii, când a început să fie proslăvit în locul lui Dumnezeu omul. Încât s-a ajuns astăzi la un proces perfid de **robotizare în masă**, adică de dezumanizare, prin care omul devine programabil şi dirijabil de

către alt om, prin care i se anulează omului personalitatea, voința, libertatea şi sentimentele. Ca şi reeducarea, robotizarea este în mod evident parte a unui vast proiect diabolic îndreptat împotriva omului de către urâtorul de veacuri şi milenii a acestuia.

FRAȚI ORTODOCŞI, DESFRÂUL VA ATRAGE CEL MAI MULT SFÂRŞITUL LUMII

Este un adevăr dureros faptul că asistăm astăzi la prăbuşirea valorilor tradiționale spirituale şi culturale autentice. Iar locul acestora este preluat de non-valorile unei pseudo-culturi în cadrul căreia creştinismul este repudiat fiind considerat în mod greşit învechit şi depăşit.

Dar, analizând această decădere a omenirii (în fond dramatică), nu ne este prea greu să anticipăm deznodământul: sfârşitul lumii şi Judecata lui Dumnezeu. Aşa gândim noi, văzând schimbările care se petrec în întreaga lume şi provocările şi amenințările tot mai explicite la adresa noastră, a creştinilor. Ortodoxia este lovită din toate părțile. Vedem cum se încearcă consecvent smulgerea rădăcinilor creştine ale societății şi alungarea din spațiul public a lui Dumnezeu.

Noi ar trebui să ne reamintim că Sodoma şi Gomora au fost distruse complet prin pedeapsa divină tocmai datorită desfrâului celor care trăiau acolo. Ar trebui să vedem ca şi cei dinaintea noastră mâna lui Dumnezeu în cazul cutremurelor, inundațiilor şi altor calamități, pe care alții le numesc ,,naturale''...

Amintiți-vă de cazurile mai recente, când valuri seismice au spulberat mari părți din litoralul Thailandei, când uraganul Katrina a lovit mai ales oraşul New Orleans din SUA. Ei bine, poate nu ştim că tocmai în aceste locuri exista un desfrâu generalizat, constând în multă pornografie, prostituție, libertinaj şi jocuri de noroc...

Nimeni să nu desconsidere această patimă a desfrânării. Revoluția sexuală a libertinajului care a debutat cu psihanaliza lui Freud a diminuat considerabil conştiința păcatului în această privință. Nimeni să nu se laude nici măcar în sinea lui că a biruit această patimă grea, pentru că ea poate renaşte oricând cu putere.

Este bine să descifrăm cauzele, efectele şi remediile acestei teribile maladii sufleteşti şi trupeşti răspândită astăzi peste tot în lume, în condițiile în care ipocrizia, minciuna, ignoranța, uitarea şi nepăsarea noastră a tuturor au atins cote de nesuportat.

Când vorbim despre desfrânare, ne referim la mai multe aspecte: lăcomia la mâncare şi băutură, onania (masturbarea şi paza de a nu avea copii), frauda conjugală sau dintre parteneri față de Dumnezeu (prin folosirea prezervativului, legarea trompelor uterine la femei), malahia între parteneri (atingerile sexuale), curvia (relațiile trupeşti dintre cei necununați religios), preacurvia (adulterul sau relațiile trupeşti extraconjugale), neînfrânarea în posturi, sărbători şi în zilele de post din cursul săptămânii, avorturile chirurgicale dar şi cele hormonale (prin folosirea pilulei contraceptive, steriletului şi altor metode), homosexualitatea, sexul în grup, sexul prin schimbarea partenerului şi alte perversiuni sexuale, prostituția şi masajul erotic, consumul de

pornografie, vorbirea şi comportamentul obscen, gândirea pătimaşă faţă de trupul unei persoane ş.a.

Dacă vom cerceta cauzele desfrânării, vom constata că ele depind în mare măsură de valorile dobândite prin educaţia din familie şi societate (şcoală, anturaj, mass-media). Mai importante credem că sunt: neînfrânarea noastră (provenind din curiozitate sau neputinţe trupeşti şi voinţă aproape inexistentă în acest caz), promovarea în societate prin diverse programe de sănătate şi învăţământ şi prin mass-media a desfrâului sub toate sau aproape toate aspectele prezentate mai sus (la care se mai adaugă promovarea feminismului, a relaţiilor libertine, a educaţiei sexuale încă de la grădiniţă!, a cabinetelor de planificare familială etc.).

O altă cauză ar putea fi şi nivelul de trai precar sau sărăcia, când unele femei aleg sau sunt împinse să ia calea prostituţiei...

Cât priveşte efectele desfrânării, vom constata că ele afectează atât sănătatea, cât şi personalitatea celor în cauză. Printre bolile frecvente care îi afectează se enumeră cele cu transmisie sexuală (bolile venerice, SIDA) dar în ultima vreme şi cazurile de cancer (în special de col uterin la femei şi de prostată la bărbaţi). În plan social, desfrânarea ne îndepărtează de toate valorile morale, ba chiar încurajează infracţionalitatea (violuri, incesturi, crime etc.) Iar în plan duhovnicesc, ne îndepărtează de harul lui Dumnezeu şi de comuniunea cu El. Prin retragerea sau diminuarea harului primit de noi la Sf. Botez, avem parte de multe necazuri şi suferinţe, fiind lăsaţi o vreme la mâna vrăjmaşului nostru şi al lui Dumnezeu. Nu întâmplător există porunca a VII-a din Decalog care ne spune SĂ NU DESFRÂNĂM.

Să încercăm să descoperim şi remediile iar acestea vin mai ales prin trezirea conştiinţei noastre la realitate şi prin cunoaşterea pericolelor la care ne expunem, dacă nu dorim să experimentăm suferinţa într-un grad până la care nu vom mai suporta. Doar puţini, cu ajutorul lui Dumnezeu fireşte pot să se mai întoarcă din drumul acesta al pierzării...

De mult folos ne este participarea la slujbe şi la Sf. Taine (spovedania, Sf. Împărtăşanie, Maslul şi celelalte). Apoi, lectura unor reviste şi cărţi ortodoxe în care apare învăţătura Sfinţilor Părinţi. De asemenea, conştientizarea faptului că suntem fiecare în mijlocul unui război nevăzut, că se duce un adevărat război împotriva familiei şi valorilor creştine şi naţionale.

Noul păgânism are drept idol SEXUL (SEXUALITATEA). Acest cult al sexului neîngrădit şi al amorului liber introduce un nou tip de cultură, o cultură a morţii dar în acelaşi timp constituie un important MIJLOC DE CONTROL DEMOGRAFIC AL POPULAŢIEI! Fără îndoială, cercurile ocultei mondiale urmăresc declinul sever al natalităţii.

Şi de ce se încurajează desfrânarea mai ales în ţările preponderent ortodoxe? Oare nu pentru a le ruina cu totul?

De ce tot mai mulţi medici ginecologi recurg sau recomandă uşor operaţia de cezariană? Nu ştiu tocmai aceştia că în acest caz, organismul femeii se reface mai greu, că pot rămâne cu urmări, că o descurajează de a mai avea alţi copii, că le împiedică să aibă o vreme alt copil? Ba, mai mult, le învaţă să se „protejeze'' prin legarea trompelor, sterilet şi alte metode contraceptive. Evident, nu au niciun interes real pentru sănătatea şi viaţa lor. Pentru că adevărul este că se pot declanşa în acest fel diverse forme de cancer şi alte complicaţii...

Cine va reflecta îndelung asupra acestor probleme, va admite că sexul este CEL MAI PUTERNIC DROG. De aceea nu e deloc uşor să lupţi cu el. Împotriva acestuia Preacuviosul Casian Romanul spunea: „... războiul cu patima poftei trupeşti este de neocolit pentru suflet până când sufletul nu va cunoaşte că acest război este mai presus de puterile sale, că nu este cu putinţă a primi izbândă asupra lui prin nevoinţa şi sforţarea proprie, fără ajutor şi acoperământ de la Domnul.''

Este recomandată de către un părinte chiar vorbirea mai rară şi mai puţină cu femeile în acest caz sau şederea pentru o vreme departe de ele (la un schit sau o mănăstire, precum la Frăsinei sau în Muntele Athos din Grecia, unde nu au acces femeile). Căci ne spune Sf. Efrem Sirul: ,,Nu numai prin depărtarea de bucate, ci şi prin oprirea ochilor, ca să nu vadă deşertăciuni, se surpă dracul curviei...''

Să nu pierdem din vedere că orice patimă ne înrobeşte păcatului şi prin el ne pierdem libertatea dăruită de Dumnezeu. Iar ,,stăpân adevărat este cel ce se stăpâneşte pe sine şi nu se lasă robit de pofte josnice...'', ne spune înainte de a fi martirizat Sf. Ierarh Filip din Rusia din ordinul ţarului Ivan cel Groaznic.

Chiar Sf. Apostol Pavel ne îndeamnă stăruitor să fugim de desfrânare, pentru că trupul ,,este templu al Duhului Sfânt'' şi ,,nu e pentru desfrânare, ci pentru Domnul...'' În aceeaşi Epistolă către Corinteni zice: ,,*Nu vă amăgiţi: Nici desfrânaţii, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici batjocoritorii, nici răpitorii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu.*''

Cum este posibil ca în zilele noastre toate devianţele sexuale să devină peste noapte normalitate şi chiar recomandate nouă? Cum e posibil ca unele posturi de televiziune să facă propagandă făţişă desfrâului, incitând la excursii în zone exotice pe mari vapoare de croazieră şi pe care arată că se practică nudismul, sexul în grup, sexul prin schimbarea partenerului etc.? În vreme ce vechiul creştinism este numit fanatism...

Putem noi oare să ducem o viaţă lipsită de înfrânare şi moralitate? Dumneavoastră aţi cumpăra bunăoară un automobil defect, care nu are frâne sau aţi circula cu acesta ştiind că acestea îi lipsesc?

Desigur cea mai bună soluţie este înfrânarea din proprie voinţă şi arătarea că Îl cinstim mai mult pe Dumnezeu, potrivit primelor două porunci din Decalog prin care avem o atitudine dreptslăvitoare.

FEMEILE ŞI TINERII DE ASTĂZI, ÎNCOTRO?

Oricare dintre noi, dacă va analiza ceea ce se întâmplă în România şi în general în întreaga lume în mod onest şi imparţial, va observa o decădere şi un regres al omenirii, cu precădere în planul spiritualităţii, culturii, educaţiei şi în multe altele. Este tot mai evident pentru unii că societatea în ansamblul său se îndreaptă şi la noi spre un dezastru. Şi nu credem că exagerăm deloc.

Uitîndu-ne mai atent în jurul nostru, vedem că vremurile se precipită devenind tot mai tulburi, stresul şi problemele noastre cresc permanent, tot mai mulţi conaţionali se descurajează şi ajung la lehamite şi nepăsare. Conştiinţa civică şi cea naţională (apartenenţa la neamul romînesc) sunt în grea suferinţă, dacă nu pe cale de dispariţie! Fiecare devine tot mai preocupat de supravieţuirea personală şi a celor apropiaţi, pentru că nivelul sărăciei creşte de la an la an. Aşa-zisa clasă de mijloc se subţiază de fapt, în timp ce prăpastia dintre cei bogaţi şi cei săraci se lărgeşte şi se adânceşte iar inechităţile sociale sporesc.

Mai putem observa că, femeile în general şi cei mai mulţi tineri din ziua de astăzi poartă amprenta schimbărilor din lume în gradul cel mai ridicat. Iar aceste schimbări globalizatoare s-au produs şi se produc mai ales **la nivelul mentalului colectiv şi stilului de viaţă individual**, sub indirecta dirijare şi manipulare a aşa-zisei elite mondiale (alcătuită după avere, putere, influenţă), formate din indivizi extrem de aroganţi, care sunt foarte siguri că pot face tot ceea ce vor şi îşi propun, cărora nu le pasă câtuşi de puţin de suferinţele altora şi de dorinţele oamenilor, fie chiar uniţi în comunităţi locale şi naţionale.

Aceste schimbări vizează aşadar în special **reeducarea femeilor şi tinerilor**, prin ştergerea identităţii lor, mentalităţilor şi obiceiurilor tradiţionale şi imprimarea forţată sau nu a altora, aşa-zis moderne. Vom vedea astfel că aproape toată mass-media şi învăţămîntul de stat acţionează în acest sens. Vom observa că pretutindeni se derulează un diabolic proces de **restructurare din temelii a fiinţei umane** (îndobitocire), încă de la cea mai fragedă vîrstă a copilului. Uitaţi-vă numai cum suntem trataţi inuman ca simpli sclavi consumatori, care trebuie să înghită pe nemestecate şi fără discernămînt toate serviciile şi produsele impuse prin publicitatea mass-mediei aservite intereselor companiilor transnaţionale. Nici ca alegători, cu drept de vot, nu mai contăm.

E suficient să cercetaţi puţin programele TV, emisiunile de la radio, revistele şi cărţile, mai ales cele cărora li se face o mai mare publicitate (şi care evident costă mulţi bani, dar care desigur nu sunt pentru **ei** o problemă) şi veţi constata şi dumneavoastră că majoritatea covârşitoare a acestora şi-au fixat ca ţintă femeile şi tinerii. Femeile, pentru că frecventează mai des magazinele şi supermarketurile, sunt interesate de industria cosmeticelor etc. Iar tinerii,

pentru că din primii ani de viață pot fi cu uşurință orientați şi influențați în dorințele lor neavînd discernămîntul necesar. Şi care părinți de astăzi pot refuza mereu ceea ce îşi doresc copiii lor?

Reeducarea vizează în primul rînd femeile, avînd în vedere faptul că rolul femeii în societate este foarte important, mai ales în ceea ce priveşte educația oferită copiilor. Iar prin îndepărtarea lor de tradiție şi de valorile creştine autentice (ale ortodoxiei) sau prin pasarea responsabilității educației şcolii sau societății, se grăbeşte procesul de secularizare şi globalizare. Noile generații devin tot mai rebele şi descoperă mai greu comuniunea cu Dumnezeu.

Oare câte femei sau părinți mai asigură o educație creştină copiilor lor? Oare de ce se preocupă atît de mult să le ofere dacă s-ar putea totul sub aspect material şi pentru toată viața, să le satisfacă toate mofturile posibile şi imposibile? De ce neglijează aproape complet sau în totalitate nevoile lor afective şi spirituale?

Din păcate ceea ce am semănat, acum adunăm. Tot mai mulți copii nu mai ascultă nici de părinți, nici de educatori şi profesori, nici de sfaturile preoților şi persoanelor vîrstnice. Adeseori se transformă într-un gen de tirani. Iar atunci cînd îşi caută modele, şi le însuşesc privind la televizor ori navigînd pe internet, devenind fani unor idoli, care sunt de fapt creația mass-mediei necreştine. În mai tot ceea ce fac, caută ce este „cool", adică la modă.

Însă moda este impusă tot de mijloacele de informare în masă, care nu îndrăznesc să condamne pe față fumatul, consumul excesiv de alcool şi drogurile, libertinajul ş.a.m.d., ci dimpotrivă le încurajează într-o manieră mai mult sau mai puțin vădită. Aceste vicii duc la depersonalizare, alienare, depresie şi în final la sinucidere.

Să luăm de pildă numai cazul sinuciderii recente a solistei Mădălina Manole, care prin comentariile apărute în mass-media a umplut de compasiune inimile a multor romîni. Însă s-a omis să se spună ceea ce era mai important. E vorba de suflet şi de credință. E foarte trist faptul că un om poate ajunge atît de uşor la suicid (păcat foarte greu, care nu se iartă) pentru simplul motiv al pierderii frumuseții fizice şi iubirii de sine. Da, pentru că în mesajul lăsat se insistă pe aspectul fizic, cuvînt reprodus cu majuscule.

Astfel de evenimente indică fără putință de tăgadă un simptom grav la bolii care macină astăzi societatea contemporană, şi anume necredința. Atîtea patimi devastatoare îşi fac loc acolo unde a dispărut credința în Dumnezeu şi în ajutorul divin. Iar deznădejdea se pare că se răsfrânge asupra a tot mai multor oameni.

EXISTĂ ŞI DROGURI ATIPICE SAU NECONVENȚIONALE

Făcînd abstracție de tutun, alcool, cafea sau drogurile interzise de lege precum heroina, cocaina şi altele, putem să identificăm o serie de droguri speciale care ucid mai lent sau foarte lent, dar care şi ele anihilează voința omului şi îi provoacă chiar dependență.

Îndeobşte se ştie că toate aceste droguri pomenite şi altele îi îmbogățesc pe unii şi îi sărăcesc pe mulți alții.. Însăşi indivizii consumatori ai acestora sunt mult mai uşor controlați şi manipulați. Dar pentru că, manipularea în masă nu era suficientă, s-au creat şi s-au avut în vedere alte droguri mai sofisticate, ascunse, care să nu poată fi combătute.

Ei bine, aceste noi droguri ieşite din tiparele convenționale, sunt cu atît mai periculoase cu cît oamenii nu sunt conştienți de existența lor şi de nocivitatea lor. Acestea atacă mai întîi sufletul şi mintea, aducînd bolile sufleteşti care sunt cu mult mai grave decît cele trupeşti.

Cercetări mai recente demonstrează fără echivoc că TELEVIZIUNEA este un veritabil sedativ şi drog. Ea are efecte de relaxare la început precum medicamentele cu efecte calmante, pentru ca mai tîrziu să inducă stări specifice hipnozei.

Vedem cum televiziunea exploatează la maximum puterea imaginii, cum recurge la efecte tot mai speciale care să impresioneze. Fiind un mijloc uşor de procurat şi prezent peste tot, ea a devenit un instrument ideal manipulării în masă şi uniformizării (omogenizării) modului de viață şi de gîndire al oamenilor de pretutindeni.

V-ați pus întrebarea de ce ne desprindem tot mai greu de televizor şi internet? Doar pentru că le considerăm moderne, s-au banalizat şi sunt indispensabile? De ce ne lăsăm captivați şi vrăjiți ore în şir fără măcar să învățăm ceva sau să ne informăm cu adevărat? Sau de ce nu le respingem deşi suntem conştienți că sunt încărcate de erotism, violență, practici magice etc.?

În mare parte, putem constata că televiziunea şi internetul nu asigură o informare corectă şi reală, ci mai degrabă o dezinformare şi o intoxicare, că multe din mesajele lor îndeamnă la apostazie, la lepădarea de credință. În vreme ce, spiritualitatea ortodoxă, tradițiile şi cultura clasică şi autentică sunt reduse mereu la modul cel mai drastic, sunt minimalizate şi tot mai ignorate. De pildă, marşul homosexualilor se bucură de atenția presei, în vreme ce marşurile împotriva avortului sau în favoarea familiei creştine trec aproape neobservate!

INTERNETUL şi JOCURILE AGRESIVE SAU VIRTUALE DE PE CALCULATOR au devenit şi ele droguri pentru mulți tineri de azi, concepute anume pentru refugierea sau evadare din perimetrul vieții reale într-un spațiu unde nu există responsabilități şi reguli morale bine definite. Oare cîți dintre ei ajung să conştientizeze faptul că li se inoculează violența ca mod de viață, erotismul obsesiv ca centru al existenței (ca scop în sine) şi chiar practicile oculte?

Ar trebui să ne întrebăm de ce la început, televiziunea, internetul şi jocurile pe calculator păreau foarte utile, interesante, chiar educative pe alocuri şi ce nu mai sunt astăzi la fel, ci dimpotrivă. Oare nu pentru a le accepta mai uşor, considerîndu-le pozitive? De fapt, ceea ce a urmat este o deturnare, care a avut loc treptat. Spațiul micului ecran a fost şi este invadat de tot ceea ce este mai rău pentru sufletul omenesc.

Această invazie a răului în spațiul public le-a transformat pe nesimțite în mijloace de înrobire şi îndobitocire, în adevărate maşini de spălare a creierului. Este greu de spus în ce măsură a fost afectată pînă acum gîndirea şi evoluția omenirii în ultimele decenii.

Aceste droguri pot fi încadrate în categoria armelor psihotronice în masă, pentru că ele operează asupra psihicului uman, producînd modificări importante. De ce credeți că, în 1979, Uniunea Sovietică încerca pe atunci să obțină un tratat internațional de interzicere a armelor electromagnetice şi a celor cu radiație acustică infrasonoră, în cadrul şedințelor O.N.U.? Pentru că rămăseseră la vremea respectivă în urmă cu cercetările şi voiau să recupereze decalajul față de SUA şi alte state.

Însă pe noi ne interesează faptul că aceste arme există şi evoluează, că sunt direcționate împotriva omului, pentru a-l aservi şi a-l lipsi de libertate. Ori Dumnezeu i-a dăruit din iubire omului libertatea pentru a se bucura de ea.

INVAZIA ECONOMICĂ ŞI CULTURALĂ A OCCIDENTULUI

Experimentul comunismului n-a fost până la urmă doar un experiment. Comunismul a fost impus forţat în Rusia şi apoi în ţările Europei de Est cu obiectivul clar de a ruina economic şi cultural aceste ţări ortodoxe în perspectiva globalizării. Aşa prevedeau însăşi planurile întocmite din timp de către mai marii lojelor masonice.

Astăzi putem observa o nouă invazie a Occidentului (actul al doilea), pe terenul pregătit de comunişti, care în fapt nici nu credeau cu adevărat în valorile comunismului, ci în cele ale partidului şi conducătorului. Comuniştii erau de fapt, în toată regula capitalişti „cu faţă umană''.

Lovitura de graţie dată economiilor ţărilor din Est a fost prăbuşirea pieţelor de desfacere ale acestora şi invadarea lor de către concurenţa capitalistă. Momentul prăbuşirii comunismului a fost regizat cu grijă şi speculat la maximum. Aşa se explică închiderea a nenumărate unităţi economice, dintre care unele chiar eficiente şi cu dotări destul de bune. Aşa se explică sărăcia tot mai pronunţată a păturilor largi ale populaţiei, condamnată la şomaj sau la unica speranţă – plecarea la muncă în străinătate. Iar aceasta din urmă a fost prevăzută şi încurajată de masonerie, pentru a spori bogăţia Occidentului prin mâna de lucru ieftină a muncitorilor, care acceptau să lucreze aproape în orice condiţii şi în cele mai proaste şi mai puţin căutate locuri de muncă.

Pe fondul sărăciei generalizate au venit „salvatorii'', adică investitorii strategici din străinătate, care şi-au mai tăiat o porţie din tort, adică din bugetul public. Profitul a luat cel mai adesea calea către Occident, nemaifiind reinvestit în România.

De asemenea, legislaţia privind concurenţa neloială s-a aplicat defectuos sau nu s-a aplicat deloc. Monopolurile au înflorit de la un an la altul. Aici se încadrează şi hipermarketurile de tipul Metro, Carrefour şi alte mall-uri, în care peste 80% din produse sunt din import. Şi acestea nu sunt de oriunde, ci chiar din Uniunea Europeană în care tocmai am intrat. Am devenit o nouă piaţă de desfacere pentru produsele ei.

În schimb, producătorii autohtoni sunt tot mai mult defavorizaţi şi descurajaţi, nu numai prin preţurile concurenţei (de pildă, de dumping, practicate de marile companii – preţuri mici la început, poate sub costul de producţie, pentru formarea unei clientele), ci şi prin impunerea unor taxe aberante: taxa de raft, taxa de vizibilitate ori a unor preţuri mici (pentru produsele textile etc.). Aceasta se repercutează negativ desigur şi asupra angajaţilor, care sunt menţinuţi într-o salarizare necorespunzătoare şi indecentă faţă de nevoile lor reale.

Întrebarea care se pune astfel, este cum protejăm noi economia naţională şi pe producătorii români în faţa invaziei produselor străine? Pentru că am ajuns să importăm aproape orice iar

producătorii noştri dau faliment după faliment. Cum ne putem proteja salariaţii, pentru a nu pleca şi ei în străinătate, în vreme ce marile companii înregistrează profituri fabuloase şi îşi creează mereu locuri de muncă? Suntem obligaţi să ne desfiinţăm toate firmele noastre pentru a le face loc celor străine? Să dăm lovitura de graţie economiei şi chiar familiei, care se dezmembrează mai mult ca oricând prin plecarea unor membri ai săi în alte ţări?

De asemenea, nu putem să ne facem că nu observăm intensa ofensivă culturală a Occidentului. Ni se serveşte practic modelul cultural al acestuia. Şi unde? Tocmai în marile magazine, în care îşi fac cumpărăturile tot mai mulţi oameni, atraşi de preţurile mai scăzute la multe din produsele alimentare sau electrocasnice, ori pur şi simplu de această plăcere… de a cumpăra (la modă astăzi, pentru multe dintre femei).

Nu ştiu dacă aţi încercat sau nu să răsfoiţi puţin paginile revistelor şi volumelor luxoase din supermagazinele de astăzi. Nu cred că aţi găsi vreo carte de învăţătură ortodoxă, vreo carte critică la adresa masoneriei sau de istorie adevărată (de pildă, care să trateze obiectiv fenomenul Mişcării legionare din perioada interbelică ş.a.). Nici măcar nu veţi găsi vreo referire la Ortodoxie în cărţile ce tratează istoria lumii! În schimb, veţi găsi din plin autori scoşi de la naftalină (precum Karl Marx, Friedrich Engels, Albert Camus, Che Guevara (un terorist comunist) ş.a.) ori care au aderat la masonerie. Veţi găsi, dacă veţi citi cu atenţie, nenumărate erori în ceea ce priveşte istoria, religiile lumii. Veţi găsi o întreagă apologie a darwinismului sau evoluţionismului, care pariază pe puterea supremă a cunoaşterii omului.

Cât priveşte teoriile evoluţioniste, am dedicat aproape un întreg volum din antologia comentată „Ofensiva masoneriei şi împotriva Ortodoxiei'', intitulat „Ofensiva materialismului împotriva tinerilor şi familiei! *Masoneria mondială şi subminarea creştinismului prin teoriile evoluţioniste («filosofia» lui Antihrist). Despre manipularea opiniei publice şi tinerilor, prin televiziune şi internet*''.

În esenţă, aceste teorii evoluţioniste prezente atât de mult în mass-media şi nu întâmplător (în emisiuni documentare pe Discovery, National Geographic etc., în cărţi şi chiar în manualele şcolare!), nu au nicio bază ştiinţifică solidă. Savanţi de renume şi în general cercetătorii au renunţat demult la acestea. Nici până în prezent nu s-a adus măcar o singură dovadă a faptului că o specie a putut evolua într-o altă specie. Cu atât este mai aberant să credem sau să admitem că omul, încunarea Creaţiei lui Dumnezeu şi „administratorul acestui pământ cu toate vietăţile sale'', este urmaşul maimuţelor, care şi ele se trag din reptile şi din… „ciorba'' universală primordială.

Din punctul nostru de vedere, este revoltător faptul că aceste hipermarketuri lucrează pentru Occident, pentru prosperitatea acestuia şi al grupurilor de interese desigur, ruinând pe tot mai mulţi dintre micii comercianţi sau producători mai mici sau mai mari din România (pe care statul îi impozitează dar nu îi şi protejează) şi transformându-ne încet pe toţi, în consumatori fideli ai unui stil nou de viaţă şi unui nou tip de cultură – **pseudocultura globalizării**.

E timpul să ne apărăm de toate principiile societăţii de consum. E timpul să înţelegem că materialismul de tip comunist a fost doar cosmetizat şi reambalat pentru a edifica o nouă societate, în care toţi oamenii se prefac că sunt mulţumiţi şi fericiţi, pentru că le este teamă să protesteze câtuşi de puţin, pentru că şi-ar pierde locul de muncă şi multe altele. Aşadar, trebuie să recunoaştem că materialismul este imoral şi anticreştin, fie şi numai pentru faptul că impune dictatura valorilor materiale şi a pragmatismului.

Comunismul arăta şi el o profundă consideraţie materiei şi filosofiilor umaniste. Şi ştim că această **utopie** a cunoscut falimentul, cel puţin într-o parte a lumii. **Este paradoxal că în numele valorilor „înalte'' ale comunismului s-au săvârşit cele mai numeroase şi odioase abuzuri şi crime din istoria omenirii.** Iată de ce, şi în cazul actualei globalizări (iar internaţionalismul şi

unirea proletariatului comunist din întreaga lume era tot o formă de globalism), se cuvine să fim cel puțin sceptici şi vigilenți. Putem fi transformați destul de uşor într-o imensă masă de manevră, plină de spiritul turmei şi deci, numai bună de exploatat.

Atât comunismul, cât şi capitalismul globalist au în comun anticreştinismul şi spiritul masonic. Dacă nu sunteți de acord cu această afirmație, vă invit să vizitați câteva hipermarketuri şi să analizați cărțile de istorie şi literatură, chiar volumele care tratează subiectul masoneriei. Veți vedea că ele promovează masoneria (care este anticreştină şi imorală, după cum rezultă clar dintr-un volum al antologiei amintite şi intitulat „Jertfa tineretului naționalist din perioada interbelică. *Confruntarea masoneriei cu Mişcarea legionară. Reabilitarea adevărului*'').

Am putea spune, fără teama de a greşi că masoneria reprezintă pentru Antihrist ceea ce este Biserica pentru Iisus Hristos. Privită din exterior, ea este o imensă organizație, cu nenumărate ramificații (asociații cum sunt şi lojele masonice, fundații şi ONG-uri) şi sateliți (sectele de orice fel, politicienii cumpărați etc.). O caracatiță împotriva căreia nu putem lupta în mod evident decât împreună şi strâns uniți în jurul Bisericii lui Hristos.

Este bine să se unească creştinii într-o <u>frăție ortodoxă</u>, care să lupte pentru cunoaşterea adevărului în lumea secularizată de astăzi, care să reacționeze prompt când înainte-mergătorii lui Antihrist sunt în ofensivă şi nu-i opreşte nimeni.

Nu putem rămâne indiferenți văzând cum sub ochii noştri, duşmanul de moarte al Ortodoxiei (satanismul) inversează şi maimuțăreşte în mod indescriptibil toate valorile creştine şi naționale, tot ce avem noi mai sfânt. De aceea, acest subiect ar merita toată atenția noastră şi unele dintre reflecțiile noastre zilnice.

Satanismul este un creştinism inversat. Valorile creştinismului sunt blamate şi li se contrapun noile «valori». Acestea din urmă nu au până la urmă nimic în comun cu mesajul iubirii adus pe pământ de Mântuitorul. Dimpotrivă, constatăm că din faptele sataniştilor rezultă o religie a urii şi răzbunării. Se poate vorbi astfel de o continuare a legii Vechiului Testament. Numai că sataniştii merg mai departe, şi în secta denumită Biserica satanistă se închină pe față chiar lui Lucifer (ca şi în cazul unora dintre lojele masonice, cele superioare).

De unde ura şi răzbunarea, care au inundat şi mass-media? Izvorul lor e foarte îndepărtat. Satana (cum mai este denumit Lucifer şi exponentul satanismului) doreşte să le sădească adânc în sufletul omului, pentru a-l distruge. Nu poate admite că Dumnezeu umple Raiul cu sfinți şi drept credincioşi, aşezându-i în locul foştilor îngeri decăzuți, deveniți diavoli. De aceea invidia lui e nemărginită, ca şi încăpățânarea de a-şi cere iertare, de a se căi.

Aş propune ca temă de reflecție şi pentru dumneavoastră identificarea şi alăturarea, din punct de vedere lingvistic, a termenilor care se înrudesc cu cel de bază – satanism. Există termeni cu sufixul „-ism'' având conotație pozitivă sau neutră, însă cei mai mulți am constatat că au o conotație negativă. De aceea, am încercat să găsesc cât mai mulți termeni dintre aceştia din urmă, pentru că simpla lor alăturare ne poate spune totuşi ceva:

SATANISM, demonism, ezoterism, alchimism, anticreştinism, păgânism, neopăgânism, politeism, iluminism, ateism, umanism, sionism, mesianism, COMUNISM, marxism, leninism, socialism, cooperatism, stalinism, ceauşism, egalitarism, fariseism, internaționalism, cosmopolitism, GLOBALISM, mondialism, colonialism, neocolonialism, liberalism, neoliberalism, capitalism, imperialism, despotism, corporatism, ultranaționalism, extremism, nazism, hitlerism, fascism, terorism, fundamentalism (în opoziție cu alt termen, de astă dată pozitiv – dogmatism, pentru că Ortodoxia se fundamentează pe dogmele sale), antisemitism, xenofobism, negativism, machiavelism, MATERIALISM, idealism, consumatorism / consumism, pragmatism, afacerism, ECUMENISM, sincretism, secularism, laicism, pietism,

puritanism, sofism, arianism, maniheism, stoicism, gnosticism, EGOISM, egocentrism, individualism, EVOLUȚIONISM, darwinism, neodarwinism, nihilism, anarhism, freudism, antropocentrism, hedonism, erotism, feminism, modernism, postmodernism, nonconformism (în sens negativ, de anarhism), avangardism (tot în sens negativ), cinism, sadism, masochism, exhibiționism, primitivism, barbarism, SECTARISM, canibalism, separatism (pe principiul satanic „divide et impera'', adică divide şi vei stăpâni), snobism, aventurism, nepotism, senzaționalism (procedeu exploatat de mass-media), automatism (în ceea ce priveşte gândirea de exemplu), RELATIVISM, raționalism, cartezianism, pozitivism, existențialism, scepticism, stoicism, scientism, libertinism (mai ales sexual), lesbianism, bigotism, SPIRITISM, sentimentalism, subiectivism ş.a.m.d.

CE REPREZINTĂ «EMO» ŞI MAI ALES DE CE SE SINUCID TINERII «EMO»?

Un subiect care tinde să capete tot mai mare importanță astăzi este legat de noul fenomen ''emo''. Ce înțelegem prin acest termen? De ce tinerii care aderă la această mişcare sau curent, îşi pun capăt zilelor? Sunt întrebări care merită un răspuns din partea noastră.

<u>În opinia noastră, această mişcare este legată foarte mult prin conținut şi mai ales prin consecințele sale de Mişcarea New Age (Noua Eră) promovată din umbră de adepții globalizării şi satanismului. Nu e nevoie de dovezi palpabile.</u> **Spiritul satanismului e prezent în actul sinuciderii.**

Comentând unele texte care au apărut pe internet, mi s-a părut foarte interesantă originea termenului ''emo''. S-a apreciat bunăoară că el a apărut ca fiind un subgen al rockului. Şi ceea ce ştim sigur este că rockul, cel puțin în câteva subgenuri precum hard rock, mettalica ş.a. au legătură cu satanismul. Versurile folosite sunt adeseori satanice sau de inspirație satanică.

Muzica aceasta ''emo'' este într-adevăr o muzică aparte, mai lentă, „*caracterizată prin arpegii uşoare ale chitărilor cu vocalize uşoare la care se dă drumul într-o orchestră de chitări distorsionate şi aduse după aceea din nou la partea uşoară*''. <u>Ceea ce intrigă sau pe unii îi atrage sunt acordurile stranii de chitară şi atmosfera înfricoşătoare de „film de groază''.</u>

În continuare se apreciază următoarele aspecte: *„Muzica EMO acoperă o mare varietate de formații, de la melodii uşoare a celor de la ''American Football'' la melodii hard de la ''At the drive in''. Cum poate un gen aşa de larg să fie legat de ceva? [...] Cei mai mulți oameni când se gândesc la emo azi, se gândesc la formațiile The Get Up Kids, Mineral şi altele ce provin din formația ''Sunny Day Real Estate'' apărută în oraşul Seattle în 1992. Se cântă mai mult despre iubirea pierdută şi amintiri uitate''*, făcându-se exces aşadar de sentimentalism.

Muzica emo a apărut la sfârşitul anilor '80 şi a pătruns încet, pe nesimțite ca un şarpe sau ca un rău care nu vrea să fie remarcat. Astăzi a intrat într-o nouă fază, în faza prozelitismului. Devine tot mai mult **o modă**. Tinerii adolescenți, aflați la o vârstă critică, care îşi descoperă propria identitate şi îşi fac planuri de viață, cad în capcana întinsă datorită anturajului nefast şi ignoranței. Din păcate, mişcarea emo nu se reduce la muzică. A devenit **un nou stil de viață**. Se retrag în cercuri foarte restrânse sau în solitudine. Refuză participarea la orice proiecte sociale, refuză autoritatea părintească sau de orice fel, nu-şi controlează emoțiile, devin… anarhişti în felul lor.

Tinerii emo dovedesc un gen de inadaptare socială dar marea lor problemă este **afectivitatea** (de unde şi termenul de „emo'', prescurtare de la „emoțional''). <u>Tulburările emoționale inerente</u>

vârstei lor sunt amplificate de gândurile de sinucidere. Sunt destul de uşor de recunoscut: părul relativ lung, pieptănătura împrăştiată (pentru fete ieşind în evidenţă prin culorile folosite prin contrast), şuviţe peste ochi, tricouri sau alte piese de vestimentaţie cu desene reprezentând cranii de om sau oase, brăţări de piele cu ghinturi, îmbrăcămintea de regulă debordând în negru, unghii pictate în negru, inele cu o cruce neagră pătrată (trimiţând la simbolistica masonică) etc.

Portretul tânărului emo ar putea fi descris astfel. Tânărul „emo'' este un tânăr ultrasensibil, impresionabil, influenţabil, foarte subiectiv, spirit solitar (sau cu tendinţe de izolare). Se pare că un rol important în formarea acestor trăsături îl au unele decepţii serioase sau traume legate de anumite experienţe avute în familie sau în anturajul lor.

Din toate acestea rezultă că tinerii emo pot fi corupţi, influnţaţi şi manipulaţi foarte uşor. Ei exacerbează sentimentele sau emoţiile în detrimentul raţiunii şi voinţei, producând un dezechilibru major al acestor facultăţi sufleteşti. Ceea ce conduce într-un final la hotărârea de sinucidere.

AVORTURILE ÎN CONTEXTUL GLOBALIZĂRII

Bună ziua ascultătorilor postului de radio FXNet România (care emite pe internet) şi îl salut din nou pe Sergiu Cătălin zis şi Dj CoBrA. Le mulţumesc invitaţilor din această seară care au onorat această întâlnire, d-lui dr. Mircea Puşcaşu şi respectiv, unui părinte ortodox din Suceava.

Vom încerca împreună să subliniem şi noi gravitatea avortului şi să convingem tinerii de astăzi că AVORTUL este într-adevăr un lucru extrem de nociv, atât pentru sănătatea lor trupească, dar mai ales pentru cea sufletească.

În prima parte a emisiunii, vă propun, ca fiind unul dintre moderatorii acestei întâlniri, să ne exprimăm opiniile cu privire la acest subiect, fiecare pe domeniul său ca să zic aşa. Apoi, să purtăm un dialog şi să răspundem chiar la întrebările adresate de ascultătorii noştri.

Suntem la emisiunea **„Cu cărţile pe faţă''**, după ce anterior s-a numit „România e timpul să te trezeşti''. Tema de astăzi este „Avorturile în contextul globalizării şi alte probleme ale tinerilor''.

Dacă în precedentele ediţii v-am vorbit despre globalizare, mai mult la modul general, ca o introducere, pentru a trezi conştiinţa noastră faţă de uriaşa manipulare ce se exercită îndeosebi prin mass-media, am vorbit despre tinerii emo şi sinucidere, consider că tema cea mai potrivită pentru a relua această problematică o reprezintă avorturile.

Dacă sinuciderea constituie în viziunea multor autori, clerici şi mireni – cel mai mare păcat, pentru că este săvârşit împotriva Duhului Sfânt şi sinucigaşul nu mai poate obţine iertarea şi mântuirea, pentru că nu mai are timp de pocăinţă şi de îndreptare, avortul sau asasinatul asupra pruncului zămislit, cât ar fi de mic, dar nenăscut reprezintă unul dintre cele mai grele păcate, pentru că atentează la viaţa unui om lipsit de apărare şi distruge un suflet pe care L-a pus Dumnezeu.

În contextul globalizării, care luptă astăzi pe toate căile împotriva valorilor creştine, naţionale, tradiţionale şi culturale, avorturile se încadrează în **atentatul împotriva familiei**. Cum bine s-a spus în anumite materiale ce sunt postate pe internet, avortul este „rana de moarte a iubirii'' (potrivit pr. Ilie Moldovan). Care iubire este vizată? Este atinsă în special relaţia sau iubirea dintre soţi. Aşa cum practicarea perversiunilor sexuale conduc în mod cert la suprimarea respectului şi sentimentului curat al iubirii, la acelaşi deznodământ se ajunge şi prin săvârşirea conştientă a crimei asupra pruncului nenăscut.

Observăm poate în zilele noastre cum apare implicit această lozincă şi mesaj: **„să trăieşti puţin, dar bine''**. Căutarea plăcerii şi traiului comod şi fără griji este cultivată astăzi printr-o mare parte a mass-mediei (televiziuni comerciale, radio, internet, literatură, teatru ş.a.m.d.).

De la această lozincă derivă apoi şi principiul nesănătos: **„Iubeşte şi fă ce vrei!''**. Întâlnim tot

mai des tineri cărora, dacă li se face cea mai mică observaţie sau li se dau sfaturi, îţi răspund cu promptitudine: **„fac ce vreau cu viaţa mea!’’**.

Revenind la avort, „fac ce vreau cu viaţa mea’’ s-ar traduce prin „**fac ce vreau cu trupul meu!**’’. Aşa gândeşte „mama’’ care şi-a pus în gând „să-şi trăiască viaţa liber’’ şi să nu mai aibă griji. Astfel gândeşte cineva care nu are în mintea sa conştiinţa săvârşirii unui păcat înfiorător. **A-ţi ucide propriul copil, indiferent de vârsta lui este în opinia noastră mai mult decât un păcat strigător la cer.**

A vorbi astăzi despre avorturi consider că este un lucru binevenit şi o mare necesitate. Ca români, ar trebui cred să ne amintim că prima lege adoptată la noi după aşa-zisa revoluţie din decembrie 1989 (o revoluţie dirijată şi confiscată de „comuniştii cu faţă umană’’ din eşaloanele inferioare), a fost tocmai **liberalizarea avorturilor**! Urmările dramatice pentru România, numai din acest punct de vedere, le resimţim până astăzi.

Pe plan internaţional există convenţii şi tratate care privesc drepturile omului şi chiar dreptul copilului dar nu există legi internaţionale care să interzică avorturile şi să ocrotească **dreptul copilului nenăscut la viaţă**.

Marii bancheri şi afacerişti care activează în lojile masonice au hotărât că lumea întreagă trebuie să se globalizeze, să fie aşadar înglobată forţat într-un unic sistem, desigur nedemocratic, într-o dictatură globală, care nu se poate realiza decât prin dispariţia tuturor statelor lumii şi naşterea unui imperiu atotputernic, primul de acest fel în istoria umanităţii. Acesta va institui o singură religie, sincretistă (cu elemente preluate din diverse religii), cuprinzând de fapt esenţa ideologiei Mişcării New Age.

Observaţi de asemenea, cum însăşi lumea modernă se îndepărtează tot mai mult faţă de Dumnezeu, se laicizează sau trece la secularizare. Chiar dacă masoneria capitalistă (lăsând deoparte pe cea comunistă, oricum atee) se declară chipurile creştină. Faptele omului ilustrează astăzi însă cel mai bine **decăderea morală şi spirituală din societatea contemporană**. Se vorbeşte tot mai des de existenţa erei postcreştine ca de un fapt consumat, ca şi când creştinismul şi-a dovedit ineficienţa şi inutilitatea. Ca şi când ar fi ceva învechit şi depăşit ori o simplă poveste.

Aş spune că se impune câteva întrebări. Cum vă explicaţi astăzi **exacerbarea sexualităţii**, prin apariţia disciplinei sexologiei, a planning-ului familial, a programelor de **educaţie sexuală** (încă de la nivelul grădiniţei!)?! Cum vă explicaţi mentalitatea modernă de experimentare a sexului înainte de căsătorie, a „căsătoriei de probă’’? Cum se face că există organizaţii care militează astăzi pentru **promovarea în masă a anticoncepţionalelor**, ca pe ceva foarte firesc? Nu realizează ele oare că acestea sunt abortive? Sau ce sunt campaniile de „informare’’ a femeilor, îndeosebi din lumea rurală, pentru folosirea lor şi a prezervativelor chiar, prin publicitate? Ori, utilizarea prezervativului este o metodă contragestivă, refuzul de a colabora cu Dumnezeu şi este o formă de onanie (masturbare, malahie).

E timpul să ne trezim la realitate. Să ne trezim conştiinţa în cazul în care ea este amorţită sau anesteziată de-a binelea. Şi ce este conştiinţa altceva decât glasul lui Dumnezeu sădit în om, care ne mustră părinteşte atunci când greşim sau săvârşim păcatul?

Vă mărturisesc că nu sunt un liber-cugetător. Nici intelectual în sensul acesta. Înainte de a fi un intelectual sau gânditor, sunt creştin ortodox. Nu putem să îi numim intelectuali autentici pe aceia care îmbrăţişează individualismul, pragmatismul şi cultul banului şi plăcerilor, pe cei care nu-şi dezvoltă o conştiinţă critică şi nu se angajează civic. Un intelectual adevărat promovează în societate morala creştină şi ortodoxă, pentru că este singura morală care poate ajuta într-adevăr viaţa cetăţii, cu sprijinul lui Dumnezeu. Interesul naţional sau general este pus deasupra celui individual.

În locul devizei „Iubeşte şi fă ce vrei!’’, care poate lăsa loc unor diverse interpretări, aş vrea să

vă propun alta: **„Fii cât mai bine informat şi analizează tu însuţi realităţile din jur, dar nu în afara lui Dumnezeu sau excluzându-L, iubeşte-ţi aproapele şi fă întotdeauna ceea ce-ţi dictează propria ta conştiinţă, în virtutea libertăţii dăruite de Dumnezeu sau liberului arbitru.''**

Să mai observăm că astăzi, are loc şi denaturarea unor termeni precum iubire, dragoste, sex. Ultimul este chiar apărut mai recent şi cred că iniţial avea doar rolul de delimita partea masculină de cea feminină. Noi, când auzim pronunţându-se cuvântul sex, gândul ne trimite imediat la raportul sexual dintre bărbat şi femeie.

Nu întâmplător cred că a apărut şi termenul (neologismul) de „sexy''. Se spune despre cineva că „ar fi sexy'', că „arată sexy''. Care este însă mesajul? Se pune în prim plan sexualitatea, provocarea deliberată a fanteziilor erotice şi implicit a patimii desfrânării. Mai mult, este chiar o invitaţie la desfrânare, desigur ceva mai voalată dar subversivă.

Cu alte cuvinte, se cultivă în masă predispoziţia spre sexualitate. Ne mai mirăm de ce tinerii de astăzi sunt atât de atraşi şi preocupaţi de sex şi încă de la vârste tot mai fragede? Iar unii devin chiar obsedaţi de sex. Ne mai mirăm când avem cazuri precum cel al fetiţei de 11 ani, care a ajuns în postura de a fi mamă? Un caz recent ne arată că o fetiţă de numai 11 ani, abuzată sexual de un unchi a făcut avort apelând la o clinică din Marea Britanie.

Pe internet există materiale interesante despre avort şi aş vrea să vă ofer doar câteva extrase: *,,Astăzi toată lumea <<bună>> arată sexy şi face sex… Cât de mulţi adolescenţi care au făcut sex se mai află acum împreună?… Ei bine, cele mai multe relaţii dintre adolescenţi nu durează. Doar pentru că trupurile lor sunt apte pentru sex nu înseamnă că şi mintea şi inima lor este… Când faci sex cu cineva e foarte greu să spui ce anume iubeşti: persoana sau sexul. Pe calea asta nimic mai uşor să te afli într-o relaţie sau chiar căsătorie cu cine nu trebuia. A aştepta până la căsătorie te ajută să-ţi dai seama dacă e cu adevărat persoana potrivită… Mulţime de adolescenţi caută şi acceptă să facă sex pentru a ''ţine'' pe cineva. Şi apoi acela tot îi părăseşte… Când te încrezi în cineva foarte mult şi acela te părăseşte te simţi abuzată şi folosită. De fapt, sex poţi să faci de multe ori, dar* ***virginitatea o pierzi numai o dată****. Dacă o dai cui nu trebuie, nu mai e nevoie de un copil sau o boală ca să te doboare. Aşa că, aşteaptă. O să fi surprinsă cât de bine îţi va fi.''*

Iar părintele Ştefan Slevoacă spune: *,,Fac o neiertată greşeală părinţii care vânează avere pentru copiii lor, tinerii care caută ''situaţii'' înalte prin căsătorie. Averea cea mai scumpă este un tovarăş de viaţă cinstit, de caracter… Cum spune şi Isus Sirah: ,,Cel ce şi-a găsit o femeie bună, şi-a dobândit cea mai mare avuţie, un ajutor de care are trebuinţă, un stâlp care să-l sprijine.''*

Într-un material intitulat „Sfaturi pentru tineri'' se comentează astfel:

,,Poate aţi auzit de deviza ''Make love, not sex!'' Am văzut că în ultima vreme această deviză e slogan al unor tineri din Occident care, conştienţi de faptul că sexul a devenit miezul oricărei poveşti de iubire, protestează faţă de înţelegerea greşită a sexualităţii. Ei observă câtă ***publicitate*** *se face pentru amorul în lift, pe plajă sau în alte locuri publice şi îşi dau seama că s-a ajuns la o pervertire totală a dragostei. Ce este interesant la aceşti tineri protestatari? Că sunt conştienţi că exacerbarea sexualităţii la care s-a ajuns în ziua de astăzi nu a adus şi un plus de dragoste. Totuşi, ei nu înţeleg că* ***viaţa sexuală a tinerilor necăsătoriţi poartă pecetea păcatului****, ci au înţeles doar că plăcerea sexuală nu poate fi centrul unei relaţii. Ei sunt susţinătorii unei sexualităţi copleşite de iubire… Dar pentru că Dumnezeu există, noi înţelegem deviza tocmai ca pe un imbold pentru căsătorie:* ***cei care se iubesc să caute să primească binecuvântarea dumnezeiască pentru dragostea lor****.''*

Revenind la avort, să amintim că regretatul părinte Ilie Cleopa, vieţuitor în mănăstirea Sihăstria, ne spune: <<**Toate păcatele sunt păcate, dar pruncuciderea (adică avortul) este mai**

mare decât toate. O femeie care a făcut un singur avort, este oprită de la Sfânta împărtăşanie 20 de ani. Este ucidere de om.>> Astăzi, canoanele părinţilor duhovnici sunt mai blânde, poate şi datorită ispitelor mai mari din vremurile noastre, dar căinţa pentru păcatul săvârşit trebuie să fie adevărată şi fapta să fie răscumpărată prin multe fapte bune.

Sunt realmente revoltat citind de pildă, că în Marea Britanie şi în alte ţări, multe mii de embrioni umani sunt utilizaţi în laboratoarele de experimentare! Nici nu suntem şi nici nu putem fi de acord cu fertilizarea in vitro, cu copiii concepuţi în eprubetă, în cazul persoanelor care nu pot avea copii. Există posibilitatea adopţiei, există copii orfani… Sau, cum să nu te indignezi când afli că, „embrioni'' umani, aflaţi în surplus, au fost utilizaţi pentru obţinerea de produse cosmetice! Închipuiţi-vă şi dumneavoastră până unde au mers lucrurile!

Interesantă este şi mărturia preotului Vasile Mihoc, tată a 13 copii, din care redăm selectiv câteva scurte pasaje:

*„…V-aţi pus întrebarea vreodată ce înseamnă **viitorul neamului** pentru noi? Vedeţi dincolo de ziua de mâine? **Ce viitor putem prevedea cu o ţară secătuită de copii?** Noi suntem o ţară de pensionari. Pentru că în România pensionarii sunt vreo 6,5 milioane, iar încadraţii activi sunt sub 4 milioane. E ceva ce nu s-a mai auzit. Şcolile s-au golit. Dacă mergeţi acum în sate în care şcolile s-au creat cu foarte mare greutate, au dispărut pur şi simplu din lipsă de copii… Este un adevăr foarte simplu şi esenţial, fundamental: copiii nu mai sunt binecuvântare, ci sunt blestem… De multe ori când vezi bătrâni cu totul neajutoraţi, ajunşi de plâns, şi te uiţi mai de aproape la ei, îţi dai seama că îşi merită soarta. Ei şi-au făcut-o, cu voia lor. **Ei n-au vrut copii.** Şi acum au ajuns de aruncătura tuturor. Dar ne-o spune firea însăşi, dacă suntem atenţi la ceea ce înseamnă omul şi la ceea ce înseamnă familia, ne dăm seama că **ei sunt binecuvântarea lui Dumnezeu**. Ce lucru mare e un copil!… Ştiţi că România este o ţară scăldată în sângele pruncilor nevinovaţi (al căror număr nu-l putem şti noi –n.a.). Şi de aceea, la toate devierile vieţii noastre răzbate prezenţa acestui **blestem**. Şi chiar dacă vom intra în comunitatea europeană (ceea ce s-a întâmplat între timp – n.a.), chiar dacă vom începe să avem bani şi maşini frumoase, chiar dacă vom începe să avem şosele şi autostrăzi, ca-n occident, blestemul tot va stărui asupra noastră, atâta vreme cât nu ne vom întoarce, cât nu ne vom da seama de **marele păcat în care ne aflăm**.''*

(fragmente din emisiunea „Cu cărţile pe faţă'',
din 19 iulie 2008, difuzată la Radio FXNet România)

ADEPȚII GLOBALIZĂRII ŞI DEVALORIZAREA CĂUTĂRII ADEVĂRULUI ŞI SENSULUI VIEȚII

Mărturisesc că am urmărit recent, cu o strângere de inimă, un film intitulat „Monty Pitton şi sensul vieții''. Am rămas cu un gust amar şi mi-am dat seama că regia lui se aseamănă izbitor cu al altor filme concepute de scenarişti şi regizori evrei. Împărțirea în acte ca într-o piesă de teatru, parodiile la adresa catolicilor şi chiar a protestanților, trimiterea în derizoriu a problematicii sensului vieții prin glume de foarte prost gust, unele scene erotice şi de educație sexuală față de elevi şi alte asemenea aspecte, mă îndreptățesc a spune că **spiritul masonic** este prezent fără nicio îndoială.

De altfel, în ultimele luni au fost prezentate tot mai multe filme cu un profund caracter anticreştin, disimulate sub formă de parodii, comedii şi în special musical-uri (cum este de pildă şi filmul „Dogma'', litera „o'' din titlu, având în interior o cruce pătrată, ca simbol sau pecete a masoneriei). S-a preluat în acestea ca model stilul de dans colectiv şi muzică specific filmelor **indiene**. S-au promovat în schimb „repere culturale'', modele de oameni imorali şi „liberi'' (ca în filmul vizionat recent „Păcat originar'', cu Antonio Banderas şi Angelina Jolie).

Iar la loc de cinste figurează filmul **„Alexandru''**, cu actorul Anthony Hopkins în rolul unui faraon care dictează scribilor săi povestea vieții lui Alexandru cel Mare. În acest din urmă film, constatăm influența nefastă a „iubitului'' său de origine egipteană, precum şi a altuia din India (de care este legată cred şi moartea lui până la urmă), acolo unde armata lui Alexandru înregistrează primele mari pierderi şi chiar se revoltă parțial datorită campaniei militare lungi şi obositoare de mai bine de 8 ani de zile în Asia. Există scene care sugerează aspecte legate de homosexualitate. Mânia lui răbufneşte împotriva oamenilor celor mai apropiați şi de mare încredere, pe care îi ucide (pentru că l-au contrazis şi i-au atras atenția asupra unor greşeli).

În film, reiese destul de clar orgoliul şi mândria lui nemăsurată datorită celor peste 50 de victorii în lupte (nici măcar o înfrângere), invocându-şi adesea tinerețea lui. Murise la vârsta de 33 de ani. Mai rezultă şi motivul pentru care pornise să cucerească răsăritul (şi planificându-şi apoi să cucerească şi nordul Africii şi vestul, toată lumea cunoscută pe vremea sa). Nu e vorba de „civilizarea'' lumii. Purta dorința mamei sale (glorie, avuții) dar în acelaşi timp fugea de ea, pentru că ea a ordonat în ascuns asasinarea tatălui său, pentru a deveni el rege al Macedoniei.

Nu întâmplător, realizarea artistică este la un nivel foarte înalt. Pentru că, adepții globalizării actuale au avut nevoie de celebrarea acestui erou al antichității, de o legitimare. Era comparat cu Ahile, unul din eroii legendari ai Greciei antice. Există chiar o scenă în finalul filmului, în care se spune că el i-a inspirat ulterior pe mulți alți conducători ai lumii. Cu alte cuvinte, pe marii dictatori

şi conducători de imperii, cum ar fi Napoleon şi Hitler. Şi ei au pornit să cucerească ţările din partea de răsărit a lumii şi au eşuat. Masoneria a dorit să arate de fapt, că legenda continuă şi astăzi, când se profilează la orizont un nou imperiu cu pretenţii hegemonice.

Răspunsul nostru la aceste provocări sataniste ale globalizării, care încearcă să suprime conştiinţa omului (care-i dictează comportamentul sau faptele) este un scurt articol recent apărut, care îl citează pe scriitorul grec Georgios Mantzaridis, unul dintre cei mai titraţi autori despre fenomenul globalizării. Sursa este site-ul www.crestinortodox.ro de pe internet.

Căutarea sensului vieţii nu constituie doar o problemă a filosofiei, ci şi o necesitate elementară cotidiană. Imediat ce dobândeşte conştiinţa sinelui, omul se întreabă care este rostul vieţii sale. Iar prin răspunsul pe care îl dă întrebării acesteia îşi determină poziţia lui faţă de fiecare din problemele parţiale ale cotidianului. Răspunsul satisfăcător la întrebarea despre sensul vieţii creează maturitatea necesară corectei abordări a acesteia. Lipsa unui răspuns satisfăcător devine pricină de confuzie şi provoacă focare permanente de incoerenţă şi tulburare.

Transformările continue ale opiniilor morale, sociale, filosofice sau de altă natură dau la iveală lipsa unui răspuns satisfăcător la întrebarea despre sensul vieţii şi descoperă profunda dorinţă de a-l afla.

Neputinţa – tragică ironie. În epoca noastră domneşte o nemaivăzută incoerenţă în viziunea asupra vieţii. *Aceasta, desigur, este legată şi de schimbările vertiginoase care s-au semnalat şi se semnalează în lume.*

Înainte de a se instaura deplin o stare a lucrurilor, se schimbă şi se creează una nouă, care cere o nouă abordare a ei. Omul nu mai are puterea de-a urmări toate evoluţiile acestea, este dus de ele, rămâne dezorientat şi sfârşeşte în confuzie şi impas. Speranţele pe care le nutrise în ceea ce priveşte dezvoltarea ştiinţei şi tehnologiei sunt dezminţite, adesea într-un mod dramatic. Şi este relevant faptul că neputinţa cea mai mare în faţa întrebării despre sensul vieţii se semnalează tocmai astăzi, când omul realizează progrese extraordinare în ştiinţă şi tehnologie, extinzându-şi stăpânirea şi dincolo de planeta pe care o locuieşte şi, pe de altă parte, reuşind să-şi cartografieze şi propriul sistem genetic. Astfel, neputinţa aceasta a omului apare ca o tragică ironie.

Existenţa. *Aşadar omul, care înregistrează atâtea succese în ştiinţă şi tehnologie, eşuează în ceea ce priveşte căutarea sensului vieţii sale. Dar lucrul acesta, din punct de vedere creştin, nu este paradoxal, ci cât se poate de firesc. Omul, care provine din nimic şi se raportează la Dumnezeu, nu îşi poate afla sensul vieţii dacă îl caută înăuntrul hotarelor lumii, care şi ea provine din nimic. Câtă vreme se mărgineşte la lumea creată este rob necesităţii naturale. Prin raportarea la Dumnezeu se eliberează, însă, de această necesitate şi se împlineşte ca persoană. Aşadar limitarea la imanent – caracteristică omului epocii noastre – împiedică accesul la sensul vieţii.*

Viaţa fără Dumnezeu este anostă şi adesea insuportabilă. Cel ce o abordează imanent nu vede în ea nici un înţeles sau scop substanţial. *Cel mai sincer răspuns în acest caz este, poate, cel dat de existenţialismul ateu, negând orice sens al vieţii. ''Dacă exist în clipa aceasta'', zice Sartre, ''este pentru că urăsc existenţa. Eu sunt acela care mă trag pe mine însumi de la inexistenţa pe care o râvnesc; ura şi sila faţă de existenţă sunt exact modurile care-mi fac sinele să existe, care mă aruncă în existenţă''.*

Sensul vieţii fără Dumnezeu, osteneală zadarnică. *Şi într-adevăr, existenţa omului departe de obârşia existenţei constituie un proces de autonimicire. De aceea, căutarea sensului vieţii fără Dumnezeu este osteneală zadarnică.''Toate sunt fără rost'', spune Sartre, ''chiar şi eu însumi. Tot ce există se naşte fără motiv, rămâne în neputinţă şi moare la întâmplare.'' Când cineva dobândeşte simţirea aceasta, este stăpânit de greaţă. Iar perspectiva vieţii lui este eşecul. Această*

experiență, la care ***omul lumii apusene a fost dus de duhul raționalismului și de iluminism, a provocat căutarea unor soluții metafizice pentru ieșirea din impas****. Și întrucât secularizarea ce a dominat apusul i-a secătuit credința creștină, s-a născut* ***interesul față de religiile orientale, auto-concentrare, meditație transcendentală și magie****.* ***S-a creat astfel un melanj ciudat de raționalism occidental și misticism oriental, care și-a găsit expresia în mișcarea ''Noua Epocă'' sau ''Noua Eră'' (New Age).*** *Mișcarea aceasta, după cum nimerit s-a remarcat, ar putea fi numită ''expresia crizei în căutarea sensului vieții''.*

Procesul de globalizare. În societatea contemporană, ca scop al vieții umane este promovată satisfacția senzuală, speculându-se orice prilej în acest sens. *Mulțimea produselor, varietatea ofertelor, multitudinea de servicii, abundența posibilităților, promovarea sistematică a unor nevoi de prisos și incitări senzuale prin reclamele și programele mijloacelor de informare colectivă converg în impunerea acestui scop. Lozinca* ***''trăiește-ți viața!''*** *a căpătat caracter de poruncă categorică.*

De aceea și societatea noastră a fost numită, corect, ''societatea experienței intense''. În această societate factorul unificator principal al membrilor nu este o anumită țintă sau aspirație comună pozitivă, ci frica obștească în fața viitorului sau pericolul comun resimțit înaintea acestuia. Astfel ''societatea experienței intense'' coincide cu ''societatea fricii'' sau ''societatea pericolului'' și, prin procesul de globalizare, devine societatea fricii globale sau a pericolului mondial.

În căutarea sensului vieții. *Câtă vreme societatea mai păstra anumite configurații stabile, omul mai putea găsi oarecare suporturi vieții sale. În societatea contemporană, însă, totul se fărămițează și se descompune. Iar omul trăiește și exprimă fărămițarea și descompunerea societății în viața lui personală și în relațiile lui sociale. Căutând autoconfirmarea și împlinirea prin sine, sfârșește în autodezmințire și pierderea propriei existențe. Își sporește activitățile și mobilitatea, pentru a-și confirma existența, își schimbă profesia pentru a încerca noi experiențe. Își dezolvă familia, pentru a crea noi legături. Călătorește în diferite puncte ale pământului, pentru a cunoaște lucruri noi și a-și umple golul ce există înăuntrul lui. Cu toate acestea, însă, nicăieri nu găsește sens vieții.* [2]

[2] Daniela Micuțariu, în art. Sensul vieții (I), Monitorul de Suceava, 4 iulie 2008, p.19.

DATORIA DE A-L MĂRTURISI PE HRISTOS

Este de-a dreptul incredibil faptul că în ultimul timp, unii prelați catolici promovează liberalismul tot mai mult în Biserica lor, acreditând teza că aceasta trebuie „să se adapteze'' vremurilor pe care le trăim. Imaginați-vă şi dumneavoastră dacă puteți, că în prezent au început să admită filosofia sau teoria reîncarnării şi a multiplelor vieți, în care poți face ce vrei, numai în ultima să te dedici mântuirii sufletului! O teză desigur incompatibilă cu creştinismul (deşi adepții ei susțin contrariul) şi promovată de yoghini.

Imaginați-vă că au acceptat unii dintre ei cel puțin, chiar şi teza existenței extratereştrilor şi astrologia! Şi nu s-au oprit aici. În acord cu „reforma'', au căzut la pace şi cu evoluționiştii, acreditând posibilitatea naşterii universului din nimic potrivit teoriei bing-bang.

Iată până unde merg concesiile şi slăbiciunile unei Biserici fără Hristos. Compromisurile sunt făcute față de grupurile puternice de presiune din interiorul şi exteriorul ei. Iată de ce, Biserica Ortodoxă, care a rămas de două mii de ani fermă pe pozițiile ei, este considerată de duşmanii ei inamicul numărul unu.

Frați creştini şi ortodocşi, avem datoria să-L mărturisim pe Hristos. Nu putem trăi doar pentru noi şi pentru propria noastră mântuire. Dar mântuirea neamului românesc de pildă, pe umerii cui o lăsăm? Şi noi suntem români.

Să avem cât mai des gândul la Judecata de Apoi şi la Înviere. Aşa cum credem în învierea Mântuitorului, tot astfel să credem şi în viața viitoare şi în învierea noastră.

Spun unii tineri că astăzi fără tupeu nu facem nimic. Nimic mai fals. Fără ajutor de la Dumnezeu nu realizăm nimic. Nimic important înaintea Sa şi care să treacă proba timpului.

În consecință, aş adresa un modest apel către toți ortodocşii. În aceste vremuri de prigoană voalată şi ocultă (vezi infiltrarea ecumeniştilor în Biserică şi alte aspecte), se impune cu hotărâre să ne rugăm mai mult, să postim mai mult şi să facem faptele bune plăcute lui Dumnezeu. Masoneria luptă pe multe căi împotriva Ortodoxiei, naționalismului curat, culturii şi tradiției. Luptă împotriva familiei şi moralei creştine. Luptă în special împotriva tinerilor, pe care voieşte să-i alăture în masă planurilor diabolice anticreştine.

DE CE NU MAI MERG TINERILA SFÂNTA BISERICĂ?

Oricât de banal li s-ar părea unora dintre noi, lumea contemporană este grav bolnavă. Este profund infectată de **virusul materialismului**, microb care ne ucide lent puterile sufleteşti: voinţa, sentimentul şi raţiunea. Iar acest materialism transpare pretutindeni şi ne orientează sensul vieţii spre <u>căutarea plăcerilor şi acumularea bunurilor pământeşti</u>.

Observăm în zilele noastre încă un fapt îngrijorător şi totodată paradoxal. Numărul tinerilor care sunt creştini practicanţi, ortodocşi care au o credinţă vie sau trăitoare şi care sunt prezenţi la Tainele Bisericii, este tot mai mic în pofida faptului că astăzi nu le este îngrădit accesul, aşa cum se întâmpla de regulă în perioada comunismului. Dacă înainte, sentimentul religios trebuia ascuns adeseori pentru a avea o carieră profesională sau a nu suporta eventual alte consecinţe neplăcute, ne întrebăm firesc ce anume îi determină acum pe tot mai mulţi tineri să nu meargă sau să nu mai meargă la Sfânta Biserică.

Cauzele sunt desigur multiple. În primul rând, factorul hotărâtor este educaţia creştină primită în familie. Dacă tânărul a fost învăţat de mic copil să se roage, să postească din când în când, să se spovedească cu adevărat şi să se împărtăşească, să participe chiar şi la alte Taine ale Bisericii Ortodoxe, atunci desigur el nu va renunţa să participe la comuniunea cu Dumnezeu, care se realizează în cadrul acestor slujbe şi rânduieli bisericeşti.

În al doilea rând, intervine hotărâtor asaltul mass-mediei (cu tot bombardamentul său informaţional), care într-o proporţie năucitoare, prin televiziune şi internet, îi atrag tot mai mult pe tineri prin **oferta extrem de generoasă de pseudo-modele (idoli) şi de idei păguboase pentru viaţa lor spirituală**. Materialismul societăţii de consum actuale continuă cu multă vigoare materialismul şi ateismul comunist, cultivând obsesia banului, obsesia carierei, cultul eroticului, cultul violenţei şi răzbunării ş.a.m.d.

În acest caz, noi putem vorbi realmente de **manipulare**. Şi în special despre manipularea tinerilor. <u>Tineretul de astăzi este practic învăţat şi determinat să nu mai meargă la Biserică pentru că acest lucru nu mai este „la modă'', adică a devenit demodat şi chipurile ceva de râsul lumii, ceva ruşinos şi umilitor. Tinerii sunt învăţaţi să nu creadă cu adevărat în Dumnezeu sau cel mult să aibă o credinţă formalistă, afişată doar pentru lumea din jur.</u>

În al treilea rând, unii tineri resimt confuzia care planează în viaţa Bisericii. Există o tot mai mare repulsie faţă de preoţi în general. Şi acest lucru se datorează mediatizării compromisurilor unora dintre preoţi, a acestor slujbaşi ai diavolului, care s-au lepădat de Dumnezeu. Chiar **subminarea din interior a Bisericii** prin cei care răspândesc molima sau pan-erezia

ecumenismului este responsabilă de lărgirea confuziei din mintea credincioşilor de astăzi.

În acest sens, spunea recent şi cunoscutul actor, regizor şi om de cultură Dan Puric: „În clipa actuală în România, tineretul nu poate să se ducă nicăieri, pentru că nu găseşte zone de autenticitate. Tineretul adevărat nu se poate duce într-o biserică care amestecă lucrurile… Tineretul nu mai are valori. Şi atunci noi trebuie să creăm valorile, prin credinţa şi prin felul lor de a fi ca ele să aibă capacitate contaminantă. Îl vede şi începe să-l imite. Părintele Iustin Pârvu este un model de verticalitate şi de demnitate creştină. Dacă te-ai prins de chestia asta mergi până dincolo de moarte. Restul nu mai contează. Cei care au murit în închisorile comuniste sunt exemple de demnitate.''

Tinerii de astăzi au o mare nevoie de repere morale şi spirituale adevărate. Au nevoie de modelul suprem Iisus Hristos şi de cel al sfinţilor părinţi ai Bisericii Ortodoxe. Au nevoie de modelele culturale autentice ale trecutului şi ale prezentului, care să nu aparţină masoneriei anticreştine. Au nevoie de profesori cu vocaţie (nematerialişti) care să stăruie pentru a le descoperi şi pune în valoare aptitudinile. Au nevoie de îndrumători care să le ofere un itinerar orientativ în planul culturii şi spiritualităţii.

Numai astfel, tinerii se vor apropia din nou, cu smerenie şi recunoştinţă, de Sfânta Biserică. Iar preoţii şi întreg clerul bisericesc cred că ar trebui să lucreze puţin asupra limbajului, care să devină ceva mai accesibil şi mai apropiat de sufletul tânărului de astăzi.

NU TREBUIE SĂ CONDAMNĂM MATERIALISMUL CARE DOMINĂ LUMEA CONTEMPORANĂ?

După părerea noastră, materialismul reprezintă acea concepție a omului despre viață, care pune accentul doar pe dimensiunile ei materiale, biologice sau trupeşti şi care neagă explicit sau implicit existența sufletului şi a transcendentului. Omul materialist crede în orice, cum ar fi în bani, putere sau dominație, succes, glorie ori prestigiu, dar nu şi în Dumnezeu. El este în general, fie ateu, fie un credincios formalist ori chiar ipocrit.

Credem că este interesant de analizat cu cât materialism au fost impregnate toate filosofiile umaniste din ultimele veacuri, aşa-zis moderne. Amintim astfel, în special pragmatismul, utilitarismul, existențialismul, evoluționismul, materialismul dialectic şi istoric promovat de comunism şi mai ales materialismul societății de consum din perioada contemporană.

Se ştie că mulți filosofi, începând din antichitate cu Epicur (care identifica drept scop al omului căutarea plăcerii) au îmbrățişat teza potrivit căreia utilul sau ceea ce ne poate aduce maximum de fericire trebuie să fie principiul suprem al acțiunilor noastre. Putem aminti astfel şi pe Thomas Hobbes, Helvetius, Jeremy Bentham, John Locke şi J.J. Rousseau.

Astăzi, utilitarismul a îmbrăcat forma adecvată vremurilor noastre moderne, adică aceea a materialismului societății de consum. Această formă de materialism care se bazează pe încurajarea şi întreținerea permanentă a nevoii omului de a consuma noi şi noi produse, găsindu-şi în această îndeletnicire plăcere şi fericire, este exclusivistă şi reduce până la anulare necesitatea moralei creştine şi dorința omului de comuniune cu Dumnezeu, Creatorul său şi al întregului univers. Acest consumerism impus de globalizarea actuală promovează un alt tip de om – omul secularizat, adică alipit total față de lucrurile pământeşti şi de viața aceasta pe care doreşte să o trăiască plenar şi la intensitate maximă.

Nu ne putem îndoi de faptul că, lumea materială nu poate oferi bucurii şi satisfacții adevărate. Ea nu poate aduce fericire sufletului, pentru că acesta aspiră permanent la întâlnirea cu Dumnezeu, Cel care i-a dat naştere. De aceea sufletul omului tânjeşte după Dumnezeu, precum copiii orfani după părinții lor, şi uneori, în cazul sfinților, are bucuria de a pregusta încă de aici de pe pământ fericirea deplină, duhovnicească, care există în împărăția cerească.

Dacă vom contempla lucrările lui Dumnezeu, existente pretutindeni, uimitoare prin complexitate, diversitate şi perfecțiune, vom înțelege că **adevărata fericire este cea duhovnicească**, cea legată de credința vie şi trăitoare în Dumnezeu; în respectul, comuniunea şi

dragostea noastră faştă de cei din jur; în naşterea, creşterea şi educarea copiilor noştri. Iar fericirea poate cea mai mare este aceea de a ne jertfi, asemenea Mântuitorului pentru semenii noştri.

Prin urmare, este de neînţeles cum pot unii să-şi găsească fericirea în bani sau bunuri materiale. În Noul Testament, se vorbeşte la un moment dat de mamona sau duhul satanic. Însuşi Fiul lui Dumnezeu ne spune: **„Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî şi pe celălalt îl va dispreţui; nu puteţi să slujiţi lui Dumnezeu şi lui mamona.''** Iar mai departe, zice Domnul: „De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiţi pentru sufletul vostru ce veţi mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veţi îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana şi trupul decât îmbrăcămintea? […] **Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă.**'' (Matei, 6, 24-33)

Observăm cât de important este sufletul omului şi că trebuie să lepădăm din grijile noastre lumeşti. Desigur, nu vom neglija total trupul sau nu vom alunga orice grijă faţă de noi înşine sau faţă de alţii. Accentul însă trebuie să cadă pe viaţa noastră spirituală şi pe datoriile pe care le avem faţă de Dumnezeu şi semenii noştri. Pentru a nu aluneca pe panta materialismului, individualismului şi egoismului, care este iubirea luciferică de sine.

Au rămas absolut memorabile cuvintele filosofului sau gânditorului creştin Petre Ţuţea. Iată ce ne spune la un moment dat: „Eu când discut cu un ateu, e ca şi cum aş discuta cu uşa. Între un credincios şi un necredincios nu există nici o legătură. Acela e mort, sufleteşte mort, iar celălalt e viu şi **între un viu şi un mort nu există nici o legătură**. Credinciosul creştin e viu. Ateii şi materialiştii ne deosebesc de animale prin faptul că nu avem coadă. Ateii s-au născut, dar s-au născut degeaba. […] Comuniştii au vrut să ne facă fericiţi cu forţa: bă, să fiţi fericiţi, că vă ia mama dracului! Adică să mănânci bine, să bei bine, să dormi bine şi la loc comanda!''

Iată de ce trebuie să condamnăm cu hotărâre materialismul. Pentru că este un atentat la viaţa spirituală, care ne aduce fericirea. Omul materialist îşi îndepărtează semenii prin iubirea banului şi goana după bani. El nu mai învaţă, nu mai citeşte, nu mai ajută pe nimeni, nu mai poate iubi pe cineva, ajunge să se creadă adeseori un dumnezeu aici pe pământ. Îşi cultivă patimile, viciile, obsesia banului şi averii, gloria deşartă şi carierismul.

Într-o carte intitulată „Credinţa ortodoxă'' scrie: „**Iubirea de argint este pofta neînfrânată după bunurile pământeşti, considerând câştigarea lor drept scopul principal al vieţii**. Ea se arată, pe de o parte, prin strădania de a păstra cu îndărătnicie cele adunate, adică prin zgârcenie. Păcatul acesta se împotriveşte dreptăţii şi îndurării, aducând mari pagube semenilor noştri. Iar Sf. Ap. Pavel ne spune că: <<**Iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor şi cei care au poftit-o cu înfocare au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns cu multe dureri**>> (I Tim. 6, 10) ''

Omul materialist vede în bani şi bunuri un scop în sine. Dar banul n-a fost conceput astfel iniţial. Nu spunem că nu este folositor dar trebuie să ne păstrăm noi înşine măsura şi distanţa faţă de el. Ori, etica protestantă a multor secte leagă succesul şi virtutea de bani! Adică, dacă ai bani eşti în graţiile lui Dumnezeu iar dacă nu îi ai eşti un mare păcătos! Cu alte cuvinte, sărăcia este văzută ca o pedeapsă, o povară, o ruşine şi o urmare directă a păcatelor săvârşite…

Însă acelaşi Petre Ţuţea, reproducând cuvintele unui preot bătrân, spune: „Circulă o zicală că banul e ochiul dracului. Eu nu-l concep ca ochiul dracului, eu îl concep ca pe o scară dublă. Dacă-l posezi, indiferent în ce cantităţi şi te mişti în sus binefăcător pe scară, nu mai e ochiul dracului. Iar dacă cobori, atunci te duci cu el în infern, prin vicii, prin lăcomie şi prin toate imperfecţiile legate de orgoliu şi de pofta de stăpân.''

Oricât de banală li s-ar părea unora afirmaţia, lumea contemporană este realmente grav bolnavă. Boala este una sufletească şi ea avansează rapid către cancer. Lumea de astăzi este infectată de VIRUSUL MATERIALISMULUI, microb care ne ucide lent sufletul şi trupul de

care este legat, condamnându-l prin căutarea plăcerilor şi bunurilor pământeşti la osânda veşnică a muncilor şi durerilor Iadului. Iar singurul antidot al acestei maladii este ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU ŞI LA BISERICA SA – ORTODOXIA.

Materialismul satanic în esența lui, este aşadar cel care conduce această lume spre autodistrugere şi moarte spirituală. Omul materialist se sinucide lent şi devine un om mort sufleteşte, un om mortificat şi împietrit. El nu mai are sentimente. Are doar o voință mai puternică şi o rațiune proprie bolnavă. Nu întâmplător unii autori au pomenit de sintagma „morții vii''. Pentru că, deşi vii, oamenii materialişti sunt cu adevărat morți în ceea ce priveşte spiritul. În timp ce creştinii, sunt dimpotrivă asemenea lumânărilor care ard şi luminează, îndepărtând tot întunericul din jur, prin flacăra credinței lor adevărate în Dumnezeu.

PUTEM OARE SĂ CREDEM CU ADEVĂRAT CĂ BANII NE ADUC FERICIREA SAU O ÎNTREȚIN?

Într-o revistă mai veche, o ironie culturală spunea astfel: „Dacă vrei să-l umileşti, în public pe un bişnițar ahtiat după bani, întreabă-l ce carte a citit în ultimii … zece ani!''

Într-adevăr, am putea adăuga că între cultura autentică şi „cultura'' banului există o prăpastie de netrecut. Lucrul acesta îl putem observa din decăderea dramatică a culturii în prezent, din investițiile mărunte care se fac pentru conservarea valorilor de patrimoniu național, sau în neglijarea educației şi învățământului. Îl putem sesiza şi din secularizarea actuală, prin care omul se îndepărtează tot mai mult față de Dumnezeu.

Pe de altă parte, banii devin chiar mobilul multor infracțiuni şi crime, motiv de dezbinare între prieteni, rude sau chiar în familie. Adeseori, ei stau la baza încheierii multor căsătorii, bazate pe interese egoiste şi meschine. Ceea ce-i face pe unii să-şi închipuie că, având bani îşi pot permite orice față de oricine sau pot cumpăra orice şi pe oricine.

Dar iată ce spune într-un articol, d-l Şerban Filip: „Cred că toți copiii mei ştiu că **banii nu sunt totul**. Cel mai important este **să fii iubit şi fericit** – aceasta este cea mai mare avere pe care o pot dobândi.'' Iar criticul Tudor Vianu, în cartea „Studii de filosofia culturii'' preciza: „Ce poate însemna bogăția şi onorurile acestei lumi pentru un suflet gata să treacă în altă lume şi care nu ştie dacă Dumnezeu nu-l va chema la el, chiar în această noapte? Crezi tu că vei putea lua cu tine în mormânt bogăția şi onorurile tale? Încearcă mai bine a resimți nevoile pe care nici un fel de ban nu le poate satisface. Banul nu poate decât să agraveze, nu să uşureze servitudinea în care te ține păcatul. O sărăcie cinstită nu este ea cu mult mai dulce decât bogăția iubită într-un mod atât de exclusiv? Cugetă că bogăția face mântuirea mult mai grea şi gândeşte-te la cuvintele sfântului Luca: <<Este mai uşor unei cămile de a trece prin urechile acului decât bogatului în împărăția cerului>>. Gândeşte-te, de asemenea, că iubirea de bani este izvorul tuturor relelor […] Banul întoarce sufletul omului de la Dumnezeu şi îl orientează către creatură. El ne face surzi la cuvântul lui Dumnezeu…''

Scriitorul David C. Korten în „Corporațiile conduc lumea'' analizează printre altele şi impactul pe care îl are acest cult al banului asupra societății: „Cu cât mai dominanți au devenit banii în viața noastră, cu atât a fost mai puțin loc pentru simțul datoriilor spirituale care este temelia societății şi al unui raport echilibrat cu natura. **Căutarea împlinirii spirituale a fost înlocuită tot**

mai mult de o obsesie devoratoare şi tot mai autodistructivă a banului, o creaţie umană folositoare, dar total lipsită de substanţă şi fără valoare. […] Concepţia materialistă şi parţială a naturii noastre, înglobată în monismul materialist oferă o explicaţie a paradoxului fundamental după care societăţile moderne au ajuns să definească succesul în termenii producerii banilor, un simplu număr pe o bucată de hârtie, pe o monedă sau într-un computer. […] În alte locuri şi timpuri, nu oricine dorea să aibă bani, mai presus de orice; oamenii doreau mântuire, frumuseţe, putere, plăcere, proprietate, explicaţii, alimente, aventură, cucerire, confort. Dar acum şi aici, banii, nici măcar neapărat lucrurile care se pot cumpăra cu ei, ci banii sunt ceea ce vrea fiecare. Cheltuirea în exterior a energiei umane se exprimă acum şi prin bani… În concluzie, **dacă cineva doreşte să înţeleagă viaţa, el trebuie să înţeleagă banii, în această etapă actuală a istoriei şi civilizaţiei**. […] Definindu-ne pe noi înşine în termenii banilor, am ajuns să fim prinşi în capcana unei spirale descendente de înstrăinare crescândă de viaţă, de propria natură spirituală. Spirala se construieşte astfel. Goana după bani lărgeşte prăpastia dintre noi, familie şi comunitate. Adâncirea alienării creează senzaţia interioară de pustiire socială şi spirituală. Reformele ne asigură că produsele lor ne vor perfecţiona. Cumpărarea produselor lor necesită mai mulţi bani. De unde iarăşi ajungem la goana după bani…''

Cât despre fericire, care ţine desigur de sufletul omului, Sf. Martinus de Bracara în „Opere morale'' spunea: „Nu poţi fi şi bogat şi fericit. E doar o amăgire.'' Iar Doru Cosma într-o carte zice: „Socrate n-a fost un gânditor cufundat cu capul în norii abstracţiunilor sterile. […] Ţelul strădaniilor lui a fost unul precumpănitor practic: să-şi îndemne semenii pe calea virtuţii aducătoare de fericire. […] Încredinţat că scopul vieţii omeneşti este fericirea, care nu poate fi realizată decât prin înfăptuirea binelui, filosoful şi-a pus înainte de toate întrebarea dacă şi în ce fel poate fi săvârşit binele şi evitat răul. Şi a răspuns că la temelia binelui stă cunoaşterea, ştiinţa, iar la originea răului, ignoranţa. Pentru că, argumenta el, nimeni nu ar săvârşi răul dacă ar şti în ce constă binele aducător de fericire.''

Părerea noastră este că **fericirea este legată de iubire** iar nefericirea este o consecinţă a lipsei iubirii din viaţa noastră. Fiecare iubire, inclusiv cea părintească sau cea faţă de neamul şi ţara ta, ori cea dintre fraţi ori în ultimă instanţă prietenia, reuşeşte să ne dăruiască adeseori o stare de fericire sau o stare „de bine''.

Scriitorul Gheorghe Neagu în cartea sa „Templul iubirii'' ne spune următoarele: „Încercările materialiştilor sau ale idealiştilor de definire a domeniului erotic pur şi simplu, sunt scălâmbăielile unui savantlâc ieftin şi degradant, care distrug prin explicaţii, ceea ce nu poate fi explicat. […] De fapt, nu există motiv pentru a fi îndrăgostit. Motivaţia în iubire aduce moartea iubirii. Iubeşti fiindcă iubeşti. […] Iubirea care nu aduce fericire, nu are nimic frumos în esenţa ei. […] Cei care se iubesc, îşi încearcă tăria sentimentelor prin forţa pe care iubirea o naşte în sufletul lor. Iar forţa aceea le dă tăria de a lupta împotriva a toate câte le stau împotrivă. Numai legaţi de o iubire puternică, oamenii pot învinge piedicile vieţii. […] Ce poate să-i facă mai fericiţi pe cei ce se iubesc cu adevărat decât iubirea? […] Suntem fericiţi numai în măsura în care aspiraţiile noastre se împlinesc. […] **Unii sunt fericiţi prin bunurile agonisite, alţii prin devenire, alţii lângă omul iubit.** […] Şi totuşi, din goana după fericire s-a născut frumuseţea existenţei umane. […] Iubeşti cu sufletul şi nu cu trupul. […] Echilibrul vieţii este între bărbat şi femeie. Din acest echilibru se naşte viaţa. […] Dacă toată viaţa noastră ar fi o sumă permanentă de fericire ne-am plictisi şi n-am mai putea defini ce este iubirea fără puncte de referinţă în nefericire.''

Un filosof din antichitate, Democrit, preciza atât de limpede: „Nici frumuseţea, nici banul nu fac pe om fericit, ci numai înţelepciunea şi cumpătarea.'' Iar Ben Kubassek în volumul „De la epuizare la echilibru'' ne spune: „Pentru a fi fericiţi şi optimişti este absolut necesar să fim

înconjuraţi de oameni fericiţi şi optimişti. […] Dacă o persoană iubită ajunge la depresie, te rog să fii răbdător, dar aceasta nu înseamnă că trebuie să simpatizezi prea mult cu ea. Nenorocirea nu iubeşte compania.'' Acelaşi autor mai crede că unul din factorii generatori de depresie şi de nefericire este mass-media: **„Suntem puternic influenţaţi de ceea ce citim şi vedem cel mai mult. Mass-media alimentează minţile noastre cu negativism, deoarece negativismul este cel care face ziarele să se vândă şi rata vizionării TV să crească.''**

Cu alte cuvinte, exploatarea senzaţionalului pentru a cuceri şi uimi publicul, arătându-i aspectele cele mai întunecate şi sumbre ale existenţei sau unele aspecte superficiale, produce negativismul şi o stare de disconfort moral. Se ajunge astfel la deznădejde şi nefericire, în condiţiile în care se vorbeşte în general foarte puţin despre valorile creştine şi naţionale. Se ajunge la relativizarea adevărului şi la o lipsă de repere şi certitudini. Suntem în situaţia ca şi când, ne-am deplasa ori ne-am construi o casă pe nisipuri mişcătoare.

SĂ CINSTIM CUM SE CUVINE MEMORIA EROILOR NEAMULUI ROMÂNESC

Ziua de 28 mai 2009 este o zi cu o rezonanţă deosebită şi cu mai multe semnificaţii. Este în primul rând Ziua Înălţării Domnului, când asupra apostolilor s-au pogorât darurile binecuvântării şi bucuriei, prin care am primit şi făgăduinţa venirii Mântuitorului la sfârşitul veacurilor.

În al doilea rând, Biserica a rânduit în această zi să fie cinstită şi memoria eroilor neamului, care s-au jertfit pentru ţară şi pentru semenii lor. Dintre aceştia noi îl cinstim mai ales pe domnitorul Ştefan cel Mare şi Sfânt, un adevărat erou al creştinătăţii şi cel care, credem că va merge în fruntea neamului românesc la Judecata de Apoi.

Iată ce ne spune despre el cronicarul polonez Jan Dlugosz, în anul de graţie 1475: „Şi nu s-a îngâmfat Ştefan în urma acestei biruinţe, ci a postit 40 de zile cu apă şi cu pâine (pentru sufletele celor peste 8 000 de moldoveni care au murit la Vaslui – n.a.). Şi a dat poruncă în ţara întreagă să nu cuteze cineva să-i atribuie lui acea biruinţă, ci numai lui Dumnezeu...”. Iar cronicarul Grigore Ureche, care l-a zugrăvit ca „iute la mânie şi degrabă vărsătoriu de sânge...” (ceea ce nu corespunde opiniei multor istorici şi nici realităţii – n.a.), consemnând durerea moldovenilor l-a numit totuşi pe Ştefan „un părinte”. Şi chiar merita. Căci, la moartea lui, l-au plâns cu toţii, întreaga suflare a Moldovei, pe care a iubit-o ca nimeni altul şi a apărat-o faţă de toţi cei care au încercat să o jefuiască şi să o înrobească.

Un alt erou al neamului a fost Mihai Eminescu, care în tinereţe a adunat studenţimea română la mormântul lui Ştefan de la Putna, care a încercat prin scrisul său şi acţiunile sale curajoase să contribuie la propăşirea şi naşterea României întregite, ideal pe care l-au împlinit românii în anul 1918. Apoi, putem vorbi desigur de Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu şi fiii săi, Alexandru Ioan Cuza şi mulţi alţii, cunoscuţi şi necunoscuţi.

În al treilea rând, pe plan local a fost dezvelit şi sfinţit în Suceava monumentul dedicat martirilor Bucovinei, eroilor creştini care şi-au dat viaţa pentru ţară sau pentru aproapele lor. După trei ani de muncă, sculptorul Mircea Dăneasă şi-a văzut acest proiect împlinit. Şi statuia cu aripile ridicate (ale devenirii fiinţei umane) a fost botezată inspirat „Bucovina înaripată”.

O ultimă semnificaţie a acestei zile este una de ordin personal. În această zi am finalizat cred un ciclu de lucrări (volume şi articole) pe tema provocărilor contemporane şi răspunsului creştin faţă de acestea. Îi mulţumesc bunului Dumnezeu că m-a învrednicit şi pe mine, să aduc o mărturisire creştină în această lume deznădăjduită şi tot mai îndepărtată de mesajul adus de Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Amin.

SPRIJINUL RECIPROC DINTRE STAT ŞI BISERICĂ

După învăţătura Sfintei noastre Biserici Ortodoxe, Statul prin care înţelegem o societate organizată, este voit de Dumnezeu. Rostul Statului este ca prin întocmiri, aşezăminte şi legi întemeiate pe dreptate, să înlesnească şi să ocrotească viaţa cinstită, drepturile şi libertăţile fireşti ale tuturor cetăţenilor săi fără nici un fel de deosebire între ei. De asemenea, să le pună la îndemână mijloacele potrivite pentru luminarea, creşterea şi rodirea însuşirilor şi puterilor cu care i-a înzestrat Dumnezeu.

Aşadar, datoria Statului este ca să se îngrijească de înflorirea şi apărarea binelui obştesc şi să dea putinţă fiecărui cetăţean de a se folosi, în pace, de bunele înfăptuiri ale strădaniei omeneşti. Din acest fapt, izvorăsc anumite ***datorii ale cetăţeanului faţă de Stat****, numite datorii cetăţeneşti. Acestea sunt:*

1. *Dragostea către patrie şi poporul din care facem parte.*
2. *Supunerea şi ascultarea de ocârmuitorii şi legile Statului, după cuvântul Sfintei Scripturi..*
3. *Munca conştiincioasă pentru sporirea binelui obştesc, ca: îndeplinirea îndatoririlor legate de chemarea în Stat a fiecărui cetăţean, participarea înţeleaptă la treburile publice, plata impozitelor, etc. (...)*
4. *Rugăciuni pentru sănătatea şi luminarea ocârmuitorilor (I Timotei 2, 1-2), pentru înflorirea ţării şi ferirea ei de duşmani.*
5. *Apărarea ţării, chiar cu preţul vieţii, în timp de război...* [3]

*

Statul este forma superioară – cea mai înaintată şi cea mai largă – a organizaţiei sociale. Dar statul a avut, de când ştim, şi preocupări religioase. (...) Pentru Fericitul Augustin, teologul latin normativ în Occident, ***marea misiune – creştină şi socială – a statului este să asigure pe pământ dreptatea şi prin dreptate ordinea****; cerinţă vitală şi indispensabilă, ca pâinea zilnică şi ca aerul, pentru indivizi, pentru instituţii, pentru popoare. Dreptatea şi ordinea sunt condiţia păcii, a armoniei sociale, a prosperităţii; a echilibrului şi a bunului mers social. E statul în slujba binelui, aşa cum l-a înţeles Mântuitorul, aşa cum l-a justificat Sfântul Apostol Pavel? (...)*

Biserica reprezintă în viaţa poporului nostru nu o instituţie oarecare, de azi pe mâine, ci cea mai veche, cea mai sfântă şi cea mai respectabilă dintre toate, pe când statul nu înţelege şi nu

[3] Patriarhul Justinian al Bisericii Ortodoxe Române, ***Învăţătura de credinţă ortodoxă***, Ed. Credinţa Strămoşească, Iaşi, 2010, pp.517-518.

serveşte interesele poporului, dacă ignoră sau loveşte pe ale Bisericii, mai ales pentru că este, cum îi place să se creadă, stat laic şi democrat, statul poporului suveran. Căci laic înseamnă tocmai popular. Când statul laic ar recunoaşte şi ar satisface toate cerinţele poporului, afară de cele religioase, el ar comite o flagrantă contrazicere între vorbe şi fapte, pentru că poprul se ştie şi se vrea religios. Statul laic şi democrat, statul drepturilor omului, trebuie să realizeze, pentru a fi consecvent cu principiile sale, suveranitatea poporului, să satisfacă deci mai mult şi mai bine decât orice altă formă de stat, interesele legitime ale ,,naţiunii, de la care emană puterea". Şi ar rezulta deci – dacă principiile ar fi făcute ca să se aplice cu consecvenţă – că religia şi instituţia menită s-o reprezinte şi cultive, Biserica, au nu numai dreptul de a nu fi ignorate cu indiferenţă şi cu nimic atinse, ci şi pe cel de a ţine în preocupările statului oficial locul pe care-l ţin în viaţă ţi în respectul poporului: adică cel dintâi, pentru că ***poporul nu cunoaşte stăpân mai mare ca Dumnezeu, nici aşezământ mai sfânt ca Biserica****. (...) Biserica trebuie respectată şi îngrijită ca o garanţie a vieţii sufleteşti a neamului, pentru că religia este aspectul lui cel mai solid şi mai durabil, fiind aspectul lui spiritual. (...) Este un mare interes al statului ca să aibă cetăţeni buni şi nicio instituţie nu contribuie la aceasta cât Biserica.* ***Ajutând Biserica, statul se ajută deci pe sine.***

Statul este dator astfel, prin reciprocitate, să susţină Biserica material şi moral, pentru a o pune în situaţia de a-şi îndeplini cât mai bine misiunea (...) Statul trebuie să promoveze şi să uşureze lucrul Bisericii, creând condiţiile în care Biserica să poată lucra mai bine şi mai ales cu folos pentru obşte. Trebuie recunoscut şi păstrat Bisericii, între instituţiile de stat, locul de cinste pe care-l merită prin rostul său. (...)

Biserica este dezavantajată faţă de celelalte instituţii şi probleme de stat. *Se poate chiar zice că a rămas cea din urmă în preocupările lui. Este doar ştiut că sportul, turismul, vânatul, fumatul sunt probleme de stat mai urgente şi mai importante decât orice problemă bisericească, şi că o expoziţie de câini, un spectacol hipic, sau un concurs de frumuseţe merită mai multă atenţie oficială decât o nevoie sau o realizare religioasă. Şi ce e mai trist, tocmai Biserica naţională dominantă, cea Ortodoxă, se bucură de mai puţină consideraţie şi bunăvoinţă. Printr-o politică de mari greşeli, a fost sporită importanţa, puterea şi averea Bisericii Unite, asimilate prin concordat cu cea Romano-Catolică, într-o măsură nejustificată de niciun drept logic sau istoric şi de niciun interes naţional. De n-ar fi decât chestiunea semnificativăa favorizării politice şi bugetare din ultimii ani şi cea a aşa numitului ,,status romano-catolic ardelean", imens scandal naţional. Şi încă este destul ca să se vadă, că în politica noastră de stat, atât cât ea priveşte Biserica, s-au comis greşeli grave intenţionate în dauna prestigiului şi a intereselor Bisericii Ortodoxe ,,dominante" şi chiar în dauna intereselor de stat.*

S-au creat deci privilegii confesionale provocatoare, la baza cărora stă poate superstiţia, că dacă nu satisfacem dezideratele papale ne aşteaptă nu ştiu ce catastrofă la Societatea Naţiunilor, unde, de nu mă înşel, Vaticanul dictează mai puţin decât lojile masonice, şi că târgul iezuit de la Blaj are în destinele românismului nu ştiu ce rol providenţial. Parcă România aceasta a creat-o Vaticanul şi parcă au fost uniţi cu Roma şi întemeietorii principatelor române şi marii noştri voievozi şi vlădici. Şi parcă Biserica Ortodoxă şi nu cea Unită a lipsit de la încoronarea regală de la Alba-Iulia. (...)

Baptiştii şi adventiştii ameninţă uneori să ne pună sub suzeranitatea Americii, iar secte indigene, ca partizanii vechiului calendar, s-au întărit cu concursul autorităţii de stat, care a avut pentru ei cândva o slăbiciune interesată. Un creştin nu se poate atinge de locaşurile de cult sau de perii capului unui necreştin, fără a primi, cum e şi drept sancţiunea cuvenită. Un preot român ortodox poate fi jignit, arestat sau şi lovit în veşmintele sale liturgice în exerciţiul unei funcţiuni sacerdotale de către autorităţi de stat. Să nu mai vorbim de nerespectarea Duminicii şi sărbătorilor

bisericeşti legale, de profanări şi blasfemii, care ating Biserica şi pe Dumnezeu, fără a interesa şi a mişca pe nimeni. Există o crimă a ofensei maiestăţii regale şi se pedepseşte promt şi aspru; există şi o crimă a ofensei maiestăţii politice, de asemenea pedepsită. Nu există şi nu se sancţionează o crimă a ofensei „Maiestăţii Divine", deşi cel mai bun mijloc de a asigura respectul pentru oameni, este a asigura întâi respectul pentru Dumnezeu. Căci de la Dumnezeu, învaţă Biserica, vine şi autoritatea stăpânirii. ***Şi nu poate să aibă ruşine de oameni cine nu are frică de Dumnezeu.*** *(...)*

Dacă alături, în Rusia bolşevică, creştinismul este combătut cu cea mai mare înverşunare, înseamnă că el este cel mai temut principiu al ordinii sociale normale şi este de aceea cel mai serios motiv, ca noi să-l păstrăm şi să-l apărăm la noi cu toată convingerea şi puterea sufletească. *Şi chiar dacă în luminatele ţări europene, pe care ne grăbim să le imităm cu o uşurinţă condamnabilă, Biserica a fost scoasă cu duşmănie şi dispreţ din programul preocupărilor de stat, este şi acesta un motiv ca noi s-o menţinem şi s-o preţuim pe a noastră, care este Biserică naţională, şi să ajutăm lucrarea ei, care este o necesitate de stat.*

*(**Misiunea creştină a statului**, conferinţă ţinută de prof. univ. Teodor M. Popescu, 8 martie 1934)*

De aceea, nu strică să înşirăm aici câteva observări spre a înlesni cât de puţin orientarea tinerilor, care caută ***modele de viaţă, apropiată de idealul creştinului****. Oamenii pot fi împărţiţi în trei mari grupe:*

1. OFENSIVII *– În categoria asta intră toţi cei lacomi, îndrăzneţi şi acaparatori, care dau buzna. Puterea lor se manifestă îndeosebi prin* pofta de a răzbi. *Latura cea mai pronunţată a acestor suflete este* voinţa: vor, vor, vor... *cu orice preţ;* cer, cer, cer... *fără încetare. (...)*

*2****. CONTEMPLATIVII*** *– Din categoria aceasta fac parte cei cu o mare capacitate de abstracţie. Polul existenţei lor e cugetarea. Aici numărăm ca modele mari pe savanţi şi filosofi (creştini mai ales – n.a.). De unii ca aceştia, nimic din vulgarităţile vieţii nu se lipeşte. (...)*

3. SENZITIVII *– În sfârşit, ultima categorie este a celor caracterizaţi prin emotivitate. Şi aici, nuanţele spectrului sunt foarte numeroase şi divers colorate. Într-o parte, ne apropiem de slăbiciune şi boală, în alta de sănătatea perfectă a celui care din naştere e înzestrat cu un simţ etic superior...*

*(**Cum s-ar putea ajuta creştinismul în România**, conferinţă ţinută de prof. univ. Simion Mehedinţi, 29 martie 1934)* [4]

[4] ***Probleme actuale în Biserică şi Stat*** (Conferinţe ţinute la Fundaţia „Dalles", 25 ianuarie – 26 martie 1934 sub auspiciile Consiliului Central Bisericesc), Ed. Credinţa Strămoşească, Iaşi, 2009, pp.194-297.

SIONISMUL - CREATORUL ECUMENISMULUI

Ecumenismul este o mişcare mondială a sionismului internațional şi are ca unic scop cucerirea politică şi religioasă a lumii! *Ecumenismul apare în ochii lumii ca o mişcare mondială ce urmăreşte unirea politică, economică şi religioasă a umanității.*

La prima vedere, desigur, un astfel de țel care vizează unirea omenirii pare bun şi folositor. Şi acesta, pentru că în ecumenism este trâmbițată cu insistență acea lozincă despre pace şi unitate, pe care şi le doresc cu toții. Se vorbeşte, de asemenea, la unison despre iubire. Şi cine nu-şi doreşte dragoste?! Însă iubirea promovată de ecumenism este o înşelare. Ea nu porneşte din suferința pentru aproapele, aşa cum ne-a învățat Hristos, ci, în realitate, din ură, ipocrizie şi minciună, cu scopul supunerii tuturor. De aceea, în timp ce îi auzim vorbind de unitate, pace, iubire, conlucrare economică şi monedă unică, vedem însă, pe de altă parte, cultivarea diferențelor, disputelor şi a urii. *(...) Ecumenismul religios de astăzi este, în prima fază, o mişcare de unire a mărturisirilor eretice ale Apusului cu Ortodoxia. Iar în a doua fază se are în vedere unirea tuturor religiilor într-una singură, uriaşă, într-o panreligie.* ***Scopul ultim, însă, este să dispară în acest creuzet Creştinismul, şi în special Ortodoxia, cea care deține Adevărul. Se urmăreşte, aşadar, ca în ultima fază a acestui plan întunecat să fie înlocuită închinarea adusă Lui Dumnezeu cu cea adusă satanei.*** *Aceasta poate părea la prima vedere de necrezut. (...)*

Ecumenismul lumesc şi potrivnic lui Dumnezeu nu doreşte şi nu recunoaşte misiunea dumnezeiască, duhovnicească şi ecumenică a Bisericii Lui Hristos. El războieşte cu furie creştinismul ortodox ecumenic, precum şi apostolia mântuitoare şi ecumenică a Bisericii. Şi face aceasta prin silnicie, viclenie, minciună, ipocrizie, politică şi crime. *(...)* ***Ecumenismul papal.*** *Papa, prin egoismul său luciferic, a vrut să domine religios şi politic întreaga lume. El a vrut să cucerească împărățiile lumii pe care să le conducă în numele creştinismului.* ***Papalitatea l-a substituit pe Hristos, Dumnezeu-omul, cu omul papă!*** *Şi deşi Hristos S-a întrupat, papa L-a dezîntrupat pe Dumnezeu-omul şi L-a exilat în cer. A transformat Biserica într-o împărăție lumească. A făcut din ea un regim lumesc, uzurpând desigur şi titulatura de «Biserică catolică». De ce toate acestea? Pentru ca un om, papa, episcopul Romei, să ia locul lui Hristos din Biserică. (...)*

În timp ce în papism infailibilitatea aparține papei, în protestantism dimpotrivă, fiecare protestant devine infailibil. Adică îşi revendică infailibilitatea sa personală în materie de credință. (...) Au pregătit mai dinainte pe protestanți, ținându-i în indiferență, în confuzie şi într-o stare căldicică. L-au găsit astfel potrivit (pe potriva lor) şi-l folosesc ca bază a planurilor lor. Îl pun întâi ca promotor al ecumenismului antihristic, al ecumenismului din vremea noastră. Ecumenismul

protestant este prima treaptă a ecumenismului potrivnic lui Hristos, ce se desfăşoară astăzi. [5]

*

*Ecumenismul actual am putea să-l numim **ecumenism al sionismului**, întrucât slujeşte planurilor infernale ale acestuia. Iar **scopul sionismului internațional este să ajungă, într-o zi, să stăpânească politic şi religios întreaga lume**. Urmăreşte să creeze o dominație evreaiască la scară mondială. (...) Însă **sioniştii aşteaptă încă să vină pe pământ un Hristos după cum le-ar plăcea lor**, după cum l-au plăsmuit în fantezia lor bolnavă şi în visele lor egoiste... Voiesc şi aşteaptă un Mesia, nu smerit ca Dumnezeu-Omul, ci ca un împărat atotputernic. (...) Sioniştii vor un Hristos care să aibă putere materială şi autoritate lumească şi care să le confere în continuare atotputernicie şi dominație mondială (precum poporul ales din Vechiul Testament – n.a.). Îşi închipuie un Mesia care să fie croit după măsurile vanității lor, să corespundă măsurilor unei fericiri, nu duhovniceşti şi cereşti, ci materiale şi lumeşti. (...) **Sioniştii înşişi spun că masoneria este creația lor, având rolul de a duce la împlinire obiectivele ce şi le-au propus. Şi masoneria la rândul ei, această creație a sionismului, se ascunde şi ea în spatele diverselor asociații şi organizații care îi promovează scopurile ei ascunse care sunt şi scopurile sionismului.** (...) Având în vedere acest plan antihristic al sionismului de conducere a lumii şi mecanismul lui complex prin care influențează şi direcționează mişcările religioase şi sociale ce servesc scopurile acestuia, vom constata cu date concrete, că **ecumenismul actual, în profunzime, nu este o mişcare creştină, ci una politică, având o fațadă creştină, dar un scop antihristic**. (...)*

*Primul strămoş al ecumenismului actual şi-a făcut apariția pe la mijlocul secolului al XIX-lea. În 1844, la Londra, George Williams a înființat YMCA sau altfel spus „**Asociația creştină a tinerilor**". Această organizație de tineret a reuşit să se extindă în foarte puțin timp în toată lumea. În 1952 număra 10000 de filiale şi 4 milioane de membri. În 1855, adică la 11 ani de la înființarea YMCA, S-AU ORGANIZAT ÎN Anglia două asociații de femei. O tânără din sudul Angliei, pe nume Ema Roberts, a pus bazele unui cerc, ce şi-a propus realizarea de întâlniri în vederea rugăciunii împreună. La Londra, doamna Kinerd a înființat o asociație pentru doamne tinere care avea ca scop practicarea filantropiei. În 1894, cele două asociații s-au unit într-una singură, luând numele YWCA sau „Uniunea tinerelor creştine". YMCA şi YWCA nu au avut nicio doctrină clar stabilită. Au avut însă o ideologie neclară, neprecisă şi semi-creştină. Au avut o teorie umanistă asupra lumii, în care nu se face referire nici la păcatul strămoşesc şi nici la mântuirea sufletului. (...)*

În cartea „Două sute de ani de masonerie grecească" a lui Marino Polato, membru al lojei masonice ateniene „Prometeu", editată în 1952, citim la pagina 168 despre vizita în Grecia din 1932 a unor americani şi de primirea pe care le-a făcut-o loja masonică locală. În carte se scrie printre altele şi despre unele lucruri demne de atenție şi care scot la lumină multe: scoate la lumină câteva aspecte deosebit de importante: „Aceste grupări aflate în vizită aparțineau acelor organizații cunoscute cum ar fi Crucea Roşie, YMCA şi Mângâierea Orientului Apropiat (pag.52). Masoneria grecească a acordat conducerilor acestor organizații toată cinstea ce se cuvenea conform uzanțelor masonice, ca unele ce sunt formate din masoni în proporție de 90 la sută".

*Ceea ce ne descoperă cartea aceasta editată în 1932, la Athena cu aprobarea Marii Loje şi înaltului demnitar al Consiliului de gradul 33, este faptul că masoneria penetrează toate sectoarele importante ale vieţiim publice. Preia pozițiile cheie în conducerile organizațiilor, cum ar fi YMCA, YWCA, Crucea Roşie etc. Trebuie precizat, încă o dată aici, că **masoneria, pentru a-şi împlini obiectivele propuse, nu creează doar propriile organizații, ci se infiltrează şi în cele deja constituite, ce au o anumită importanță, punându-şi oamenii ei în funcții de conducere**. Pasul următor este să facă aceste organizații instrumentele ei în realizarea scopurilor sale întunecate, iar*

[5] Arhim. Haralambie D. Vasilopoulos, ***Ecumenismul fără mască***, Ediția a III-a, pp.13-25.

acum, unirea Bisericilor. (...) În ce priveşte averea YMCA, nu ascund că dovedirea faptului că ea provenea din contribuţii americane, ne-a surprins în mod neplăcut. (...)

În al doilea rând, să nu uităm faptul că atât Statul grec cât şi mulţi greci de peste hotare şi-au adus contribuţia fie prin ajutoare, fie prin donaţii anuale la înfiinţarea şi funcţionarea YMCA. Dacă mai este însă cineva care se îndoieşte de legăturile strânse ce există între YMCA, YWCA şi masonerie, nu trebuie decât să fie atent la sigla celor două asociaţii. Este prezent acelaşi semn ca al masoneriei – ***triunghiul răsturnat cu vârful în jos, care este triunghiul satanic****.* [6]

*

Nu este admis ca o organizaţie străină să se ocupe pe viitor de situaţia tinerilor noştri. (...) De altfel statul grecesc are dreptul incontestabil de a-şi educa tineretul ţării în consonanţă cu acele idei şi convingeri şi să asigure încrederea absolută şi exclusivă în dogmele Bisericii Ortodoxe, întrucât ea este legată indisolubil de neamul nostru, de-a lungul unei istorii de secole. Iar o diferenţă cât de mică faţă de cele ce privesc Biserica Ortodoxă Greacă nu se împacă cu integritatea noastră naţională. ***Având în vedere că majoritatea covârşitoare a populaţiei este ortodoxă (la 8 milioane de ortodocşi fiind doar 200000 de neortodocşi), statul se obligă să le protejeze conştiinţa religioasă.*** *(...)*

*Organizaţia cercetaşilor este cel de-al doilea predecesor al ecumenismului. Lordul mason Baden Powell înfiinţează în 1908, în Anglia, organizaţia mondială a cercetaşilor. Secretarul ei general, Martin – evreu şi mason -, a dat în 1917 acestei organizaţii internaţionale un conţinut eminamente masonic. După doar 2 ani, în 1910, a fost înfiinţată şi în Grecia. Această organizaţie, atât de cunoscută astăzi, are ca obiectiv educarea tineretului într-un spirit defensiv, sub idealul unei înfrăţiri umane mondiale. (...) Scopurile anticreştine ale cercetaşilor se văd din faptul că a reuşit cu măiestrie să-i scoată pe tineri din Biserică, organizând în timpul Sfintei Liturghii excursii şi tot felul de adunări. (...) ,,****ROTARY este antecamera masoneriei****, fiind condusă de aceleaşi puteri malefice ca şi ea. Peste tot în lume, cât şi în ţara noastră, Rotary se găseşte în mâinile lojei masonice. Conducătorii şi membrii ei de încredere sunt masoni. Rotary sprijină mult organizaţia cercetaşilor, care este curat masonică...”. (...)*

*În 1910 a fost înfinţată o asociaţie purtând titulatura de ,,Consiliul Creştin Mondial al Vieţii şi Acţiunii” care a fost convocat în 1925 la Stockholm şi în 1937 la Oxford. Consiliul mai sus menţionat începe să arate încet, încet, adevărata faţă a puterilor întunericului. Începe să-şi dea la iveală planurile. La două congrese vorbeşte despre importanţa studierii şi cercetării relaţiilor reciproce dintre diferitele Biserici creştine. Acesta este primul început vizibil de negociere a credinţei. (...) În paralel cu asociaţia menţionată mai sus a luat fiinţă şi s-a devoltat o altă asociaţie cu numele ,,Consiliul Mondial al Credinţei şi Ordinii”, având un rol de administrare. Această organizaţie a fost convocată de două ori, prima oară la Lozan în 1927 şi apoi la Edinburg în 1937. Scopul acestei asociaţii a fost să clarifice toate dificultăţile şi piedicile dogmatice ce stau în faţa ,,Unirii Bisericilor”. (...) Şi pentru aceasta lucrează. Să unească adică, în primul rând, Ortodoxia, papismul şi protestantismul. Cine sunt, însă, cei care au înfiinţat asociaţiile acestea ce au un înţeles atât de larg? (...) ,,Consiliul Creştin Mondial al Vieţii şi Acţiunii” şi ,,Consiliul Mondial al Credinţei şi Ordinii” s-au unit în 1932 într-un organism ce poartă astăzi numele de ,,****Consiliul Mondial al Bisericilor****” (CMB). (...)*

Periodicul ortodox ,,Apocalipsa”, din 1964, prezintă o listă de organizaţii ecumeniste: World Fellowship of Faiths, World Congress of Faiths, World Council of Relgions, Universal Spiritual Church, Universal Religious Alliance, World Parliament of Religions, World Religious Congress, Universal Brotherhood, Peace and Brotherhood, Universal Religious Fellowship, World Spiritual

[6] Ibidem, pp.25-35.

Congress, World Alliance for International Friendship Through Religion. Toate aceste organizaţii sunt conduse din umbră de către un centru unic luciferic care urmăreşte distrugerea tuturor religiilor. Observaţi că foarte multe denumiri ale acestor organizaţii seamănă între ele. Şi cum să nu semene, din moment ce toate sunt tentaculele aceleiaşi organizaţii a întunericului. Toate aceste organizaţii sunt ecumeniste. [7]

*

Aceste organizaţii sunt văzute. În spatele acestora însă şi al mişcării ecumenice în general se află cineva mai puternic care organizează şi le dirijează. ***În spatele lor, după cum vom vedea în continuare, acţionează masoneria şi, în ultimă instanţă, sionismul internaţional.*** *Nu uitaţi că masoneria este creaţia sionismului şi slujeşte lucrării lui. De aceasta ne încredinţează sioniştii înşişi care spun: „E firesc să fim noi şi nu altcineva, cei care vom conduce afacerile francmasoneriei, pentru că ştim unde mergem şi cunoaştem scopul final al fiecărei lucrări". (Protocoalele Înţelepţilor Sionului, cap.al XV-lea). (...) Faptul că masoneria direcţionează din umbră şi cu viclenie ecumenismul n-o spunem pur şi simplu la întâmplare, ci reiese din lucrurile petrecute, iar asta o spun chiar masonii înşişi. Iată: Revista „Templul" ce apare la Paris ca organ oficial de presă al Masoneriei de rit scoţian, a publicat în 1946 un articol cu privire la „unirea Bisericilor", în care este lăudată contribuţia masoneriei la mişcarea ecumenică. Alfel spus, masonii declară cu mândrie că planul „unirii Bisericilor" provoacă un viu interes organizaţiei lor. (...)*

Masonii mărturisesc, aşadar, fără nicio reţinere că se află în fruntea mişcării ecumenice, şi se bucură de lucrarea lor, că se află pe „drumul cel bun". (...)

Dar cine sunt masonii sau sioniştii ce se arată atât de interesaţi de „unirea Bisericilor"? Sunt oare creştini credincioşi? Sunt mădulare devotate ale Bisericii? Dimpotrivă, ei sunt duşmanii lui Hristos. Atunci de ce atâta entuziasm nestăpânit din partea lor? De ce sunt interesaţi atât de mult de „unirea Bisericilor" aceşti duşmani neînduplecaţi ai Bisericii? *(...) În „Protocoalele Sionului" (cap.17) se vede clar furia sioniştilor împotriva Bisericii (...)*

Iată ce lucruri înfricoşătoare şi blasfemiatoare scria în 1881 masonul Fleri: „Să terminăm odată pentru totdeauna cu Răstignitul. Tu care ţii deja de 18 veacuri lumea sub jugul tău, trebuie să ştii că Împărăţia Ta a apus. Dumnezeu nu ne este necesar". Un alt mason pe nume Sicard de Plozol spunea în 1913 următoarele: „Dacă există o pace cu care nu putem fi de acord, o dezarmare pe care n-o putem semna, un război pe care suntem datori să ducem fără încetare până la biruinţă sau moarte; este războiul împotriva tuturor soiurilor de duşmani ai libertăţii de conştiinţă, a raţiunii, a ştiinţei şi dreptăţii omeneşti, care se regăsesc în toate dogmele tuturor Bisericilor".

Congresul masonic din 1900 a hotărât distrugerea religiei. „Nu este suficient să zdrobim influenţa clerului şi să lipsim Biserica de autoritatea ei... Este necesar să distrugem religia însăşi". Un membru al Marii Loji din Franţa spune răspicat: „Să lucrăm, să ţesem cu dibăcie acel giulgiu care într-o bună zi va înfăşura toate religiile, şi atunci vom putea provoca zdrobirea în toată lumea a puterii clericale şi a superstiţiei pe care aceasta o cultivă de veacuri". [8]

*

Cu aceste scopuri este în consonanţă şi naşul Sionismului, bărbatul cel mai de seamă al Israelului, Ben Gurion, după cum reiese chiar din declaraţiile sale publicate în periodicul demn de încredere „Crucea şi steagul", numărul din noiembrie 1970: „Cu excepţia USSR ca stat federat euro-asiatic, toate celelalte state vor deveni unite într-o alianţă mondială, la dispoziţia căreia va fi o forţă poliţienească internaţională. Toate armatele vor fi desfiinţate şi nu va mai fi război.

[7] Ibidem, pp.34-40.
[8] Ibidem, pp.41-45.

Națiunile Unite vor construi la Ierusalim un altar al profeților care va deservi uniunea federativă a tuturor continentelor. Acesta va fi sediul Curții Supreme a umanității...” Declarațiile de mai sus ale lui Ben Gurion sunt aproape identice, în acelaşi duh, cu planul sionismului trasat mai demult, aşa cum apare în „Protocoalele Înțelepților Sionului”. Ele sunt, într-un anumit sens, identice cu erezia hiliaştilor. Toate instrumentele sionismului vorbesc în mod direct sau acoperit despre înființarea unui stat unic care să dureze veşnic şi care va avea sediul şi conducerea la Ierusalim. (...)

De aceea prima lor țintă este să desființeze statele şi în special pe cele ortodoxe, care constituie o piedică în fața dominației lor mondiale. *Războiul dus de sionism şi de masonerie, care se ascund în spate, se extinde şi dincolo de aspectele ce țin de credință, până la autoritatea statală. Statele şi conducerile creştine sunt luate cu asalt prin toate metodele pentru a fi destabilizate şi zdrobite, căci numai astfel vor putea să-şi ducă la capăt planurile lor secrete. (...) Sub aceste deziderate politice sunt desființate în mod automat granițele, coeziunea şi conştiința etnică a fiecărui neam, iar apoi, încet-încet, unitatea statală. Iar toate acestea se întâmplă pentru ca popoarele să devină o pradă uşoară pentru ei şi să ajungă într-o zi să le conducă. Conducătorii popoarelor care sunt responsabili să ia aminte la toate acestea!*

În continuare vom trece la analizarea celei de-a doua ținte a lor: ***dispariția programată a Bisericii****. Acesta este şi scopul ascuns al ecumenismului, cel mai important de altfel, dispariția de pe pământ a Bisericii Lui Hristos. Motivul îl constituie faptul că credința creştină şi mai ales cea ortodoxă le este cea mai puternică piedică în fața scopurilor lor infernale. (...) Ca şi în celelalte situații, puterile întunericului au pus baza unui program de lungă durată. Ultima etapă a acestui program o constituie unirea tuturor religiilor de pe pământ într-o panreligie unitară exprimată prin trei litere „MRA”. Iar în final va avea loc o înlocuire treptată a tuturor zeităților celorlalte religii printr-un zeu comun – care nu va fi altul decât satana. Să nu vă pară lucru de mirare, însă acesta este planul şi scopul final MRA. MRA este un cuvânt vechi de proveniență egipteană, care a început să fie folosit în secolul al XIII-lea îHr, în timpul faraonului Amenhotep. El a încercat să desființeze toate zeitățile egiptene şi deviațiile lor doctrinare şi să le contopească într-o religie unitară cu un singur zeu. Acelaşi lucru încearcă să facă acum şi ecumeniştii prin mişcările lor de unire care să-i cuprindă pe toți. (...) Acum, însă, se încearcă prin diferite manevre să ne facă să-l respingem pe singurul Dumnezeu adevărat şi să ne închinăm diavolului. Desigur că acest program nu se poate realiza dintr-o dată, el cere mult timp. De aceea el a fost numit „de lungă durată”. Între timp se depun eforturi ca toate religiile să-şi piardă coeziunea interioară, iar mai pe urmă, prin ceea ce ele au în comun, vor fi împinse spre unire. Desigur că această unire nu putea să aibă loc direct de la început, spre exemplu a ortodocşilor cu mahomedanii sau a papistaşilor cu evreii. Sunt mai mari posibilități de unire a ortodocşilor, papistaşilor şi protestanților pe de-o parte, iar pe de alta a islamicilor cu restul religiilor. (...)*

Primul pas al planului MRA a fost încercarea unirii Ortodoxiei cu papismul, pentru a merge apoi la unirea cu protestanții şi în final cu cei de alte religii. Cei care au acceptat cu bucurie planul MRA şi s-au dovedit campioni în promovarea lui au fost papistaşii. Acest lucru a fost posibil întrucât planul respectiv coincidea exact cu propriul lor program de a-i supune pe toți creştinii sub un papă, după cum a declarat reprezentantul Vaticanului în 1969: „Ortodocşii înțeleg unirea ca apropiere iar noi o vedem sub un papă”. [9]

*

Creştinii au propovăduit şi propovăduiesc chiar sub prigoană credința. Aceasta pentru că suntem convinşi de caracterul absolut al credinței noastre, de exclusivitatea religiei noastre în a oferi mântuire, atâta timp cât Scriptura zice clar că „nu este întru altul mântuire” (Fapte 4,12) fără

[9] Ibidem, pp.47-61.

numai în Iisus Hristos. În dialogul ecumenist sunt puse pe picior de egalitate principial toate religiile, încercându-se, ca plecând de la principiul monotelismului, să se ajungă la un adevăr comun. Acest fapt însă, cel puțin pentru noi, ortodocşii, este de neacceptat. (...)

De ce se duce această luptă pentru „unirea Bisericii", pentru crearea unei „Biserici" aşa cum visează ecumenismul? ***Un exemplu de astfel de religie care acceptă toate religiile şi orice compromis există deja. Aceasta este masoneria.*** *Este bine ştiut că ea îi acceptă pe toți. Ea poate reuşi compromisuri în credință la cei slabi de minte. Ea poate aplana contradicțiile religioase. De ce se caută oare soluții conciliante în privința diferențelor dogmatice ale „Bisericilor" şi nu se avansează la unirea religiilor prin intermediul masoneriei?* ***De altfel, la ora actuală suficienți conducători religioşi importanți şi cu renume au ajuns să fie masoni, fapt afirmat deschis de masonerie.*** *(...)*

Care este scopul sionismului? O spun ei înşişi: să distrugă credința şi să fie creată o altă religie. „Regele iudeilor va fi adevăratul papă al lumii, patriarhul bisericii internaționale". („Protocoalele Înțelepților Sionului", cap.XVII) Ecumenismul, exact pentru această biserică internațională luptă şi el. Or, prin acest proces de unire a toate şi a tuturor care a căpătat o aşa amploare la ora actuală, se înaintează fără stavilă la nimicirea credinței, la răsturnarea Ortodoxiei şi la realizarea unei noi „Biserici" şi religii mondiale. (...) Ecumenismul ne cheamă să luăm parte la discuții despre credința ortodoxă în numele iubirii. Adică să începem un dialog ca să aflăm adevărul. ***Însă noi ortodocşii ce adevăr mai putem afla atâta timp cât îl avem?*** *Ni l-a făcut arătat Dumnezeu-Omul, Domnul nostru: „Am aflat credința cea adevărată, nedespărțitei Sfintei Treimi închinându-ne. Că Aceasta ne-a mântuit pre noi", mărturisim, cântând la fiecare Sfântă Liturghie. „Nu! – ne spune ecumenismul – nu sunteți voi care dețineți adevărul, pentru că el este fragmentat. Părți din adevăr se găsesc pretutindeni. Trebuie să căutăm în toate mărturisirile de credință şi în toate religiile pentru a le găsi. Apoi putem să le punem în discuție, în aşa fel încât din toate aceste fragmente să construim – auzi îndrăzneală! – o nouă Biserică şi o nouă religie".* [10]

*

Şi totuşi, Biserica Ortodoxă a ajuns membru al acestei uniri cu ereticii contemporani. Acesta este marele păcat al ei. Unioniştii nu țin cont de faptul că Biserica, în perioada marilor erezii, nu a deschis un „dialog al dragostei" cu ereticii. ***Sfinții Părinți nu purtau deloc convorbiri (tratative) cu ereticii, nu se uitau la amabilități şi politețuri; ei doar mărturiseau adevărul.*** *(...) Ce se întâmplă însă astăzi?* ***În zilele noastre Biserica Ortodoxă a intrat în capcana întinsă de ecumenism, devenind membru în CMB****, într-o organizație a ereticilor. Iar acolo s-a încurcat tot mai mult în labirint cu ereticii (...) Pentru ca ecumeniştii să poată altera şi pe teologii ortodocşi din Grecia, au pus la dispoziție burse pe la universitățile catolice şi protestane din străinătate. (...) S-a instituit regula ca nimeni să nu poată ocupa o catedră în sistemul universitar dacă nu a studiat mai întâi în Apus, la heterodocşi. (...)*

CMB-ul organizează reuniuni şi manifestări de simpatie față de înfometați, precum şi alte acțiuni de ajutorare a săracilor. Face un fel de filantropie. Are un plan umanitar, de solidaritate umană, pe care îl răspândeşte şi îl face cunoscut public prin diferite moduri. Face uz de tactica tuturor propagandelor. ***Fiindcă toate propagandele folosesc ca mijloc filantropia, ca să-şi ducă la îndeplinire scopurile lor mârşave.*** *Prin urmare, ecumenismul nu putea rămâne mai prejos, care este nu doar o propagandă sau erezie, ci panerezie. Aceste alimente pe care le trimit, haine de mâna a doua, burse, congrese, conferințe sunt doar manifestări la arătare. Sunt manifestări de vitrină. Astfel amăgesc o parte din lumea creştină, care din păcate se află în neştiință. (...)*

Să luăm ca exemplu al III-lea Sinod Panortodox din Rodos, unde au luat hotărârea

[10] Ibidem, pp.64-72.

catastrofală ca Bisericile locale ortodoxe să poată purta dialoguri cu eterodocşii. Au propus acest lucru, după cum spun, când sinodul se terminase. Fără ca nici măcar subiectul să fie pus în discuție, au luat semnăturile şi bineînțeles, fără ca semnatarii să apuce a pricepe despre ce este vorba. În baza acestei decizii, în continuare, ***Biserica Rusă a purces la greşeala de neiertat şi înfricoşătoare, adică aceea de a da Sfintele Taine papistaşilor****.* [11]

*

Distinsul Arhimandrit sârb Justin Popovici, râvnitor al Ortodoxiei, fost profesor de Dogmatică, la Universitatea din Belgrad, a tras un semnal de alarmă asupra pericolului ce amenință Ortodoxia odată cu întrunirea Sinodului Ecumenic ce se are în plan, printr-o epistolă de mare importanță adresată sfântului Sinod al Bisericii Serbiei. În scrisoarea sa, de o importanță istorică majoră, Arhimandritul Justin Popovici acuză că se încearcă o întrunire a Sinodului fără Hristos şi reliefează: „Dacă problemele contemporane ale Bisericii Ortodoxe nu se rezolvă prin Dumnezeu-Omul şi într-o manieră dumnezeiesc-omenească, apostolească şi patristică, este cu neputință ca ele să se rezolve într-un mod ortodox şi plăcut lui Dumnezeu. Va duce neapărat la catastrofă, schisme, eresuri şi la o varietate de rătăciri umaniste, la nihilism şi anarhism...” (...)

Ecumenismului, după cum am menționat deja, nu îi pasă de dogme şi credința lui Hristos. (...) Nu şovăie să colaboreze până şi cu comunismul ateu. *Să nu ți se pară, cititorule, acest lucru ieşit din comun! Amândoi joacă acelaşi joc perfid pe seama creştinismului, încercând fiecare din ei să înşele şi să câştige teren în detrimentul lui, deoarece niciunul din ei nu crede în Dumnezeu. Sunt amândouă unelte ale antihristului, dar cu chipuri diferite.* ***Comunismul este constrângere, asemenea fiarei din Apocalipsă. Iar ecumenismul este erezie, asemenea proorocului mincinos din Apocalipsă****. (...)*

În epoca noastră lupta antihriştilor împotriva credinței Ortodoxe, împotriva lui Hristos, este una perfidă, care nu iese în prima linie. Ecumenismul întrebuințează în această luptă mârşavă, ***metoda calului troian****. (...) La fel fac şi ecumeniştii astăzi.* ***Nu războiesc Ortodoxia numai din afară, ca până astăzi, ci au introdus mijloace perfide. Rânduiesc în funcțiile bisericeşti corespunzătoare oamenii lor. Iar aceste marionete otrăvesc pliroma Bisericii.*** *Otrava ereziei, nu este propovăduită doar din afară. Este inserată în Trupul Bisericii lui Hristos, treptat, de către unii capi bisericeşti, ce au uitat că sunt doctori duhovniceşti şi au ajuns acum vânzători şi călăi. Otrava ecumenismului este adusă în Biserica Ortodoxă de către unii teologi şi clerici care au primit bursă de studii în străinătate unde au plecat pentru studii. (...) Aceştia însă, se furişează în Biserică, în Facultățile de Teologie şi în funcții bisericeşti înalte şi de acolo, fie ei patriarhi, arhiepiscopi, mitropoliți, clerici, ieromonahi sau teologi modernişti, lucrează cu zâmbetul pro-unionist pe buze, pentru a submina Ortodoxia.* [12]

*

Momeala „progresului”, pe care ecumenismul o întrebuințează pe scară largă, este invenția sioniştilor şi masonilor. În „Protocoalele Înțelepților Sionului”, pe noi, creştinii, ne numesc „secături”, deoarece ne supun foarte lesne prin cuvântul „progres”. În capitolul 15 din „Protocoale” sioniştii recunosc că: „Progresul, ca falsă idee, este folosit ca să întunece adevărul, astfel încât nimeni să nu-l cunoască, decât noi aleşii lui Dumnezeu şi păzitorii lui”. *(...) Ecumenismul este duşmanul de moarte al Ortodoxiei. Curentul său încearcă concretizarea unei uniri forțate, exterioare, a Ortodoxiei cu papismul şi confesiunile protestante. La această unire mincinoasă suntem chemați să lepădăm credința noastră şi să acceptăm „supremația” şi „infailibilitatea” papei. Să acceptăm adică „erezia ereziilor” după cum a zis cinstitul dogmatist*

---

[11] Ibidem, pp.73-98.

[12] Ibidem, pp.101-112.

sârb, Arhimandritul Justin Popovici. Însă aceste două erezii ale papismului, supremația şi infailibilitatea, deformează dogma Bisericii, de vreme ce papa se propovăduieşte pe sine drept singura voce infailibilă... Ne cheamă să ne lepădăm pe această cale de titanii Ortodoxiei: Sfântul Marcu Evghenikos şi toți apărătorii Ortodoxiei, Marele Fotie, Sfântul Grigorie Palama, Sfântul Nectarie făcătorul de minuni, care s-au luptat împotriva papismului, apărând Ortodoxia. (...)

Îşi doresc un tineret bolnav, căldicel şi neputincios în a apăra credința, Ortodoxia şi patria lor. Un tineret pe marginea prăpastiei, care să cadă – fără împotrivire – în cursele duşmanilor lui, în îmbrățişarea ecumenismului cea purtătoare de moarte. ***Aşadar, duşmanii noştri se luptă să destrame şi să îndobitocească marea sursă de energie: tineretul.*** *De aceea prin tipărituri bolnave, scene de teatru şi secvențe de cinematograf şi televizor distructive, cântece oribile, muzică cu ritm sălbatic şi prin toate roadele străine ale depravării morale, lovesc în tineretul nostru. În toate țările ce se numesc ,,avansate", au creat o literatură obscenă şi respingătoare. Drogurile seceră tineretul de pe tot globul. Toate acestea au drept scop ca să atragă tineretul de partea lor şi să-l descreştineze. (...)*

Fenomenul hippy nu e întâmplător. A trecut prin multe stadii şi o pregătire distructivă de mulți ani, ca să pregătească de mai înainte un tineret drept pradă uşoară pentru ceea ce urmăresc ecumeniştii prin planurile lor întunecate. L-au plămădit încetul cu încetul. De aceea, de vreme ce tinerii hippy sunt dezinteresați de toate, fac jocul ecumenismului. Îi preocupă şi pe ei unirea religiilor. Ba se grăbesc, în felul lor, să ajungă la o religie a ecumenismului. (...)

Primii şi cei mai buni colaboratori ai ecumenismului fără de Dumnezeu, în planurile sale antihristice, sunt ereticii, adică aceia ce se abat de la dreapta credință şi rămân cu îndărătnicie ancorați în înşelarea lor. Ecumenismul îmbrățişează, ca pe nişte odrasle ale sale iubite, pe toți susținătorii ereziilor şi face totul ca să nesocotească şi răspândească noi erezii. (...) Pentru promovarea şi izbânda planului său luptător împotriva creştinismului, se foloseşte de puternicii lumii şi stăpânitorii necredincioşi. Foloseşte ca unelte ale sale pe masoni, sau guvernanți de state pseudo-creştini. (...) Cel mai cumplit e că Ecumenismul satanic îşi pune în aplicare, adesea, planurile sale cu ajutorul unor demnitari bisericeşti. Să nu vi se pară ciudat asta, deoarece Ecumenismul, cu ajutorul ,,alor săi conducători lumeşti", ridică în tronuri, după bunul plac şi în mod nelegiuit, patriarhi, arhiepiscopi şi episcopi, iar pe aceşti ,,îndatorați" îi foloseşte apoi ca să aducă la îndeplinire scopul său. [13]

*

Cu o ură de moarte, evreii *(împinşi de farisei şi cărturari – n.a.)* ***au săvârşit crima cea mai cutremurătoare din toate veacurile****, Răstignirea Celui fără de prihană, a Fiului lui Dumnezeu. ,,Sângele Lui asupra noastră şi asupra copiilor noştri" – au strigat atunci. Ce-au izbutit, însă, cu asta? Nu s-au descotorosit de Hristos, aşa cum credeau, ci dimpotrivă, de atunci a început tragedia lor.* ***Sângele lui Hristos îi urmăreşte.*** *În anul 70 d.Hr., s-a întors asupra capetelor lor şi a copiilor lor, aşa cum ceruseră, înfricoşătoarea urgie a lui Dumnezeu Cel Drept. Ierusalimul a fost înconjurat de armata romanilor conduşi de Tit. Pe durata asediului o foamete cruntă a cuprins pe poporul evreu. Mamele îşi mâncau pruncii, ca să potolească fiara neâmblânzită a foamei, după cum ne relatează istoricul evreu Iosif. A urmat căderea Ierusalimului în mâinile romanilor şi dezlănțuirea urgiei Dumnezeieşti. Atunci romanii au răstignit atât de mulți evrei, că nu mai găseau alte lemne ca să continue răstignirile. De asemenea au vândut milioane de evrei – prizonieri de război – ca sclavi în piețele din Alexandria şi Egipt. Ierusalimul a fost ras de pe fața pământului. De atunci evreii au fost împrăştiați în cele patru zări ale pământului (...)*

Dar evreii, care nâau crezut niciodată în Hristos şi în cuvântul Său veşnic şi neclintit, au voit

[13] Ibidem, pp.115-135.

să reconstruiască templul lui Solomon şi să scoată drept mincinos cuvântul Lui cel profetic. În 363 d.Hr., în vremea lui Iulian Paravatul, au găsit prilejul să facă reconstrucția templului. Împăratul luptător împotriva Creştinismului Iulian, i-a susținut şi ajutat material să-şi reconstruiască templul. Atunci episcopul Ierusalimului Chiril, sub a cărui privire se întâmplau toate acestea, spune înaintea tutror proorocia lui Daniil şi a lui Hristos Însuşi cu privire la cele ce se întâmplau. Mustră această încercareluptătoare de Dumnezeu, cât şi truda zadarnică a lor. El îi dojenea pe față ca un vrednic Părinte apostolic. Iudeii însă s-au încăpățânat să-l reconstruiască. Şi în clipa în care ei lucrau cu îndârjire, s-a pornit un cutremur, ce i-a speriat de moarte. Apoi, au încercat de trei ori să pună temelia, dar de fiecare dată ieşeau din pământ flăcări, nisip fierbinte şi pietre împrăştiind pe evrei şi vătămându-i. (...)

Prin secolul al VI-lea văd evreii cum Creştinismul se întinde şi cuprinde toată lumea. Vor însăş cu orice chip, să oprească răspândirea lui. Îi nelinişteşte înaintarea impetuoasă a credinței şi învățăturii lui Hristos. ***Se adună atunci în taină mai-marii evreilor, Sanhedrinul şi plăsmuiesc o religie luptătoare împotriva Creştinismului, mahomedanismul.*** *(...)*

Inventează comunismul. *Asta poate că pare de necrezut şi, mai cu seamă, însuşi comuniştilor. Şi totuşi este adevărat! Şi comunismul fără de Dumnezeu tot de evrei este inventat. Karl Marx era german de origine evreiască. Se trăgea din iudei. Pe jumătate evreu era şi Vladimir Lenin, care a fost mare prigonitor al Ortodoxiei şi al oricărei religii, care, în opinia lui era „opiul popoarelor". Lenin, al cărui nume este deja cunoscut în orice colț al lumii, a început Revoluția Bolşevică din Rusia, în 1917, cu un grup de 217 colaboratori, dintre care doar 8 erau ruşi, iar toți ceilalți erau evrei! El însuşi era mason de gradul 33. (...)*

Sioniştii evrei au creat încă un monstru antihristic, pe ***Adolf Hitler****. Hitler era pe jumătate evreu. În cercul său de prieteni erau mulți evrei, ca vrăjitori, satanişti, spiritişti. Era ahtiat după slavă. Copiii luciferici ai Sanhedrinului, sioniştii îi promit că-l vor ajuta să ajungă sus, cu condiția să facă să dispară Creştinismul şi să-l înlocuiască cu religia zeităților teutonilor. Hiler acceptă... Pe 4 Ianuarie 1933 marele bancher german de origine evreiască Kurt von Schroeder primeşte în taină pe Adolf Hitler, în palatul său din Kolonia, de față fiind şi Franz von Pappen şi alți satanişti! Acolo monstrului fascist şi satanic Hitler – ce are ca simbol crucea frântă a magiei negre, zvastica – i se pune la picioare aurul lumii. Şi cu ajutorul şi banii evreilor ajunge la putere un antihrist...*[14]

*

Toți creştinii ortodocşi din lume, toți episcopii şi păstorii, preoții şi teologii, tot poporul credincios, Ortodoxia de pretutindeni în mod unanim, trebuie să se opună vitejeşte planurilor unioniste ale ecumenismului. Am fost rânduiți toți de Dumnezeu, clerici şi laici, neadormiți străjeri şi paznici veghetori pentru păstrarea vistieriei celei de mult preț a omenirii: ADEVĂRUL, pe care Dumnezeu l-a revelat în istorie. Trebuie să ne împotrivim ca să nu pierdem această vistierie a credinței Ortodoxe, pe care Domnul ne-a încredințat-o. ***Am fost puşi de Dumnezeu să păzim nepătată Ortodoxia. Să o apărăm cu orice preț de ecumenismul abil şi întunecat.*** *(...)*

După ocuparea Cehoslovaciei de către comuniştii „secerii şi ciocanului", nu s-a pierdut doar libertatea națională a țării, ci îndată Ortodoxia a fost amenințată serios. Uniții papistaşi (greco-catolicii) din Praga au găsit atunci prilej bun, arătându-şi sălbăticia evidentă împotriva creştinilor ortodocşi. (...) Ca să vedem cine sunt papistaşii care ne vorbesc într-una de dragoste, să ne aducem aminte de cei 800.000 de ortodocşi (da! chiar optsute de mii), măcelăriți de uniții papistaşi (numiți Ustashi) în urmă cu abia 25 de ani, în timpul celui de-al II-lea Război Mondial, în Iugoslavia, Slovenia şi Croația (la care se adaugă mulți alții din războiul de separare al Croției, Bosniei şi Herțegovinei, din Kosovo, din Serbia intens bombardată de NATO... – n.a.) (...)

---

[14] Ibidem, pp.139-144.

Odată cu lămurirea, pe care suntem datori s-o facem noi credincioşii, toți vor afla următoarele: că masoneria, ce luptă în prima linie pentru ,,unirea Bisericilor" mulțumită ecumenismului, nu este ocrotită prin lege de către Constituția greacă. A fost condamnată în unanimitate şi definitiv de către Tribunalul de primă instanță din Athena, prin hotărârea cu numărul 2060 / din 1969, fiindcă urmăreşte ,,propagarea Francmasoneriei, religie ocultă şi drept consecință, neocrotită de dispoziția 16 / 2 din 1968, prevăzută de Constituție". Încă va afşa, că masoneria a fost condamnată şi de Biserică prin hotărârea Bisericii Greceşti din 1933, potrivit căreia masoneria este incompatibilă cu Creştinismul. Prin urmare, orice mason nu este creştin. Va afla, de asemenea, că ,,Rotary", care organizează mesele comune în cinstea Patriarhului Ecumenic Athenagoras, nu este o asociație nevinovată, ci calul troian al masoneriei şi o organizație filo-sionistă. [15]

*

Despre autor. *Părintele Haralambie Vasilopoulos a fost unul dintre cei mai mari apărători ai Ortodoxiei din Grecia secolului XX. Credința lui în Dumnezeu era vie şi fermă. Prin predicile lui înflăcărate, prin cărțile lui revelatoare, a demascat pe cei care luptă împotriva Ortodoxiei şi a neamului elen. I-a demascat pe masoni, pe ecumenişti, pe iehovişti şi pe toți ereticii contemporani care luptă împotriva Adevărului. A organizat manifestări temerare, a înființat o asociație anti-eretică (Presa Ortodoxă Elenă) şi a scris o mulțime de articole. De asemenea, este autorul a zeci de cărți cu duh patristic, care zidesc duhovniceşte, întăresc şi trezesc sufletele binecredincioşilor. Multe din ele sunt traduse în alte limbi, spre folosul dreptcredincioşilor de pretutindeni. A publicat temerarul ziar Orthodoxos Typos (Presa Ortodoxă) care este, probabil, realizarea lui cea mai importantă. (...) Iată ce spunea înainte să o înființeze: «Vom înființa o Organizație Antieretică Panelenă. O Asociație Creştină legală de Rezistență împotriva duşmanilor cu diferite denumiri religioase ai țării noastre, care fără piedici înşeală suflete şi prin metode viclene de convertire recrutează ,,ieniceri". Vom denunța activitățile lor ilegale de convertire. Vom dezvălui masca lor înşelătoare. Vom divulga înşelătoriile lor. Şi toate acestea prin publicații, prin lansări de cărți antieretice, prin omilii, prin adunări de proteste, prin lupte judiciare şi, în general, prin toate mijloacele legale de rezistență.»*

În anul 1961 publică, prin marea lui dăruire, ziarul «Presa Ortodoxă». Până la trecerea lui către Domnul a publicat sute de cărți antieretice, moralizatoare, omilii, Tâlcuirea Noului Testament, Viețile Sfinților, care au adus şi aduc mare folos cititorilor. Din anul 1962 până în anul 1968 a fost stareţul mănăstirii Petraki, cu hramul Sfinților Arhangheli, de unde a fost îndepărtat în timpul dictaturii. A adormit întru Domnul pe 14 februarie, în zorii zilei de duminică a anului 1982 şi înmormântat în ziua următoare în satul lui natal.

Părintele Haralambie Vasilopoulos trăia pentru Hristos, vorbea pentru Hristos, scria pentru Hristos. Întreaga lui viață a fost un neobosit şi temerar apărător al Ortodoxiei, al Sfintei Tradiții şi al patriei sale. Un lucrător înflăcărat al Evangheliei, care şi-a înmulțit talantul primit. Să avem binecuvântarea lui! [16]

*

,,Cruciadele sunt un fenomen complex şi adesea greşit înțeles, deoarece sunt privite numai din punctul de vedere al Occidentului şi doar ca fenomen de natură religioasă. În realitate, rolul cel mai important în desfăşurarea cruciadelor l-au jucat interesele politice şi economice, numai că ele au fost disimulate de ideologia eliberării locurilor sfinte. Papii înşişi, care doreau să lichideze schisma din 1054 şi să readucă Orientul sub autoritatea lor, nu au fost întotdeauna slujitorii puri ai

---

[15] Ibidem, pp.147-167.
[16] Ibidem, pp.171-173.

unui ideal exclusiv religios". (...) Pentru menținerea ordinii în rândul populației cucerite şi pentru înlăturarea răscoalelor s-au înființat ***ordine militaro-călugărești****: ordinul ioaniților şi templierilor, organizat la începutul secolului al XII-lea de călugării papistaşi francezi şi ordinul german al teutonilor, spre sfârşitul aceluiaşi veac. Ordinele cavalereşti care provin din acestea, acționează şi azi, în peste 120 de țări, declarând că scopul lor este unul filantropic; mai afirmă că lucrează pentru apărarea civilizației creştine.*

Ordinul cavalerilor ioaniți *a avut sediul inițial la Ierusalim; după 1530, sediul se stabileşte în insula Malta, insulă dăruită ordinului de către împăratul Carol Quintul.* ***De atunci se numesc „cavaleri de Malta****". (...)*

Ordinul cavalerilor templieri *avea un sprijin important în persoana lui Bernard de Clairvaux, un cleric papistaş de frunte, şi nepot al unuia dintre cavalerii fondatori. El a vorbit şi a scris în numele lor; în 1129, la Conciliul din Troyes, ordinul templierilor a fost recunoscut de adunarea papistaşilor (aşa numita „Biserică Catolică"). Odată cu acest act formal,* ***templierii au început să primească mari sume de bani, pământuri şi fii de nobili de la familii dornice să îi sprijine****. (...)* ***Templierii au rămas în istorie şi prin ritualul obscen din cadrul „procedurii de inițiere"*** *prin care se realizează primirea în ordinul lor, aşa cum au stabilit Hughes de Bure şu Raoul de Gisy. De asemenea, ei venerau pe baphomet (idolul cu cap de țap, venerat de satanişti). (...) Despre* ***ordinul cavalerilor teutoni*** *se ştie că a fost întemeiat în 1191. În anul 1211, cavalerii teutoni şi-au început activitatea în Transilvania, stabilindu-se în Braşov (numit de ei Kronstadt) (...)*

„Cruciada" a patra a fost predicată de papa Inocențiu al III-lea (1198-1216), cu scopul aparent al eliberării Ierusalimului. (...) ***În urma unui act de trădare din interiorul Imperiului Bizantin, prin care se promitea supunerea Bisericii greceşti autorității scaunului papal, flota venețiană îşi modifică traseul şi în loc să se îndrepte spre Egipt, merge către Bizanț, unde ajunge în 1204. (...) „Cruciații" iau cu asalt Constantinopolul în Vinerea Patimilor a anului 1204. Timp de trei zile şi trei nopți au loc atrocități nemaivăzute, care le întreceau şi pe cele comise de păgâni.*** *Să ascultăm ce zice martorul ocular Nicetas: „Icoanele s-au călcat în picioare; relicviilele (Sfintele Moaşte, n.n.) s-au aruncat în locurile cele necurate; Sfânta Cuminecătură s-a vărsat pe pământ; sfintele vase s-au furat, zdrobit sau folosit spre scopuri profane; caii şi catârii s-au băgat în altariu. O femeie depravată, o curvă publică s-a aşezat pe tronul patriarhal, a cântat versuri obscene, jucând înaintea altariului. N-au fost cruțate nici doamne venerabile, nici fecioare, nici călugărițe. Furia devastărei domnea pe la Locurile Sfinte". În locul Imperiului Bizantin, „cruciații" au creat imperiul latin de Constantinopol (1204-1261), punând rege pe Balduin de Flandra (...)* ***Papa dorea să fie conducător al întregii Biserici şi împărat al împăraților.*** [17]

*

Eu personal lupt de ani de zile împotriva ecumenismului şi pot spune că roadele acestei lupte se văd. Dumnezeu ne întăreşte în luta noastră bună. ***Biserica lui Hristos are nevoie de mărturisitori astăzi, mai mult ca oricând, acum când mrejele papismului diabolic se întind peste tot în lume prin viclenie****, ca să înşele de s-ar putea şi pe cei aleşi, adică pe creştinii ortodocşi de pretutindeni. (...)*

Nefericita vizită a papei paote fi considerată ca un seism puternic ce a zguduit întreaga societate elină. Fericesc pe Părintele mărturisitor Justin Pârvu, străjer neadormit al dreptei credințe, pe care îl doare inima pentru neamul său român ortodox şi îl rog să mă poarte în rugăciunile sale. (...) Mărturisirea de credință: Spune NU venirii papei în România o vom publica în revista noastră Theodromia şi în toate celelalte publicații mărturisitoare ortodoxe, imediat ce va

---

[17] Ioan Vlăducă, art. Supremația papală şi cruciadele (Despre ereziile papale), rev. Atitudini, Nr. 16 / aprilie 2011, pp.52-57.

fi tradusă în limba elină.

***Mărturisirea de credință, semnată până acum de mii de credincioşi**:* Papa nu are ce căuta în România! *De ce spunem nu venirii papei! Mărturisirea este mântuitoare, că fii ai Bisericii, clerici şi laici putem să mărturisim adevărul, care este Hristos! Orice diplomație cade în fața adevărului!*

1. Se creează confuzie şi mulți dintre ortodocşi vor crede că Biserica Ortodoxă şi papistaşii ar fi o Biserică, în timp ce Biserica este una şi anume cea ortodoxă. Cei care au afirmat teoria ramurilor sunt anatemizați de Sinodul Bisericii Ruse din exil, anatema preluată şi de Biserica Rusiei şi prin urmare de Biserica Ortodoxă în plenitudinea ei.

2. Papa este eretic şi aceasta o spun toți sfinții şi sinoadele ecumenice şi locale. (...)

3. Nu se cuvine ca ortodocşii şi ereticii papistaşi să se adune în lăcaşuri de cult împreună, conform tuturor canoanelor Bisericii.

4. Papa vine ca şef al ereziei catolice şi e primit ca episcop canonic al Romei cu succesiune apostolică de către patriarhia română, ceea ce este blasfemie, pentru că papistaşii odată ce au intrat în erezie au pierdut şi susccesiunea apostolică şi episcopia Romei!

*5. Suntem de acord ca papa să vină ca simplu vizitator sau ca şef de stat **dar să nu fie primit la sfintele slujbe în bisericile ortodox**e şi nici vreun ierarh al B.O.R. să particie la mesa papistaşă!*

6.Părintele Dumitru Stăniloae afirmă în Dogmatica *cum că papistaşii se închină la alt dumnezeu decât creştinii prtodocşi, şi anume un Dumnezeu în sens budist, Dumnezeul nirvanic impersonal. Prin erezia* filioque *desființând persoanele Sfintei şi de viață făcătoarei Treimi!*

Respectăm pe credincioşii papistaşi şi pe Papa şi le dorim întoarcere grabnică la Biserica cea una, adică cea Ortodoxă prin botez, mirungere, sfânta împărtăşanie şi celor numiți clerici dintre ei hirotonie ortodoxă. Aşa să le ajute Dumnezeu! [18]

*

Sfânta Scriptură poate fi înțeleasă uşor? Nu. Înțelegerea Sfintei Scripturi nu este la îndemâna fiecăruia dintre noi, oamenii, fiindcă adevărurile, pe care ea ni le prezintă, sunt mai presus de mintea noastră omenească, sunt adevăruri dumnezeieşti care se adresează celor credincioşi şi cu viață duhovnicească. De altfel, ea însăşi mărturiseşte că tâlcuirea ei nu e lucru uşor. (...) Sfinții Părinți şi Scriitori bisericeşti au arătat în repetate rânduri greutățile întâmpinate pentru înțelegerea Sfintei Scripturi. (...) Fericitul Augustin ne recomandă ca părțile neînțelese din Scriptură să le apropiem unele prin altele. Sfântul Ioan Damaschin ne îndemna ca: „dacă citim odată, de două ori, şi nu înțelegem ce citim, să nu ne trândăvim, ci să stăruim, să medităm, să întrebăm. (...)

Porunca a şaptea este: „Să nu fii desfrânat" (Ieşirea 20,14). Ce se opreşte prin această poruncă? Prin această poruncă sunt oprite toate cugetele şi dorințele necurate, toate cuvintele şi faptele necuviincioase de care creştinul trebuie să se ruşineze înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor. De asemenea, porunca aceasta opreşte toate acele lucruri şi fapte care pot duce pe creştin la păcatul desfrânării, precum: îmbrăcămintea necuviincioasă, necumpătarea în mâncare şi băutură, citirea cărților pornografice, jocurile şi cântecele necuviincioase, beția şi lenea. Tot de păcatul desfrânării ține şi călcarea credinței dintre soț şi soție... (şi altele – n.a.) (...) Desfrânarea este un păcat foarte mare, fiindcă răpeşte omului curăția trupească şi sufletească, vatămă sănătatea, tâmpeşte mintea, împietreşte inima şi îndepărtează pe credincios de Dumnezeu. Pe de altă parte ea mai îndeamnă şi la alte păcate, ca: minciuna, furtul, omorul. [19]

*

[18] Păr. Theodoros Zisis, art. Mesaj pentru frații mărturisitori ortodocşi din România despre nefericita vizită a papei, rev. Atitudini, Nr. 16 / aprilie 2011, pp.62-63.

[19] Patriarhul Justinian al Bisericii Ortodoxe Române, ***Învățătura de credință ortodoxă***, Ed. Credința Strămoşească, Iaşi, 2010, pp.38-482.

SCURTE RĂSPUNSURI ORTODOXE LA INOVAȚIILE PAPISTAŞILOR. (...)

*1. **Filioque**. Cea dintâi înnoire a fost Filioque („şi de la Fiul"), adăugirea la al optulea articol privitor la purcederea Sfântului Duh. Aceasta vine în directă contrazicere cu cuvintele Mântuitorului (...)*

*2. **Botezul**. A doua inovație citată este înlocuirea Sfântului Botez cu udarea sau vărsarea, când apa este turnată pe capul celui ce se botează sau cu stropirea când fruntea sa este stropită cu apă. (...)*

*3. **Ostia sau pâinea nedospită**. Episcopii ortodocşi, în răspunsul lor, au denunțat şi o a treia înlocuire, înlocuirea pâinii dospite, folosite până atunci în Taina Sfintei Împărtăşanii, cu pâinea nedospită sau azima. (...)*

*4. **Sfințirea Darurilor**. A patra înnoire este legată de sfințirea ce are loc în Messa catolică. Romano-catolicii cred că pâinea şi vinul se sfințesc numai prin rostirea cuvintelor lui Hristos: „Acesta este Trupul Meu... Acesta este Sângele Meu" (Mt. 26,26; Mc. 14,22 şi 24). În Liturghia Bisericii Răsăritene ortodocşii au avut totdeauna chemarea pentru prefacerea pâinii şi vinului în însuşi Trupul şi Sângele lui Hristos. (...)*

*5. A cincea înnoire este cea a **împărtăşirii sub o singură specie, excluzând pe mireni de la împărtăşirea potirului**. Potirul este îngăduit numai clericilor, contrar poruncii Domnului: „Beți dintru acesta toți" (Mt 26,27). (...)*

6. Purgatoriul. A şasea înnoire a papalității este credința în focul curățitor sau purgatoriu. Conform învățăturii romano-catolicilor, purgatoriul este locul sau starea de pedeapsă vremelnică, unde cei ce au murit în harul lui Dumnezeu îşi ispăşesc păcatele mai puțin grave. (...)

*7. **Imaculata concepție (Neprihănita zămislire)**. O altă dogmă specific latină acordă Fecioarei Maria privilegiul de a fi fost zămislită fără păcatul strămoşesc. (...)*

*8. **Supremația papală**. Iată ce spune o proclamație oficială a Conciliului Vatican I (1870): „Papa este Hristos prin dregătorie, Hristos prin Jurisdicție şi putere... Ne închinăm înaintea glasului tău, Sfinte Părinte, aşa cum ne-am închina înaintea lui Hristos însuşi." Papa Leon al XIII-lea declara: „Noi ținem pe acest pământ locul lui Dumnezeu cel Atotputernic". Papa Pius al X-lea (1903-1914) a spus: „Papa este nu numai un reprezentant al lui Iisus Hristos, ci este Iisus Hristos însuşi, ascuns sub vălul trupului. Vorbeşte Papa? Iisus Hristos însuşi este cel ce vorbeşte". Papa Pius al XI-lea (1922-1939) a rostit următoarele: „Voi ştiți că sunt Sfântul Părinte, reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ, Vicarul lui Hristos, ceea ce înseamnă că eu sunt Dumnezeu pe pământ". Conform Conciliului Vatican I, Papa era infailibil când definea o doctrină privitoare la credință sau morală. (...)*

*ALTE INOVAȚII. **Statuile**. O altă inovație a Romei este folosirea statuilor în locul icoanelor. Evanghelistul Luca a pus început pictării icoanelor. El a pictat-o pe Maica Domnului în timpul vieții ei şi a primit binecuvântarea sa pentru continuarea acestei arte sfinte. Biserica Ortodoxă nu se închină statuilor şi nu face statui. (chipuri cioplite – n.a.) (...)*

***Celibatul obligatoriu al preoților**. (...) Canonul 7 al celui de-al II-lea Sinod Lateran din 1139, convocat de Papa Innochentie al II-lea (1130-1143), făcea căsătoria preoților nu numai ilegală, ci şi invalidă. (...)*

***Calendarul gregorian**. Reforma calendarului Iulian a fost plănuită de către Papii din vechime. Schimbarea calendarului a fost necontenit zădărnicită de către obştile monahale din Răsărit şi din Apus, sprijinite şi de atenționările, mustrările înfricoşătoare şi anatemele Sinoadelor (...) **Sfântul Maslu**. O altă inovație latină observată de ortodocşi este ungerea „extremă", adică maslul săvârşit pentru un bolnav aflat pe patul de moarte, nu cu scopul însănătoşirii trupului şi sufletului acelui om, ci ca ultimă hrană pentru moarte. (...)*

Toți cei ce doresc să afle faptele amănunțite privitoare la inovațiile şi pretențiile Bisericii Papale pot studia istoria bisericească, scrierile învățaților şi, mai ales, Pidalionul *Bisericii Ortodoxe. Cititorul onest nu va mai avea nici o îndoială care dintre cele două obşti este adevărata Biserică a Sfinților Apostoli şi Părinți, nestricată de erezie şi înnoire. (...) Între acestea se numără credința în „păcatul originar” şi predestinare, apoi stigmatele, viziunile mariane, raderea bărbilor, scaunele din biserici, Cruciadele aprobate de Papa (sau chiar inițiate de acesta pentru a-şi impune autoritatea şi în Răsărit – n.a.), Inchiziția etc. Astfel, cu anii, diversitatea a devenit deosebire, privilegiul a devenit drept şi inovația a devenit tradiție.* [20]

FRAȚI ROMÂNI, SPUNEȚI <u>NU</u> SCLAVIEI ELECTRONICE!

Avem nevoie să trăim sentimentul dragostei ca să depăşim strâmtorările ce ne împresoară. Lumea, din cauza sărăciei, a căzut într-o descurajare ce apasă pe fiecare în parte. Atât de deznădăjduit şi afectat este de starea în care se află, încât nici nu mai are timp să discute cu vecinul său. Mă gândesc cum era altădată o comuniune deplină în comunitatea noastră creştină. Sărbătorile bisericeşti, nunțile, botezurile erau un prilej de comuniune şi manifestare a dragostei creştine. Păi când era vorba să cununi pe cineva, sau să botezi pe cineva – era o sărbătoare pentru întreg satul, nu doar pentru familiile respective. De ce se duce creştinul la nuntă? Se duce să se bucure alături de cei doi miri, dar şi să dea un mic ajutor financiar noii familii, care tocmai se integrează în comunitatea creştină a satului. (...) Acum însă lucrurile s-au schimbat. ***Astăzi nu mai există potecă spre casa vecinului; omul nu mai are timp să se gândească la vecinul lui. Sărăcia şi grijile l-au împins pe bietul român să nu mai vadă casa vecinului.*** *Nu mai există o nuntă, un botez, un eveniment comun de care să se bucure împreună obştea creştină. Dispariția acestor obiceiuri ale tradiției româneşti arată de fapt starea critică a vieții creştine. (...)*

Acum a venit schimbarea aceasta de civilizație, chipurile mai evoluată. Dar să vedem cum ne-a evoluat această civilizație? L-a dezbrăcat pe bietul om întâi de obiceiurile lui frumoase, i-a luat şi haina de serbare şi serbarea la care nici nu mai are timp să ajungă. Apoi această civilizație l-a despărțit pe om de familia lui, încât tânjeşte soția după soțul ei plecat prin țări străine. Se duce bietul om să adune ceva hrană pentru copii, prin Italia, Franța, Canada, Germania; şi în Sudul Africii îl găseşti pe bietul român, muncit, obosit şi tot distrus de sărăcie. ***Din păcate am lăsat ca situația economică să ne influențeze viața creştină şi structura noastră sufletească.*** *Este dureros să vezi cât de mult depinde credința noastră de aspectul material, de bani, încât parcă şi la biserică vin din ce în ce mai puțini oameni.* ***Necazurile, în loc să ne aducă în biserici, ne îndepărtează?*** *S-a scumpit benzina şi nu se mai duce omul la mănăstire sau la biserică.*

<u>Unde este credința noastră?</u> Lăsăm să ne-o fure vâltoarea lumii? *Omul are ceva mult mai de preț decât trupul – sufletul. De ce nu dăm valoare sufletului?* ***Să îmbogățim sufletul şi nu vom mai simți sărăcia trupului.*** [21]

*

Acum se încearcă o uniformizare prin tehnică. *E aceeaşi Marie cu altă pălărie. Toşi să fim la fel, adică nişte numere de data aceasta. (...) Tehnica în sine nu are nimic rău, dar folosirea*

---

[20] Ibidem, pp.545-571.

[21] Păr. Justin Pârvu, într-un interviu, Jugul erei electronice (Românul poate da terenuri, poate da bogăție, aur şi grâne, dar nu îşi dă sufletul cu atâta uşurință), rev. Atitudini, Nr. 16 / aprilie 2011, pp.26-28.

greşită a ei aduce o mare pagubă. Şi cea mai mare pagubă este aceea că Îl alungă pe Dumnezeu din lume, din societate. ***Ce nevoie mai are omul modern de azi de Dumnezeu, dacă el are tehnica la îndemână?*** *Această tehnică îi dă omului o aşa încredere în puterile lui, încât el se crede alpha şi omega, că el poate să comunice şi cu luna şi cu soarele, nu mai are el nevoie de Dumnezeu; deasupra omului tehnic nu mai există nimic. Această civilizaţie doreşte ca omul să nu mai aibă nevoie de Dumnezeu. Şi nu este la fel omul tehnic cu omul socialist? Devierea de la axa dragostei îl împinge pe om în ateism. (...) Însă omul a venit nu numai cu ştiinţă din străinătate, dar şi cu foarte multe rele din lumea aceasta occidentală, vicii pe care au început să le cultive în familiile lor. Cel mai mare rău împrumutat a fost avortul şi mamele au ieşit din făgaşul lor. Mult mai „civilizate", chipurile, au preferat să stea mai mult la televizor, la internet, să participe la lumea mondenă şi astfel s-a îndepărtat cu totul de rostul şi de chemarea femeii. Şi iată cum se descompune viaţa de familie şi de naţiune. Ce a făcut străinătatea din bietul român? (...)*

Televizorul ca televizor, dar mamele, părinţii ce păzesc? Părinţii trebuie să orienteze copilul de mic ce să privească la televizor, cu toate că mai bine ar fi să se lipsească de tot de el. Dar şi la televizor acolo, sunt o sumedenie de posturi, unele cu otravă, altele cu lucruri de folos. Nu trebuie lăsat copilul să aleagă ce vrea el. Păi dacă ţi se pune în faţă două pâini – una otrăvită şi alta neotrăvită – ce faci, pe care o alegi? Televizorul îl tâmpeşte pe copil de la început. Ce să mai priceapă el mai târziu? (...)

Semnătura aceasta electronică *(acum pentru firme, ca să-şi achite impozitele, de la anul pentru toţi cetăţenii! – n.a.)consider că este ultimul jug pe care acest sistem i-l pune omului. (...) Dacă alte sisteme politice au înjugat drepturile oamenilor, acest sistem electronic dictatorial, va înjuga sufletul, gândirea umană. Pentru că ei vor să devenim nişte numere, cum purtam, noi, deţinuţii, să desfiinţeze relaţiile interumane şi relaţia omului cu Dumnezeu. Este o robotizare a societăţii, din care va dispare uşor, uşor omul obişnuit, şi vor rămâne roboţoo supravegheaţi de oamenii „superiori", careconduc lumea. Cetăţeanul nostru de azi nu îţi dă seama, în orbirea lui, de situaţia în care se află, şi de faptul că acceptă ca o vită propria-i desfiinţare. Trebuie să stârpim acest sistem electronic din faţă şi să facem tot posibilul să nu acceptăm această nouă ordine electronică, această civilizaţie virtuală, pe internet. Asistăm la declinul omului de la persoană, de la nume, la număr. Omul este după chipul lui Dumnezeu şi are în el toate resursele de a rămâne în Harul divin şi de a nu pica în această capcană extrem de înşelătoare prin care ne vindem libertatea şi dreptul de afi asemenea Celui Preaînalt. Omul demn, liber, în integritatea persoanei lui, are şi o altă atitudine faţă de nedreptăţile sociale ale unui sistem sau altul. De aceea ei preferă oamenii tâmpi, pe care să îi prostească uşor. Şi încep din copilărie, de altfel, să tîmpească copilul prin televizor, apoi prin învăţământ, unde i se administrează o materie aleasă de ei, cu noţiunile pe care vor să le inoculeze, cenzurând o mare parte din istoria popoarelor şi cunoaşterea este astfel influenţată. Cunoaştem zicala de pe vremea lui Gheorghiu Dej: „****Voi nu aveţi voie să gândiţi. Partidul gândeşte pentru voi.*** *El vă gospodăreşte şi vă dă ceea ce trebuieşte. Noi suntem cei care vă dirijăm şi vă dăm pâinea de toate zilele".* [22]

*

Semnătura electronică este o succesiune de coduri numerice care au la bază un program de criptare (de cifrare) a datelor personale. Mai pe înţeles, ***semnătura electronică este un card cu microcip*** *în care funcţionează două coduri formate din cifre: unul de identificare a persoanei iar celălalt cod este de control al primului. În prima fază, deţinătorul semnăturii electronice nu va mai plăti cu bani peşin, la ghişeu, taxele către stat, ci folosin e-semnătura (adică semnătura electronică – n.n.), plata se face automat din contul bancar. (...)*

---

[22] Ibidem, pp.28-32.

De ce nu trebuie să acceptăm semnătura electronică. *Se ridică din nou problema securității datelor personale care pot fi colectate şi utilizate în alte scopuri fără consimțământul expres al persoanei care solicită certificatul, deşi legea interzice acest lucru. Aceeaşi lege prevede, în cazul utilizării unui pseudonim, că identitatea reală a titularului nu poate fi divulgată de către furnizorul de servicii de certificare decât cu consimțământul titularului.*

Deocamdată, în România, sunt numai trei furnizori de certificate calificate (certificatul pentru semnătura electronică): CertSign, Digi-Sign şi Trans Sped. Cine gestionează datele noastre personale este un domeniu foarte ambiguu şi dubios. ***De ce Fiscul dă pe mâna unor terțe persoane (cum sunt aceşti trei furnizori misterioşi) o activitate care se referă doar la el şi la mine?*** *Ca şi cum Poliția ar da uno srl-uri să facă buletine. De ce trebuie ca aceste firme private să aibă acces la datele firmei mele? (...) În baza Deciziei Comisiei din 31 ianuarie 2011 în temeiul Directivei 95/46/CE a Parlamentului European şi a Consiliului privind nivelul de protecție a datelor cu caracter personal, aflăm că toate aceste date se vor centraliza* ***nicăieri altundeva decât în Israel****.* [23]

*

Dică ni se explică, prin toate canalele de presă şi prin politica de management a instituțiilor publice, că singura, reala şi eficienta rezolvare a tuturor problemelor acestei țări şi implicit a crizei se va face prin implementarea ***programului e-Romania, a informatizării totale****, adică totul: bunuri, servicii, tranzacții, informații şi...* persoane ***se vor afla în evidență unică, stocată la nivel central, într-un supercomputer comndat deja la IBM care va funcționa la Bucureşti, cu perspectiva declarată, a guvernării internaționale unice la nivel mondial****. (...) Intelectualii însă, tinerii inteligenți ai acestei țări, profesioniştii serioşi, medici, profesori, jurişti, cadre militare, psihologi, agronomi etc., au obligația să aibă o cu totul altă perspectivă şi comprehensiune asupra celor ce se întâmplă şi care ar trebui să ia atitudine la locul lor de muncă, la nivelul de decizie la care se află.*

Culmea este că toată lumea priveşte cu neîncredere şi groază acest proiect, dar... execută în continuare totul fără să ia atitudine, să pună întrebări sau să caute soluții reale*. (...) Am atenționat anul trecut, pe când părea o utopie atenționarea mea, despre dictatura fără precedent care se pregăteşte. Iată că acum este tot mai evident că trăim acest lucru. De ce este fără precedent?* ***Pentru că acum nu mai e de tipul dictaturii explicite de interzicere, cu închisori, torturi şi execuții cum a fost oadtă, acum este de*** **tip Matrix***,* ***atacă în principal la nivelul conştiinței, al mentalului, al spiritualității profunde a omului, încătuşează viața privată, te face robul unui sistem tehnologic, te înscrie într-o bază de date devenind un*** **simplu număr** ***controlabil la orice pas.*** [24]

[23] Art. Semnătura electronică (Premizele sclaviei electronice), rev. Atitudini, Nr. 16 / aprilie 2011, pp.74-75.
[24] Carmen Păduraru, art. Dictatura electronică de tip Matrix (Controlul total prin programul E-România), rev. cit., pp.78-81.

EXPERIMENTUL „CODEX ALIMENTARIUS” ÎNCEPE CU ROMÂNIA

De la 31 decembrie 2009, Guvernul din România a fost obligat din exterior să înceapă implementarea „Codexului” alături de alte 165 de state semnatare (95% din populația planetei). ”Codex Alimentarius” este un pachet de norme după care se vor alimenta populațiile țărilor semnatare. Acesta porneşte de la principiul că Terra nu mai poate hrăni pe toată lumea natural, ca atare se va trece la hrana artificială, din produse chimice, cea modificată genetic etc.

Depții naturalismului susțin măsura nu este altceva decât una de exterminare, care va reduce populația globului la cca două miliarde, o masă mult mai uşor de hrănit şi de controlat de forțele oculte.

Nu a trecut o lună şi iată că apare ştirea că România este prima țară din lume care va folosi în agricultură un compus chimic pe bază de initium, un ingredient activ din noua clasă a substanțelor chimice impuse de ”Codex Alimentarius”. Produsele vor fi furnizate de compania germană BASF şi vor fi folosite pentru culturile de struguri, cartofi, roşii, castraveți şi ceapă şi vor fi comercializate în România sub numele de Enervin şi Zampro.

Pentru publicul larg se spune că „beneficiile pe care le-ar aduce această substanță sunt legate în primul rând de combaterea dăunătorilor, dar, totodată ea micşorează şi durata în care se obține recolta”. După ce acest produs va fi experimentat în România, urmează să fie omologată utilizarea lui şi în Olanda, Germania, Franța, SUA, Canada şi Marea Britanie.

Neoficial, conform cercetărilor care combat ”Codex Alimentarius”, folosirea produselor cu initium sporeşte cu până la 65% rata riscului de cancer de colon, substanță, care intră rapid în combinații chimice, devenind reziduală în organism. De pildă, 1 mg de initium intrat în organism o singură dată se elimină în aproape un an. Or, dacă acest produs este folosit zilnic, practic el nu mai este eliminat din organism. Apoi aşa cum initium ajută la creşterea rapidă a celulelor leguminoase, la fel de repede va conduce la mărirea tumorilor maligne. (S.L.)

CÂTEVA SUBSTANȚE OTRĂVITOARE DIN ALIMENTE (Aditivi alimentari sau E-URI)

TARTRAZINA (E 102) – îl găsim în sucuri, muştar. Acest colorant galben pentru lână produce agitație, crize de astm şi este cancerigen.

SUNSET YELLOW (E 110) – îl găsim în sucuri şi prăjituri. Acest colorant galben produce agitație, dureri abdominale şi este cancerigen.

CARMIN (E 120) – îl găsim în sucuri şi bomboane. Acest colorant roşu obținut din insecte produce agitație şi erupții cutanate.

BENZOAT DE SODIU (E 211) – îl găsim în sucuri. Acest conservant produce crize de astm şi erupții cutanate şi este cancerigen.

METABISULFIT DE SODIU (E223) – îl găsim în sucuri şi biscuiți. Acest conservant provoacă dureri de cap, tulburări intestinale şi este cancerigen.

GUMĂ GUAR (E 412) – îl găsim în sucuri şi îngheţate. Acest agent de îngroşare provoacă tulburări intestinale.

ACESULFAM K (E 950) – îl găsim în sucuri. Acest îndulcitor artificial afectează tiroida.

ASPARTAM (E 951) – îl găsim în sucuri. Acest îndulcitor artificial provoacă dureri de cap, oboseală, insomnie, anxietate, tulburări comportamentale.

EVITAȚI FOLOSIREA ALIMENTELOR CU ADITIVI!!!

DESPRE CEI CARE URĂSC DE MOARTE CREŞTINISMUL

Va fi un asemenea război mare încât atât de mulți se vor pierde că vor rămâne foarte puțini care vor supraviețui, dar cei ce vor rămâne nu vor putea scăpa decât dacă se vor adăposti prin crăpăturile pământului, prin peşteri. În acest război se vor distruge atâtea state încât până la urmă vor mai rămâne doar două sau trei. Atunci ei se vor hotărî să-şi aleagă un singur împărat peste tot pământul. În ultimele timpuri, la sfârşit, va începe prigoana împotriva adevăraților creştini, care vor trebui să scape fugind.

Vine timpul, şi nu e departe, când foarte multe biserici şi mănăstiri se vor deschide în slujba Domnului şi se vor repara, le vor reface nu numai pe dinăuntru ci şi pe dinafară. Vor auri şi acoperişurile atât ale bisericilor, cât şi ale clopotnițelor, dar preoțimea nu va lucra la sufletul credinciosului ci numai la cărămizile lui Faraon. Preotul nu va mai face şi misiune. Când vor termina lucrările nu se vor putea bucura de slujbe duhovniceşti în ele că va veni vremea împărăției lui antihrist şi el va fi uns împărat.

Rugați-vă ca Bunul Dumnezeu să mai lungească acest timp ca să ne putem întări în credință, căci vremuri groaznice ne aşteaptă.

Luați aminte la toate cele ce vă spun căci totul se pregăteşte cu foarte mare viclenie. Toate bisericile şi mănăstirile vor fi într-o bunăstare imensă, pline de bogății, ca niciodată, dar să nu mergeți în ele. Antihrist va fi încununat ca împărat în marea biserică din Ierusalim cu participarea clerului şi a Patriarhului. Intrarea şi ieşirea din Ierusalim va fi liberă pentru orice om, dar atunci să vă străduiți să nu vă duceți, căci totul va fi spre a vă linguşi pe voi, ca să vă atragă în ispită.

Creştinul care nu va primi semnul satanei (666) nu va putea nici să vândă şi nici să cumpere nimic. Dar nu vă pierdeți nădejdea şi nu vă descurajați, că Dumnezeu nu-Şi va părăsi turma Sa. Să nu vă fie frică, nu cumva să vă deznădăjduiți!

Bisericile vor fi deschise, dar creştinul ortodox (trăitor, viu cu sufletul) nu va putea intra în ele să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată ,,adunarea satanică". (Sf. Lavrentie de Cernigov) [25]

*

Afurisania împotriva Francmasoneriei dată de către Ciprian, Arhiepiscopul Ciprului (1815).

,,Prin urmare, spunem că, oricine fiind îmbrăcat în sfintele veşminte cu epitrahil şi omofor, şi un astfel de om vă va bine vesti vouă o altă Evanghelie afară de ceea ce am bine vestit vouă, măcar

---

[25] Saccsiv, în art. Ce ne spun Sfinții despre antihrist, vremurile apocaliptice şi semnul fiarei, rev. Axa, Nr. 49/01-15 noiembrie 2010, pp.32-33.

de ar fi şi Înger din cer, anatema să fie. (Galateni, 1, 8-9). Deci, oricâţi se alătură cu grăbire acestei slujbe drăceşti şi nelegiuite a Francmasoneriei şi toţi cei ce îi urmează în mândria şi rătăcirea lor, să fie afurisiţi şi daţi anatemei de către Tatăl, Fiul şi Sntul Duh. După moarte, ei nu vor avea parte de iertare şi dezlegare..."

Hotărârea bisericii ortodoxe ruse din străinătate (1932). Atitudinea Bisericii Ortodoxe Ruse în problema Francmasoneriei a fost proclamată cu tărie de către Mitropolitul Antonie, întâistătătorul Sinodului Sremsky-Karlovtsy din Iugoslavia, ce conducea toate bisericile ortodoxe ruse din străinătate. La data de 15 august 1932 Mitropolitul a emis o enciclică pastorală către credincioşi, care conţinea următoarea declaraţie: „să nu credeţi pre tot duhul; ci să ispitiţi duhurile de sunt de la Dumnezeu. Că mulţi prooroci mincinoşi au ieşit în lume." (1 Ioan 4, 1).

Apoi a făcut un scurt istoric al Francmasoneriei, spunând că este una dintre cele mai vătămătoare şi mincinoase învăţături din istoria omenirii: „Francmasoneria este o organizaţie secretă internaţională ce luptă împotriva lui Dumnezeu, a creştinismului şi a tuturor guvernelor naţionale, în primul rând a celor creştine. În această organizaţie internaţională, pe primul loc ca influenţă şi importanţă sunt membrii jidovi. Din această cauză, şi din altele la fel de importante, toţi creştinii ortodocşi sunt opriţi să intre în Francmasonerie. Toţi cei din cler au datoria de a întreba la spovedanie pe cei ce vin dacă nu fac parte din vreun ordin masonic, iar de se va vădi că sunt masoni şi împărtăşesc credinţe şi învăţături masonice, să le spună că apartenenţa la oraganizaţia masonică este incompatibilă cu creştinismul ortodox, şi prin urmare trebuie să se îndepărteze de îndată de masonerie, iar de nu o vor face vor fi judecaţi nevrednici de Sfânta Împărtăşanie, iar de se vor îndărătnici în nepocăinţă vor fi afurisiţi din Biserica Ortodoxă." [26]

*

Declaraţie Oficială a Bisericii Greciei privind masoneria (1933). „Francmasoneria nu poate fi compatibilă cu creştinismul atât timp cât ea rămâne o organizaţie secretă acţionând şi propovăduind în ascuns, glorificând raţionalismul. (Una dintre schimbările de strategie ale lojelor francmasonice în perioada de după război a fost să schimbe termenul de „secretă" cu „discretă". Probabil din pricina faptului că toate constituţiile moderne interzic societăţile „secrete", din motive de siguranţă naţională – n.n.)

Francmasoneria acceptă în rândurile membrilor săi nu numai creştini, ci şi iudei şi musulmani. Ca urmare, clerului nu-i poate fi permis să facă parte din această organizaţie. Orice cleric care o va face trebuie depus. Este absolut necesar să fie atrasă atenţia acelora care au intrat în Masonerie fără gânduri ascunse şi fără să se fi lămurit ce este într-adevăr Msoneria, să rupă orice legătură cu ea, creştinismul fiind singura religie care învaţă adevărul absolut şi care satisface întru totul nevoile morale şi religioase ale omului. În unanimitate şi într-un singur glas, episcopii Bisericii Greciei au aprobat cele spuse şi declară că toţi fiii credincioşi ai Bisericii trebuie să se ferească de Francmasonerie. (...) Acestea fiind spuse, toţi cei care au luat parte la iniţierile masonice, de acum trebuie să rupă orice legătură cu lojele şi activităţile masonice, asigurându-se astfel de reînnoirea legăturilor, slăbite de ignoranţă, cu Dumnezeul şi Mântuitorul nostru. Adunarea Episcopilor Bisericii Greciei aşteaptă cu dragoste acest lucru de la cei iniţiaţi în loje, fiind încredinţată că mulţi dintre ei au primit iniţierea masonică neştiind că prin aceasta ei au trecut la altă religie, ci au făcut-o din ignoranţă crezând că nu au făcut nimic potrivnic credinţei părinţilor lor. Încredinţându-i dragostei, şi în nici un caz ostilităţii sau adversităţii fiilor credincioşi ai Bisericii. Adunarea Episcopilor îi îndeamnă să i se alăture în rugăciune ca Domnl Iisus Hristos

[26] Î.P.S. Nicolae (al Ardealului), Studiu asupra francmasoneriei (votat de Sfântul Sinod în şedinţa de la 11 martie 1937), rev. Axa, Nr.30/01-31 decembrie 2009, pp.23-25.

Calea, Adevărul şi Viaţa să-i lumineze şi să-i întoarcă la adevărul de care prin ignoranţă s-au depărtat.” [27]

*

Ce este Francmasoneria? „Francmasoneria este o societate secretă, răspândită azi în lumea întreagă, pretinzând a avea un scop filosofic şi umanitarist”. (...)

Începuturile Francmasoneriei formează un subiect de interminabile discuţii. În forma de astăzi ea există din 1717, când 4 loji engleze s-au întrunit la Londra şi au format Marea Lojă a Angliei (deci ele existau încă dinainte – n.a.). La 1723 Andersen întocmi Constituţiunile acestei organizaţii pe baza Constituţiei mai vechi a lojilor de zidari din Anglia. (Aceste loji de zidari rămăseseră cu timpul numai cu numele de zidari, în ele intrau orice fel de oameni). Constituţiunile lui Andersen sunt legea fundamentală a Francmasoneriei. (...)

Iată jurământul prestat de ucenicul Francmasoneriei ioanite: „Jur înaintea Marelui Arhitect al pământului că nu voi descoperi nimic, nici prin semne, gesturi sau altceva ce poate descoperi şi indica ceva ce nu trebuie descoperit. În caz de călcare a jurământului primesc să mi se taie beregata, să mi se scoată ochii, să mi se găurească pieptul, să mi se smulgă inima, să mi se scoată măruntaiele din trup, să se ardă, să se prefacă în cenuşă şi să se arunce în fundul mării sau să se împrăştie în cele patru vânturi pe faţa pământului”. (...)

Francmasoneria lucrează în ateliere. Atelierele în care lucrează primele grade se numesc loji simbolice, formate fiecare din vreo 50 de persoane. Atelierele gradelor superioare au alte denumiri. În fruntea fiecărei loji se află un venerabil cu rol de preşedinte ajutat de mai mulţi demnitari. Toţi sunt aleşi pe un an de către membrii lojei. [28]

*

Evreii au rol preponderent, chiar dominant în Francmasonerie. Toate gradele înalte şi invizibile au fost create şi sunt ocupate de ei. (...) În lojile Marelui Orient din România, care e o filială a Marelui Orient din Franţa, evreii se află în majoritate de 90 la sută. În lojile Marei Loji Naţionale Române, ce se pretinde naţională, se găsesc de asemenea evrei, deşi într-un număr mai mic. Dar, deşi Marea Lojă Naţională Română se prezintă cu masca celui mai pur românism şi afectează duşmănie faţă de Marele Orient din România, pe faţă jidovit, totuşi ea are legături ascunse cu Marele Orient şi cu celelalte organizaţii francmasonice mondiale, toate fiind înglobate într-un sistem unitar. De altfel, Marea Lojă Naţională Română e întemeiată prin D. I. Pangal, de către Francmasoneria Rusiei Sovietice.

Conducerea întregii Francmasonerii de către evrei se realizează rin mijlocirea ordinului Francmason pur evreiesc B'nai B'rith (care şi-a deschis filială şi în România – n.a.). Lojile acestui ordin, împrăştiate în toată lumea sunt conduse de un comitet executiv din Chicago. Membrii acestor loji, exclusiv evrei, sunt cei mai mulţi şi membri ai lojilor Francmasonice în care intră şi creştinii. Ei mijlocesc astfel sugestiile şi poruncile comitetului evreiesc de la Chicago lojilor celorlalte Francmasonerii. (...)

Evreul Dr. G. Karpeles spune: „Ideea Francmasoneriei a izvorât ca necesitate internă din iudaism. Ca întemeietor al ei e considerat Solomon, care a văzut cea mai înaltă înflorire a lui Israil. Cuvinte şi semne sunt în cea mai mare parte luate din limba ebraică.”

În revista Francmasonică „Symbolisme”, Iulie 1928 se spune: „Misiunea cea mai importantă a Francmasoneriei este să glorifice rasa iudaică care a păstrat nealterat conţinutul dumnezeiesc al cunoaşterii. Apoi ea trebuie să sprijine rasa iudaică, pentru a şterge graniţele naţionale.” [29]

---

[27] Ibidem, p.22.
[28] Ibidem.
[29] Ibidem, pp.22-23.

*

Întreg complexul ceremoniilor stă într-o referință mai depărtată sau mai apropiată de misterul central al Francmasoneriei care este moartea şi învierea lui Hiram, arhitectul templului lui Solomon, identificat simbolic cu un zeu născut din Isis, adică din natură.

Legenda lui Hiram e luată din Talmud. Participanții la ceremoniile Francmasonice repetă simbolic, prin gesturile şi cuvintele lor, omorârea şi învierea lui Hiram, întocmai ca în misterele sincretiste precreştine. Avem de-a face deci cu un fel de cult misteriaco-cabalistic.

Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe din Grecia se exprimă în actul de condamnare a Francmasoneriei din 1933, asupra acestui punct astfel: ,,Francmasoneria nu este numai o simplă reuniune filantropică sau şcoală filosofică, ci alcătuieşte un sistem mistagogic, care reaminteşte de vechile religii sau culte misteriaco-păgâne, din care îşi trage obârşia, alcătuind o urmare şi o reînviere a lor. (...) Astfel, Francmasoneria, în chip clar, este o religie misteriacă cu totul diferită, separată şi străină de religia creştină... Masoneria are slujbe religioase proprii, ca ceremonia învierii în chip de lup, sau botezul masonic, ceremonia recunoaşterii căsătoriei sau căsătoria francmasonă, parastasul francmasonic, inaugurarea templului masonic etc." (...)

Francmasoneria este raționalistă. Ea îndeamnă pe membrii săi să supună totul cugetării raționale ca filtru suprem pentru tot ce au să admită. Iată ce zice un alt francmason: ,,Nici forța statului, nici cerința nu sunt eterne... Atunci ce poate regenera poporul căzut în dezordine? Nimic altceva decât stăpânirea măsurată a rațiunii... Idealul F.M. constă în a construi pe nesimțire o republică universală şi democrată a cărei regină va fi rațiunea, iar consiliul suprem, adunarea înțelepților (Acesta este fără îndoială dezideratul suprem al conducătorilor lumii actuale, chiar dcă sub o denumire nouă: „globalizarea" – n.n.). În virtutea principiului care a prezidat la naşterea Francmasoneriei, ea va putea, bazându-se nu pe voia unui Dumnezeu inaccesibil, ci pe imperativele Rațiunii, să dea o viață moralei creştine".

Din acestea rezultă şi raportul francmasoneriei față de creştinism. Mai putem aduce câteva citate pentru a arăta atitudinea directă a F.M. față de creştinism. Tot autorul din care am citat mai sus, declară: ,,Mai vedeți mântuirea oamenilor într-o renaştere religioasă? O! Visul imposibil! Boltele sanctuarelor ale căror ruine voiți să le reparați, nu vor mai vedea niciodată decât un ecou slab al rugăciunilor de odinioară. Nu mai există Dumnezeu pentru a învia morții şi Acela (Hristos) (pe care se fereşte a-L numi direct – n.a.) ale cărui accente magice deschideau mormintele, nu mai poate spera că un miracol asemănător va opri coborârea Lui lentă în groapa uitării. Mai mult ca totdeauna o credință laică se substituie unei credințe supranaturale". [30]

*

Dar Francmasoneria nu reprezintă o concepție statică, ci se mulțumeşte să existe şi ea alături de creştinism. Francmasoneria e prin excelență dinamică. Ceea ce cere mai mult adepților e acțiunea, reclădirea lumii, conform principiilor ei. Astfel, F.M. luptă cu îndârjire să elimine din omenire concepția opusă ei, creştinismul, şi instituția care-l susține, Biserica. Devizele ei sunt: Separarea Bisericii de Stat, şcoala laică, căsătoria civilă, difuzarea principiilor anticeştine în masele largi. În unele state cum sunt Franța, Spania, Rusia, devizele acestea au fost realizate (la vremea respectivă, în 1937... – n.a.) În alte țări se merge cu paşi repezi spre această stare. Biserica stă în fața ofensivei puternice a unui duşman necruțător. (...)

Ziarul francmason ,,Latomia" scrie (Iulie 1849, p.237): ,,Nu putem decât să salutăm socialismul ca pe un excelent aliat al F.M. în munc de înnobilare a omenirii, în străduința de a promova binele omenirii. Socialismul şi masoneria împreună au țâşnit din acelaşi izvor".

Scopul Francmasoneriei stă în legătură cu soarta întregii omeniri. F.M. luptă pentru o

---

[30] Ibdem, pp.23-24.

anumită direcționare, pentru o anumită țintă a întregii vieți omenești colective și individuale. Care este acest scop? Dintr-o mulțime de mărturisiri masonice și din descifrarea sensului ce se desprinde din toată activitatea de până acum a F.M., rezultă că acest scop este: întemeierea unei republici mondiale, condusă de francmasoni, adică de evrei. O republică cu desăvârşire laică, cu o omenire îndobitocită de mizerie şi de patimile inferioare dezlănțuite.

Iată ce spune acelaşi Fr. Osw. Wirth, în manualul maestrului: ,,Să avem curajul să ne zicem religioşi şi să ne afirmăm apostoli ai unei religiuni mai sfinte decât toate celelalte. Să propagăm Religia Republicii, care va forma inima cetățenilor şi va cultiva virtuțile republicane". Tema întemeierii republicii mondiale sub stăpânirea Francmasoneriei a format obiectul Congresului mondial al F.M., din 1900, ținut la Paris.

Când vorbesc metaforic, francmasonii se prezintă ca zidarii care au să rezidească, sub conducerea lui Hiram, templul lui Solomon din Ierusalim. Aceasta înseamnă, fără metafore, restabilirea dominației lui Israil asupra lumii întregi.

Numai din tendința F.M., după republica laică, internațională şi extrem de democratică se explică de ce toate revoluțiile de la cea din 1789 încoace, toate loviturile date creştinismului, principiului monarhic şi național, principiului autorității, sunt opera francmasonilor. Din aceste motive, toate statele care recunosc valoarea principiului național şi a factorului creştin au desființat Francmasoneria. Aşa a făcut şi Italia prin Mussolini în 1925, şi Germania prin Hitler. În Ungaria a fost desființată după prăbuşirea comunismului lu Bela Kuhn, dovedindu-se că acest comunism a fost creația lojilor. [31]

*

Din cele şase grupe francmasonice române, una e pur evreiască: B'nai B'rith, alta Federația lojilor simbolice de rit ioanit din România e evreo-ungurească (în Ardeal) şi în 1933 s-a unit cu Marea Lojă Națională Română, iar o a treia e evreo-nemțească: Marea lojă germană din România. Românii se găsesc numai în celelalte trei: Marea Lojă Americană din România (afiliată la Marea Lojă Americană din New York), Marele Orient din România afiliat la Marele Orient din Franța, şi care cuprinde 90% evrei şi, în sfârşit, Marea Lojă Națională din România, care afişează tricolorul, afectează lupta contra celeilalte Francmasonerii, pe motiv că e jidovită, dar aceasta e numai o mască cu scopul de a vâna cât mai mulți ofițeri şi alți buni români. (...)

Despre opiniile de mason ale d-lui M. Sadoveanu cităm doar următoarele rânduri din cuvântarea rostită la adunarea din 2.VII.1933, a Marii Loji Naționale. Sub un văl eufemist se întrezăreşte toată adversitatea masonicăfață de credința creştină şi ideea națională: ,,Liber cu adevărat e numai acel maestru care izbândeşte a-şi domina pasiunile şi a se elibera de prejudecăți. Cel care păstrează ura de rasă, obscurantismul violențelor, suficiențele dogmatice, e un sclav ca şi cel care nu-şi poate domina pasiunile degradante". Foarte sistematic zeflemiseşte dl. M. Sadoveanu credința creştină ortodoxă pe care o socoteşte o credință pentru naivi, mult inferioară ştiinței ,,egiptene" a ,,Magului" superior în romanul ,,Creanga de aur".

Numărul masonilor din România era încă în 1932 întristător de urcat. Astăzi se pare că sunt şi mai mulți. În 1932 aveam 3300 de masoni. Cehoslovacia avea 60, Iugoslavia 900, Polonia 450, Bulgaria 500. Se va recunoaşte că România față de aceste țări vecine are enorm de mulți. Influența masonilor în viața mai nouă a Statului nostru se resimte dureros, dictând din toate locurile de conducere. De altfel şi în Marea Lojă Națională se află evrei. (...)

Francmasoneria se socoteşte dacă nu un adversar al Bisericii, în orice caz un concurent al ei, cu o credință proprie a ei. Căci iată ce se spune în pasajul citat puțin mai la vale: ,,masonii, cele mai virtuoase elemente ale tuturor credințelor... caută să demonstreze superioritatea credinței pe

[31] Ibidem, p.24.

care o profesează”. [32]

*

<u>Măsurile cele mai eficace ce are să le ia Biserica împotriva acestui duşman al lui Dumnezeu, al ordinei social-morale şi al naţiunei, sunt următoarele:</u>

1. O acţiune persistentă publicistică şi orală de demascare a scopurilor şi activităţii nefaste a acestei organizaţii.

2. Îndemnarea intelectualilor români, care se dovedesc a face parte din loji, să le părăsească. În caz contrar, „Frăţia Ortodoxă Română” extinsă pe toată ţara va fi îndemnată să izoleze pe cei ce preferă să rămână în loji. Biserica le va refuza la moarte slujba înmormântării, în caz că până atunci nu se căiesc. De asemenea, le va refuza prezenţa în corporaţiile bisericeşti.

3. Preoţimea va învăţa poporul ce scopuri urmăreşte acela care e francmason şi-l va sfătui să se ferească şi să nu dea votul candidaţilor ce aparţin lojilor.

4. Sf. Sinod acompaniat de toate corporaţiunile bisericeşti şi asociaţiile religioase se va strădui să convingă Guvernul şi Corpurile legiuitoare să aducă o lege pentru desfiinţarea acestei organizaţii oculte. În caz că Guvernul nu o va face, Sf. Sinod se va îngriji să fie adusă o astfel de lege din iniţiativă parlamentară. [33]

*

Este greu să trecem peste un specific al vieţii româneşti interbelice: cel al înmulţirii lojelor masonice. În Constituţia Marelui Orient al Franţei se spune: ,,Francmasoneria, instituţie esenţialmente filantropică, filozofică şi progresistă, are drept obiect căutarea adevărului, studiul moralei şi practica solidarităţii. Ea lucrează la ameliorarea materială şi morală precum şi la perfecţionarea intelectuală şi socială a omenirii.” Evident, căutarea adevărului nu poate constitui funcţia unei instituţii su organizaţii; de pildă, Biserica nu este instituţie de căutare a adevărului; nici Academia, nici Universitatea, nici Institutele de cercetare ştiinţifică, nici Justiţia nu afirmă că rostul lor social este să caute adevărul. De altfel ar fi şi confuz: despre ce adevăr e vorba şi care ar fi obiectul la care s-ar referi adevărul? Pretinde, prin afirmaţia sus citată, francmasoneria că se substituie religiei, ştiinţei, justiţiei şi moralei? Dacă da, e absurd să cauţi adevărul care să întrunească patru validităţi dintr-o dată: să fie religios şi ştiinţific şi moral şi juridic!

Francmasoneria studiază morala? Dar morala nu e studiată de o instituţie, ci de etnici, de psihologi, de sociologi, de antropologi care nu-i necesar să fie înrolaţi într-o organizaţie pentru a ajunge la concluzii teoretice, iar dacă sunt, totuşi, aceasta impietează asupra obiectivităţii demersurilor lor datorită partizanatului inevitabil. Atunci de ce ai avea nevoie de slujbaşi proprii dacă poate lua de-a gata concluziile teoreticienilor din toată lumea?

Francmasoneria are ca obiect practica solidarităţii? Solidarităţii cui? A claselor sociale? A naţiunilor? A statelor? De ce îşi propune francmasoneria asemenea obiectiv când el există în cadrul creştinismului, iubirea creştină constituind, teoretic şi practic, finalitatea îndestulătoare pentru fiinţa persoanei, a naţiunilor şi statelor? Consideră oare francmasoneria că solidaritatea promovată de ea e superioară iubirii creştine? Dacă da, ea se întâlneşte cu comunismul care, de asemenea, consideră că solidaritatea sa e superioară iubirii creştine. Or, ce este solidaritatea umană exterioară iubirii, în afara lui Dumnezeu? Simplu: este un pact, o convenţie, ca orice pact, nu are rădăcini, nu are fructe. E important să reţinem că <u>solidaritatea e întotdeauna împotriva cuiva pe când iubirea e întotdeauna absolut unificatoare, integratoare</u>. [34]

*

[32] Ibidem, pp.24-26.
[33] Ibidem, p.27.
[34] Alexander E. Ronnett, art. Neam fără noroc sau blestemul lui Zamolxe, rev. cit., p.36.

Este cel puțin straniu ca o instituție care se dedică filantropic ameliorării materiale şi morale, să pretindă membrilor săi să jure: ,,Mă angajez să păstrez în mod inviolabil secretul masonic... etc." E natural să te întrebi: ce fel de secrete poate ascunde o instituție filantropică, morală ce-şi propune căutarea adevărului şi ameliorarea condiliilor ei umane? Şi de ce să aibă secrete? Se teme masoneria că dezvăluirea secretelor ei ar prejudicia filantropia, căutarea adevărului şi progresul moral? Ar veni cum că acela care intră în Asociația Mondială a Juriştilor, Uniunea Sociologilor Europeni, Asociația Internațională a Etnicilor, Societatea Culturală Mondială a Filozofilor să jure să păstreze în mod inviolabil secretul juriştilor, sociologilor, eticienilor, filozofilor etc.? Pare ridicol, cu o singură condiție: ca respectivele asociații să existe cu alt scop decât cel declarat şi, ipso facto, acel ,,alt scop" trebuie păstrat secret. (...)

Dacă Partidul Comunist (chinez, filipinez, haitian, columbian, canadian, francez, englez, german, italian, român etc.) este filiala (secțiune) a Cominternului (Internaționalei Comuniste), iar conducerea Cominternului de la Moscova hotărăşte ceva, hotărârea trebuie executată întocmai de toate organizațiile-filiale chiar dacă ea ar contraveni intereselor naționale sau statale. La fel şi cu Masoneria: Consiliul Mondial Francmasonic ca şi Internaționala Comunistă are Filiale în diferite țări (organizații inferioare); ceea ce decide el trebuie executat fără crâcnire chiar dacă decizia contravine intereselor naționale, populare sau etatice. Lenin a învățat de la Francmasonerie şi nu invers.

În acest sens ar fi deosebit de captivant să se ştie: Armand Călinescu, ministru de interne sub Carol II, era Mare Maestru al Lojii Masonice Române. El de cine asculta? De regele Carol II sau de Consiliul Mondial Francmasonic? Presa română a publicat în 1990 lista politicienilor noştri liberali şi naționali-țărănişti, şi nu numai, membri ai Francmasoneriei care vizează ,,perfecționarea intelectuală şi socială a omenirii". Prin urmare, Consiliul Mondial Francmasonic îşi arogă dreptul, se declară în drept, să hotărască sorta popoarelor, națiunilor, categoriilor sociale, statelor, destinul culturii ştiințifice româneşti, italiene, nigeriene etc., când şi unde să fie sau să nu fie război, să fie sau să nu fie foamete, să fie sau să nu fie o maladie contagioasă, să moară sau să nu moară oameni în revoluții, răscoale, catastrofe sociale etc. Pe scurt, se substituie Istoriei. [35]

*

Se poate presupune – bunul simț logic ne dictează – că fie Francmasoneria e o organizație la dispoziția iudeilor pentru satisfacerea intereselor lor particulare (cu dublă motivație ideologică: una exterioară – pentru marele public – alta interioară, pentru inițiați) fie o o organizație de tip mondialist ca şi comunismul deci anti-națională şi anti-religioasă. În ambele cazuri secretul ei constă în scop şi mijloace; la dispoziția iudeilor masoneria vizează o ordine economică şi cultural-politică planetară în favoarea unei comunități religioase – iudaismul, care ar constitui şi elita conducătoare mondială astfel putem socoti că Ierusalimul e un nume dat planetei întregi iar templul rezidit e victoria deplină şi universală a iudaicilor asupra tuturor popoarelor, a lui Elohim asupra tuturor celorlalți zei în alte cuvinte, ierusalimizarea Terrei, domnia ,,poporului ales" de către Elohim, el însuşi devenit domnitor, reprezintă înțelesul, finalul perfecționării morale a omenirii, al progresului şi filantropiei francmasonice. Evident, societatea se va împărți în două mari grupuri: cel al conducătorilor, privilegiat – poporul ales, iudaicii – şi marea masă a neiudaicilor căreia îi va reveni – sub control riguros – munca, sexul, ,,circul şi pâinea". În al doilea caz, se va impune o ,,Nouă Eră" (New Age) post-creştină şi post națională, căci creştinismul şi naționalismul ar fi cele două ,,piedici" în instaurarea unei păci universale raționale şi durabile. (Criticul literar Nicolae Manolescu, şef al Partidului Alianței Civice din România se străduie să

[35] Ibidem.

arate că marele poet Mihai Eminescu este izolaționist şi xenofob - ,,România Literară" 1/1993 -, Octavian Buracu declara că ,,scopul lui Iisus Cristos a fost de jefuire a averilor şi bogățiilor nejidanilor şi sclavizarea lumii de către jidani" – The New Right, 2/1993 -, Anca Manolescu declara că ,,creştinismul nu e singura religie adevărată" – Dilema, 1/1993 -, Buchezar Boyadjiev susține că mai tot ritualul creştin seamănă cu manifestările comuniste – Art.4/1992 -, un poet pe nume Adrian Păunescu afirma că ,,Europa e biserica bisericilor" şi că o ,,dogmă – creştină, n.n. – e o greşeală" etc. Reviste ca ,,22", ,,Dilema", ,,Cuvântul", ,,România Literară", ,,Adevărul", ,,Tineretul liber", ,,Libertatea", ,,Evenimentul zilei" ş.a. promovează homo rationalis şi statul universal.

,,Noua Eră"? Woodrow Wilson nota în The New Freedom că unii din cei mai importanţi oameni din SUA se tem de ceva sau de cineva (1913). Ei ştiu, ne spune Wilson, că există undeva o putere atât de organizată, atât de subtilă, de atentă, de completă, universală încât preferă să vorbească în şoaptă când îşi exprimă dezaprobarea. Numărul lucrărilor anti-naționaliste şi anti-religioase sporeşte an de an, fie din perspectiva comunistă, fie din perspectiva necomunistă; Consiliul pentru Relații Externe (1919) condus de E. M. House proclamă familia şi națiunea ca realități desuete în viața societății, surse de dezechilibre sociale foarte periculoase şi militează pentru un guvern mondial (dl. House este unul dintre cei mai remarcabili membri ai francamsoneriei având una din cele mai înalte funcții).

ÎNTOARCEREA LA ORTODOXIE ESTE SINGURA CALE PENTRU ADEPȚII ECUMENISMULUI

Este de-a dreptul incredibil faptul că în ultimul timp, unii prelați catolici promovează liberalismul tot mai mult în Biserica lor, acreditând teza că aceasta trebuie „să se adapteze'' vremurilor pe care le trăim. Imaginați-vă şi dumneavoastră dacă puteți, că în prezent au început să admită filosofia sau teoria reîncarnării şi a multiplelor vieți, în care poți face ce vrei, numai în ultima să te dedici mântuirii sufletului! O teză desigur incompatibilă cu creştinismul (deşi adepții ei susțin contrariul) şi promovată de yoghini.

Imaginați-vă că au acceptat unii dintre ei cel puțin, chiar şi teza existenței extratereştrilor şi astrologia! Şi nu s-au oprit aici. În acord cu „reforma'', au căzut la pace şi cu evoluționiştii, acreditând posibilitatea naşterii universului din nimic potrivit teoriei bing-bang.

Iată până unde merg concesiile şi slăbiciunile unei Biserici fără Hristos. Compromisurile sunt făcute față de grupurile puternice de presiune din interiorul şi exteriorul ei. Iată de ce, Biserica Ortodoxă, care a rămas de două mii de ani fermă pe pozițiile ei, este considerată de duşmanii ei inamicul numărul unu.

În consecință, aş adresa un modest apel către toți ortodocşii. În aceste vremuri de prigoană voalată şi ocultă (vezi infiltrarea ecumeniştilor în Biserică şi alte aspecte), se impune cu hotărâre să ne rugăm mai mult, să postim mai mult şi să facem faptele bune plăcute lui Dumnezeu. Masoneria luptă pe multe căi împotriva Ortodoxiei, naționalismului curat, culturii şi tradiției. Luptă împotriva familiei şi moralei creştine. Luptă în special împotriva tinerilor, pe care voieşte să-i alăture în masă planurilor diabolice anticreştine.

Fiind creştini, avem datoria să-L mărturisim pe Hristos. Nu putem trăi doar pentru noi şi pentru propria noastră mântuire. Dar mântuirea neamului românesc de pildă, pe umerii cui o lăsăm? Şi noi suntem români.

Să avem cât mai des gândul la Judecata de Apoi şi la Înviere. Aşa cum credem în învierea Mântuitorului, tot astfel să credem şi în viața viitoare şi în învierea noastră.

Spun unii tineri că astăzi fără tupeu nu facem nimic. Nimic mai fals. Fără ajutor de la Dumnezeu nu realizăm nimic. Nimic important înaintea Sa şi care să treacă proba timpului.

Europa Unită a secolului XXI îşi caută propria identitate. „Identitatea europeană'' nu constituia subiectul unei problematici serioase, de vreme ce era modelată numai de factori

economici şi politici. Însă, din momentul în care factorii culturali şi mai ales cei religioşi au trebuit să fie luați în considerare pentru căutarea ei, s-au ivit discuții serioase, dezacorduri pronunțate şi certuri aprinse în jurul raportării sau nu a Constituției Europene *la identitatea creştină a Europei. [...] În prezentul referat se cuvine să se semnaleze că însăşi conştiința de sine ortodoxă nu ne îngăduie să trecem cu vederea faptul că* ***Ortodoxia nu poate constitui împreună cu Creştinismul Apusean o „identitate creştină'' unitară, ci, dimpotrivă, conştiința noastră ne obligă să accentuăm că Ortodoxia este credința primară a Europei dată uitării de către Europa, credință care va trebui cândva să constituie din nou identitatea ei creştină.*** *[...]*

Pentru a nu-şi pierde nădejdea mântuirii celei veşnice întru Hristos, popoarele din Balcani au păstrat, în vremuri grele, Credința lor Ortodoxă, prin jertfa a mii de neomartiri, împotrivindu-se atât islamizării, cât şi trecerii la Uniație. De aceea recenta revigorare a Uniației, după prăbuşirea regimurilor ateiste, şi activitatea confesiunilor neoprotestante desfăşurată printre ortodocşi constituie provocări foarte serioase pentru noi; şi ele trebuie combătute ca atare, deoarece pun în primejdie mântuirea sufletelor simple „pentru care a murit Hristos'' (vezi Rom. *14, 15).* [36]

*

Din păcate, o direcție contrară urmează Ecumenismul sincretist pe care îl promovează organele instituționale ale Mişcării aşa-zis Ecumenice şi exponenții ecumenismului papal. Întrucât trec cu vederea eclesiologia ortodoxă şi susțin teoria protestantă „a ramurilor'' sau teoria mai nouă a romano-catolicilor despre „Bisericile surori'', consideră că Adevărul Credinței Apostolice, sau o parte din el, se păstrează în toate bisericile şi confesiunile creştine. De aceea îşi direcționează eforturile pentru realizarea unei unități de suprafață a creştinilor, care nu este legată sau nu are nevoie de o adevărată unitate în Credință.

Sub acest înțeles, „teologia'' ecumenistă pune pe picior de egalitate Botezul ortodox (întreita afundare) cu stropirea romano-catolică, consideră erezia lui Filioque *echivalentă din punct de vedere dogmatic cu învățătura ortodoxă despre purcederea Duhului Sfânt* numai din Tatăl, *interpretează primatul de stăpânire al Papei de la Roma ca fiind primat de slujire, numeşte teologumenă învățătura ortodoxă despre deosebirea dintre ființa şi energiile lui Dumnezeu, despre Harul dumnezeiesc necreat şi altele. [...] Totodată, confesiunile protestante care au ajuns până la lepădarea dogmelor fundamentale de credință (istoricitatea Învierii, fecioria Născătoarei de Dumnezeu şi altele) şi acceptarea unor moravuri antievanghelice (căsătoria homosexualilor ş.a.m.d.) sunt puse pe acelaşi nivel cu Sfintele Biserici Ortodoxe locale în cadrul Consiliului Mondial al Bisericilor. Teoria mistificării, „teologia morții lui Dumnezeu'', hirotonia femeilor în diferite trepte preoțeşti, săvârşirea căsătoriei homosexualilor fără nici o îndoială că nu constituie elemente ale identității noastre creştine.*

Protestantismul a sfârşit într-o profundă criză de credință. [37]

*

Prelungirea şi consecința de neînlăturat a sincretismului intercreştin o constituie sincretismul interreligios, care recunoaşte posibilitatea mântuirii şi acelor care aparțin religiilor monoteiste. Un episcop ortodox a scris că „în esență, o biserică şi o moschee țintesc înspre o aceeaşi înălțare spirituală a omului''. Mai mult, sincretismul interreligios nu ezită să admită căi mântuitoare în toate religiile lumii. Cu câțiva ani în urmă, un profesor al Universității din Atena scria că poate să aprindă o lumânare înaintea icoanei Maicii Domnului la fel de bine ca şi în fața statuii uneia dintre zeițele hinduismului. [...]

---

[36] Arhim. Gheorghe Kapsanis, starețul Sfintei Mănăstiri Grigoriu de la Sfântul Munte Athos, ***Ortodoxia: nădejdea popoarelor Europei***, Ed. Evanghelismos, Bucureşti, 2006, pp.3-9.

[37] Ibidem, pp.10-14.

În ceea ce priveşte felul în care mentalitatea ecumenistă creează modelul unei identităţi creştine de suprafaţă a Europei, sunt semnificative ,,angajamentele'' luate de reprezentanţii bisericilor creştine care au semnat Charta Ecumenica *la 22 aprilie 2001. Dar această identitate ,,creştină'' a Europei este foarte departe de adevărata identitate creştină a popoarelor europene.*

Trebuie să subliniem faptul că Europa este nedreptăţită atunci când îi atribuim o identitate care nu este cu adevărat creştină, ci numai una de suprafaţă. Acest creştinism bolnăvicios şi ,,diluat'' nu mai este creştinismul catacombelor Romei, al Sfântului Irineu de Lugdunum, al monahilor ortodocşi din Scoţia şi Irlanda, în general cel al primului mileniu. ***Un creştinism falsificat nu poate apăra Europa de intrarea în societăţile ei a concepţiilor şi etosurilor necreştine.*** [38]

*

Deja este cunoscut faptul că mulţi europeni au obosit de atâta raţionalism sec. Tânjesc după mistica pierdută şi de aceea îmbrăţişează mahomedanismul, budismul sau hinduismul, se predau ezoterismului sau caută experienţe metafizice în mişcările new age-iste. Se menţionează că numai în Italia funcţionează în jur de 500 de moschei, în timp ce în Franţa 5% din populaţie este musulmană.

Biserica Ortodoxă deţine Adevărul. În centrul ei Îl are pe Hristos. *În ea toate sunt teandrice, deoarece toate cele ce sunt aduse ca prinos Dumnezeu-Omului devin teandrice, umplându-se de Harul necreat al Sfântului Duh. De aceea ea poate odihni sufletele care cu bună intenţie îşi caută libertatea, îşi caută scăparea din strânsoarea asfixiantă a raţionalismului, scientismului, materialismului, idealismului şi tehnocraţiei. De aceea* ***Ortodoxia nu trebuie să se lase târâtă în cloaca sincretistă; nu trebuie ca această nădejde a lumii, care este Ortodoxia, să se piardă.*** *[…]*

Putem contribui la formarea unui ecumenism sănătos, cu desăvârşire ortodox, descoperind creştinilor eterodocşi taina Dumnezeu-Omului şi a Bisericii Sale şi propovăduind împreună cu fericitul mărturisitor, Sfântul Iustin Popovici:

,,Ieşirea din toate fundăturile umaniste, ecumeniste, papistaşe, este Dumnezeu-Omul istoric, Domnul Iisus Hristos, şi edificiul Său istoric, teandric, Biserica, al cărei Cap veşnic este El şi care este Trupul Lui veşnic. Credinţa Ortodoxă Apostolică, Patristică, a Sfintei Tradiţii, a Sfintelor Sinoade, Universală este medicamentul Învierii din toate ereziile, orişicum s-ar numi acestea. Căci, la o ultimă analiză, orice erezie e de la om şi ,,după om''; fiecare din ele aşază pe om în locul Dumnezeu-Omului, înlocuieşte pe Dumnezeu-Omul cu omul. Şi prin asta tăgăduieşte şi leapădă Biserica… [39]

---

[38] Ibidem, pp.15-18.
[39] Ibidem, pp.18-22.

V-AȚI ÎNTREBAT CINE SUNT DE FAPT AUTORII ADERĂRII NOASTRE LA ORGANIZAȚIILE GLOBALISTE?

Una din cele mai fățișe declarații în sensul construirii <<noii ordini mondiale>> a fost făcută însă de Henry Kissinger, fost secretar de stat american, membru vechi şi de bază al Clubului Bilderberg şi al altor <<masonerii>> cu caracter oficial. (...) O astfel de <<masonerie>>, oficial un think tank*, este ASPEN, o societate care are filială şi în România, din care fac parte Mircea Geoană, preşedintele Senatului (în vechea legislatură – n.a.) şi preşedinte al PSD, şi Călin Popescu Tăriceanu, fost prim-ministru şi lider al PNL (conform site-ului www.aspeninstitute.ro). În cadrul membrilor de onoare al ASPEN o găsim şi pe Madeleine Albright, fost secretar de stat american şi cea care a întreprins lobby puternic pentru vaccinul Gardasil pe lângă colegul său ASPEN, C.P. Tăriceanu, pe când era prim-ministru.* [40]

*

Dragi români, vă chem să regăsim împreună drumul acestei țări către o viață mai bună. (comunismul mascat al Uniunii Europene – n.a.). Să redevenim o societate unită în jurul valorilor noastre naționale – familia creştină (?! – n.a.), munca cinstită şi solidaritatea între oameni. (...)

Mircea Geoană şi-a completat experiența academică în 1992, fiind absolvent al prestigioasei Ecole Nationale d'Administration din Paris (unde a fost racolat cel mai probabil de masonerie – n.a.). De asemenea, el şi-a dobândit doctoratul în Economie Mondială la Academia de Studii Economice din Bucureşti. Recunoscut astăzi ca fiind ***unul dintre principalii lideri politici care au contribuit la aderarea României în structurile euro-atlantice****, Mircea Geoană a absolvit în 1994 Cursul* ***NATO*** *despre Instituții democratice. În perioada în care a fost ambasador al României la Washington, a urmat Programul de dezvoltare managerială al Grupului* ***Băncii Mondiale****, în cadrul Harvard Business School. (...) În februarie 1996, la doar 37 de ani, Mircea Geoană a fost numit ambasador extraordinar şi plenipotențiar al României în Statele Unite ale Americii. (...) În decembrie 2000, Mircea Geoană a fost desemnat Ministru al Afacerilor Externe (pe timpul guvernării lui Ion Iliescu – n.a.). Ca şef al diplomației româneşti, a fost unul dintre principalii artizani ai aderării României la NATO în primăvara anului 2004 şi a avut un rol decisiv la*

[40] În pragul sclaviei universale sau ultima pagină din istoria libertății (Îndosarierea electronică – atentat împotriva demnității umane şi a libertății religioase), Ed. Cuget Ortodox, 2009).

încheierea negocierilor de aderare a României la Uniunea Europeană. Ca ministru de externe, Mircea Geoană a deținut funcția de Preşedinte în exercițiu al Organizației pentru Cooperare şi Securitate în Europa (OSCE) în anul 2001. (...) În 2004, Mircea Geoană a asigurat pentru două luni preşedinția Consiliului De Securitate al ONU. (...) Mircea Geoană a lansat proiectul România socială, o propunere vizionară asupra dezvoltării societății româneşti, întemeiată pe principiile social-democrației europene. În centrul acestei propuneri stă convingerea că toți românii vor trăi mai bine atunci când întreaga societate va fi aşezată pe valori precum munca cinstită, solidaritatea şi dreptatea socială (o utopie în fond – n.a.).

În 2004, Mircea Geoană a fost ales senator de Dolj, preşedinte al Comisiei Parlamentului României pentru Integrare Europeană. În luna ianuarie 2006, el a fost ales Preşedinte al Comitetului Internaționalei Socialiste pentru Europa de Sud-Est. (...) El este preşedinte al Institutului Aspen România, organizație apolitică ce are drept scop ***promovarea dialogului între conducătorii politici, intelectuali şi oameni de afaceri*** *(o alianță largă de tip mafiot?! – n.a.). Mircea Geoană este şi membru în Consiliul de Conducere al Institutelor Aspen Italia şi SUA. Mircea Geoană se numără printre membrii fondatori ai Clubului Harvard România-Moldova, înființat în noiembrie 2004 şi parte a Consorțiului Român pentru Educația Copiilor şi Tinerilor Supradotați şi Talentați (destinați racolării majorității acestora în masonerie prin bursele acordate în Occident... – n.a.). (...) Este un membru de bază al* ***Global Progressive Forum****, o inițiativă comună a Partidului Socialiştilor Europeni şi a Internaționalei Socialiste, din care fac parte personalități din toată lumea şi din toate domeniile de activitate, oameni care împărtăşesc valorile progresiste ale Stângii moderne (masoneriei comuniste –n.a.). (...) La sfârşitul anului 2005, el şi-a lansat primul volum - ,,Drumul spre Europa şi Lumea transatlantică'' – al cărții ,,Politica externă a României la începutul secolului XXI'', publicată de Editura Univers Enciclopedic. În anul 2006, Mircea Geoană a publicat ,,America, Europa şi Modernizarea României – Fundamente pentru un proiect românesc de societate'' (adică de societate globalizată şi masonică – n.a.), iar în 2008, a lansat volumul ,,Modelul Social Românesc – Calea către o altă Românie.''*

SINUCIDEREA ESTE VICTORIA ANTIHRISTULUI ŞI BAROMETRUL SOCIETĂŢII ÎN CARE TRĂIM ASTĂZI

Este indiscutabil că trăim vremuri grele. Una din principalele caracteristici ale acestora o reprezintă sinuciderile, care s-au înmulţit în lumea întreagă într-un mod înspăimântător în ultimele decenii în special, devenind un flagel împotriva căruia trebuie să luptăm.

Cunoaştem poate poziţia Bisericii lui Hristos sau a Ortodoxiei faţă de suicid. De ce este condamnat ca fiind unul din cele mai grele păcate? Pentru că este o insultă majoră adusă lui Dumnezeu şi un act de nerecunoştinţă faţă de Creatorul nostru, care ne-a dat în dar viaţa.

Tot din punct de vedere creştin, sinucigaşul prin fapta sa nu mai are posibilitatea şi răgazul pocăinţei, care l-ar fi putut salva până în ultimul moment. El nu mai are aşadar acces la mântuire. Pentru el nu mai există iertarea divină şi nici chiar slujba de înmormântare, unde nu pot fi rostite unele rugăciuni datorită faptului ca atare. De aceea, socotim sinuciderea ca un păcat capital şi o victorie a Antihristului asupra sufletului nefericit care i-a căzut în plasa lui vicleană.

E drept că lumea contemporană nu îţi oferă prea multe satisfacţii. Dar nimic nu trebuie să ne împingă la disperare, deprimare, tristeţe nemărginită. Dimpotrivă, tocmai în momentele mai grele avem nevoie de mângâierea şi ajutorul lui Dumnezeu. Necazurile vin uneori tocmai pentru a ne apropia mai mult de Dumnezeu. Ne sunt date din iubire părintească, ca mici pedepse care să ne îndrepte viaţa spre desăvârşire şi mântuire, nu spre îndobitocire şi osândă veşnică.

Nu demult, presa britanică comenta sinuciderea în lanţ a unor tineri adolescenţi. Se vorbea despre „epidemia sinuciderilor''. Prin ştirea respectivă eram informaţi că şapte adolescenţi şi-au pus capăt zilelor, inspirându-se unul de la altul, după ce comunicaseră pe internet în prealabil. Toţi aceştia se cunoşteau deci şi s-au sugestionat reciproc. E greu de presupus că toţi aceştia sufereau de o singurătate insuportabilă sau că nu mai aveau nicio portiţă de scăpare din „labirintul vieţii''. Să fie la mijloc vreo sectă sau mesaje satanice care i-au împins la acest gest disperat? Rămâne de văzut.

Statistica din România afirmă şi ea, o creştere alarmantă a numărului sinuciderilor. La un singur an după intrarea ţării noastre în concertul european, avem cazuri mai numeroase de sinucidere, cu circa 20% mai mari în 2007 faţă de anul precedent! Este o realitate pe care n-o putem ascunde sau neglija.

Apoi, mai este un tip de sinucidere despre care se vorbeşte mult mai puţin, sau aproape deloc. Este vorba despre sinuciderea duhovnicească, când sufletul omului este dăruit patimilor satanice. Ce

este altceva „setea de viață''nestăvilită, pomenită în unele reclame ale companiei Coca Cola? Nu este un îndemn de „a trăi clipa'' şi de a te sinucide sufleteşte? Dacă viaţa este atât de frumoasă, cum se explică actul sinuciderii, renunțarea de bună voie la viață? Sau, cum se face că unii oameni, cu o situație materială bună sau foarte bună îşi pun şi ei capăt zilelor?

Este de-a dreptul anormală opinia potrivit căreia suicidul ar fi un act de curaj. Cum să confunzi nebunia unei clipe cu curajul? Adevăratul curaj este să lupți, chiar din greu cu patimile şi greutățile vieții. Eroism este atitudinea curajoasă a creştinului care este permanent într-un război nevăzut cu vrăjmaşul, care îşi poartă crucea cu demnitate şi nădejdea mântuirii.

Cum putem califica altfel sinuciderea decât ca pe un gest de mare nerecunoştință față de Dumnezeu? Nu este o lepădare de darul primit la naştere? Nu este un gest care se petrece sub auspiciile spiritului satanismului şi o mare amăgire sau ispitire? Nu este tristețea grea o stare de deznădejde şi neîncredere față de Dumnezeu?

De câteva secole, Occidentul a cunoscut odată cu modernitatea şi secularizarea (în sens larg, îndepărtarea față de Dumnezeu) şi o înmulțire fără precedent a dramelor personale. Dincolo de aparențele înşelătoare, mulți occidentali au avut în gând sinuciderea sau chiar s-au sinucis. Mentalitățile induse de spiritul masonic prin mass-media nu au făcut decât să amplifice acest fenomen.

În opinia noastră este important să identificăm toate cauzele care împing omul spre depresie şi suicid. Atâta vreme cât statul nu ia măsuri pentru a diminua acest fenomen îngrijorător, este datoria noastră să facem ceva cât mai urgent, fie şi numai prin popularizarea unor informații utile.

Fără îndoială că prima cauză a depresiilor şi sinuciderilor este pierderea legăturii cu Dumnezeu. Creştinul ortodox nu recurge la această practică şi învinge ispita.

O altă cauză importantă este ofensiva masoneriei pentru a cuceri mapamondul, începând mai ales după revoluția americană dintre anii 1776-1783 (soldată cu mari pierderi de vieți omeneşti) şi crearea primului stat masonic. Revoluția franceză din 1789, importată apoi prin marchizul Lafayette (a cărui statuie se înalță ca cinstire în vecinătatea Casei Albe din Washington) şi sprijinită şi de Benjamin Franklin (care l-a inițiat în masonerie până şi pe celebrul Voltaire), precum şi alte revoluții (inclusiv cea din octombrie 1917 din Rusia), poartă pecetea fiarei sau satanismului.

O altă cauză este alienarea omului şi lipsa comuniunii sale cu cei din jur. Şi acest lucru se întâmplă şi datorită celor care promovează în mass-media tot ceea ce este mai urât şi mai puțin folositor. Între lumea virtuală (fictivă) de pe micul ecran sau din presă şi literatură, şi realitatea vieții s-a deschis o prăpastie, care sfâşie personalitatea omului şi o fragmentează.

S-a mers astăzi până acolo încât, unii „specialişti'' au declamat că jocurile virtuale de pe calculator (prin care îți poți alege identitatea, sexul, o viață „nouă'' ş.a.m.d.), ar dezvolta inteligența şi capacitatea de a lua decizii rapide cu circa 20% mai mult decât în mod normal. Nu spun nimic însă despre înstrăinarea față de semeni, de dependența de aceste jocuri. Tânărul nu mai doreşte contacte directe cu cei din jur, refugiindu-se tot mai mult în noul „sport'', în ceea ce-i place la nebunie şi îi stârneşte mereu imaginația.

Este limpede că asistăm la ofensiva unui nou tip de cultură. Posturi de radio precum Radio 21 sau Europa FM, Kiss FM ş.a., canalele de televiziune comerciale ProTv, Prima, Antena 1, se întrec în devalorizarea valorilor creştine (preoții fiind ținta favorită) şi impunerea noilor „valori'' moderne. Umorul a devenit băşcălie, deşteptăciunea românului este substituită acum de prostie.

O altă cauză este criza educației şi lipsa moralității creştine. Globalizarea loveşte astăzi tot mai mult în sectorul educației şi învățământului, pentru a pregăti noua generație de mâine. Iată şi câteva citate relevante în acest sens:

Dacă ne oprim la cazul educației e pentru că, din mai multe puncte de vedere, este lămuritor.

E miza unei lupte de acaparare: serviciul public e pus în discuție pentru că azi educația poate deveni un sector interesant de piață. Prin educație mai ales se câştigă sau se pierd bătăliile ideologice.

Ne gândim, de pildă, la grupul Vivendi care, prin filialele sale, se situează ca al treilea grup mondial de editură şi care pândeşte cu o mare aviditate sfârşitul serviciilor publice de educație, inclusiv în Franța. Acest grup a şi înființat structurarea centrelor de folosire a timpului liber şi a vacanțelor cu scopul de a pătrunde în sectorul educației populare.

Trebuie să amintim că acordurile de la Maastricht prevăd finalmente dispariția serviciilor publice de educație. Totul va fi atunci deschis iar presiunea asupra părinților va deveni extrem de puternică, ca în Japonia unde cea mai mare parte a veniturilor disponibile ale părinților se duc pe cheltuielile legate de cursuri suplimentare şi pe meditatori. Copilul devine un ostatic, succesul lui viitor depinde de sacrificiile financiare ale părinților şi bunicilor. Presiunea exercitată asupra lui devine atât de puternică încât Japonia se situează la un nivel aiuritor de sinucideri infantile. [41]

*

Viața este darul lui Dumnezeu, iar acest dar trebuie să-l păstrăm curat, ferit de întinăciunea păcatului. Viața noastră pământească se sfârşeşte prin moartea trupului ***la sorocul rânduit de Dumnezeu****, iar viața noastră sufletească, sufletul, continuă şi după moartea trupului, continuă în viața veşnică. […] Numai credința în Învierea Mântuitorului şi o dată cu ea şi cea a învierii noastre ne dă deplina bucurie a vieții pământeşti,* ***viață care nu se sfârşeşte la marginea mormântului, adică nu pierim, trecem în <u>neființă</u>, cum adesea se spune şi se scrie în ziare anunțurile decesului oamenilor****.*

<u>Sinuciderea este cauzată de lipsa nădejdei creştine, nădejdea în viața veacului ce va să fie în viața veşnică.</u>

<u>Lipsa nădejdei este cauzată, la rândul ei, de lipsa legăturii noastre sufleteşti cu Dumnezeu prin sfintele rugăciuni şi mai ales prin împărtăşirea cu Trupul şi Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos.</u>

Lipsa nădejdei creştine şi a legăturii noastre cu Dumnezeu este cauzată de ***păcatele săvârşite, dar nemărturisite şi iertate în Sfânta Taină a Spovedaniei.***

Păcatele nemărturisite aduc tulburare în funcționarea corpului omului, aduc o slăbire şi chiar o întunecare a facultăților minții. Acest adevăr este constatat şi mărturisit şi de medicii psihiatri. Ca urmare, astăzi mai ales, în lumea noastră desacralizată, îndepărtată mai mult sau mai puțin de Dumnezeu, recomandă ca remedii discuția ,,pacientului'' cu psihologul, discuție care este un fel de mărturisire. Acest procedeu este un paliativ care nu aduce însănătoşirea celui bolnav. Este ca şi cum ai merge la medic, îi spui boala, durerea, medicul şi cu pacientul descoperă cauza, dar nu-ți dă şi medicamentul cuvenit sau ceea ce îți este, ca un paleativ, o ameliorare de scurtă durată. […]

<u>Poți să te destăinui şi să spui frământarea sufletului tău celei mai apropiate persoane sufletului tău, cu gândul să te uşurezi sufleteşte, dar niciodată nu vei simți deplina uşurare a sufletului ca atunci când te mărturiseşti preotului duhovnic cu umilință, credință şi nădejde şi auzi cuvintele „te iert şi te dezleg de toate păcatele tale mărturisite''.</u> *[…]*

La duhovnic să mergem cu încrederea că mărturisim preotului, dar în chip tainic, nevăzut de ochiul trupului, este prezent Dumnezeu care primeşte mărturisirea şi dă iertare păcatelor. [42]

*

În revista ,,Biserica din sufletul copilului'', editată de Mănăstirea ,,Sfântul Ioan cel Nou'' din

---

[41] Anne Fournier, Catherine Picard, *Secte, democrație şi mondializare*, Ed. 100+1 Gramar, Bucureşti, 2006, p.81.

[42] Î.P.S. Arhiepiscop Pimen al Sucevei şi Rădăuților, în art. Păcatul sinuciderii, rev. Candela, mai-iunie 2008, p.4.

Suceava, un elev de clasa a VII-a de la Şcoala ,,Miron Costin'' Suceava încerca să creioneze chipul eroului în devenire după modelele pe care le oferă mass-media. Aceasta dovedeşte o maturitate surprinzătoare constatând că:,,Radioul, televiziunea şi internetul sunt toate împânzite de idoli. Vedetele promovează un stil de viață care este o alternativă greşită pentru tinerii de astăzi: alcool, droguri, țigări, muzică rock. Pentru cei mici, desenele animate sunt, din păcate, o sursă de modele: Superman, Batman, Harry Potter, Barbie, eroi creați aparent pozitiv, dar care au laturi negative evidente, adică violența, dorința de putere, magia, cochetăria sau vrăjitoria.'' [...] Mass-media ridică moralul tinerei generații, cultivă virtutea bărbăției ca să putem purta poverile vieții? Sau, ltfel spus: ***Acestei generații i se oferă lumina sau întunericul?*** *[...]*

Biserica împlineşte cuvântul Domnului zi de zi; nu cumva şi societatea trebuie să facă acelaşi lucru? Nu cumva mass-media trebuie să renunțe la ***,,a prezenta, a acuza şi a critica, în favoarea lui*** **a învăța** ***şi în dauna lui*** **a ne distra*****, a prezenta tot ce este educativ în dauna divertismentului deşănțat din fiecare zi?''***

Se observă o lipsă aproape totală de colaborare între Biserică, instituțiile de cultură şi mass-media, deşi implicarea lor în viața socială este evidentă, dar scopurile diferă [...] ***Instituțiile de cultură şi mass-media se rezumă la a crea divertismente pentru a smulge cât mai mulți tineri din brațele Bisericii în zilele de sărbători când se săvârşeşte Sfânta Liturghie, să le asigure seară de seară emisiuni-concurs gen ,,Ziua judecății'', filme şi reportaje în care ororile ,,se mănâncă pe pâine''****, astfel încât generația aceasta rămâne flămândă şi se îndreaptă cu paşi repezi spre adevărata zi a judecății.*

Dintre aceştia, unii, lipsiți de sprijinul moral al Bisericii pentru că au fost smulşi din brațele ei prin ofertele deja amintite, nu mai rezistă ,,valurilor învolburate ale mării acestei vieți'', traduse prin ,,stres'' şi, fără a se ridica la chemarea Mântuitorului, ,,veniți la Mine că Eu vă voi odihni pe voi'' (Matei 11, 28), cad în deznădejde şi recurg la cea mai nefastă hotărâre – se sinucid, crezând că aceasta este soluția care rezolvă toate, fără a fi conştienți că abia acum începe chinul, fiind ,,aruncați în întunericul cel mai dinafară''.

Sinuciderea apare ca ultim pas pe care-l face cel ce a confundat lumina cu întunericul [...] Ei bine, nu poți avea spiritul sănătos când din toate părțile eşti ,,bombardat'' cu ,,informații'' care produc halucinații în mintea fragilă a copiilor şi tinerilor!

Biserica ştie şi se străduieşte să vindece această boală care se instalează în mintea celor ce nu s-au pus sub aripa ocrotitoare a lui Dumnezeu. De aceea se generalizase dictonul biblic ,,NIHIL SINE DEO'' (,,Nimic fără Dumnezeu'') în perioada interbelică [...]

S-a reuşit, totuşi, ceva: mass-media a început să înțeleagă că a venit vremea să ia atitudine, şi aici aş menționa emisiunea de la ora 18.00, ,,6, vine presa'' a Postului B1TV (cu siguranță că şi alte posturi TV au făcut-o) în care s-au analizat cauzele înmulțirii suicidului şi s-a ajuns la concluzia că ***,,unele programe au făcut publicitate suicidului prin prezentarea exagerată şi cu lux de amănunte a unor cazuri, zdruncinând astfel pe cei cu probleme psihice şi cu lacune mari în gândire''****. [...]*

Spuneam la o emisiune radio intitulată ,,Cuvânt pentru minte şi suflet'' că ***,,sinuciderea este un act de revoltă împotriva voii lui Dumnezeu şi se manifestă prin hotărârea proprie de a curma viața''****, care poate fi socotită cauză lăuntrică, acum însă este timpul ca să recunoaştem că* ***sinucigaşul îşi sprijină hotărârea pe ,,argumente'' care vin din afară****. Acestea îi creează senzația că şi el poate face ce a văzut sau ce a citit, îşi împropriază atitudinile şi acestea îl determină să spună: ,,Acesta sunt eu, pot să o fac pentru că* ***fac ce vreau****, cum a făcut şi acela!'' şi, din nefericire, o face fără a sta pe gânduri.*

Cauza? Lipsa educației spirituale: bagatelizarea orei de educație religioasă din şcoli,

preocupări de week-end, în care nu se regăseşte Sfânta Liturghie sau serviciul divin în general, mediatizarea excesivă a unor cazuri similare, cărţi sau filme care fac din sinucigaş un erou.

*Soluţia? Formarea unor repere precise de conduită în toate: în mass-media, în şcoli, în familie şi în societate, întoarcerea lui **„NIHIL SINE DEO''** în viaţa noastră şi îndepărtarea lui „fac ce vreau'', întoarcerea la viaţa liturgică şi la valorile sfinte ale Ortodoxiei în dauna divertismentului care începe luni şi se termină duminică, într-un cuvânt, este necesară **ACCEPTAREA LUI DUMNEZEU ÎN VIAŢA NOASTRĂ** chiar împotriva celor care nu-L vor; aşa vor fi mult mai puţine cazuri de suicid.* [43]

De altfel, şi în România au apărut tot mai multe cazuri în ultima vreme, legate de copii care s-au sinucis, lăsând bileţele prin care încercau să-şi justifice gestul disperat. Şi e tulburător să constaţi că n-au putut face faţă exigenţelor părinţilor sau tutorilor legali. Noi credem că pretenţia de a avea note foarte bune la învăţătură (sau chiar numai de 10!) este una total absurdă şi inumană în felul ei.

SĂ IDENTIFICĂM ADEVĂRATELE CAUZE ALE SINUCIDERII

Caracteristici ale adolescentului aflat în situaţia de risc suicidar:

• Funcţionare familială perturbată;

• Trăirea unor experienţe dificile, cum ar fi pierderea unei persoane apropiate sau experimentarea unor evenimente traumatizante;

• Trăirea unui suicid în cadrul familiei sale sau în rândul cercului de prieteni;

• Identificarea cu o persoană pe care a pierdut-o şi în care vede un model;

• Dificultăţi de identificare sexuală, homosexualitate;

• Adoptarea unor comportamente deviante: delicvenţă, prostituţie, etc.;

• Consum de droguri, alcool, medicamente;

• Fuga de acasă, plasamente multiple în centre sau în familii substitutive;

• Una sau mai multe tentative de suicid. [44]

*

În căutarea soluţiei, o imagine bruscă, neaşteptată, legată de moarte, poate apărea printre soluţiile posibile. Soluţiile care par ineficiente în reducerea crizei vor fi respinse. Ideea sinuciderii apare tot mai des şi este luată din ce în ce mai mult în serios, se insistă asupra ei, se elaborează avantaje ale scenariilor posibile.

Disconfortul devine din ce în ce mai greu de suportat şi dorinţa de a scăpa de această situaţie se intensifică. Incapacitatea de rezolvare a crizei şi sentimentul de a fi epuizat toate posibilităţile de soluţionare provoacă o angoasă foarte mare. Ideea sinuciderii revine constant şi cu regularitate, generând frământări şi anxietate însoţite de suferinţă şi durere.

Persoana este copleşită de disperare. Suicidul devine soluţia pentru toată suferinţa sa. În acest stadiu se elaborează un plan precis ce conţine data, ora, modul şi locul. [45]

*

Din punct de vedere psihologic, adolescentul este impulsiv, instabil, emotiv. Se află mereu în dezechilibru, într-o stare de conflict. Este dornic să experimenteze înainte de a reflecta. Din aceste motive, perioada de vârstă a adolescenţei este susceptibilă de a angaja comportamente suicidare. Procesul este mai rapid la a doua tentativă, mesajele sunt mai voalate iar metoda utilizată este mai

[43] Preot Ionel Filon, în rev. Tinerii azi, nr.3, octombrie 2007, pp.18-21.

[44] Din art. Suicidul la adolescenţi, Monitorul de Suceava, 7 iunie 2008, p.19.

[45] Ibidem.

violentă.

Suicidul nu se produce fără avertismente. În general, persoanele suicidare ne dau mesaje şi indicii care anunță intențiile lor în scopul de a-şi alerta anturajul. Acestea sunt strigăte de ajutor, urme de speranță şi ele pot fi:

• *Mesaje verbale şi aluzii la moarte: ''ar fi mai bine să mor'', ''aşa n-aş mai suferi'', ''voi n-o să mă mai vedeți mult timp…'', ''mi-e frică să mă sinucid'', etc.;*
• *Amenințări cu suicidul: ''vreau să mă omor'', etc.;*
• *Comportamente auto-mutilante, periculoase;*
• *Aluzii indirecte la suicid: ''în curând voi avea parte de pace'', ''sunt inutil'', ''vreau să fac o călătorie foarte lungă'', ''vă va fi mai bine fără mine'', etc.;*
• *Pregătiri pentru o plecare, aranjamente finale, scrisori de adio;*
• *Dăruirea unor obiecte care au o valoare personală foarte mare;*
• *Atracție bruscă pentru arme sau produse toxice;*
• *Tulburări ale somnului (insomnie/hipersomnie);*
• *Tulburări de alimentație (anorexie/bulimie);*
• *Lipsa de energie, agitație extremă în anumite momente;*
• *Incapacitatea de a resimți plăcere;*
• *Tristețe, plâns, descurajare;*
• *Indecizie, iritabilitate, furie;*
• *Devalorizare, slabă stimă de sine;*
• *Anxietate crescută;*
• *Pierderea interesului şi a plăcerii pentru orice fel de activități;*
• *Retragere, căutarea solitudinii;*
• *Ruperea contactelor cu familia, prietenii, etc.;*
• *Refuzul de a comunica, absența emoțiilor;*
• *Absentarea de la cursuri şi diminuarea randamentului şcolar;*
• *Atracție şi preocupare pentru subiectul morții, al reîncarnării;*
• *Schimbări în aspectul său, neglijență;*
• *Consum excesiv de alcool şi/sau droguri, medicamente.*

(Sursa: Forum de psihologie, www.paradigma.ro) [46]

*

În opoziție cu jertfa de sine, care exprimă iubire dezinteresată, sinuciderea dovedeşte egoism şi meschinărie. Când omul se înstrăinează de Dumnezeu şi de semenii lui, se înstrăinează de viață şi de sensul ei. Dar astfel devine prizonierul propriului ego şi poate ajunge până la sinucidere. *Aceasta este sinuciderea egoistă, care trebuie deosebită de sinuciderile datorate diferitelor boli psihice. În fine, o altă formă de sinucidere, deosebit de actuală în zilele noastre, este aşa-zisa* ***sinucidere indusă, realizată în scopul eutanasiei****. […] În afară de aceste sinucideri există, însă, şi aşa-zisa* ***sinucidere anomică, alimentată de dezorganizarea vieții sociale****, adică de <<anomia>> socială. […] În vremea noastră anomia socială este cultivată şi prin ,,masificarea'' oamenilor, care duce la numerotarea şi izolarea lor. Filosofia civilizației contemporane, economia, modul de viață, mijloacele de informare şi comunicație zdrobesc persoana, o depreciază transformând-o într-un simplu număr şi o înstrăinează de mediul natural şi de cel social. Raporturile personale primordiale dispar nu doar din cercurile sociale mai largi, dar şi din cele mai restrânse. Omul îşi părăseşte legăturile tradiționale de rudenie sau de prietenie şi ajunge la singurătate. Aceasta, la rândul ei, cultivă fobiile de tot felul, care îi macină viața socială şi îl*

[46] Ibidem.

chinuiesc. Astfel se deschide lesne drumul către deznădejde şi sinucidere. […]

*De altfel sinuciderea vine în contradicţie cu porunca limpede a lui Dumnezeu, care zice <<**să nu ucizi**>>. În literatura patristică sinuciderea este înfăţişată ca **păcat mai mare decât omorul**, iar **Biserica refuză să săvârşească sinucigaşilor slujba înmormântării, cu excepţia cazurilor de bolnavi psihici**.*

***Ca faptă a deznădejdii, sinuciderea dovedeşte şi necredinţă.** Punându-şi capăt vieţii, omul neagă lui Dumnezeu însuşirea de Domn şi manifestă necredinţă faţă de iubirea Lui şi purtarea Lui de grijă. Creştinul adevărat crede că Dumnezeu îi poartă de grijă şi că nu îngăduie să fie ispitit<<mai mult decât poate>>. Nu doar că îl poate izbăvi din orice rău venit asupra sa, dar îl poate şi ajuta să îl înfrunte pe acesta pentru folosul său real şi veşnic.*

***Un mijloc indirect de sinucidere, care în zilele noastre se răspândeşte tot mai periculos în rândul tinerilor, este cel ce se realizează prin folosirea drogurilor.** Recurgerea la droguri dă iveală lipsa satisfacţiei sau chiar dezamăgirea adusă de viaţă. La aceasta contribuie mult, se pare, singurătatea, plictisul, relele raporturi ale părinţilor cu copiii, precum şi a părinţilor întreolaltă. Folosirea drogurilor se face în vederea unei fie ea şi scurte satisfacţii sau a fugii de viaţă. Aceasta, însă, provoacă **dependenţă şi toxicomanie, care îl înrobesc pe om şi îl duc la autodistrugere**. Pericolul acesta are proporţii mondiale şi apare independent de hotarele şi normele naţionale, sociale, economice şi religioase. Ameninţă în special pe tineri, dar şi pe copii, care pot cădea cu uşurinţă victime cercurilor traficului şi consumului de droguri. Pe de altă parte această **formă disimulată de sinucidere** este favorizată de anomia socială şi de duhul egocentric şi hedonist dezvoltat în societatea contemporană. Saturaţia la care ajunge omul în urma supraofertei de bunuri materiale şi mărginirea lui la proximitate datorită lipsei adevăratei vieţi religioase creează cele mai propice condiţii pentru recurgerea la droguri. Acestui lucru se datorează, de altfel, şi extrem de larga folosire a medicamentelor psihice în societăţile postindustriale.*

***Un mare coeficient al sinuciderilor se datorează abuzului de băuturi alcoolice.** Abuzul acesta, devenit, devenit stare cronică, îl distruge pe om atât psihic, cât şi somatic, îi denaturează caracterul şi îl duce la insensibilitate morală. Beţivii, după Sfântul Apostol Pavel, <<nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu>>. De aceea este nevoie de o deosebită atenţie la consumul de băuturi alcoolice, în special la vârsta tinereţii, dat fiind că poate lesne crea dependenţă, cu consecinţe distructive. Abuzul de băuturi alcoolice poate, de asemenea, duce şi la sinucideri involuntare sau la omoruri involuntare, prin accidentele rutiere pe care le provoacă.*

***În fine, nu este deloc neglijabilă distrugerea vieţii omeneşti prin fumat.** Iar această distrugere este în plină creştere, pentru că obiceiul fumatului se extinde neîncetat şi asupra celor de vârstă mai mică. După un raport recent al comisiei speciale a Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii, în anul 2002 patru milioane şi jumătate de oameni au murit datorită fumatului şi se preconizează că în 2005 numărul acestora va ajunge la zece milioane. Datele acestea provoacă deja ample mişcări internaţionale în vederea limitării răspândirii fumatului şi a protejării populaţiei de aşa-zisul fumat pasiv.* [47]

*

Din punctul de vedere al spiritualităţii creştine, sinuciderea este, evident, un mare păcat, cel mai mare şi mai grav din câte pot exista, căci dacă în cazul celorlalte păcate există întotdeauna posibilitatea întoarcerii şi a refacerii vieţii, datorită milei lui Dumnezeu şi a capacităţii omului de schimbare, în cazul sinuciderii această posibilitate nu mai există. Gravitatea acestui păcat stă tocmai în faptul că sinucigaşul renunţă de bunăvoie tocmai la şansa pocăinţei şi, spre nefericirea lui, la iubirea lui Dumnezeu care stă la baza existenţei. De aceea, sinuciderea nu intră în nici o

[47] Pr.dr. Georgios I. Mantzaridis, ***Morala creştină***, Ed. Bizantină, Bucureşti, 2006, pp.495-499.

categorie de păcate pentru că nu poate fi clasificată sau comparată cu nimic din câte este omul în stare să facă. [48]

*

Tratatul de morală creştină al profesorului grec Georgios Mantzaridis prezintă sinuciderea ca cel mai josnic act al naturii umane, care dovedeşte ,,egoism şi meschinărie'', în opoziție cu jertfa de sine, semn de iubire supremă care înnobilează firea (jertfa de sine pentru alții, pentru aproapele nostru – n.a.). ***Actul suicidar are, însă şi diverse cauze sociale cu implicații majore, determinând o largă responsabilitate morală a tuturor membrilor comunității.*** *,,Când omul se înstrăinează de Dumnezeu şi de semenii lui, se înstrăinează de viață şi de sensul ei. Dar astfel devine prizonierul propriului ego şi poate ajunge până la sinucidere… În general, coeficientul sinuciderilor premeditate este foarte mic. În covârşitoarea lor majoritate, sinuciderile sau încercările nereuşite de sinucidere se datorează unor stări psihice rele pasagere sau unor impasuri şi urmăresc să transmită prin dramatismul lor implorarea ajutorului şi a sprijinului. De aceea, de regulă, lasă deschise toate posibilitățile acordării de ajutor din partea celorlalți.''* [49]

*

Sinuciderea este sfidarea cea mai grosolană pe care omul o aduce lui Dumnezeu şi sensului creator al existenței. Viața este darul cel mai de preț pe care Stăpânul universului l-a făcut omului din cea mai profundă iubire, pentru ca acesta să se poată bucura plenar şi să atingă fericirea supremă a veşniciei. A respinge un dar, care ni s-a făcut cu dragoste spre binele nostru, este cea mai mare umilință la care îl supunem pe dăruitor şi semnul supremei răutăți. A prefera moartea şi consecințele sale în locul vieții şi a bucuriilor sale, chiar dacă acestea vin uneori cu greu, este nu numai o imensă nesăbuință din partea unui om cu judecată, dar şi trăsătura profundă a nefericirii şi a eşecului.

Sinucigaşul prin actul său nefericit i se substituie lui Dumnezeu şi se crede el stăpânul vieții şi al morții, delimitându-se total de condiția sa în raport cu existența (Kirilov). Acesta este păcatul împotriva Duhului Sfânt despre care Hristos a spus că nu se va ierta (niciodată) nici în veacul acesta nici în cel viitor (Matei 12, 32), tocmai pentru faptul că nu mai există pocăință, producând revoltă împotriva lui Dumnezeu cu ***puternice antecedente demonice****. De aceea moartea sinucigaşilor este cea mai tristă dintre toate morțile posibile, neputând fi egalată nici măcar de marile genociduri criminale şi catastrofale ale umanității.* [50]

*

Dar cele mai grele consecințe sinuciderea le are la nivelul spiritual al persoanei. ,,Ca faptă a deznădejdii sinuciderea dovedeşte şi necredință. Punându-şi capăt vieții, omul neagă lui Dumnezeu însuşirea de Domn şi manifestă necredință față de iubirea Lui şi purtarea Lui de grijă. Creştinul adevărat crede că Dumnezeu îi poartă de grijă şi că nu îngăduie să fie ispitit mai mult decât poate. Nu doar că îl poate izbăvi din orice rău venit asupra sa, dar îl poate şi ajuta să îl înfrunte pe acesta pentru folosul său real şi veşnic.'' (G. Mantzaridis).

De aceea, Biserica Ortodoxă, dincolo de orice insensibilitate şi prejudecată, nu poate săvârşi slujba înmormântării pentru sinucigaşi, cu excepția celor bolnavi psihic, dintr-un motiv de logică a credinței: la înmormântare noi ne rugăm pentru ,,robul lui Dumnezeu adormit în dreapta credință şi în nădejdea învierii'', iar sinucigaşul prin gestul său tocmai a renunțat la această calitate, devenind rob al deznădejdii, care nu moare, nicidecum, în nădejdea învierii şi a vieții veşnice, el însuşi respingând astfel înmormântarea creştinească. [51]

[48] Prof. Adrian Cherhaț, în art. Sinuciderea – act de nesăbuință şi disperare, rev. Rost nr.55 / septembrie 2007, p.43.
[49] Ibidem, p.44.
[50] Ibidem, pp.43-44.
[51] Ibidem, p.44.

*

*Părintele Timothei Kilifis spune că viața este o „junglă'', care implică o luptă continuă cu greutățile şi ispitele de tot felul, iar **datoria omului este de a lupta**. „Cei care spun că sinuciderea este o dovadă de curaj, cred că sunt oameni nebuni… Curaj înseamnă să te lupți din toate puterile cu realitatea deosebit de împovărătoare din jur. De altfel, **numai astfel se formează personalitatea omului**. Restul este vorbă în vânt. Atunci când nu este rezultatul unei boli psihice, sinuciderea este cea mai mare dovadă de laşitate… Tinerii sunt construiți pentru eroism, nu pentru autodistrugere şi sinucidere. Tânărul normal luptă până la capăt şi, fără îndoială, el va triumfa. **Marile greutăți şi furtuni arată cine sunt marii oameni.** Şi nu uitați că în mijlocul celei mai cumplite furtuni, căpitan alături de voi în corabia vieții, poate fi atotputernicul Hristos. Cu un asemenea echipaj nu veți ajunge niciodată la sinucidere.* [52]

*

„Vreau să pier în beznă şi în putregai, / Ne-ncercat de slavă, crâncen şi scârbit, / Şi să nu se ştie că mă dezmierdai / Şi că-n mine însuți, Tu vei fi trăit…'' Cuvintele psalmului arghezian îmi răsună şi acum în minte, privind spectacolul trist al lumii, în care domneşte nesiguranța, disperarea şi dezamăgirea, în care cu greu reuşeşti să ajungi la echilibrul unei vieți cu adevărat plăcută lui Dumnezeu. Ne întrebăm, poate, de unde vine atâta disperare?

Tot ce e abundență în viciu, cu tot ce înseamnă acesta (droguri, alcool, sex, îmbuibare) provine dintr-un gol imens, care reprezintă desacralizarea lumii, paradisul în destrămare blagian, „moartea lui Dumnezeu'', propovăduită de întreaga filozofie existențialistă, care preamăreşte omul şi atât, nu omul în relația sa cu Dumnezeu. Aici este rana care sângerează încă.

Întrebarea este: până când lăsăm această rană să sângereze fără să facem nimic?

*Atât timp cât suntem închişi în propriul ego, atotsuficient şi orgolios, nu vom reuşi nimic. Şi **trebuie să recunoaştem cauza răului, pentru a-l putea stârpi în mod real**.* [53]

*

Suicidul este, dacă se poate spune aşa, apogeul disperării, punctul maxim în care putem ajunge să săvârşim un păcat împotriva ''templului Duhului Sfânt'', atentând la darul sacru al vieții. Aşa cum nu ne-am ales momentul naşterii, în mod normal, nu avem dreptul de a dispune de un moment anume al sfârşitului nostru. Dumnezeu cunoaşte ceea ce noi nu putem vedea, El singur ştie ce e mai bine pentru a ajunge la desăvârşire, scopul pe care nu ar trebui să-l pierdem din vedere.

Sub aspect etic, de-a lungul istoriei, suicidul a fost interpretat, fie ca laşitate în fața vieții, fie drept curaj în a depăşi dezonoarea şi umilința.

Totuşi, în ciuda interpretărilor multiple, să nu uităm de instinctul de conservare, instinct înscris în ființa omului. La acesta se referă Esop în fabula „Bătrânul şi moartea'', în care apare imaginea bătrânului, care, sleit de puteri, ducea o povară de lemne. La un moment dat, apăsat de greutatea lemnelor, aruncă povara şi cheamă moartea. Când aceasta apăru şi întrebă de ce a fost chemată, bătrânul răspunse: „ca să-mi duci tu povara''. Fabula mărturiseşte o evidență: viața ne este dată spre a fi trăită. [54]

*

Suicidul a existat din timpuri imemoriale, de când omul nu şi-a mai putut suporta viața, din diferite pricini mai mult sau mai puțin întemeiate. Popoarele antice civilizate, precum grecii şi romanii, au avut atitudini contradictorii față de suicid. Era o vreme când l-au condamnat,

---

[52] Ibidem.

[53] Ramona Suciu, în art. Pe marginea sinuciderii, rev. Rost nr.53-54 / iulie-august 2007, p.61.

[54] Ibidem.

neadmițând nici înmormântarea legală a sinucigaşului. A urmat apoi o altă mentalitate, potrivit căreia suicidul era socotit act de eroism şi demnitate.

Pe plan filosofic, sinuciderea a fost combătută cu hotărâre de Platon şi Aristotel – care afirma: ,,A muri pentru a evita sărăcia, sau dragostea sau ceva dureros, nu este dovadă de curaj, ci mai mult de laşitate; este o slăbiciune a spiritului să eviți greutățile. Numai muritorii superficiali, neputând să suporte chinul, îşi ridică viața.'' [55]

*

Pe plan opus, stoicii, pornind de la idealul libertății de afirmare a omului ca ființă rațională, spun că atunci când nu-şi poate împlini acest ideal, va fi salvat de curajul sinuciderii. Această problematică a suicidului ca drept ontologic al omului e răspândită şi de filosofia existențialistă. În Mitul lui Sisif, A. Camus spunea: ,,Nu există decât o singură problemă filosofică cu adevărat importantă: sinuciderea. A hotărî dacă viața merită să nu fie trăită, înseamnă a răspunde la problema fundamentală a filosofiei…'' Şi timpurile de acum sunt favorabile unei astfel de mentalități, inducânduni-se la tot pasul idei de genul: ,,E viața mea, fac ce vreau cu ea!'' sau ,,E corpul meu, dispun de el după bunul plac!'' (după cum afirmă prostituatele sau femeile care practică avortul –n.a.).

Într-adevăr, avem libertatea deplină de voință legată de propria viață, dar să nu uităm înțelepciunea Sfântului Apostol Pavel: ,,Toate ne sunt îngăduite, dar nu toate ne sunt de folos.'' Cu atât mai mult suicidul ar trebui să ne atragă atenția, ca păcat ireversibil. În acest sens, atitudinea Bisericii este fermă, toți teologii punând fapta la stâlpul infamiei, după cuvintele Sf Apostol Pavel: ,,Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim, iar dacă murim, pentru Domnul murim. Căci şi Hristos spre aceasta a murit şi a înviat, ca să domnească şi peste cei morți şi peste cei vii.'' (Romani 14, 7-9). [56]

*

*Luând trup omenesc, Fiul lui Dumnezeu a sfințit pe cruce firea noastră, deopotrivă sufletul şi trupul, deschizându-le perspectiva veşnică a comuniunii cu Dumnezeu. Aşadar, ne naştem cu trup firesc, dar menirea acestuia este aceea de a-l transforma în trup duhovnicesc. Drept urmare, suicidul este act al revoltei contra lui Dumnezeu ca şi Creator şi Răscumpărător. Socotindu-l ca o ,,totală lipsă de credință'', S. Bulgakov socoteşte suicidul ca blasfemie față de Dumnezeu, iar pe cel ce-şi ia viața ca pe un ,,**descendent al lui Iuda trădătorul**, respingându-l pe Dumnezeu şi fiind respins de Dumnezeu.''* [57]

[55] Ibidem, pp.61-62.
[56] Ibidem, p.62.
[57] Ibidem, pp.62-63.

FRAGMENTE ALESE CARE NE POT FI DE MARE FOLOS PE CALEA MÂNTUIRII NOASTRE

„Ai grijă să nu fii fundamentalist!" Aşa se formulează sau se defineşte unul dintre cei mai nocivi viruşi mentali care au infestat vreodată popoarele lumii. Astăzi nu ți se mai zice: „ai grijă să nu priveşti cu poftă la femeie străină", „să nu minți", „să nu judeci sau să mâhneşti pe aproapele"; nici măcar „să nu desfrânezi", „să nu furi" şi „să nu ucizi" nu ți se mai spune. Dimpotrivă: „Bagă de seamă să nu fii extremist!".

Ai dreptul „să iubeşti" şi „să-ți refaci viața" (ori de câte ori se întâmplă), ai „dreptul asupra propriului corp", adică eşti liberă să faci avort, ba chiar ți se recomandă pentru o mulțime de motive. La fel, ți se cere să cunoşti cât mai multe religii şi să fii deschis la închinarea la cât mai mulți dumnezei, că doar „Dumnezeu e acelaşi". Altfel, te numeşti fundamentalist. *(...)*

Ați conştientizat oare vreodată că virusul autocenzurii, de teamă să nu fim luați drept fundamentalişti, ne impune tot timpul să trăim şi să gândim într-un duh complet străin Evangheliei? ***V-ați gândit vreodată că atunci când lumea se va afla într-un stadiu avansat al patologiei obsesiei de a nu fi extremist ni se va impune să ne lepădăm de Sfânta Scriptură, ca fiind o carte extremistă, homofobă şi incorectă politic?*** *În unele părți ale lumii occidentale, lucrul acesta a început să fie afirmat deja pe față. Şi, în contextul credinței în corectitudinea politică, cei ce o fac sunt consecvenți cu ei înşişi, căci Biblia este o carte prin excelență fundamentalistă, după cum este definit astăzi acest virus. Că doar Dumnezeu spune: „Eu sunt Cel ce sunt; să nu ai alți dumnezei afară de Mine!", iar în cartea Psalmilor se precizează clar: „Toți dumnezeii neamurilor sunt draci".* ***Mântuitorul nu lasă loc de confuzii, spunând: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața; nimeni nu vine la Tatăl meu decât prin Mine" – deci nu prin Buddha, Brahma, Mahomed sau prin altcineva.*** *(...)*

În întreaga istorie a creştinismului, de la martirii primelor secole şi până la cei din puşcăriile comuniste, de la asceții pustiei Egiptului şi până la cuvioşii părinți ai zilelor noastre, ***creştinii au mărturisit cu putere în mijlocul lumii în care au trăit credința în Hristos, s-au nevoit, au răbdat, au suferit pentru Evanghelie, pentru a dobândi harul Duhului Sfânt aici pe pământ şi a câştiga astfel Împărăția Cerurilor***.

Acesta este mesajul Învierii lui Hristos: ***fără asumarea unei vieți cu adevărat creştine, a căii celei înguste şi a crucii, nu se poate intra în împărăția lui Dumnezeu****. Totul este să scoatem cât mai mult din viața noastră duhul lumii, al relativismului, al amestecului binelui cu răul, adevărului*

cu minciuna şi luminii cu întunericul. [58]

*

Nicolae este un om care, din copilărie, a dus o viață adâncită în păcat. Şi, ca orice suflet depărtat de Dumnezeu, deşi avea o situație materială destul de bună, nu a găsit liniştea, pacea şi împlinirea sufletească până nu s-a întors cu tot sufletul către Cel ce l-a zidit. *(...)*

De doi ani nu mai consumăm TV şi presă, cu excepția celei ortodoxe. Chiar dacă zici că te uiți puțin, ***televizorul te depărtează de Dumnezeu, pentru că îți împrăştie mintea****. În plus, ai tendința să comentezi ceea ce ai văzut, să judeci anumite fapte, anumiți oameni, şi îți faci păcate, idoli, vrând-nevrând. Nu mă uitam mult, dar într-o zi am luat decizia să nu mă mai uit deloc şi mă simt mult mai bine sufleteşte. Unii părinți îşi lasă copiii la desene animate. Dar acestea sunt create ca să facă copiii mai violenți, să-i îndepărteze de Dumnezeu, să-i facă se încreadă în spiriduşi, în diferite personaje foarte puternice. (...)*

Din păcate, televiziunea prezintă viața Bisericii ca pe ceva de senzație, ca pe un „cancan". Şi asta pentru a distruge şi fărâma de credință care este în sufletul unora. Ce vedem la televizor? În ce păcate a căzut nu ştiu ce preot, cum se înghesuie oamenii la aghiasmă sau la sfintele moaşte. Extrem de rar poți vedea o emisiune ziditoare, în care să se prezinte lucrarea misionară a unui preot. *(...) Din păcate, copiii noştri sunt astăzi obligați să privească la imagini pornografice pentru că pe de o parte mai pe toate panourile publicitare sunt imagini pornografice, iar pe de alta toate chioşcurile de ziare au expuse la vedere ziare cu astfel de imagini. Ca să nu mai vorbim de fetele care merg pe stradă mai mult dezbrăcate – dar nu e numai vina lor, aşa „se vrea" să fim. (...)*

Fiecare dintre noi trebuie să facă ceva pentru a schimba lumea în bine. Dar lupta ar trebui să o înceapă fiecare cu sinele său. *Spunea Sfântul Serafim: „Dobândeşte pacea şi mii de suflete în jurul tău se vor mântui!". Să avem pace în suflet şi prin viața noastră să fim modele pentru cei din jur. Pentru că oricât de mult le-am vorbi oamenilor despre necesitatea de a face bine, despre Sfinți, despre Dumnezeu,* ***nu îi vom convinge atâta vreme cât nu vor vedea la noi că şi înfăptuim ceea ce le spunem****.* [59]

*

Cât putem, să fim lângă Hristos. Dacă suntem cu Hristos, ne vom teme de Antihrist? Oare nu există duh antihristic acum? Răul face duhul antihristic. Şi dacă se va naşte şi un monstru antihrist şi va face unele neghiobii, va fi luat în râs la sfârşit. Se vor petrece multe evenimente. ***Poate veți apuca să trăiți şi voi multe din semnele scrise în Apocalipsă.*** *Încet-încet destule încep să iasă la iveală. (...) Ecumenism, piață comună, un stat mare, o religie după măsurile lor. Acesta este planul diavolilor. Sioniştii pregătesc pe cineva de Mesia. Pentru ei Mesia este împărat, adică va stăpâni aici pe pământ. Martorii lui Iehova şi ei visează la un împărat pământesc. Sioniştii vor prezenta unul şi martorii lui Iehova îl vor primi. Vor spune: „Acesta este". Se va face mare zăpăceală. În mijlocul acestei zăpăceli toți vor cere un Mesia, ca să-i mântuiască. (...)*

Vin ani grei, vom avea încercări mari. Creştinii vor avea mare prigoană. Şi uită-te: ***oamenii nici nu înțeleg că trăim în semnele vremurilor, că pecetluirea înaintează. Trăiesc ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic.*** *De aceea spune Scriptura că va căuta să înşele, de va fi cu putință, şi pe cei aleşi (Mt. 24:24; Mc. 13:22).* ***Cei care nu vor avea intenție bună, care nu vor fi luminați, se vor înşela în anii apostaziei.*** *Pentru că cel ce nu are harul dumnezeiesc, nu are claritate duhovnicească, asemeni diavolului. (...)*

Semnul că se apropie împlinirea proorociilor va fi dărâmarea templului lui Omar din

[58] Gheorghe Fecioru, art. De teamă să nu fim numiți extremişti, renunțăm să mai fim creştini, rev. Familia Ortodoxă, Nr. 4(27)/2011, pp.4-6.

[59] Articol-interviu intitulat Mărturia unui om care a fost scos de Dumnezeu din „iadul cel mai de jos", consemnat de Raluca Tănăseanu, în rev. Familia Ortodoxă, Nr. 4(27)/2011, pp.20-26.

Ierusalim. *Îl vor dărâma, ca să rezidească Templul lui Solomon, care, precum se spune, a fost zidit în locul acesta. În cele din urmă, sioniştii îl vor aşeza acolo pe Antihrist ca Mesia. Am auzit că evreii deja se pregătesc să rezidească Templul lui Solomon. (...) Cu 2000 de ani în urmă s-a scris în Apocalipsă că oamenii se vor pecetlui cu numărul 666. ,,Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Şi numărul ei este şase sute şaizeci şi şase" (Apoc. 13:18). Pentru evrei numărul 666 este simbolul economiei. Evreii, precum se arată înVechiul Testament, au pus impozit concret neamurilor pe care le-au supus în diferite războaie. Impozitul anual era de 666 talanţi de aur. (3 Regi 10:14 şi 2 Par. 9:13).* ***Acum, ca să supună toată lumea, pun iarăşi acest număr de impozit vechi, care se leagă de trecutul lor slăvit. De aceea nu vor să-l înlocuiască cu alt număr. Adică 666 este simbolul lui mamona.*** *(...) Mai târziu, cel care nu va fi pecetluit cu nr. 666 nu va putea nici vinde, nici cumpăra, sau să ia împrumut, să fie numit într-un post etc. Îmi spune gândul că Antihrist cu acest sistem vrea să prindă toată lumea şi, dacă cineva nu este în sistem, nu va putea lucra etc., fie el roşu, fie negru, fie alb, adică toţi. Va supraveghea astfel printr-un sistem economic care va controla economia mondială şi numai aceia care au primit pecetea cu numărul 666 vor putea avea acces la schimburi comerciale. Dar ce vor păţi oamenii care se vor pecetlui!... Mi-a spus un specialist că prin razele laser se pricinuiesc vătămări.* ***Oamenii care se vor pecetlui vor atrage astfel razele soarelui şi vor fi atât de vătămaţi, încât îşi vor mânca limbile de durere*** *(Apoc. 16:10). Cei care nu se vor pecetlui vor petrece mai bine decât ceilalţi,pentru că Hristos îi va ajuta pe cei ce nu s-au pecetluit. Acesta nu este puţin lucru! (...)*

Unele televizoare trimise în ultimul timp în Grecia au şi un aparat care urmăresc pe cei ce privesc la televizor. Peste puţin toţi cei ce vor avea televizor, vor privi la televizor, dar vor fi văzuţi şi ei. Adică vor urmări şi vor fi urmăriţi. Li se va controla astfel prin computer toată viaţa lor! La Bruxelles au o clădire întreagă cu 666, în care-şi adăpostesc computerul. Acest computer poate controla miliarde de oameni – sunt aproape 6 miliarde toată lumea. Toate le vor fi cunoscute printr-o răsucire de buton.

Unii europeni s-au împotrivit, deoarece se tem de dictatura mondială. Noi, ortodocşii, ne împotrivim, pentru că nu-l vrem pe Antihrist şi, fireşte, nici dictatura. Ne aşteaptă evenimente, dar nu vor dura mult. ***Pe cât s-a vătămat Ortodoxia prin comunism, pe atât se va vătăma şi acum.*** *(...)*

Biserica trebuie să ia opoziţie corectă. Să vorbească; să explice credincioşilor ca să înţeleagă că de vor lua buletinul de identitate (cu cip – n.a.), asta va constitui o cădere. *În acelaşi timp să ceară de la stat ca noul buletin cel puţin să nu fie obligatoriu. Dacă Biserica ia o poziţie serioasă, se va respecta libertatea credincioşilor, aşa încât cel ce vrea îşi va lua noul buletin, iar cel ce nu vrea, să-l păstreze pe cel vechi; atunci vor plăti numai câteva nuci tari, pentru că ceilalţi le vor sta împotrivă. Cei ce vor voi să se folosească (lumeşte) vor avea noul buletin, iar ceilalţi, sărmanii, cei credincioşi, vor avea buletinul vechi şi-i vor chinui.* [60]

*

Când m-am referit la cădere din Har (prin acceptarea buletinelor cu cip – n.a.), n-am căutat să desfiinţez fiinţa umană în divinitatea ei. Chipul lui Dumnezeu rămâne, numai că este pervertit. Omul, chiar şi în păcatele lui, nu este lipsit de Harul lui Dumnezeu. (...) Evident că Harul creşte sau descreşte în viaţa omului, în măsura în care el lucrează virtutea, sau păcatul. În măsura în care a dobândit virtutea se găseşte în Harul lui Dumnezeu, la înălţimea aceasta dorită de Creator. <u>Dacă însă omul acceptă să se lase pervertit şi înjosit prin păcat, atunci harul lui Dumnezeu nu mai lucrează în toată plinătatea lui, pentru că este împiedicat de voinţa rea a omului.</u> Noi colaborăm cu Dumnezeu atâta vreme cât ne aflăm în concordanţă cu voinţa Lui. Dar în momentul în care noi nu

[60] **Păr. Paisie Aghioritul**, Despre Antihrist şi pecetluire, interviu apărut în rev. Atitudini, Nr. 12/august 2010, pp.22-28.

ne mai aflăm în concordanță cu voința lui Dumnezeu, atunci ne cuprinde energia negativă a răului, care ne îndepărtează de Har. (...)

Când am spus că se pierde Harul lui Dumnezeu, nu m-am gândit la o părăsire a noastră, ființială. Ci este mai mult o răcire în raporturile noastre cu Dumnezeu. Răcirea asta, într-adevăr, dacă se perpetuează în viața omului, poate duce la o pierdere mai mare a Harului. Cu cât sunt mai învechiți în răutăți și în compromisuri, nepocăite, cu atât și posibilitatea ridicării este mai anevoioasă, şi uneori aproape imposibilă. Păi, diavolul de ce nu mai poate să se pocăiască şi să redevină înger de lumină? Pentru că el este învechit în răutăți, a uitat frumusețea Dumnezeirii, a uitat gustul Harului. (...)

Ce creştin adevărat poate să se însemneze cu pecetea înainte-mergătorului lui antihrist? Creştinul adevărat ştie că la cea mai mică lepădare îl părăseşte Harul lui Dumnezeu, şi cu cât este mai sporit, cu atât simte această părăsire pe pielea lui. Mă minunez când aud despre preoți şi monahi sihaştri, spunând că nu reprezintă niciun pericol acest cip. Mai bine ar tăcea (decât să smintească şi pe alții – n.a.). Călugării, mai cu seamă, sunt aceia care renunță la toate cele lumeşti şi acced spre cea mai înaltă treaptă a desăvârşirii. Călugărilor, ca asceți trezvitori, nu li se permite să facă nici măcar compromisuri mici, dar astfel de devieri? Avem o responsabilitate mare, pentru că lumea ne vede pe noi, monahii, ca pe nişte modele, vase alese ale Duhului Sfânt. (...) Dacă noi, creştinii, nu vom lupta împotriva compromisurilor, ceilalți nici atât. Şi atunci nu ne facem vinovați pentru generațiile viitoare pentru că nu le-am lăsat un model de rezistență? Dacă noi primim acum cipul, ceilalți de după noi vor primi liniştiți pecetea. (...)

Aşa este şi cu viața creştinului în parte, cu cât se urcă mai la înălțime în virtute şi în necompromis, cu atât are o vedere mai clară a patimilor şi a luptei cu ele. Nu este o luptă uşoară, este o luptă grea pentru omul care se dezbracă de vechimea acestui veşmânt şi se îmbracă în sfințenia cămăşii celei noi a lui Hristos. Dar ca să ajungi la cămaşa lui Hristos, se întâmplă fenomenele cotidiene ale vieții: prigoană, osândă, batjocură, nemulțumiri şi greutăți. Aceasta este haina de nuntă, cămaşa lui Hristos, cămaşa jertfei, nu a compromisului cu bucuriile şi comoditățile acestei lumi. (...) Şi cu cât ne vom sui la înălțime, cu atât ne va fi mai uşor să ne lepădăm de toate podoabele false ale lumii. Adesea confundăm falsul cu realul. Dar de la înălțime se disting lupii din spatele măştilor. (...)

Au fost încercări foarte grele, dar de acum înainte vor folosi altele. Acum ei se muncesc ca să folosească o modalitate nouă de chinuire. Şi pentru că toate formele trupeşti, materiale s-au epuizat, încearcă altele la nivel nevăzut. Au găsit, într-adevăr, forma aceasta a sfârşitului prin chinurile îngerului digital (cipul implantabil sau biocipul – n.a.). Acolo sunt nişte chinuri care aproape depăşesc limitele Piteştiului (dureri psihice şi fizice, o deznădejde cumplită, imposibilitatea de a face cruce şi de a te ruga etc. – n.a.). (...)

Încercările care vor veni, şi deja au început, vor fi aşa de puternice, că greu îți vei putea păzi mintea de înşelările lumii. Numai rugăciunea lăuntrică ne va păzi. Va trebui să iasă pustnicii din pustietăți şi să-i învețe pe creştini rugăciunea prin care să se păzească de năluciri şi înşelări, şi să îşi păzească mintea necontrolată. Încă mai sunt pustnici bineplăcuți lui Dumnezeu, neştiuți de nimeni (mai ales în munții Moldovei şi în Muntele Athos din Grecia – n.a.), şi care se roagă pentru omenire. (...) Dar războiul deja a început. Noi suntem deja într-un război climatic şi biotronic. Nu vedeți cum pot ei provoca şi cutremure, şi inundații, şi secetă, şi incendii? Dar bunul Dumnezeu îi va păzi pe aleşii Săi. (...)

Măi, creştinii trebuie să învețe să renunțe, să dăruiască; să poată împărți puținul pe care-l au cu fratele. Numai aceasta este metoda de rezistență a noastră în fața vremurilor grele. Cu cât te apropii de aproapele tău, cu atât te apropii de Dumnezeu. Pentru că adevăratul om pe care trebuie

să-l iubeşti nu este cel care merge în maşină şi în limuzină, ci cel care merge pe jos, bolnav, cu desagii goi. Aproapele nostru este cel în nevoie. Aici este aplicarea Evangheliei, nu expunerea în conferinţe. Aplicarea noastră practică aceasta este: să putem ameliora cât mai mult suferinţele, durerile, nu numai cele materiale, dar şi cele sufleteşti. Acum or să vină şi cipurile acestea şi alte metode de control al minţii. Acesta este examenul cel mai greu prin care va trece omenirea. Acum va fi căderea şi pierzarea multora. Vor cădea toţi cei care sunt legaţi de cele pământeşti. Nu poate să lase bogatul bogăţia lui, maşinile, întreprinderile, casele şi toată averea, să-i spună creştinului că nu trebuie să ia cipul acesta. Câţi dintre noi, creştinii, la ora aceasta suntem pe poziţie de suferinţă, de răbdare şi de a purta crucea? Foarte puţini. Dar, ca întotdeauna, nu cei mulţi duc poverile şi greutăţile crucii, ci cei puţini, cei aleşi. [61]

*

Războiul climatic este astăzi o realitate. Ţările avansate în acest domeniu militar extrem de periculos sunt Statele Unite, Rusia, (moştenire de la fosta URSS), China, India şi alte câteva state. Deoarece însă experienţele în domeniul războiului climatic lovesc, în prezent, zone întinse ale planetei, aceste experienţe sunt ţinute departe de mass-media şi de opinia publică. În 1992, la Gokona (Alaska), a demarat unul din programele cele mai secrete ale SUA: programul HAARP (High-fre-quency Active Auroral Research Program).

Programul HAARP este condus de Air Force Research Laboratory's Space Vehicles Directorate, şi constă într-un sistem de antene speciale, de mare putere, prin care se realizează „controlul modificărilor din ionosferă", care afectează ulterior grav atmosfera şi scoarţa terestră. „HAARP este conceput ca să inducă modificări mici de temperatură în ionosferă, ale căror rezultate şi influenţă pe Terra, sunt apoi analizate cu ajutorul instrumentelor HAARP" se declară nonşalant pe site-ul HAARP. Nicholas Begich (un adversar activ al programului HAARP) explică: „HAARP este, în realitate, un bombardament al ionosferei cu unde radio extrem de puternice, care afectează diverse zone ale planetei. ***Undele electromagnetice revin pe pământ din ionosferă şi penetrează totul pe scoarţă – viu saumort – generând fenomene absolut devastatoare.*** *(...)*

Practic, din 1992, prin programul HAARP, Statele Unite experimentează manipularea acoperită a ***schimbărilor climatice****, uriaşe explozii în scoarţa terestră declanşatoare de* ***mişcări tectonice****, utilizarea sistemelor de comunicaţii şi de energie electrică drept arme strategice, care vor permite Statelor Unite şi Noii Ordini Mondiale să domine regiuni întinse ale Terrei. (...) Francmasonul Zbigniew Brzezinski „vedea" deja din 1970 (aşa cum declară în cartea sa „Între două epoci"): „Tehnologia va pune la dispoziţia conducătorilor lumii anumite tehnici pentru declanşarea unui război secret... Tehnici de modificare a vremii vor putea fi folosite pentru a produce îndelungi perioade de secetă sau furtuni puternice". (...)*

Cele mai cutremurătoare date despre această tehnologie provin din însemnările lui Zbigniew Brzezinski (fost consilier pe probleme de securitate naţională al Preşedintelui Carter) şi ale lui J. F. MacDonald (consilier ştiinţific al Preşedintelui Johnson şi profesor la catedra degeofizică a UCLA), care au scris despre ***folosirea emiţătorilor de fascicule puternice de energie în războiul geofizic şi climatic****. Documentele indică modul în care pot fi cauzate aceste efecte,pe lângă celelalte efecte negative asupra sănătăţii şi gândirii umane. Posibilităţile de afectare a gândirii de către HAARP sunt extrem de îngrijorătoare.*

28 iulie 1976: un puternic cutremur a distrus oraşul Tangshan din China, omorând peste 650.000 de oameni. Chiar înainte de primele mişcări seismice de la ora 03:42 (noaptea), cerul

[61] Păr. Justin Pârvu, Noi mergem tot cu mucenicia! Aşa mergem până la moarte şi nu renunţăm!, interviu realizat de monahia Fotini, 5 august 2010, în rev. Atitudini, Nr. 12/august 2010, pp.30-37.

oraşului a fost luminat aproape ca în plină zi. Luminile, de o bogăţie coloristică uimitoare (de la roşu la alb), au fost văzute pe o distanţă de 300 kilometri în jur. Frunzele numeroşilor copaci au fost arse complet, iar culturile de legume au fost uscate pe o parte. Cercetătorii afirmă că aceste efecte au rezultat din folosirea unor tehnologii tip Tesla şi HAARP care au permis apariţia luminilor şi a plasmei electromagnetice şi direcţionarea acestora spre zona ţintă. (...) Într-uninterviu acordat ziarului austriac Der Standard*, la mijlocul lunii februarie, politologul Claudia von Werlhof adusese în discuţie faptul dacă nu cumva cutremurul din Haiti ar fi putut fi „provocat artificial". „Cutremurul din Haiti ar fi putut fi provocat artificial, pentru a face posibilă ocuparea ţării de către SUA, spunea Werlhof.*

Putem vorbi de un război geofizic, de un nou tip de conflict militar bazat pe tehnici de modificare a mediului înconjurător în scopul agresiunii militare, metode care produc pe cale artificială dezastre naturale diverse, de la ploi torenţiale şi inundaţii la... cutremure. La întrebarea dacă seismul devastator urmat de tsunami ar fi putut fi provocate de om, expertul militar Emil Străinu a spus: „Nu numai că este posibil, dar este şi foarte probabil. ***Omenirea are la această oră puterea tehnologică de a produce ploi, uragane şi cutremure. Marile puteri studiază asemenea tehnici de pevremea Războiului Rece****".* [62]

*

Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţi, care de aproape 2000 deani au apărat în fel şi chip ortodoxia, voi încerca să aduc în faţa celor interesaţi argumentele pozitive ale acestui FILM-EVENIMENT şi las să se înţeleagă că adevărul este acesta: nici călugării nu sunt atât de înduhovniciţi încât să nu mai aibă ce învăţa... şi nici mirenii nu sunt atât de căzuţi încât să nu aprecieze şi să recunoască sfinţenia sau impostura. (...) şi iată un crin bine mirositor a apărut în lucrarea de slăvire a lui Dumnezeu: „Ostrov" al lui Pavel Lunghin, ca o sinteză, ca o încununare a tot ceea ce au făcut predecesorii lui în arta cinematografică. Dar şi mai mult... este ***strigătul societăţii noastre instituţionalizate, robotizate, desacralizate****, dar şi modelul de „nebunie" roditoare, aducătoare de mângâieri divine şi de respect uman (...)*

Este adevărat că pentru a înţelege pe deplin atitudinea unui „nebun în Hristos", care pe deasupra mai şi dă lecţii coercitive societăţii, trebuie să fi trecut măcar o dată prin literatura Sfinţilor Părinţi, fie Proloagele, fie Filocaliile. Ei... şi aici intrăm într-un teren extrem de mlăştinos, terenul zilelor noastre, al „apostaţilor, robotizaţilor, UE-zaţilor lumii". Stau şi mă întreb,din cei optzeci şi cinci la sută de români declaraţi ortodocşi, câţi sunt CU ADEVĂRAT ORTODOCŞI?... adică am vrut să spun câţi din acest procent, au citit măcar odată până la capăt Vieţile Sfinţilor, comentând cu duhovnicul la spovedanie lucrurile neînţelese?! (...) Ori tocmai de aceea consider că acest film poate fi un îndrumar de adevărată morală creştină, pe care orice mirean de pe orice continent s-ar afla şi l-ar urma, ar ajunge fără îndoială laMântuire. (...)

Cum să înţelegi de pildă prima „nebunie" prezentată în film, când fetei de la sat, care vine cu mănunchiul de bani strânşi bine în palmă casă nu-i piardă şi să-l „cumpere" pe taica popa, pe stareţ (cum îi spun ei) ca să-i dea binecuvântare ca să facă avort? Atipică şi plină de har divin este atitudinea lui batuşka Anatolie în faţa fetei disperate care plânge, jelindu-se că nu o va lua nimeni de soţie cu un copil. Replica lui o şochează, dar o şi linişteşte în acelaşi timp: „Nimeni nu o să te vrea fără copil". Gândindu-ne lumeşte, ar fi aberant să credem aşa... dar taina unui „nebun înHristos" este că are darul de la Bunul Dumnezeu, de a desluşi acolo unde mintea noastră îmbâcsită de promiscuitatea şi compromisurile zilnice, nu mai poate primi îndrumarea exactă pentru astrăbate „munţii şi văile acestei lumi" şi a ajunge în Împărăţia lui Dumnezeu. [63]

---

[62] Fratele Teodor, art. Programul HAARP şi războiul climatic, în rev. Atitudini, Nr. 12/august 2010, pp.76-83.
[63] Maica Ecaterina Fermo, ***La limita sfinţeniei***, vol.I, Ed. Axa, Botoşani, pp.9-14.

*

O, Doamne, cât de actuală şi de adevărată este starea aceasta de fapte în biserica instituţionalizată de astăzi, plină de ziduri înalte, icoane, candele şi cădelniţe de aur,de ,,comitete, asociaţii şi comisii" – vorba lui nenea Iancu Caragiale, dar putem spune fără nici o ezitare odată cu genialul scriitor,că ,,biserica zilelor noastre este sublimă, dar... lipseşte cu desăvârşire". Da, am spus aceasta şi o mai spun, pentru că putere şi curaj îmi dau Atet Anatolie şi miile de sfinţi din calendar: ***MONAHISMUL DE ASTĂZI ESTE ÎN TON CU VREMURILE NOI, CU „NOUA ORDINE MONDIALĂ" DIRIJATĂ DE EURO-PARLAMENTARI, CU EURO-MĂRFURI,CU EURO-ANIMALE, CU EURO-VACCINURIŞI CHIAR CU EURO-CĂLUGĂRUL CARE ÎNCHEIE CORTEGIUL DE EURO-MORŢI.*** *(...)*

*Abia când îl vede apărând în cămaşă albă, ca un adevărat călugăr, şi sub ochii lui deschide capacul coşciugului (ba chiar îl roagă să-l ajute) şi se aşează în coşciug ca într-un pat, părintele Iov înmărmurit, înţelege că nu e o glumă. ,,Părinte Anatolie... nu ţi-e frică de moarte?", îl întreabă siderat Iov. ,,De moarte nu mi-e frică. Mi-e frică să stau înaintea lui Dumnezeu. Păcatele mă apasă"...,vine răspunsul lui Anatolie din interiorul coşciugului. Uimitor! Zdrobitoare acestă smerenie şi atâta mustrare de conştiinţă până în ultima secundă de viaţă, cu toate iertările date şi primite şi cu toată viaţa lui atât de aproape de sfinţenie. Abia acum, inima bietului părinte Iov se zdruncină din adâncul ei şi se săgetează de smerenie şi umilinţă, punând întrebarea clasică pe care orice muritor a pus-o de-a lungul istoriei creştinismului în faţa unui sfânt: ,,Cum să trăiesc batuşka?" ,,**Toţi suntem păcătoşi. Vieţuieşte cum poţi. Încearcă doar să nu păcătuieşti prea mult**", îi răspunde părintele Anatolie. Adânc de smerenie, de iubire, de înţelegere şi de iertare, aşa sunt cuvintele acestea, parcă desprinse din Pateric, din viaţa unui sfânt. (...) ,,Doamne... primeşte sufletul meu cel păcătos". Sunt ultimele cuvinte ale părintelui Anatolie după care închide ochii şi sufletul se înalţă la Cer. Aşa îşi încheie viaţa aici pe pământ toţi sfinţii, toţi ,,prietenii lui Hristos". O viaţă simplă şi curată, închinată lui Hristos şi speranţei de Mântuire şi Înviere. Aşa a trăit şi aşa s-a săvârşit la Domnul, părintele Anatolie – nebunul în Hristos.* [64]

*

Chiar dacă afirmaţiile mele vor stârni noi polemici, mărturisesc, aşa cum am făcut-o şi pentru filmul ,,Ostrov", că ,,Ţarul" regizat de Pavel Lunghin este un film sută lasută ortodox, încadrându-l alături de ,,Andrei Rubliov" al lui Tarkovski sau mai recentele filme ale lui Abulatze, între ,,modalităţi de mărturisire creştină ale secolului XXI". Fac aceste afirmaţii bazându-mă pe genialitatea regizorului de a scoate în prim plan, exact ceea ce nu au făcut ceilalţi creatori de artă –prezentarea Mitropolitului Filip – cel ce a fost prezent în istorie la început ca prietenul din copilărie al ţarului Ivan şi mai târziu ca martir al acestuia. (...)

«- Atotputernicule ţar, i-a spus lui Ivan (supranumit cel Groaznic – n.a.) între patru ochi, eşti învestit cu cea mai înaltă vrednicie şi, în această calitate, se cuvine să-L cinsteşti peDumnezeu mai mult decât noi toţi, fiindcă de la El ai primit puterea şi coroana; tu eşti, ca şi noi toţi, chip al lui Dumnezeu, dar în acelaşi timp şi pulbere trecătoare. Stăpân adevărat este cel ce se stăpâneşte pe sine şi nu se lasă robit de pofte josnice, care nu-şi subrezeşte puterea prin uitare de sine...» (...) –Să taci! – s-a răstit la el ţarul.

«-Acum numai e timp de tăcere, a continuat ierarhul; tăcerea n-ar face decât să sporească păcatele şi răul. Dacă ne vom supune pornirilor omeneşti ticăloase, ce răspuns vom da în ziua celei de-a doua veniri a lui Hristos? Domnul a spus: ,,Iubiţi-vă unii pe alţii, mai mare iubire nu este decât a-ţi da sufletul pentru aproapele tău.Dacă veţi rămâne în dragostea Mea veţi fi cu adevărat ucenicii Mei." » (...)

---

[64] Ibidem,pp.30-47.

De atunci însă «opricinicii» nu conteneau să-l ațâțe pe țar împotriva Mitropolitului. Ivan s-a întors la Moscova, iar fărădelegile şi execuțiile au continuat. Dregătorii şi oamenii de rând au prins a-l căuta pe ierarh, implorându-l cu lacrimi în ochi să-i apere. Arhipăstorul îi mângâia pe nefericiți cu cuvinte din Evanghelie: «Copiii mei – le zicea – Domnul este milostiv! Încercările pe care ni le trimite nu sunt mai grele decât puterea noastră de ale suporta. Nu putem rămâne neispitiți, dar vai de cei prin care vine ispita! Tot ce ni se întâmplă este numai din vina păcatelor noastre, fiindu-ne nouă spre îndreptare, iar fericirea nu ne aşteaptă aici pe pământ, ci în ceruri». (...)

«- Îmi dau seama – s-a adresat el înalților dregători bisericeşti – că se pune la cale pieirea mea, dar mă întreb pentru ce? Pentru că nu m-am linguşit față de nimeni, n-am făcut cadouri nimănui şi nici ospețe n-am încins pentru careva. Orice mi s-ar mai putea întâmpla, nu voi conteni să spun adevărul, nu vreau să-mi port cârja arhipăstorească de pomană». (după un an greu de temniță, a fost ucis de un trimis al țarului, care l-a sufocat cu o pernă... – n.a.) [65]

*

Cu toate că în viața mea artistică am fost o revoltată, nonconformistă, chiar periculos de rătăcită în idei şi fapte, nu aş vrea acum să mă transform într-un lup moralist. Dar nici nu pot sta indiferentă, trecând cu superficialitate intelectualistă, cum am făcut-o în conversația „Ostrovul. Acolo unde se termină filmul", peste lipsa oricărei urme de conştiință sau morală creştină a regizorilor de film românesc atât din perioada comunistă – când, indiferent de subiect, trebuia săexiste o înjurătură la adresa bisericii, a practicilor bisericeşti, aşa cum am văzut în „Osânda" lui Nicolaescu, sau în grupul de filme „Haiducii" în care bietul Toma Caragiu interpreta un răspopit care înjură, bea şi duce o viață nechibzuită, ba chiar şi batjocoritoare la adresa divinului... cât şi mai ales în multe din producțiile de după '90, când aşa-zisele „producții de artă" sunt bine împănate cu gesturi, cuvinte, fapte, aluzii imorale şi amorale, ba chiar blasfemiatoare.

Nu pot trece cu vederea peste grozăvia regizoarei Mungiu – Pipidi, „Evangheliştii", dar nici peste monstruoasa expoziție din Germania sub titulatura „Zilele Culturii Româneşti", expoziție organizată de I.C.R. (Institutul Cultural Român – n.a.) condusă de „marele intelectual" Horia Roman Patapievici, care cu aerul unei rămăşițe de boier scăpătat, aruncă cu noroi peste neamul românesc, căci nu ar fi nimic că-i permite satanistului de pictor să-şi imagineze România într-o formă pornografică, dar şi permite aşa-zişilor exponenți ai artei româneşti să blasfemieze şi să aducă mari injurii la adresa Divinității. Nu am văzut nici o reacție, cât de mică, din partea oficialilor BOR la aceste infamii... şi încă mai aşteptăm! (...)

*În situația dezastruoasă în care lumea cinematografică de astăzi este invadată de pornografie, violență şi mai nou de un **satanism mascat sau pe față** şi cel mai grav de o desacralizare a evenimentelor biblice prin filme de genul „Codul lui Da Vinci", „Stăpânul inelelor" sau mai recentul „Avatar" şi multe altele de genul acesta care au un impact covârşitor asupra tinerilor debusolați ai secolului nostru - atât de covârşitor negativ încât se ajunge şi la sinucideri –evenimentul „Ostrov" sau „Țarul" cel puțin în spațiul creştin-ortodox crează un echilibru spiritual-cultural-religios pentru generațiile tinere.* [66]

*

Dar ar trebui să fim cel puțin ridicoli, dacă nu chiar fățarnici, dacă nu am recunoaşte că societatea zilelor noastre – chiar şi cea bisericească, suferă de atacul celor trei mari plăgi distrugătoare: SECULARIZAREA (îndepărtarea lui Dumnezeu, desacralizarea – n.a.), SINCRETISMUL (ecumenismul, prin crearea unei religii mondiale, unui amalgam de neconceput...

[65] Ibidem, pp.55-70.
[66] Ibidem,pp.99-117.

– n.a.) ŞI TEROAREA SECTANTĂ (prozelitismul agresiv al sectelor – n.a.). Este aproape imposibil să afirme cineva că ar exista undeva în lumea asta mare o grupare care să nu fie atacată de una din plăgile acestea dacă nu chiar detoate trei deodată.

*Aşa stând lucrurile, cred şi afirm cu tărie că atât pentru spaţiul laic – care se află într-o stare periculoasă de păgânism îndreptându-se cu paşi vertiginoşi **spre satanizare** – cât şi pentru spaţiul monahal, bisericesc, foarte atins şi el de aripile negre ale Satanei, evenimentele cultural-religioase de genul filmelor „Ostrov" şi „Ţarul" pot fi încurajatoare şi ziditoare de suflet (...) Astfel actele de cultură autentice îşi vor găsi menirea lor de ZIDITOARE DE SUFLET PENTRU SOCIETATEA SECOLULUI XXI ŞI DE MĂRTURISITOARE DE HRISTOS. (...)*

*Ideea pe care ne-o propune Lunghin-Mamonov (regizorul, împreună cu acest actor – n.a.) este Iubirea maximă către Hristos şi dăruirea până la jertfă pentru Dumnezeu prin slujirea aproapelui. Aspectul principal care se desprinde din amândouă filmele este că omul, indiferent de perioada istorică trăită, de statutul social pe care îl are, de mărturisirea de credinţă pe care o face – în taină sau public, dacă nu are cele două mari virtuţi (**smerenia şi dreapta judecată**), oricâte rugăciuni şi lacrimi ar ridica către Dumnezeu, nu primeşte iertare, ba mai rău, se poate demoniza prin primirea în adâncul inimii a lucrării întunecate a diavolului care îi adânceşte mândria, viclenia, mânia şi toate patimile necurăţite prin duh de smerenie şi dreaptă judecată. (...) Pavel Lunghin şi Piotr Mamonov care prin glasul lui Atet Anatolie şi a Mitropolitului Filip, în plin secol 21 strigă lumii întregi: „**Hristos a înviat,bucuria mea!**"* [67]

*

***Ortodoxia ne-a menţinut ca un neam unitar şi deosebit… Ne-a dat puterea ca să ne apărăm fiinţa** faţă de îndelungata ofensivă otomană, constituind un zid de apărare şi pentru popoarele din Occident…, ne-a ajutat să ne apărăm fiinţa şi faţă de unele popoare din Occident…*

Fără Ortodoxie, istoria noastră n-ar fi dobândit Gloria din vremea lui Mircea cel Bătrân, a lui Mihai Viteazul, a lui Ştefan cel Mare şi a altor voievozi.

Dar Ortodoxia nu ne-a dat numai puterea să ne apărăm fiinţa naţională şi liniştea Occidentului, ci ne-a dat şi puterea să contribuim la menţinerea popoarelor (grecilor şi slavilor) din Balcani. Ţările noastre au adăpostit cultura acelor popoare, le-au dat puterea să se dezvolte şi totodată le-au dat puterea să se menţină chiar sub jugul otoman. Am susţinut mănăstirile din Sfântul Munte, bisericile şi mănăstirile din acele ţări, inclusive cele din Ţara Sfântă. (…) În Occident, despărţirea lui Dumnezeu de lume a dus, în catolicism, la înţelegerea Bisericii ca având mai puţin prezent pe Hristos în ea, fiind înlocuit de un vicar (locţiitor), preocupat de extinderea puterii lui şi a subordonaţilor lui în lume, în mod accentuat de stăpânirea peste domeniile vieţii omeneşti în sens politic. Dumnezeu e gândit raţional ca o realitate oarecum retrasă în cer şi nu trăind în lucrarea Lui tainică de suflete. De aceea s-a pus accentul mai puţin pe rugăciune şi pe Taine, prin care se cer şi se obţin lucrările Lui. (…) Catolicismul a coborât icoanele la un fel de tablouri din care nu iradiază taina şi de aceea nici nu sunt sfinţite, iar protestanţii şi grupurile neoprotestante le refuză cu totul, ca idoli (interpretând greşit cuvintele Sfintei Scripturi, care se referă de fapt la închinarea către vechii zei şi Creaţiei în general, naturii etc. – n.a.). [68]

*

MAREA GREŞEALĂ a INTELECTALULUI este faptul că nu şi-a folosit mintea pentru a

---

[67] Ibidem, pp.118-120.

[68] Păr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, ***Motivele pentru care suntem şi ţinem să fim un neam ortodox***, Ed. Arhiepiscopieie Sucevei şi Rădăuţilor, Suceava, 2010, pp.1-9.

înțelege mai întâi viața, adică pentru a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi pe sine însuşi (…) <<Marele păcat al nostru, al ortodocşilor, este acela că nu conştientizăm comoara pe care o deținem. (...) Când vorbim de Ortodoxie ne fundamentăm pe dovezi foarte concrete: observăm firul sfințeniei de la origini până azi; observăm sfinți cu moaşte, de pildă, din secolul I până în secolul XX; observăm apariția Sfintei Lumini de la Ierusalim pe Mormântul Domnului, din primele secole creştine până azi; observăm cum se sfințeşte apa de către preot, dându-i nealterabilitate; observăm cum întreaga istorie ne sprijină în argumente şi suntem la ea acasă (precum şi nenumăratele minuni care au loc pretudindeni şi azi, în care lucrează puterea Lui Dumnezeu n.a.). Să pătrundem în tainele ortodoxiei, să ne împărtăşim de sfințenia ei şi să conştientizăm identitatea reală a creştinismului.>> (Protosinghelul Ioachim Pârvulescu) (...)

Ordinea lucrurilor, schimbarea anotimpurilor, a atmosferei, calea armonioasă a elementelor, cursul ordonat al zilelor şi al nopților, al lunilor şi al anilor, grija pe care o minte atotînțeleaptă o are față de fiecare viețuitoare, supunerea tuturor față de om dovedesc existența lui Dumnezeu. Zidirea, zice Sf. Ioan Gură de Aur, ne duce ca de mână la cunoaşterea lui Dumnezeu. [69]

*

Ortodoxia înseamnă dreapta credință. Biserica Ortodoxă înseamnă Biserica păstrătoare a dreptei credințe, a acelei credințe care duce la mântuire. (…) Icoanele au marele rol de a menține trezvia sufletului față de Dumnezeu, față de Maica Domnului, față de Sfinți, față de Împărăția lui Dumnezeu. (…) Toți cei depărtați de la adevărata credință nu-şi mai fac cruce. Socotesc că aceasta ar fi o închinare la idoli. Nu mai au cruci în casele lor şi la piepturile lor. Se pretend mari cititori ai Sfintei Scripturi (…) Crucea este semn pentru cei credincioşi şi teamă pentru demoni. Iisus i-a biruit pe aceştia prin cruce şi i-a dat cu hotărâre pe față. Când demonii văd crucea îşi aduc aminte de Cel răstignit. (…)

Studiind argumentele celor ce sunt pentru mişcarea ecumenică (pentru ecumenism, nu ecumenicitate – n.a.) şi argumentele celor ce sunt împotriva mişcării ecumenice, am ajuns la concluzia că Părintele Dumitru Stăniloae are dreptate: mişcarea ecumenică nu este bună; are aparențe bune, dar este o înşelare. Mişcarea ecumenică are de fapt o denumire ce induce în eroare. Te face să crezi că este o prelungire firească în istorie a sinoadelor ecumenice, când de fapt nu este deloc aşa. Sinoadele ecumenice au însemnat sinoade ale Bisericii Ortodoxe din toată lumea, căci până în anul 1054 nu au existat biserici eretice. Au existat eretici şi erezii, dar nu biserici eretice. (…)

Acum, prin folosirea denumirii de mişcare ecumenică, se încearcă înşelarea teologilor, care nu sesizează că de fapt s-a schimbat sensul cuvântului ecumenic. Acum, mişcare ecumenică nu înseamnă o mişcare de unire a Bisericii Ortodoxe din toată lumea, ci înseamnă cu totul altceva: înseamnă o mişcare de unire a Bisericii Ortodoxe cu celelalte biserici eretice, ba chiar o unire cu păgânii. (…)

Se pune totuşi întrebarea: dacă Părintele Dumitru Stăniloae este considerat de către Biserica Ortodoxă cel mai important teolog ortodox al secolului XX, de ce părerea dânsului despre mişcarea ecumenică nu este luată în seamă? (…) Soluția nu este decât aceea ca toți să revină la logica lui unu cu unu care fac doi, adică să revină toate religiile creştine la Ortodoxie, de care s-au desprins în mod direct (catolicii) sau indirect (celelalte religii creştine). Noi pe toți îi primim cu brațele deschise, chiar şi pe păgâni, dar cu condiția să treacă (cu adevărat – n.a.) la Ortodoxie. [70]

*

Trăim în mijlocul unui crâncen război spiritual. Cei care ne atacă permanent, din umbră,

---

[69] Mihail Sorin Sperilă, ***Rătăcirea intelectualului (Falsa evoluție a omului)***, Ed. MJM, Craiova, 2010, pp.7-14.
[70] Ibidem, pp.31-50.

sunt diavolii. Deşi ei ştiu aproape totul despre noi, noi, din indiferenţă (o indiferenţă care merge până la cea mai cruntă nesimţire), nu ştim nimic despre ei. De fapt, nu vrem să ştim. Refuzăm adevărul din mândrie şi indiferenţă. (…) Omul de cultură pune pe acelaşi loc Biserica, Legendele Olimpului, Yoga, Teoria Reîncarnării şi toate religiile pământului, neînţelegând că Adevărul este Unul singur: Hristos; nu sunt mai multe adevăruri. (…)

Acest cuvânt, ''Noroc'', pe care majoritatea oamenilor îl rostesc inconştienţi, vine de la zeul ce-i poartă numele. În antichitate acest zeu era venerat (…) Slujitorii acestui zeu mergeau prin sate şi oraşe cu jertfelnicul după ei şi strigau ''Cine vrea să aibă noroc în viaţă, să aducă jertfă zeului Noroc''; iar jertfele constau din copii nevinovaţi. (…)

Astăzi, după aproape 2000 de ani de la apariţia creştinismului, suntem martori la o ascensiune a unor fenomene anticreştine evidente. Adică, asistăm la un arsenal demonic de reînviere a păgânismului. (…) Să nu uităm că diavolul este spirit, este înger întunecat şi, de asemenea, strategia lui de a introduce răul în oameni este de natură spirituală şi de multe ori nesesizabilă. (…) Între aceste reîntoarceri la păgânism, printre multe altele, este şi importarea gratuită a unor practice şi filosofii orientale, de pildă: diversitatea practicilor yoga. (…) Deci, dacă nu ne cunoaştem bine credinţa, foarte uşor putem fi otrăviţi şi chiar asimilaţi de altele. (…) În creştinism a venit Însuşi Dumnezeu şi a adus învăţătura Sa mântuitoare de suflet, ori celelalte religii sunt emanaţii mentale. (ortodoxia este chiar un mod de viaţă, nu neapărat o religie – n.a.) [71]

*

Dar lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi. Sub aparenţa prosperităţii se petrec evenimente din cele mai cumplite. Dacă comunismul îţi dădea o pâine (un serviciu) şi un apartament, dar îţi lua ce-aveai mai scump – credinţa, sufletul – progresul tehnic a ajuns să facă tot la fel. Se realizează, subtil, o schimbare a priorităţii formei de manifestare omeneşti: forma de manifestare duhovnicească (prioritară) este înlocuită cu forma de manifestare intelectuală (secundară). Din acest moment se produce o denaturare, o mutilare a fiinţei omeneşti. (…) Este ridicol (intelectualul –n.a.) pentru că, deşi asimilează tot mai multe informaţii… nu mai înţelege viaţa. Înţelegerea vieţii este o capacitate duhovnicească a fiinţei omeneşti! Omul intelectual este în situaţia celui care se pierde în calcule, nemaiînţelegând problema. (…)

Dumnezeu ne-a dat minte în primul rând ca să-L cunoaştem pe El şi pe noi înşine, ca să învăţăm să trăim în armonie cu El, cu întreaga Lui creaţie şi cu noi înşine. (…) Progresul tehnic a ajuns să ne lipsească de harul lui Dumnezeu! Căci harul nu vine în viaţa unui om atunci când omul urmăreşte progresul tehnic, ci atunci când omul urmăreşte progresul spiritual. (…) Iar răul, în esenţă, înseamnă îndepărtarea de Dumnezeu, neascultarea de Dumnezeu, încercarea de a trăi fără Dumnezeu, de a ajunge la fericire fără Dumnezeu. (…) Aceasta este situaţia ridicolă care se creează: INTELIGENŢA ESTE PUSĂ DEASUPRA ÎNŢELEPCIUNII! (…) Mai uşor îi este intelectualului să ajungă pe Lună, decât în Biserică. (…)

EVOLUŢIA OMULUI PRIN PROGRES TEHNIC ESTE O AMĂGIRE (!), CA ŞI DORINŢA DE ÎMBOGĂŢIRE MATERIALĂ. (…) Comunismul nu a fost bun nici măcar o singură clipă în existenţa sa! A avut aparenţe bune (!), dar, în realitate, comunismul a fost un COMPLOT împotriva oamenilor şi împotriva lui Dumnezeu!

Marx, unul din iniţiatorii comunismului (sub raport al ideologiei – n.a.), afirma: ''Vreau să mă răzbun eu însumi pe Cel ce stăpâneşte sus…'', ''Ideea despre Dumnezeu este nota unei civilizaţii pervertite, aceasta trebuie distrusă.'' Nicolae Ceauşescu afirma şi el: ''un obiectiv important al activităţii educative trebuie să-l constituie combaterea fermă a concepţiilor mistice (religioase – n.n.), idealiste, a tuturor mentalităţilor retrograde, acţionând energic pentru

[71] Ibidem, pp.63-80.

dezvoltarea unei atitudini înaintate față de muncă, față de interesele generale ale societății, pentru promovarea înaltelor principii ale eticii şi echității socialiste''. [72]

*

Înainte de a fi acuzat de fanatism religios, să luăm aminte că trăim de mult într-un fanatism al progresului tehnic*, în detrimentul suflării de viață spirituală pe care Dumnezeu ne-a dat-o. (...) Progresul tehnic a devenit la fel de periculos pentru societate ca şi comunismul! Acelaşi tăvălug al distrugerii spirituale, al îndepărtării oamenilor de Dumnezeu. Şi totul sub aceeaşi mască a progresului, a înaintării omenirii spre un viitor luminos... alt chip de înger luminos al diavolului. (...) Am aflat mai târziu că ştiința se împarte de fapt în două categorii opuse: ştiința de a face bine şi ştiința de a face rău (uneori chiar sub masca binelui). (...) Ştiința de a face bine are în centrul ei cunoştința faptului că numai prin Dumnezeu putem ajunge la fericire. (...) Ştiința de a face rău are în centrul ei idea că omul poate ajunge la fericire prin el însuşi, fără Dumnezeu. (...) Sfântul Nil Athonitul (†1692) numeşte în mod clar fenomenul ''exploziei'' progresului tehnic ca fiind de la diavol, nu de la Dumnezeu. (...)*

Viteza poate fi un mijloc prin care diavolul încearcă să îl năucească pe om, să îl țină departe de întrebările esențiale ale vieții, să îl îndrume pe căi la capătul cărora nu îl aşteaptă altceva decât deznădejdea! (...) ***Unul din efectele secolului vitezei este superficializarea creştinismului****, s-a ajuns la un creştinism superficial, nedospit. Ei bine, nu aşa au trăit sfinții! Sfinții mai întâi au căutat să înțeleagă viața şi doar după aceea au început să se implice în societate, în felul lor.* [73]

*

Sfântul Serafim de Sarov avea dreptate: în zilele noastre, prezența lui Dumnezeu nu mai poate fi uşor percepută din cauza orgoliului nostru intelectual. (...) Orice drum al cunoaşterii duce la Dumnezeu! Cu o singură condiție: să mergi până la capăt! (...) De ce au acceptat ateii şi antihriştii teoria evoluției ştim: pentru a ''demonstra'' că Dumnezeu nu există, iar dacă există, oricum ei nu-I datorează prea multe lui Dumnezeu, că doar au evoluat singuri, prin propriile lor puteri. (...)

Sf. Grigore Teologul ne spune: ***''Prin tăcere este trădat Dumnezeu''****. Indiferența față de Dumnezeu îl favorizează întotdeauna pe diavol, nu pe Dumnezeu! (...)*

Căci din momentul în care evreii şi-au creat statul, Sionismul internațional şi-a luat în serios inițiativa şi pregăteşte intens guvernarea mondială şi degradarea morală şi spirituală a popoarelor. A pătruns pretutindeni. Masoneria, iehovismul, ecumenismul (!), comunismul şi toate celelalte organizații antihristice se luptă cu o mânie nimicitoare contra Bisericii şi a adevărului (poate că nu este lipsit de interes să amintesc aici faptul că inițiatorii şi liderii comunismului – Marx, Engels, Lenin, Stalin – precum şi cei ai masoneriei au fost evrei – n.n.) (...) ''Francmasoneria, care este incontestabil de origine evreiască, este pentru israeliți un instrument de acțiune şi de luptă, de care se servesc în mod secret...'' [74]

*

Astăzi toate se prăbuşesc, se egalizează, se nivelează: frontierele, religiile, datinile, tradițiile, morala. (...) Trebuie credință tare şi sinceră. Dar nimeni nu se hotărăşte ca să se jertfească. Nici măcar dintre arhierei. (...) Singura ieşire din această strâmtorare, de neînchipuit, nu este alta decât sfințenia, atâta ne-a mai rămas: plânsul pentru păcatele noastre şi ale înaintaşilor, spovedania cu căință la preoți şi mergerea cu frică la biserică dar şi cu mare nădejde în mila lui Dumnezeu. (...)

---

[72] Ibidem, pp.101-109.
[73] Ibidem, pp.124-136.
[74] Ibidem, pp.153-178.

''Noi, creştinii de astăzi, nu trebuie să ne temem că sfârşitul este aproape şi că s-ar putea să-l apucăm. Cu o moarte toţi suntem datori, iar la judecată, mai devreme sau mai târziu, tot vom ajunge. Se teme de moarte cine nu nădăjduieşte ăn înviere, iar de judecată se teme cel care este necinstit cu sine, cu semenii şi cu Dumnezeu.'' (Monahul Zosima Pascal) (...) Cei mai cunoscuţi dictatori au avut grijă să pună sub control totul, pentru a putea reprima orice reacţie de după declararea dictaturii. Preacuviosul Paisie, în foarte importanta sa foaie, pe care a împărţit-o tuturor în 1987, a scris limpede că: ''În spatele sistemului perfect al «card-ului de deservire» şi de siguranţă, realizat prin computer, se ascunde o dictatură universală, se ascunde robia Antihristului''(Apocalipsa 13, 16) Dacă nu ne dăm seama totuşi acum ce va să vină în curând, peste puţin timp şi să vrem nu va mai exista posibilitatea de a protesta. (...)

Pocăinţa, postul şi rugăciunea sunt singurele arme ale creştinului cu care poate să lupte (dar şi milostenia, faptele bune... - n.a.) (...) este nevoie de pocăinţă sinceră şi de schimbarea modului de viaţă (să păzim poruncile... - n.a.). [75]

*

Ştiu că Dumnezeu nu are un telefon public, la care să sunăm imediat şi să primim repede răspunsurile de care avem nevoie. Dar mai ştiu şi că Dumnezeu nu ne lasă singuri. Dacă mergem pe calea mântuirii pe care ne-a arătat-o Hristos, la fiecare pas ne va călăuzi. Şi ne va vorbi ori prin duhovnic, ori prin gândurile pe care le insuflă în inimile noastre, ori prin părinţi, ori prin prieteni, ori prin diferite întâmplări prin care trecem din rânduiala Sa. (...)Prea puţine familii creştine întâlnim astăzi. Mă refer la familiile autentic creştine. (...) Mass-media se află printre cei mai puternici duşmani ai credinţei creştine şi ai familiei. (...) Mass-media este evanghelia zilelor noastre! Este lumina după care se călăuzesc masele de oameni care aşteaptă Vestea cea bună a fericirii pământeşti. (...)

Convertiţii (chiar şi cei care au trăit în patimi – n.a.) nu pot duce o viaţă superficială, o viaţă „căldicică''. Ei au trăit păcatul cu toată fiinţa lor, şi după ce se apropie de Biserică trăiesc credinţa ca un foc care îi mistuie. (...) Pe oamenii căldicei îi enervează să vadă că alţii duc o viaţă curată, o viaţă de sfinţenie. Îi enervează să vadă că mai sunt oameni care în vremuri atât de tulburi vor să Îl slujească pe Hristos. (...) E greu să fii creştin. Dar în clipa în care te hotărăşti să fii creştin nu mai încerci să modelezi învăţătura creştină pentru a o face mai potrivită pentru tine, ci încerci să te modelezi pe tine după această învăţătură. (...) cei care au încercat să îşi întemeieze o familie fără să ţină cont de voia lui Dumnezeu au eşuat. [76]

*

Ar trebui să venim la spovedanie crezând că Dumnezeu ne va da putere să biruim patima care ne apasă. Poate că nu o vom birui de la prima spovedanie. Dar important este să pornim o luptă crâncenă împotriva ei. Au fost unii care s-au luptat cu patima de care sufereau ani de zile: iar cădeau, iar se ridicau. Au murit biruitori, şi au dobândit Raiul. (...) Dar nădăjduiesc că, primind ajutor de la Dumnezeu, aceste căderi vor fi din ce în ce mai mici. (...) În momentul în care cineva vrea să îşi îndrepte viaţa, nu mai e singur. Dumnezeu e lângă el clipă de clipă. (...) Cred că e nevoie de mult mai mult eroism să te ridici a doua oară: prima ridicare e palpitantă, are ceva din aerul unei expediţii, e plină de mister; pe când a doua încercare se aseamănă urcuşului unui alpinist, e mult mai grea. Pentru că patima a revenit cu o putere sporită în sufletul celui care a căzut după ce s-a spovedit. (Pilda cu casa măturată!)

Dumnezeu poartă de grijă tuturor tinerilor creştini care vor să îşi întemeieze o familie. (...)

[75] Ibidem, pp.181-204.
[76] Danion Vasile, ***Cartea nunţii (Cum să-mi întemeiez o familie)***, Ediţia a treia, Ed. Nepsis, Bucureşti, 2009, pp.30-156.

Dragostea oarbă se hrăneşte de obicei cu patima desfrâului. (...) Sufletul nu îşi dă seama de patima care îl roade. Crede că e pătruns de o dragoste fără margini. De o dragoste căreia i se abandonează fără discernământ. (...) Patima îi uneşte pe unii oameni cu o putere foarte mare. Dar în clipa în care patima dispare, ei descoperă că nu au aproape nimic de împărţit. [77]

*

Nu te grăbi. Persoanele care au trecut prin dezamăgiri sentimentale sunt ispitite să îşi refacă viaţa cât mai repede. Şi pot cădea din lac în puţ. Nu te grăbi. După ce te rupi de omul de lângă tine, prioritatea este să te reface, să te pui pe picioare. Abia după ce ai ajuns la un anumit echilibru lăuntric (...) De ce divorţează oamenii? Mai ales pentru că nu i-a unit dragostea binecuvântată de Dumnezeu. (...) În tradiţia creştină, dacă doi oameni se unesc în faţa lui Dumnezeu, trebuie să o facă având credinţa că vor rămâne pentru totdeauna împreună: şi la bune, şi la rele. (...) Soţul creştin nu impune, el respectă libertatea soţiei sale. El ştie că e mai bine să renunţe decât să îşi impună cu forţa punctul de vedere. (...) Consider că adevăratul bărbat e cel care ştie să îşi stăpânească mânia (...)

E important să iei un om cu care simţi că te completezi foarte bine. Dacă vă daţi seama de la început că între voi e armonie, armonie va fi şi după nuntă. (...)Dar dacă din start fiecare vrea să îşi impună punctul de vedere în faţa celuilalt, atunci nu are cum să vă fie bine. (...) Dragostea care caută supunerea celuilalt nu e dragoste. Şi şansele ca o astfel de relaţie să se transforme în dragoste sunt foarte mici. Sper că vei simţi că dragostea nu le caută pe ale sale, ci pe ale celuilalt. Că vei simţi cât de minunat este să trăieşti pentru celălalt. (...) Puterea dragostei îl poate face pe cineva închis în sine să devină cât se poate de sociabil. (...) Cine iubeşte cu adevărat nu are bucurie mai mare decât să o bucure pe persoana iubită. [78]

*

Sfinţii nu au biciuit niciodată păcatul pentru a se pune pe ei înşişi în situaţia de campioni ai credinţei, ci numai pentru a arăta că păcatul duce la moarte, că păcatul este pregustare a morţii. (...) Cele mai pătimaşe destrăbălări, cele mai crunte orgii sau cele mai rafinate desfătări trupeşti nu pot egala dulceaţa pe care o simte inima care Îl cunoaşte pe Dumnezeu. Acesta e marele secret, e marea taină pe care diavolul încearcă să o ascundă de oameni. Şi de cele mai multe ori reuşeşte. (...) tinerei generaţii i se propovăduieşte cu dezinvoltură desfrâul. (...) O observaţie: când afirmi că o anumită practică este condamnată din lipsă de experienţă, stârneşti curiozitatea faţă de această experienţă. *(...) Din moment ce familia tradiţională este celula de bază a societăţii, promovarea căsătoriilor între homosexuali este un atac la adresa societăţii. (...)*

Observăm că astăzi păcatului i se spune virtute şi virtuţii păcat. Despre această răsturnare Sfinţii Părinţi ne-au atras atenţia că este semn premergător sfârşitului lumii. Lumea va exista atâta vreme cât vor mai exista oameni care vor merge pe calea mântuirii. Când desfrâul se va generaliza, Hristos va veni a doua oară. (...) Lupta pe care diavolul o duce împotriva familiilor este foarte puternică şi de aceea este nevoie de multă rugăciune. (...) În viaţa de familie soţii trebuie să ţină seama unul de neputinţele celuilalt. [79]

*

Trebuie remarcat că noi nu suntem obişnuiţi cu realitatea duhovnicească, nevăzută, dar ea este cea mai pregnantă. (...) Cu învăţătura pervertită a savanţilor şi cu preoţii fabricaţi de satan, acesta, împreună cu slugile lui, a distrus credinţa în Dumnezeu a multora, fragmentând şi întunecând mintea, făcându-i pe oameni să creadă minciuni ordinare, că nu există suflet, că nu

[77] Ibidem, pp.173-192.
[78] Ibidem, pp.202-233.
[79] Ibidem, pp.248-285.

există Dumnezeu, că nu există diavol. (…)

Ura dintre oameni e o condiție necesară pentru instaurarea împărăției lui Antihrist. (…) Creştinilor drept măritori, oare noi ce vom face? Vom continua să dormim? Oare, vom trece şi noi în tabăra umaniştilor ecumenişti tăbăciți de confuziile relativității adevărului, în care nu mai cred, şi de compromisurile pe care le-au făcut cu sugestiile drăceşti? (…)

Adevărul cutremurător este aflat de toți şi ***gratiile cipurilor înfipte în pielea fiecăruia vor aduce o deznădejde fără margini****. Libertatea umană a apus. Atunci nu vei mai avea responsabilul drept de a alege liber între Dumnezeu şi satana fiindcă deja, prin viața ta neglijentă şi iresponsabilă, ai ales şi l-ai ajutat pe satan să ajungă la cîrma omenirii spre a te nimici pe tine, omule modern al zilelor noastre.* [80]

*

Fără a trimite la o entitate anume, întrucât nu o cunoaştem, afirmăm cu siguranța evidenței că dependența este un concept fundamental în cultura morții, cea care domină postmodernitatea, de inspirație satanică, extrem de complex, temeinic studiat, pus în operă de inițiați în ştiința ocultă a manipulării individului şi a maselor. (...) Dependența este lucrare satanică şi descalifică omul de potențialul lui harismatic, îl face să piardă demnitatea împărătească şi sfințenia, rudenia spirituală cu Creatorul său şi îl înrobeşte patimilor. Din colaborator al lui Dumnezeu la proniație, omul devine târâtură închinătoare la idoli: la diavol, la el însuşi şi la patimi. (...) Lupta trebuie dusă de victimă atât spiritual, cu propriile-i înclinații negative, slăbiciuni şi patimi, dar şi social-politic. Măcar să spună Nu! *Să-l vadă Dumnezeu pe om că nu se complace prostit, păcălit, orbit, robit, otrăvit, că luptă pe cât îi este cu putință, fie şi neachiziționând produsele nocive, renunțând la mijloacele de informare media, care toate au intenția ocultată a dezinformării şi manipulării, înlocuirea a tot ce este autentic cu falsul, a dreptei credințe cu idolatria şi magia, respectul între oameni cu populismul mitocănesc, cultura cu subcultura, simțul frumosului, al armoniei, al curățeniei, care hrănesc şi înalță sufletul omului spre mult dorita lumină a Raiului, cu degradarea morală şi estetică (...) Pentru creştini, nu putem pierde ocazia de a spune răspicat că unde este critică este mândrie şi cădere (critica adevărată trebuie făcută cu dragoste spre îndreptare – n.a.). Critica trebuie înlocuită constant cu rugăciunea scurtă, iute – fie şi numai chemarea* Doamne! *-, cu tăişul îndreptat spre bârna din ochiul meu, nu spre paiul din ochiul altuia. Altă armă decât chemarea Domnului nostru Iisus Hristos nu există pentru a birui dependența pătimaşă.* [81]

*

Dependența de Internet poate fi definită ca o utilizare necontrolată a Internetului, conducând la ,,extenuare, dizabilități funcționale şi tulburări psihiatrice." Cum pot să-şi dea seama părinții dacă copilul lor a devenit dependent de Internet? La fel ca în cazul altor probleme comportamentale, membrii familiei şi prietenii recunosc deseori că ceva nu este în regulă cu persoana dependentă. (...) Jocurile şi calculatorul sunt precum un drog de care devii dependent, îți intră în sânge, pompează şi trăiesc în tine, îți modifică semnificativ activitățile zilnice şi în ultimă instanță viața personală. Renunți la întâlnirile cu prietenii, renunți la mâncare şi somn, toate astea doar pentru a-ți îndestula plăcerea de a te afla într-o lume virtuală, neprețuită pentru tine, dar anostă şi fără semnificații la urma urmei. (...)

,,Studiul Rimm a indicat faptul că, din 917.410 imagini găsite la un moment dat pe Internet, 83,5% (766.037) conțineau aluzii sexuale mai mult sau mai puțin explicite. (...) Alte studii au arătat că 87% dintre americani şi 50% dintre europeni s-au conectat cel puțin o dată pe an la un site

---

[80] ***Marşul distrugătorului (descoperiri dumnezeieşti)***, Ed. Credința strămoşească, 2009, pp.59-134.

[81] Gabriela Moldoveanu, în Cuvânt înainte la vol. Asist. univ. dr. Andrei Drăgulinescu, ***Dependența în cultura şi civilizația morții***, Ed. Christiana, Bucureşti, 2008, pp.5-8.

pornografic. Oferta cyber-pornografiei a început să crească ameţitor. Astfel, în absenţa oricărei cenzuri exterioare, ispita de a accesa la un moment dat un site pornografic este foarte mare, mai ales pentru un adolescent. (...) În anul 1999, industria pornografică pe Internet a încasat 2 miliarde de dolari, iar în următorii cinci ani încasările s-au dublat. (...) În ultimul timp, Internetul a devenit salon al pedofililor şi al bolnavilor sexual. Pe web se pot găsi acum imagini pornografice cu copii de la 3 ani în sus." [82]

*

Cei mai competenţi oameni de ştiinţă acuză companiile de telefonie mobilă că pun în pericol sănătatea tinerilor prin ofertele care îi vizează. Firmele de telefonie mobilă îşi iau în mod cinic ca public ţintă copiii, deşi aceştia sunt cei mai sensibili la radiaţii, a declarat unul din cei mai de seamă oameni de ştiinţă. Sir William Stewart, care a condus una dintre cele mai vaste investigaţii din lume asupra siguranţei telefoanelor mobile, a afirmat că cei care-i încurajează pe copiii sub 16 ani să cumpere telefoane mobile sunt iresponsabili. (...) Femeile însărcinate care utilizează telefoane mobile sunt supuse unei probabilităţi mult mai mari de a da naştere unor copii cu probleme comportamentale, afirmă cercetătorii. (...)

Cherry (Dr. Neil), profesor asociat la Universitatea Lincoln din Christchurch, Noua Zeelandă, a afirmat că există mai mult de 50 de patente de dispozitive sau de metode de a face telefoanele mobile mai sigure şi care nu sunt folosite de producătorii de telefonie mobilă. „Estimarea mea este că acestea ar reduce expunerea utilizatorilor de 100 până la 1000 de ori", a afirmat el. (...) Cherry a afirmat că producătorii de telefonie mobilă îşi promovau produsele adolescenţilor şi copiilor, pentru a crea o bază de clienţi pe toată durata vieţii acestora. „Deşi ştiinţa arată că telefoanele mobile sunt mult mai periculoase decât tutunul, ei profită de faptul că radiaţia este invizibilă şi deci nu poate fi văzută sau mirosită precum fumul de tutun", a adăugat omul de ştiinţă. El a îndemnat Guvernul să-i oblige pe producători să plaseze avertismente de siguranţă pe telefoanele mobile. „Ar trebui să se ceară companiilor să accepte în mod public să facă telefoanele mobile mai sigure." De asemenea, Cherry i-a îndemnat pe părinţi să-şi convingă copiii să minimizeze folosirea telefoanelor mobile. [83]

*

Noile cercetări sugerează că telefoanele mobile şi noua tehnologie wireless *pot produce unei „întregi generaţii" de adolescenţi de astăzi senilitate încă din prima jumătate a vieţii. (...) Unul dintre episoadele TV ale emisiunii australiene* A Current Affair *l-a avut în prim plan pe unul dintre cei mai de seamă (şi unul dintre cei mai curajoşi) neurochirurgi australieni, dr. Charlie Teo. Acesta a recunoscut că această creştere alarmantă din ultimii ani a numărului cancerelor la creier ale copiilor poate fi pusă în legătură cu folosirea de către aceştia a telefoanelor mobile, precum şi cu expunerea acestora la alte surse de câmp electromagnetic. (...)*

Experţii spun că telefoanele fixe portabile (telefoanele cordless*) din apartamente prezintă un risc pentru sănătate de 100 de ori mai mare decât cel prezentat de utilizarea telefoanelor mobile. Aceste telefoane emit nivele ridicate de radiaţii – chiar şi în afara timpului în care sunt utilizate efectiv. Cercetătorii din Suedia avertizează că riscul de a dobândi o tumoare cerebrală este în cazul telefoanelor* cordless *încă şi mai mare decât în cazul telefoanelor mobile. (...)*

În jurul caselor noastre există nenumărate dispozitive ale căror câmpuri electrice – după cum avertizează oamenii de ştiinţă – produc depresii, avorturi spontane şi cancer. (...) Dispozitivele electronice dau naştere unor câmpuri electrice şi magnetice care scad rapid cu distanţa, însă aplicaţii precum uscătoarele de păr şi aparatele de ras electrice, folosite la mică distanţă de cap,

---

[82] Vol. Cit., pp.17-56.
[83] Ibidem, pp.98-103.

pot da nivele ridicate ale expunerii. Păturile electrice şi radiourile cu ceas din apropierea patului produc doze încă şi mai mari, deoarece oamenii sunt expuşi la ele pe durate de multe ore în timpul somnului. Câmpurile de radiofrecvență – o altă componentă a smogului electronic – sunt emise de cuptoarele cu microunde, transmițătoarele TV şi radio, stâlpii de telefonie mobilă şi de telefoanele mobile însele. (...)

1. Limitați folosirea telefonului mobil la apelurile cele mai importante şi limitați durata convorbirilor. (...) 2. Copiilor nu trebuie să li se permită folosirea telefonului mobil decât în cazuri de urgență. Deoarece craniul copiilor se află în creştere, radiația îl poate penetra mult mai adânc. 3. Nu țineți telefonul mobil în buzunar în apropierea vreunui organ vital (de exemplu inima) sau la centura pantalonilor. (...) 4. Nu folosiți telefoanele mobile în spații închise ai căror pereți conțin metal, precum autovehiculele şi lifturile. Acestea se comportă ca o cuşcă Faraday care captează radiația şi o reflectă înapoi către ocupanții acestora. 5. Nu efectuați un apel atunci când semnalul este slab, deoarece expunerea la radiații se măreşte în mod corespunzător, pentru că telefonul are nevoie de o putere mai mare pentru a realiza conexiunea. 6. Nu cumpărați un telefon mobil având o rată specifică de absorbție (SAR) mare. (...) 7. Folosiți un dispozitiv de protecție validat ştiințific împotriva radiațiilor electro-magnetice. (...)

Dr. Lita Lee afirmă că toate cuptoarele cu microunde emit radiații electromagnetice, vatămă alimentele şi trasformă substanțele din alimentele gătite în ele în produse toxice şi cancerigene. În cartea sa The Body Electric, Robert O. Becker descrie cercetările făcute de ruşi asupra efectelor asupra sănătății ale radiațiilor din domeniul microundelor, efecte descrise de aceştia sub numele de „boala microundelor". La pagina 314, Becker afirmă: „Primele semne ale acestei boli sunt: o presiune redusă a sângelui şi un puls slab. Manifestările ulterioare cele mai des întâlnite sunt: excitarea cronică a sistemului nervos simpatic, dureri de cap, amețeală, dureri ale ochilor, insomnii, iritabilitate, anxietate, dureri de stomac, incapacitatea de concentrare, căderea părului, precum şi o incidență crescută a apendicitelor, cataractelor, problemelor aparatului reproducător şi cancerelor." [84]

*

„Mişcarea New Age este o mişcare atât religioasă, cât şi socială. De fapt, cultura vestică trece printr-o translație fenomenologică, spirituală, ideologică şi sociologică. Este o concepție religioasă asupra lumii care este străină de creştinism şi ostilă acestuia. Este o sinteză (...), în diverse grade, a religiilor Orientului Îndepărtat, în special a hinduismului, budismului, taoismului, cu ocultismul vestic, adaptată şi influențată de cultura materialistă vestică. Apare deseori şi în forme secularizate. (...) Mişcarea New Age şi-a dobândit o influență semnificativă, afectând aproape toate domeniile culturii: sociologie, psihologie, medicină, guvernământ, ecologie, ştiință, arte, educație, comunitatea afacerilor, divertisment, sport şi chiar biserica. (...)

Țelul major al mişcării New Age este de a aduce pacea în lume la intrarea acesteia în Era Vărsătorului. Acest fapt va fi îndeplinit în primul rând sub conducerea „Hristosului" (cunoscut şi sub numele de „Lord Maitreyia"), care este presupus a veni să ne învețe a trăi în pace unii cu alții. Alte țeluri declarate ale mişcării sunt stabilirea unei Autorități Mondiale a Alimentației, a unei Autorități Mondiale a Apelor, a unei Ordini Economice Mondiale, şi în general a unei complet noi Ordini Mondiale. Trebuie menționat că una dintre cerințele pe care trebuie să le îndeplinească o persoană pentru a fi admisă în New Age este să fie supusă aşa-numitei „inițieri uciferice", un fel de garanție a loialității față de Hristosul Noii Ere şi față de Noua Ordine Mondială." [85]

*

[84] Ibidem, pp.104-124.
[85] Ibidem, pp.126-128.

New Age cuprinde o mare varietate de noţiuni şi termeni: astrologie, bioenergie, energie Chi, chakre, nirvana, reîncarnare, ,,puterile vindecătoare" ale cristalelor şi piramidelor, gândirea pozitivă, spiritualitatea indienilor americani, Prajna, experienţe extrasenzoriale, imagistică ghidată, potenţial uman, globalizare/noua ordine mondială (adică: o singură limbă, un singur guvern, o monedă unică mondială, o singură religie - sincretică) etc.

Printre practicile New Age se numără: yoga, I Ching, Reflexologia, vindecarea amintirilor, magia albă, magia neagră, psihologia transpersonală, Tai Chi, şamanismul, hipnoterapia, acupunctura, artele marţiale, Zen-ul, relaxarea, EST (Erhard Seminar Training), Metoda Silva (anterior numită Silva Mind Control), vizualizarea etc. (…)

Multitudinea metodelor de încurajare privind propriile forţe au ca scop îndepărtarea discipolului de Dumnezeu. Odată exclus Dumnezeu, în om intră diavolul. Din acest moment discipolul demonizat devine un membru al Mişcării New Age. [86]

*

,,Sigmund Freud (1856-1939) şi Carl Jung (1875-1961) au erodat încrederea oamenilor în creştinism şi au construit sisteme aflate în directă opoziţie cu principiile creştine. Ocultismul, ateismul şi antagonismul faţă de creştinism erau deghizate în spatele limbajului psihologic care suna ştiinţific. Sigmund Freud reducea credinţele religioase la nişte iluzii şi numea religia nevroza obsesivă a umanităţii. *Jung (...) vedea toate religiile ca nişte mitologii colective." (...) Freud a crescut într-o familie de evrei. Profesorul de psihiatrie Thomas Szasz observa: ,,Unul dintre cele mai puternice motivaţii din viaţa lui Freud a fost dorinţa de a lovi în religia creştină." (...)*

,,Hipnotismul este potenţial periculos în cel mai bun caz, şi demonic în cel mai rău. În cel mai rău caz, hipnotismul îl face pe individ deschis experienţelor psihice şi posedării demonice. (...) Hipnoza reprezintă o stare alterată de conştiinţă, şi nu este nici o diferenţă faţă de starea de conştiinţă produsă de şamani. (...) Din momentul în care cineva deschide uşa ocultismului, chiar şi în holurile ştiinţei şi medicinei, devine vulnerabil pentru puterile întunericului."

,,Hipnoza nu este nicidecum ceva nou. Este folosită de mii de ani de către vraci vrăjitori, medium-uri, şamani, hinduşi, budişti şi yoghini. Însă popularitatea în creştere a hipnozei ca metodă de vindecare în lumea secularizată de azi [o face să fie] recomandată şi folosită de medici, dentişti, psihiatri şi psihologi. (...) Hipnoza nu este demnă de încredere nici măcar pentru amintirile recente. Ceea ce pacientul ,,îşi aminteşte" sub hipnoză a fost deseori creat sau reconstruit în decursul stării de crescută sugestibilitate. (...) Astfel, hipnoza este mai probabil să contamineze memoria decât să ajute o persoană să-şi amintească ceea ce s-a întâmplat în realitate în trecut. [87]

*

Există cu adevărat oameni care practică vrăjitoria, care fac vrăji şi îndeplinesc ritualuri păgâne şi obţin rezultate. J.K. Rowling (autoarea cărţilor cu Harry Potter – n.a.) scrie despre acestea ca şi cum puterile acestor oameni ar putea fi canalizate înspre bine, şi în aceasta constă marele pericol al cărţilor ei. (...) Toată activitatea vrăjitorească a lui Harry din cărţile lui Rowling are un corespondent în viaţa reală. Să începem prin a ne uita la programul şcolii Hogwarts. Este un program de 7 ani care seamănă foarte bine cu învăţătura oferită de Ordo Anno Mundi (OAM), o grupare ocultă din Londra care venerează şerpii. (...) Alte activităţi oculte menţionate de Rowling sunt: astrologia, vrăjile, necromanţia, licori magice, duhuri familiare (spiritism în care sunt invocate rude), talismane, piromanţie, numerologie, chiromanţie şi altele asemenea. Rowling nu creează noi tipuri de vrăjitorie «imaginară», ci ne prezintă practici apărute în vechime şi care continuă să fie folosite în ocultismul contemporan. Ea însăşi recunoaşte că a cercetat şi a studiat

[86] Ibidem, pp.128-129.
[87] Ibidem, pp.130-140.

practicile oculte ca să-şi facă povestea credibilă (...)

Cea mai înfiorătoare practică ocultă descrisă se află în volumul IV, când Harry este răpit printr-o vrajă şi dus într-un cimitir, unde este descris un ritual satanic în cele mai groaznice amănunte. Cu toate că această descriere nu urmăreşte poate cu exactitate ritualurile cunoscute, elementele clasice sunt prezente: sacrificiul uman, automutilarea şi alte elemente specifice satanismului, inclusiv un «atomey» (un pumnal ascuţit, cu două tăişuri, folosit la sacrificiu)." (...) Atragerea tineretului la practicarea magiei. *Aici se află pericolul. Cărţile sale reflectă atât de bine activitatea ocultă contemporană, încât ele devin un mijloc firesc de introducere a tinerilor în adevărata magie. (...)*

Şcolile din America, Anglia, Australia şi Noua Zeelandă au preluat cărţile cu Harry Potter ca material didactic şi le propun copiilor spre citire şi comentare. Aceasta este o problemă serioasă, deoarece nu numai că se prezintă vrăjitoria ca fiind inofensivă şi atrăgătoare, dar se afirmă cu tărie că ar fi şi benefică. (...) În realitate, magia este de un singur tip şi lucrează numai cu forţele demonice. (...) Este cunoscut deja sindromul Harry Potter: puternice dureri de cap suferite de copii în urma citirii cărţii. [88]

*

„Cum poate să constituie muzica o ameninţare?" se poate întreba cineva. „La urma urmelor, muzica nu înseamnă decât sunete." Adevărat, însă sunetele ne pot influenţa profund. (...) De secole, politicienii şi conducătorii de stat au folosit puterea muzicii pentru a influenţa inimile oamenilor. (...) În vremurile noastre moderne, muzica joacă un rol din ce în ce mai insistent în viaţa de zi cu zi. (...),,În mod evident, muzica modernă care promovează drogurile, sexul şi crimele are un mare efect în sporirea acestora." (...) Locul ei e în cultura morţii, iar rolul ei e să urce cotele criminalităţii, ucigând şi trupurile şi sufletele pe care mai întâi le înrobeşte. Nimic spontan aici, totul programat şi dirijat. Sclavia nu s-a eradicat, s-a spiritualizat numai, şi e în plin proces de mondializare. [89]

*

Societatea modernă este o societate fără de Dumnezeu (...) Când omul se înstrăinează de Dumnezeu, izvorul vieţii, viaţa pe pământ devine fără sens, sau are drept singur sens satisfacerea propriilor plăceri. Dar fiindcă sufletul, prin firea sa, are trebuinţă de Dumnezeu, singurătatea ajunge de neîndurat pentru suflet şi pricinuieşte nemulţumire, descurajare şi disperare. Depresia (cuvânt modern pentru deznădejde) este un fel de plictiseală având pricina în om, împreunată cu insuflarea pământească de a trăi după chipul lumii căzute. Insuflarea pământească îl face pe omul modern – fie că e adeptul idealismului comunist-utopic, fie al idealismului „noii ordini" – să încerce a construi raiul în lumea aceasta. (Părintele Gherman din Alaska)

„Deprimarea este o cruce duhovnicească (...) Ea se dă spre a-l ajuta pe păcătosul ce nu ştie să se pocăiască, adică cel ce după pocăinţă cade din nou în păcatele de mai înainte (...) Fie înveţi să te pocăieşti şi să aduci prinos roadele pocăinţei; fie porţi această cruce duhovnicească, adică deprimarea ta, cu smerenie, blândeţe, răbdare şi mare recunoştinţă către Domnul" (Noua Muceniţă din Gatcina, tămăduitoarea depresiei)

Învăţătura ortodoxă despre una dintre cele mai mari patimi, marele păcat al deznădejdii, spune că Dumnezeu îngăduie ca ea să-i atace pe creştini spre a le întări puterile duhovniceşti şi sufleteşti. (...) Deznădejdea loveşte în perioada iniţierii, când începătorul în viaţa duhovnicească îşi pierde cumpătul din lipsa răbdării pe care nu şi-a agonisit-o încă. Ea mai loveşte şi la sfârşit, când ascetul încercat şi aproape biruitor urmează a-şi primi cununa biruinţei. (Părintele Gherman din

[88] Ibidem, pp.143-152.
[89] Ibidem, pp.165-167.

Alaska)

Cel ce deznădăjduieşte săvârşeşte acelaşi rău faţă de sine ca şi cel ce se sinucide, căci deznădejdea ucide râvna şi vioiciunea sufletului, aruncându-l întru întristare de moarte şi lâncezeală. Acest şiretlic al celui viclean robeşte doar pe cel neştiutor, ce nu pricepe bine firea lui Hristos şi nesfârşita lui bunătate. (Monahul Ioan Vranos)

Până ce nu vom fi ajuns la adevărata cunoştinţă, adică la descoperirea tainelor, ***prin ispite ne apropiem de smerenie****. Înaintea celuia ce fără de necazuri petrece întru virtutea lui, uşa trufiei s-a deschis. (Sf. Isaac Sirul)* [90]

*

Ştii oare că Hristos te pomeneşte îndeosebi atunci când te cercetează întru necazuri? Pacea în Domnul se dobândeşte numai atunci când te dăruieşti cu totul slujirii aproapelui tău. Pacea sufletească se pierde când judeci pe fratele tău şi când nu eşti mulţumit de viaţa ta (de unde şi deprimarea) (Sf. Alexie de la Sihăstria/Sf.Zosima)

Deznădejdea se naşte din laşitate, trândăvie şi vorbe deşarte. (...)

Veselia nu este păcat. Ea alungă oboseala; iar de la oboseală vine deznădejdea, lucrul cel mai rău dintre toate. Ea aduce cu sine tot răul. (Sf. Serafim de Sarov)

Prin purtarea necazurilor omul învaţă răbdarea şi nădejdea; şi cu cât mai mare îi este suferinţa, cu-atât mai mare îi va fi mângâierea în Hristos, iar cel mai bun va fi în stare să mângâie pe alţii în necazuri. (Păr. Serafim Rose)

Este cu neputinţă a ajunge la pacea minţii fără a răbda multe necazuri şi întristare vreme de mulţi ani. Nu ne plac necazurile, deşi ne sunt de folos, ci suntem cumplit atraşi către înlesnirile şi plăcerile care ne nimicesc duhovniceşte şi trupeşte. (Părintele Ilian Mărturisitorul de la Muntele Athos) [91]

*

Îngerul căzut a văzut că ispitele cumplite, dobitoceşti şi vădite stârnesc oamenilor o înflăcărată osârdie şi curajul de a le îndura. A văzut aceasta şi şi-a schimbat uneltirile. A schimbat ispitele cele dobitoceşti cu unele slabe, dar subţiri, ce lucrează cu mare putere. Ele nu stârnesc osârdie în inima noastră, nu o fac să lupte, ci o ţin într-un fel de nehotărâre şi umplu cugetul de îndoială. (Sf. Ignatie Briancianinov)

Amintiţi-vă că după întristare vine bucurie. Iar când sunteţi fericiţi, nu vă lăsaţi duşi de val, căci negreşit întristarea va veni din nou. Aşa cum după soare vin norii cu ploaie, la fel este şi echilibrul nostru duhovnicesc, iar un om echilibrat începe să vadă în toate Pronia lui Dumnezeu. (Arhiepiscopul Averchie de Jordanville)

Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, căci necazurile sunt cuptorul de foc în care aurul se lămureşte. Suferinţa e ciocanul din mâna sculptorului ce face ca statuia să fie şi mai minunată. Suferinţele sunt cărările spinoase şi înfricoşătoare ce duc către culmi însorite şi privelişti de Rai. Bucuraţi-vă şi vă veseliţi! Iisus Hristos Însuşi a sfinţit calea suferinţei cu picioarele Lui! (Arhim. Serafim Aleksiev) [92]

*

Durerea inimii *este* condiţia *creşterii duhovniceşti şi arătării puterii lui Dumnezeu. Tămăduirile etc. se întâmplă celor aflaţi în deznădejde, inimi îndurerate, dar încă încrezându-se şi nădăjduind în ajutorul lui Dumnezeu. Aceasta este când lucrează Dumnezeu. (Păr. Serfim Rose)*

Buna dispoziţie este o îndatorire creştinească. Creştinul nu trebuie să se descurajeze

---

[90] ***Cum să biruim deprimarea***, Ediţia a doua, Ed. Sophia, Bucureşti, 2008, pp.5-32.

[91] Ibidem, pp.38-51.

[92] Ibidem, pp.57-86.

niciodată și nici să se îndoiască de faptul că din tot ceea ce pare rău va ieși un bine. Un creștin ce se vaită, se plânge și se teme înșală așteptările Domnului său. Cuvântul lui Hristos din inimă se dezvăluie în nenumărate feluri în viață. El ne asigură mângâiere în necaz, întărire în slăbiciune. El face chipurile să strălucească. Îi face pe oameni patrioți și pe femei răbdătoare și bune. Binecuvântează case; îmbogățește și împodobește vieți. (Țarina Alexandra, Noua Muceniță)

Că mai plăcut este la Dumnezeu un păcătos ce se căiește decât dreptul mândru și fără căință, care caută să se îndreptățească prin dreptatea sa. (Starețul Macarie de la Optina)

Deprimarea este o invitație adresată diavolului. Dacă îți plângi de milă cu egoism, vei ajunge în iad. Fără luptă viața devine o povară. Sfântul Lavrentie al Cernigovului a spus că sfârșitul lumii va veni când mulțimea sfinților va înlocui mulțimea îngerilor căzuți. Dacă nu mai sunt sfinți, lumea se va târî mai departe într-o jalnică, meschină și vrednică de milă existență. Suntem chemați să devenim sfinți, și nimic mai puțin! (Părintele Adrian de la Noul Diveevo) [93]

*

Va veni o deprimare universală. Rugați-vă copii! Nu mult timp a mai rămas! Viața noastră atârnă de un fir de păr. Fericiți cei ce nu vor fi căsătoriți… Au fost mucenici și acum iarăși vor fi. Cei din urmă vor fi mai mari ca cei dintâi. Ei poartă o uriașă povară de necazuri. (…) Domnul nu-i va părăsi pe ai Săi, numai să nu uităm că umblăm sub stăpânirea Domnului. (Sf. Kukșa din Odessa)

Biciuiește pe vrăjmași cu numele lui Iisus; că nu este în cer sau pe pământ armă mai tare împotriva lor. (Sf. Ioan Scărarul)

Deci crede că tot ce ți se întâmplă este spre binele tău, ca să ai îndrăznire înaintea lui Dumnezeu. (Sfinții Varsanufie și Ioan din sec.VI)

Pentru cel ce iubește pe Dumnezeu păcatul nu e decât o săgeată de la vrăjmaș în timpul bătăliei. Adevăratul creștin e un războinic ce-și croiește drum prin regimentele vrăjmașului nevăzut către patria cerească. (Păr. Gherman din Alaska) [94]

*

Mai cumplit decât a greși este a deznădăjdui (Sf. Ioan Carpatiul)

Și când vine asupra noastră orice fel de necaz de la demoni și oameni, sau o supărare, sau boală, sau nenorocire, atunci cu deosebire să ne rugăm cu stăruință lui Dumnezeu. Să strigăm cu lacrimi, fără teamă și fără a ne face griji cum anume vom fi izbăviți din acea nevoie, că nu e nici un necaz care să vină asupra noastră fără purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Pentru aceea, să iubim calea cea strâmtă și anevoioasă a vieții întru necazuri, căci acea cale strâmtă și necăjită duce la Împărăția Cerurilor. Deci să nu fugim de primejdii, nenorociri, nevoi și necazuri, ci cu bărbăție să îndurăm orice necaz, greutate sau neplăcere până ce vom primi ajutorul dumnezeiesc. (Sf. Paisie Velicikovski)

Unii dintre cei mai buni creștini cunoscuți vreodată au fost și cei mai mari pătimitori, și cu toate acestea nimic nu a putut să le strice odihna. (Țarina Alexandra, Noua Muceniță)

***Omul căruia i se trimit necontenit necazuri este în chip deosebit în grija lui Dumnezeu**. (Sf Isaac Sirul)*

De ce învață oamenii prin durere și suferință, și nu prin plăcere și fericire? Foarte simplu, fiindcă plăcerea și fericirea obișnuiesc pe om cu mulțumirea cu lucrurile date în această lume, pe când durerea și suferința împing pe om să caute o mai adâncă fericire dincolo de mărginirile lumii acesteia... În durere și suferință Hristos vorbește cu noi, și pentru aceea bun este Dumnezeu că ni le dă; da, chiar și răul – căci în toate acestea întrezărim câte ceva din ceea ce ar trebui să fie dincolo,

[93] Ibidem, pp.90-103.
[94] Ibidem, pp.109-124.

dacă există cu adevărat ceea ce inimile noastre râvnesc aşa de mult. (Sf. Serafim Rose) [95]

*

Această grupare a tuturor membrilor familiei în jurul televizorului lasă impresia unei tihne şi iubiri reciproce, dar în realitate este o scufundare în păcatele sufleteşti şi trupeşti. Mai mult, televizorul nu uneşte în comuniune membrii familiei, ci îi înstrăinează unul de altul. (...) Când eşti dependent de cineva sau de ceva, devii robul aceluia şi el devine stăpânul tău. (...) Pentru că televiziunea, aşa cum a fost şi cum este folosită de om, distruge nu trupuri, nu materie, ci suflete. Nu există astăzi un mijloc mai eficace de a inocula răul în lume, ca televizorul. (...) Patronii şi directorii canalelor TV sunt (şi au fost dintotdeauna, cu foarte puţine excepţii) nişte indivizi fără conştiinţă şi scrupule, care sunt interesaţi doar de bani şi de putere. (...) se creează prin intermediul televiziunii sclavi psihici, inconştienţi şi sugestionaţi (...)

Canalele TV sunt inundate de violenţă şi erotism, de vulgaritate şi prost gust, de subcultură şi cretinism. (...) Libertatea şi îndemânarea în exprimare dau reporterului posibilitatea să regizeze informaţia, în funcţie de ceea ce doreşte sau i se impune să inducă în opinia publică. Acest proces de alterare a informaţiei se numeşte manipulare. Ştirile sunt alese cu grijă (...) televiziunea trezeşte în sufletul privitorului patimile (...)

Specialiştii în psihiatrie şi psihologie infantilă afirmă că principalele boli ale copilului secolului XXI sunt cauzate de televiziune, de computere şi de internet. (...) cinescopul televizorului produce o iradiere, care conduce la dereglări neuro-somatice în organism. (...) „În felul acesta vor unii să tâmpească lumea cu televizorul. Adică ceea ce aud oamenii la televizor, să le creadă, să le spună şi să le facă." Prin toate acestea se dovedeşte că televiziunea are influenţă modelatoare, voluntar sau involuntar, asupra comportamentului telespectatorului (...)

În unele emisiuni de umor joacă actori care îşi permit cu neobrăzare să-şi bată joc de veşmintele preoţeşti şi de slujitorii Sfintei Biserici. (...) Mai rău, religia creştin-ortodoxă este prezentată ca o legendă, ca un fapt divers (inclusiv în programele de ştiri). De aceea, în zilele sfintelor sărbători ortodoxe sunt transmise obiceiuri păgâneşti şi vrăjitoreşti, iar limbajul sacru este banalizat şi luat în derâdere. (...)

Uneori înţelegem prea bine că televiziunea îşi propune uniformizarea tuturor valorilor umane şi coruperea minţii omului şi dispreţuim această oribilă maşinărie. Însă, în ciuda acestui fapt, continuăm să schimbăm canalele (...) Dar problemele pe care televiziunea le creează Bisericii Ortodoxe Române sunt mult mai multe: 1. Prezentarea tendenţioasă a unor aspecte din viaţa şi activitatea Bisericii Ortodoxe Române; 2. Subminarea credibilităţii... [96]

*

După cum afirmă un sociolog, din cauza televiziunii apare un nou tip antropologic, cu un nivel intelectual şi moral scăzut. (...) Vizionarea îndelungată, cu sau fără preferinţe, creează în timp o dependenţă asemănătoare cu dependenţa de droguri, ţigări, jocuri de noroc etc., care nu este mai puţin periculoasă. Se vorbeşte de multă vreme despre aşa-zişii maniaci TV sau tele-dependenţi, care au ajuns să îşi neglijeze îndatoririle familiale şi sociale din pricină că nu se pot clinti din faţa televizorului. (...) Simptomele acestei psihoze sunt în mare măsură identice cu cele ale stării de hipnoză: relaxare psihică şi musculară, lipsa de interes pentru ce se petrece în jur, afecţiunea faţă de televizor (hipnotizator), incapacitatea de a se detaşa de el, lipsa nevoii de a reflecta critic, de a acţiona, plăcerea de a sta vreme îndelungată fără a întreprinde ceva. (...)

S-a dovedit mai uşoară desprinderea copilului de televizor decât de monitorul computerului. Şi cel mai bun film are un sfârşit, dar jocul pe calculator poate continua fără întrerupere (...) Un

[95] Ibidem, pp.124-146.

[96] Florin T. Roman, ***Idolii vremurilor noastre***, Ed. Evanghelismos, Bucureşti, 2010, pp.14-66.

cunoscut savant rus compara jocurile pe calculator cu narcoticele. Un suflet împătimit este o jucărie în mâna diavolilor. (...) Dar oare ce se petrece cu sufletul unui copil, când este cuprins de patima jocului, dacă nici un om matur, cu experienţă de viaţă, nu se poate împotrivi acestei ispite? (...) Să nu se înţeleagă greşit: nu suntem împotriva jocurilor în general, ci împotriva anumitor feluri de jocuri, care subminează sănătatea copilului şi îi influenţează în mod negativ intelectul, psihicul, voinţa şi credinţa. (...) Noua „distracţie", realitatea virtuală, ameninţă o însemnată parte a creştinătăţii ortodoxe cu distrugerea duhovnicească ...[97]

*

Tinerii care folosesc mult computerul au tendinţa să se izoleze, apetitul firesc pentru comunicare şi cunoaştere fiindu-le inhibate de lumea virtuală. (...) Această alienare este îngrijorătoare, pentru că mulţi tineri îţi petrec timpul liber pe chat şi conversează ore întregi cu parteneri ocazionali, pe care îi vor uita imediat ce vor închide calculatorul. (...) Nici o comunicare pe internet, chat, nu ne poate împlini nevoia sufletească de a ne afla lângă alt om, de a-l atinge, de a-i vorbi, de a-i simţi prezenţa şi sentimentele sale. Nu există viaţă reală în afara acestor relaţii directe dintre oameni. Poţi informatiza orice, dar nu sufletul omenesc. (...)

Nu trebuie să cauţi în mod special pagini pornografice pe web, ceea ce presupune deja un comportament psihopat, dar este posibil ca, navigând zilnic pe internet, chiar în căutarea celor mai serioase subiecte, să întâlneşti un link *sau* site *pornografic. (...) Astfel, în absenţa oricărei cenzuri exterioare, ispita de a accesa la un moment dat un site pornografic este foarte mare, mai ales pentru un adolescent. (...)*

În Statele Unite, în Atlanta, în luna mai a anului 2000, a avut loc prima conferinţă medicală internaţională cu tema: „Dependenţa sexuală generată de pornografia pe net". Cifrele prezentate au fost impresionante: în jur de 90% dintre vizitatorii site-urilor pornografice au stat conectaţi în medie câte 4 ore pe săptămână la aceste spurcăciuni! (...)

Pornografia trebuie descrisă şi condamnată ca rea din toate perspectivele: religioasă, socială şi umană. Pornografia nu reprezintă o expresie a libertăţii de exprimare sau a drepturilor omului, ci o uriaşă afacere în mâna uni grup de oameni diabolici. Pornografia însăşi este o formă de încălcare a demnităţii umane, prin „reducerea femeii la un obiect dezumanizat al obsesiilor altora" (J. Breck). [98]

*

Religia creştină admite jocurile sportive, relaxante, dar numai în limitele moralităţii (...) Creştinismul recomandă însă, înainte de toate, munca (fizică şi intelectuală), pe care o consideră sportul clasic: „Ieşi-va omul la lucrul său şi la lucrarea sa până seara!" *strigă Proorocul David (...) Munca ne învaţă aşadar să fim disciplinaţi, ordonaţi, punctuali, serioşi. (...) sportul înseamnă astăzi o uriaşă afacere (...) o inepuizabilă şi bogată sursă pentru presa de scandal. (...) Lumea sportului a devenit astăzi un teren fertil pentru afaceri necurate, spălări de bani, deturnări de fonduri, corupţie la toate nivelurile. (...) Şi nebunia nu se termină la ieşirea de pe stadion: suporterul fanatic e în stare să discute ore şi zile în şir, oriunde s-ar afla, despre tot ceea ce ţine de sportul său preferat. (...)*

Suntem înconjuraţi de sexualitate din toate părţile (...) în anumite cartiere şi la marginea oraşului, în parcările auto, te aşteaptă profesionistele amorului, prostituatele. (...) Mamele nu se mai ruşinează să apară în costume de baie nici măcar în faţa propriilor copii, darămite în faţa vecinilor, colegilor, prietenilor etc. (...) Sărutul, ca expresie a iubirii dintre două persoane de gen diferit, este totuşi un gest frumos, cu condiţia să fie practicat în limitele moralei creştine: între soţi

---

[97] Ibidem, pp.69-80.
[98] Ibidem, pp.87-95.

sau între logodnici şi niciodată în prezenţa vreunei alte persoane. (...) Arta este şi ea afectată de această nebunie socială. Sculpturile, picturile, elementele arhitectonice înfăţişează din cele mai vechi timpuri bărbaţi şi femei mai mult sau mai puţin dezbrăcate, scene erotice, organe genitale. (...) Literatura a făcut din erotism în decursul veacurilor unul dintre cele mai importante domenii ale sale. (...) Or, Iisus Hristos şi creştinismul nu pun prea mare preţ pe frumuseţea fizică a femeii, ci pe frumuseţea ei morală. [99]

*

Psihanalistul Reich, discipol al lui Freud, a inventat la începutul secolului trecut expresia „revoluţie sexuală". De aici au apărut ulterior expresii ca şi „cultură sexuală", „educaţie sexuală" sau „falsă pudoare". Noi trăim astăzi din plin semnificaţia acestor expresii. Nu mai există ruşine nici între copii şi părinţi, în multe ţări homosexualitatea a fost legalizată, în timp ce ţările care refuză încă legalizarea ei sunt considerate înapoiate şi minoritatea homosexualilor din aceste ţări e considerată ca fiind nedreptăţită, prigonită sub motiv că nu sunt respectate drepturile omului. În unele ţări precum Olanda, Canada şi Anglia se oficiază chiar căsătorii între homosexuali, iar statul plăteşte prostituatele ca măsură de asistenţă socială pentru persoanele handicapate. (...)

Concubinajul este un stil de viaţă de mult consacrat şi care capătă dimensiuni sociale tot mai ample pe zi ce trece, deoarece asigură satisfacerea poftei trupeşti fără asumarea unor obligaţii sociale, familiale sau juridice. Divorţul este uşor de obţinut aproape oriunde în lume (...) În familiile „moderne" sunt la modă amanţii: fiecare din soţi are cel puţin câte unul, cu ştirea sau eventual cu acordul celuilalt, şi nimeni nu se supără. Se mai practică schimburile între familii (...) Pretutindeni pe mapamond prostituţia, proxenetismul şi sex-shop-urile realizează venituri de proporţii pe care nici nu ni le putem imagina. A mai apărut nu demult în domeniu o nouă „meserie": cea de gigolo şi un nou concept: cel de swinging (sex în grup). Sodoma şi Gomora la scară planetară!

Femeile apelează adesea la operaţii estetice (de mărire a sânilor etc.), iar bărbaţii caută şi ei, prin metode similare, să-şi mărească oraganul sexual extern. Reprezentanţi ai ambelor sexe recurg din diverse motive la schimbarea sexului. Prezervativele se găsesc mai uşor decât chibriturile, pastilele anticoncepţionale sunt înghiţite mai frecvent decât bomboanele şi drajeurile, avortul (de mult legalizat) a devenit un sport internaţional din care mulţi medici câştigă sume frumuşele, cabinetele de „planing familial" sunt angajate într-o concurenţă acerbă precum hotelurile dintr-o staţiune balneară renumită, au mare căutare pe piaţă substanţele şi medicamentele afrodisiace, cu rol de sporire a potenţei sexuale, iar noţiuni precum ruşinea ori virginitatea provoacă râsul sau în cel mai bun caz sunt considerate curiozităţi (concepte învechite şi care barează „dezvoltarea" – n.a.).

Mulţi dintre tinerii noştri nu au deschis Biblia nici măcar din curiozitate, în schimb sunt la curent cu aspectele abordate în Kama-Sutra (o carte asiatică frivolă cu pronunţat caracter concupiscent, ce tratează diverse tehnici mistico-erotice) (...)

Dintre sectele contemporane amintim secta aşa-zisă „biblică", autointitulată „Copiii lui Dumnezeu", în care nu numai că se practică orgiile sexuale, dar până şi părinţii şi copiii lor umblă goi unii în faţa altora, fără nici o ruşine. (...) Nici ţara noastră nu este scutită de asemenea secte periculoase: este cazul binecunoscutei M.I.S.A. – Mişcarea de Integrare în Absolut, cu sediul în Bucureşti, al cărei lider este la fel de notoriul Gregorian Bivolaru. Şi se pare că secta asta avea la începutul lui 2004 cca 30.000 de adepţi! [100]

*

[99] Ibidem, pp.100-126.
[100] Ibidem, pp.120-131.

Femeile din ziua de azi, împinse din spate de valul aşa-zisei mişcări feministe, de emancipare a femeii, se revoltă împotriva bărbaţilor şi nu mai acceptă poziţia lor secundară în sânul familiei. Din orgoliu de gene ele au inventat expresii şi zicători, precum aceea potrivit căreia „dacă bărbatul e capul, femeia e gâtul, care mişcă capul încotro vrea el". Este vorba de fapt despre „ofensa adusă de feminism. Transformarea omului în păpădie." (Constantin Noica). Vai însă de familia aceea în care nu se respectă ierarhia stabilită pentru veşnicie de Dumnezeu, căci acolo nu domneşte Duhul Lui, ci stăpâneşte cel rău. Dumnezeu aşa ne-a creat şi aşa rămânem în veci. Femeile care îşi domină soţii strică rânduiala firii şi se împotrivesc astfel Domnului, iar El nu le va lăsa nepedepsite. La fel şi bărbaţii care se lasă conduşi de soţiile lor (care se află „sub papuc"). (...) Bărbaţii de astăzi, căsătoriţi sau celibatari, zăpăciţi fiind de frumuseţea fizică a femeii şi de pornirile erotice cauzate prin această „revoluţie sexuală", se lasă subjugaţi de dorinţele soţiilor sau iubitelor lor (emancipate social şi sexual), răsturnând în acest fel rânduiala întocmită de Dumnezeu la creaţie. Iar femeile, depărtându-se şi ele de învăţăturile Bisericii, profită din plin de slăbiciunile masculine. (...)

Dar menirea familiei nu este numai o viaţă tihnită a cuplului prin conlucrarea în vederea mântuirii, ci este şi naşterea de copii (...) Într-o familie cu mulţi copii străluceşte puternic slava lui Dumnezeu. (...) Aşadar, naşterea de copii este cea mai mare datorie a celor doi soţi care se unesc prin căsătorie. Naşterea de copii formează cea mai mare bucurie şi adevărata temelie a familiei (...) Naşterea de copii ajută mult la mântuirea părinţilor. Sfântul Pavel spune că femeia "se va mântui prin naştere de fii" *(I Timotei 2, 15), iar împăratul David zice:* "Precum sunt săgeţile în mâna celui viteaz, aşa sunt copiii părinţilor tineri. Fericit este omul care-şi va umple casa de copii" *(...)*

Soţii care nu vor să nască copii, care îi avortează sau practică păcatul pazei, sunt certaţi de Dumnezeu cu boli de tot felul, cu necazuri în viaţă, cu grea mustrare de conştiinţă, iar dincolo cu osânda veşnică (...) Cei ce practică paza nu se pot împărtăşi mai mult timp cu Sfintele Taine şi uneori se îmbolnăvesc de nervi, ca o pedeapsă a dreptului Judecător (Părintele Cleopa Ilie) [101]

*

Când soţii ajung să se urască, aceasta dovedeşte că de fapt nu s-au iubit nicodată cu adevărat, iar ceea ce i-a legat o vreme nu a fost decât pofta trupească, banii sau alt interes viclean. (...) Desfacerea cuplului nu este numai un act de separare formală. Este „spargerea" unei existenţe comune. Un act de traumatizare sufletească, care sfâşie moral şi social fiecare dintre cele două personae ale cuplului. (...)

Motivele ori cauzele canonice ale divorţului sunt:

I.a. Adulterul (preacurvia), adică violarea credinţei conjugale (...)

b. În afară de adultery, soţul este liber să divorţeze când celălalt soţ atentează la natura şi scopul căsătoriei, cum ar fi refuzul de a naşte copii;

c. Soţul poate divorţa când soţia se face vinovată de avort intenţionat;

d. Când femeia sau bărbatul participă fără voia celuilalt la ospeţe şi petreceri necuviincioase;

e. Pentru soţie există motive de a cere divorţ când bărbatul ei o acuză public pe nedrept de adulter;

II. Căderea unui soţ din dreapta credinţă, prin apostazie, necredinţă, erezie etc., ceea ce este considerat a fi sinucidere spirituală (I Corinteni 7, 15);

III. Când unul din soţi sau amândoi intră în monahism (şi când o parte atentează la viaţa celuilalt – n.a.) (...)

---

[101] Ibidem, pp.168-180.

Sf. Vasile cel Mare arată însă că „cel ce-şi lasă (prin divorţ neîngăduit) soţia legitimă şi ia pe alta, trebuie să fie canonisit ca un preacurvar (...) Biserica îngăduie cu pogorământ trei căsătorii, însă în anumite condiţii. [102]

*

Umaniştii sunt ideologii Renaşterii, filosofii sunt ideologii revoluţiilor sociale, iar psihanaliştii, psihologii, sexologii sunt ideologii revoluţiei sexuale. RE-naştere, RE-voluţie şi din nou RE-voluţie. Aceşti „RE" care schimbă lumea din rău în mai rău se revoltă împotriva cuiva. Se revoltă împotriva lui Dumnezeu. Dumnezeu ne spune: Cununie sau Călugărie. Oamenii „de ştiinţă" ne spun: omul se trage din maimuţă, dovedeşte falsă pudoare, religia e demodată, castitatea e o prostie (...)

Desfrânare înseamnă curvie, preacurvie şi neînfrânare. Curvia este păcatul celor necununaţi (indiferent de situaţia partenerului şi de alte împrejurări), preacurvia este adulterul, adică desfrânarea celor căsătoriţi (practicată cu un alt partener decât propriul soţ sau propria soţie, indiferent de alte circumstanţe), iar neînfrânarea înseamnă relaţiile sexuale dintre soţi întreţinute cu un alt scop decât procrearea, precum şi cele întreţinute în timpul sărbătorilor religioase sau în timpul perioadelor şi zilelor de post. (...) Trebuie să se ştie însă, pentru totdeauna, că o femeie căsătorită sau un bărbat căsătorit nu se mai poate îndrăgosti, decât cu aprindere diavolească, de altcineva decât de soţul sau soţia sa. (...)

În sens larg însă, prostituţia îmbracă o multitudine de forme. Prostituţie este de pildă şi întreţinerea de relaţii sexuale întâmplătoare, cu parteneri ocazionali, din plăcere sau din alte motive decât banii (obţinerea unui loc de muncă, a unei avansări, trecerea unui examen, etc.). De asemenea, o formă subtilă de prostituţie este plăcerea femeilor şi fetelor din toate categoriile sociale de a se afişa în societate cu fuste scurte, cu decolteuri largi, cu bluze mulate etc. (...) Dacă cineva îşi închipuie că păcatele cu gândul sunt mai puţin grave, se înşală amarnic. Căci totate orgiile, violurile şi celelalte fapte netrebnice au fost mai întâi gânduri. (...) Aşadar, desfrânare este şi flirtul, desfrânări sunt şi fanteziile erotice, desfrânare este orice folosire a imaginaţiei în „interes" sexual. (...) De asemenea, bolile psihice se instalează din cauză că omul desfrânat devine dependent de plăcere, obsedat sexual, comportându-se asemenea unui drogat. El caută să-şi satisfacă cât mai des pofta trupească furibundă, fără frână (de unde şi denumirea de desfrânare sau desfrâu). [103]

*

Numai mamele speciei om îşi ucid copiii, fiind încurajate de soţii, părinţii, iubiţii lor şi asistate de aşa-zişii medici, sexologi etc. Totul se rezumă la plăcerea fizică, şi ca să-L „păcălim" pe Dumnezeu ne pricepem să inventăm mii şi mii de motive (că suntem săraci, că avem deja mulţi copii, că trebuie să terminăm studiile, că încă nu ne-am căsătorit, că există pericolul să moară mama, că există pericolul ca pruncul să se nască bolnav, cu malformaţii etc.) (...)

Femeile care fac avort se îmbolnăvesc adeseori de boli grele, nevindecabile, îmbătrânesc înainte de vreme, suferă mai ales de nervi, nasc copii bolnavi şi infirmi, nu se înţeleg cu bărbaţii lor, au mustrare de conştiinţă până la moarte. (...) nu întru toate se cuvine femeii să se supună bărbatului, ci numai la cele ce se impun în Domnul. (...) Că nu se cade a iubi şi asculta pe bărbat mai mult decât legea lui Dumnezeu. (...)

O adevărată mamă creştină trebuie să fie gata întotdeauna de jertfă totală la naştere, adică de moarte. Prin durerile naşterii, femeia câştigă mântuirea sufletului ei. [104]

---

[102] Ibidem, pp.181-186.
[103] Ibidem, pp.194-228.
[104] Ibidem, pp.263-270.

*

Sfinții Părinți au proorocit că în vremurile din urmă femeile își vor pierde frumusețea lor naturală și feminitatea (blândețea, grația, simplitatea, modestia, sfiala, supunerea față de bărbații lor) (...)

Biserica Ortodoxă este adeseori acuzată de rigiditate, de faptul că nu știe să se adapteze condițiilor epocii moderne, că nu dorește să țină pasul cu moda. (...) Nu Biserica trebuie să se adapteze modei, ci moda trebuie să se adapteze după dogmele și canoanele Bisericii. Moda este aservită timpului, dar Biserica se situează, triumfătoare, deasupra istoriei, în veșnicie. (...) Nu e loc de modă și de modernism în Biserica Ortodoxă. (...) și tocmai acuzația de rigiditate constituie cea mai bună dovadă și garanție a faptului că între ,,pereții" ei adevărul a rămas și va rămâne neștirbit. (...)

Părăsind așadar Biserica strămoșească, marea majoritate a oamenilor din vremurile noastre cumplite au devenit politeiști, precum cei de dinaintea Potopului și cei din vremea venirii Domnului Iisus Hristos. Ei se închină la o multitudine de idoli, dintre care pe unii am încercat să-i demascăm în paginile acestei lucrări: la idolul Televiziune, la idolul Divertisment, la idolul Fotbal, la idolul Sex, la idolul Stomac, la idolul Alcool, la idolul Tutun, la idolul Drog, la idolul Modă, la idolul Lux, la idolul Bogăție, la idolul Știință etc. Deoarece se închină la acești idoli, omul modern nu mai crede în Dumnezeul Cel adevărat, iar pentru el Hristos nu a mai înviat. (...)

,,Neliniștea omului de astăzi este expresia unei profunde crize, de o mare complexitate, prin care acesta este obligat să treacă. O criză sufletească, morală și spirituală. (...) Omul de astăzi este lipsit de repere. El devine ,,obiectul manipulărilor" și al unor ,,antimodele", care adâncesc și agravează această criză de valori..." [105]

*

Astfel, optimismul de la început și încrederea în idolul civilizației tehnologice s-au transformat în nesiguranță și deznădejde. Idolul a fost dărâmat. Și câți l-au adorat până acum, în loc să se pocăiască și să-L caute pe adevăratul Dumnezeu, se grăbesc să înalțe în locul lui pe idolii cei vechi, adică pe demoni.

Epoca noastră a intrat de-acum într-o nouă criză spirituală, care este caracterizată prin contradicții și confuzie: ea îmbină paradoxal dezvoltarea cu regresul, civilizația cu primitivismul, progresul uimitor al științelor tehnice cu întoarcerea irațională la cultul vechi al unor dumnezei inexistenți sau, cel mai înspăimântător, la cultul potrivnicului lui Dumnezeu, satan, care există. [106]

*

Căci ele (duhurile rele – n.a.) nu cunosc deloc nici planul lui Dumnezeu pentru fiecare om, nici ceea ce gândește fiecare dintre noi, înainte de a acționa. Așadar, fiindcă demonii nu cunosc starea omului, îl supun ispitei și sunt atenți cum va reacționa. (...) Sfântul Casian ne spune în legătură cu aceasta că ,,demonii nu cunosc firea sufletului nostru, nici nu pot pătrunde în el. Pot însă să vadă care este starea sufletului nostru din faptele, din cuvintele sau din înclinațiile noastre. Este cu neputință să priceapă gândurile care n-au ieșit niciodată din adâncurile sufletului nostru." (...)

Sfântul Ioan Gură de Aur, tâlcuind Psalmul 41, spune că, ,,dacă Dumnezeu le-ar îngădui demonilor să ne arate adevăratele lor fețe, cu toții ne-am pierde mințile". Apar însă cu chipuri diferite, după nevoile cerute de fiecare împrejurare, de lucrările pe care le săvârșesc împotriva omului. (...) Ei se mișcă mereu în hotarele pe care le rânduiește Dumnezeu. De aceea și avva Amon

---

[105] Ibidem, pp.443-500.

[106] În Prolog (Sfânta Mănăstire Paraklitu), la vol. ***Demonii și lucrările lor (Învățătura Bisericii și o culegere de povestiri despre duhurile rele)***, Ed. Egumenița, Ed. Cartea Ortodoxă, Galați, 2007, pp.5-6.

spune că ispitele demonice nu se întâmplă deoarece le impune diavolul, ci pentru că Dumnezeu i-o îngăduie: ,,Omul… este predat diavolului spre a fi încercat (...) Pe scurt, am putea spune că demonii nu au nicio putere asupra noastră, doar dacă le-o dă Dumnezeu sau le-o dăm noi, cu voia noastră. (...) De noi depinde dacă primim sau nu ispita. Ei nu au îngăduința de a trece peste libertatea noastră. Puterea cu care sunt înzestrați este de a îndemna, nu de a sili.'' [107]

*

Una din activitățile principale ale duhurilor rele este şi împotrivirea lor la lucrarea Bisericii, care le este urâtă, pentru că le zădărniceşte lucrarea lor. Astfel se explică greutățile de neînchipuit, piedicile şi problemele pe care le făuresc celor care vor să slujească în spațiul Bisericii. (...) duhurile rele îi războiesc pe cei care cultivă virtutea, care sporesc în viața duhovnicească. (...) Îndeosebi îi războiesc pe cei care se roagă, fiindcă arma rugăciunii distruge toate uneltirile lor. (...) În general, cel ce se nevoieşte să-şi taie patimile intră inevitabil în conflict cu duhurile rele, cum am spus şi mai înainte. Şi, cu cât se împotriveşte mai tare, cu atât mai dur va fi atacul. De aceea şi Sfinții, care au ajuns la culmi înalte de virtute şi au fost împodobiți de Dumnezeu cu harisme minunate, au înfruntat toată ura şi furia demonilor. Însă harul lui Dumnezeu i-a acoperit şi luptele lor au fost încununate de biruință. (...) Dimpotrivă, pe cei care nu se împotrivesc voii rele a diavolilor, nu-i războiesc, pentru că-i socotesc de-ai lor. (...)

Sfântul Maxim Mărturisitorul enumeră cinci pricini pentru care Dumnezeu îngăduie să fim războiți de diavol: prima pricină este pentru a învăța, din experiența războiului, să deosebim virtutea de răutate. Cea de-a doua, pentru a păstra statornică virtutea pe care am dobândit-o cu trudă. A treia, pentru a nu ne mândri, atunci când izbutim virtutea, ci a învăța să ne smerim. A patra pricină este pentru a urî din tot sufletul nostru răutatea. Şi a cincea, pentru a nu uita, atunci când ajungem la eliberarea de patimi, slăbiciunea noastră şi puterea lui Dumnezeu care ne ajută. (...)

În general, demonii ne războiesc după măsura stării noastre duhovniceşti. Într-un fel îl războiesc pe începător şi altfel pe cel experimentat în viața duhovnicească. [108]

*

În ce fel ne războiesc? 1) Ne războiesc prin cugete (...) 2) Ne războiesc prin patimile care există în noi (...) 3) Ne războiesc prin simțurile trupeşti, şi îndeosebi prin văz (...) 4) ...prin închipuire (...) 5) Ne războiesc, de asemenea, şi prin mijlocirea semenilor noştri (...) 6) Demonii au putința de a ne vătăma şi prin deochi, cum se spune în popor (...) 7) Un alt mijloc de războire este prin boli şi, în general, prin suferințe trupeşti (...) 8) Un alt mijloc de războire este şi înfricoşarea (...)

Visurile şi vedeniile, desigur, sunt cele mai reuşite mijloace pe care le foloseşte pentru a-i înşela pe cei mândri (...) chiar şi dacă ne-am învrednici de descoperiri trimise de Dumnezeu, este mai bine să nu le primim. (...) Astăzi, din păcate, există o redeşteptare a vrăjitoriei şi a satanismului. Şi cel mai rău este că şi-au băgat coada şi în spațiul jocurilor şi al literaturii pentru copii şi adolescenți. Astfel, copilul se obişnuieşte (...)

New Age. E vorba de cea mai mare izbucnire ocultă din toate timpurile. (...) Scopul ei este de a impune o Nouă Ordine Mondială (Globalizarea) şi o Nouă Religie Mondială. Deşi se susține că aceasta conține adevărurile de bază ale tuturor religiilor, ideologia ei principală este panteismul. Identifică lumea cu Dumnezeu, sau mai bine-zis face din lumea materială un Dumnezeu. Adică crede că universal este ,,însuflețit'' şi că omul este desăvârşit şi ,,dumnezeu''. Nu acceptă distincție

[107] Vol. cit., pp.15-32.
[108] Ibidem, pp.34-42.

între bun şi rău… [109]

*

După învăţătura patristică, cei care se înrobesc cu voia lor în vreo patimă, oricât de „mică” ar părea aceasta, se găsesc sub puterea şi stăpânirea diavolului. (…) stăpânirea omului de către demoni cu îngăduinţa lui Dumnezeu contribuie totdeauna la mântuirea sufletului omului sau a celor din mediul apropiat lui. (…) Acest fel de stăpânire diavolească a fost folosit chiar şi de către Biserică, ca mijloc pedagogic. Să ne amintim de desfrânatul din Corint. Apostolul Pavel a îndemnat Biserica locală să-l dea satanei „spre pieirea trupului, ca duhul să se mântuiască în ziua Domnului Iisus” (I Corinteni 5: 5) (...)

Imaginea pe care o prezintă demonizaţii este respingătoare, şi de aceea Părinţii ne sfătuiesc să nu-i scârbim, nici să-i învinovăţim, ci să ne rugăm pentru ei. Purtarea aceasta este justificată de Sfântul Casian: „Trebuie să credem nezdruncinat în două lucruri”, spune el. „Primul, demonizatul nu este înrâurit de demoni fără îngăduinţa lui Dumnezeu. Şi al doilea, că orice provine de la Dumnezeu, oricât de neplăcut sau plăcut ne-ar părea în ceasul acela, ne este trimis de cel mai blând Părinte, de cel mai mângâietor Doctor, spre folosul nostru. Aşadar, toţi cei supuşi încercărilor sunt ca nişte copii care sunt încredinţaţi pedagogului. În felul acesta ei cultivă smerenia, încât să plece în viaţa de dincolo cu totul curăţaţi.” [110]

*

Experienţa bogată a sfinţilor ne-a învăţat şi pe noi mijloacele prin care-l putem învinge pe diavol şi scăpa de cursele şi uneltirile lui. Poveţele şi sfaturile lor sunt preţioase. Pe cele mai importante le vom enumera, cât mai pe scurt posibil, în continuare: 1. Este necesar să păstrăm în noi harul Sfântului Duh*, pe care l-am primit la Botezul nostru. (…) 2. E nevoie de* îndrăzneală *şi* credinţa *că Dumnezeu ne va ajuta negreşit. (…) 3. Apostolul Pavel ne îndeamnă să „îmbrăcăm platoşa* dragostei*” (…) 4. Acelaşi Apostol ne propune încă o armă de apărare: „Puneţi-vă”, zice, „coiful* nădejdii de mântuire*” (…) 5.* Pregătirea sufletească *a noastră, cu trezvie (priveghere) necontenită şi rugăciune neîntreruptă (…) Rugăciunea, când este însoţită de trezvie, devine cea mai puternică armă împotriva diavolului, nu numai pentru apărare, dar şi pentru atac. Părinţii o numesc „biciul” demonilor. (…) 6. În afară de rugăciune, în izgonirea duhurilor rele ne ajută mult şi* postul*, şi, în general, toate* nevoinţele duhovniceşti*, pentru că strunesc patimile, ofilesc plăcerile trupeşti şi dau minţii vitejie. (…) 7.* Răbdarea nădăjduitoare *(…) 8.* Smerita cugetare *(…) 9. O altă armă necesară în lupta cu duhurile rele este* discernământul. *(…) 10.* Studierea cuvîntului lui Dumnezeu *(…) 11.* Participarea la slujbele Bisericii *(…) 12. Puterea diavolească este distrusă nu numai prin rugăciunea de obşte, dar şi prin* Tainele *sfinţitoare săvârşite în Biserica lui Dumnezeu. (…) 13. Diavolul se teme mult de* pocăinţă *şi de* spovedania sinceră *(…) 14. „Unelte” importante şi cu bune rezultate, care au puterea de a dărâma „fortăreţele” demonilor, sunt* Maslul *şi* Agheasma. *(…) 15. O altă „armă nebiruită” este* Sfânta Cruce *care-l face pe diavol să tremure când este folosită împotriva lui de cître credincioşii care participă conştiincios la viaţa tainică a Bisericii. (…) 16. Pentru înlăturarea „deochiului” şi a vătămării trupeşti şi materiale provocate de lucrarea demonică, există, cum am spus, o „rugăciune specială de deochi”, pe care preoţii o citesc bolnavilor. (…) 17. Dacă cineva, cu îngăduinţa lui Dumnezeu, este stăpânit de duhul satanic, trebuie să alerge la preoţi, ca să i se citească* exorcismele. *(…) 18. Ca un ultim mijloc de înfruntare a duhurilor rele, vom vorbi despre* nesocotirea *lor. (…) E mai bine să alergăm la Hristos, nesocotindu-l pe diavol şi cursele sale.* [111]

---

[109] Ibidem, pp.44-63.
[110] Ibidem, pp.67-70.
[111] Ibidem, pp.71-79.

*

Prima pagină neagră a Papismului au scris-o Cruciadele. Din 1095 până în 1270, sub pretextul eliberării Sfintelor Locuri şi cu scopul ascuns de a supune Răsăritul creştin, Scaunul papal a organizat, în colaborare cu principii apuseni, opt cruciade. La ele au participat grosolanii şi fanaticii „ostaşi ai lui Hristos”, care în drumul lor omorau, profanau, distrugeau totul. Amintim numai că în 1099, atunci când aceste hoarde barbare au ocupat Ierusalimul, au junghiat 70.000 de saracini (...) în 1204 au măcelărit Constantinopolul şi au distrus monumente de o nepreţuită valoare culturală, păgubind iremediabil cultura universală.

A doua pagină neagră a Papismului a scris-o Inchiziţia, care acoperă unul dintre capitolele cele mai îngrozitoare ale istoriei universale. Ea a dus mii de oameni la chinuri şi la foc. (...)

Altă crimă a Papismului, săvârşită în ultimii ani, a fost participarea activă a acestuia la genocidul sârbilor. Este vorba despre Holocaustul Balcanic, despre care istoricii occidentali intenţionat nu pomenesc nimic până astăzi. (...) În 1941 puterile naziste şi fasciste ale vremii susţinute de papa Pius al XII-lea rup o parte din Iugoslavia şi formează statul independent Croaţia, în care instaurează regimul filonazist al lui Ante Pavelici. Arhiepiscopul papistaş Aloijio Stepinats al Zagrebului şi Pavelici organizează exterminarea sârbilor ortodocşi, a puţinilor evrei şi ţigani din ţară, pentru ca Croaţia să devină un stat papal omogen. Grupuri de naţionalişti croaţi fanatici (ustaşi), cu participarea activă a clerului papal, se dedau la massive măceluri şi execuţii, închideri în lagăre de concentrare, deportări, distrugerea sfintelor biserici, trecere la papism cu forţa şi alte multe bestialităţi. În decurs de patru ani (1941-1945) din 2.300.000 de sârbi ortodocşi au fost omorâţi mai mult de 1.500.000, iar 250.000 au fost trecuţi cu sila la papism. Sârbii care au mai rămas au continuat să trăiască un regim de constrângere şi groază.

În 1998, papa Ioan Paul al II-lea a validat în mod solemn aceste crime, proclamându-l «sfânt» al „Bisericii” Apusene pe instigatorul lor, cardinalul A. Stepinats! [112]

*

La 13 aprilie 1204, cu binecuvântarea papei Inochentie al III-lea, cruciaţii, aşa cum am arătat, au cucerit Constantinopolul. Cetatea împărătească a trăit clipe înfiorătoare de teroare şi groază: măceluri, violuri, incendieri, devastări, profanări ale sfintelor biserici ş.a. De atunci Constantinopolul nu şi-a mai regăsit vechea lui putere şi aceasta a dus în chip fatal la cucerirea lui de către turci. Înşişi istoricii occidentali mărturisesc că „purtarea cuceritorilor creştini de la 1204 a fost mult mai rea decât cea a turcilor de la 1453. Cuceritorii apuseni urau mai mult pe fraţii lor de o credinţă, decât au făcut-o musulmanii două secole mai târziu” *(Ernle Bradford) (...)*

Din secolul al XI-lea până în al XV-lea s-au întreprins treisprezece încercări de unire (cu catolicii – n.a.), dar nici una din ele nu a dus la unitatea Credinţei. (...) La una dintre aceste încercări de unire, în 1274 (Sinodul de la Lyon), împăratul Mihail al VIII-lea Paleologul a acceptat inovaţiile Romei şi a semnat „unirea Bisericilor”, cu scopul de a-şi asigura sprijinul politic al papei. Însă în Constantinopol poporul s-a împotrivit cu tărie. Şi monahii athoniţi l-au mustrat cu asprime pe împărat şi au interrupt orice comuniune bisericească cu patriarhul cugetător de cele latineşti al Constantinopolului, Ioan Vekkos. Curând a ajuns în Sfântul Munte armata împărătească pentru a impune cu de-a sila unirea mincinoasă. Unii monahi au fost spânzuraţi, alţii junghiaţi, alţii înecaţi în mare, iar alţii au fost arşi de vii. Prin jertfa Cuvioşilor Mucenici Athoniţi şi prin sobornicească împotrivire a poporului crdincios, unirea mincinoasă de la Lyon s-a anulat degrabă în faptă. [113]

---

[112] ***Despre cum s-a făcut papa pe sine împărat şi dumnezeu***, Sfânta Mănăstire Paraklitu, Schitul Lacu – Sfântul Munte Athos, 2010, pp.26-28.

[113] Ibidem, pp.29-33.

*

Uniația este un model (de organizare) politico-religios viclean, născocit de către Papism pentru a-i supune pe creştinii din Răsărit sub suveranitatea papală. (…) Controlul şi promovarea Uniației au fost încredințate monahilor iezuiți. Aceştia, credincioşi dogmei lor: ,,Scopul scuză mijloacele", lucrau cu o neînduplecatî încăpățânare, dezvoltând o activitate proverbială pentru perfidia ei: exploatau sărăcia mulțimilor de ortodocşi oropsiți şi făceau lucrare filantropică, creau contradicții şi fanatisme, se asociau cu clericii nemulțumitori sau iubitori de slavă, corupeu conştiințe ş.a. (…)

Secolul al XX-lea a fost secolul Mişcării ecumenice, adică al efortului organizat pentru reunirea tuturor creştinilor din lume. (…) Secularizarea. Planuri politice şi oportunități lumeşti intră pe ascuns în lucrările actualului Dialog şi slăbesc glasul cristalin al teologiei ortodoxe. În cadrul modelării Noii Ordini (Mondiale) a Lucrurilor, puternicii pământului sprijină şi adeseori impun toate dialogurile inter-creştine şi inter-religioase. Scopul lor este globalizarea şi pe plan religios prin dominația pan-religiei. [114]

*

…Dar ştiu sigur că noi nu împotriva apocalipsei trebuie să luptăm (căci ea va veni oricum), ci pentru capacitatea noastră, a fiecăruia, de a o traversa fără vătămări sufleteşti, fără vina fraților de a-şi fi vândut fratele, aşa cum s-a întâmplat în istoria lui Iosif. Or, pentru aceasta există o singură armă: răbdarea (Matei 24:13). *Răbdarea însă trebuie însoțită, neapărat, de conştiința că tot începutul are un sfârşit, şi că acesta nu poate fi decât luminos. Cartea Apocalipsei e înfiorătoare, dar ea se termină anunțând Cerul cel nou şi pământul cel Nou; şi, în final, Noul Ierusalim. (Mitropolitul Bartolomeu Anania, în Pastorala de Paşti, 2009) (…)*

Printre noi, cei ce beneficiem de civilizație, de cultură, de progress ştiințific, de libertate, de bunurile pământului şi de harurile cerului, printre noi se instaurează, încetul cu încetul, un duh perfid care răstoarnă valorile şi perverteşte limbajul. Anormalul devine normal, viciul devine virtute, minciuna devine adevăr, furtul inteligent devine profesie onorabilă, sodomia se cheamă orientare comportamentală, cuvinte nobile precum prietenie, prieten, prietenă se degradează în conotații dubioase, pervertirea tineretului se intitulează program de sănătate anti-SIDA, destrămarea familiei se numeşte planificare familială, crimele ingineriei genetice se fac în numele vindecărilor miraculoase, prostituția se legitimează prin libertatea femeii de a face ce vrea cu propriul ei trup, proxenetismul se reclamă de meditația transcendentală, sărăcirea spiritului devine globalizare, invadarea unei țări se cheamă război preventiv, terorismul îşi reclamă valențe divine, înfeudarea economică se numeşte credit bancar, pomana politică devine act de caritate. Şi multe altele. (Mitropolitul Bartolomeu Anania, în Pastorala de Paşti, 2005) [115]

*

După actuala dinamică, se estimează că în câțiva ani depresia va ajunge să fie a doua afecțiune ca răspândire pe glob. Dar nu numai depresia amenință omenirea. Majoritatea bolilor mentale au o răspândire aproape epidemică la nivelul societății actuale. (...) În România, populația care suferă de depresie se ridică la limita de vârf a Comunității Europene, adică peste 3 milioane de români – un procent de 15% din întreaga populație a țării! Dar cum să nu i se strice mintea omului modern, când stresul depăşeşte cu mult capacitatea creierului de a rezista, modul de viață în sine este bolnav şi patimile cele mai diverse, conflictele, frustrările, complexele şi alte solicitări psihice macină întreaga populație a țărilor dezvoltate? Televiziunea şi internetul, jocurile pe calculator şi pornografia sunt ele însele importanți factori de risc în apariția depresiilor, a

---

[114] Ibidem, pp.34-38.
[115] Rev. Familia Ortodoxă, Nr.2 (25)/ 2011, pp.13-15.

deficitului de atenție cu hiperactivitate, a pierderilor de memorie, a dependenței şi depresiei etc. (...) Desigur, lipsa afectivității părinților, certurile dintre aceştia şi divorțul sunt printre cele mai importante cauze ale depresiei la copii. (...)

Companiile farmaceutice nu sunt instituții filantropice şi nici nu sunt mişcate de o etică creştină. Astfel că, la mijloc fiind profitul, medicația recomandată în afecțiunile psihice ajunge să fie un important factor de risc pentru populație în general. (...) medicamentul funcționează în acest caz ca un drog, dând dependență, agravând simptomatologia în cazul în care nu mai este luat. (...)

Cea mai simplă metodă, aflată la îndemâna oricui, este exercițiul sau efortul fizic. De la începutul secolului al XX-lea şi până astăzi s-au realizat sute de studii care demonstrează beneficiile imense pentru sănătatea mentală aduse de exercițiile fizice regulate. (...) Concluziile acestor meta-analize a fost aceea că exercițiile fizice au un adevărat efect antidepresiv... [116]

*

În România, 55% din tinerii cu vârste între 16 şi 31 de ani caută această scăpare în droguri. Pentru ei, societatea are multe „magazine de vise" care comercializează aşa-numitele „etnobotanice" – droguriel legale. (...) Consumul de droguri creşte exponențial în România, de la an la an. Cantitatea totală de droguri confiscate în 2009 a fost de trei ori mai mare decât cea din 2008, ajungând la 1,6 tone. Cea mai mare răspândire o are consumul de etnobotanice. Numai în primele şase luni ale anului 2010, numărul persoanelor care au ajuns la spital intoxicate cu aceste substanțe se triplase față de întreg anul 2009.

Astfel, într-un timp foarte scurt, România a ajuns pe locul 4 în Uniunea Europeană la consumul de droguri (după Anglia, Germania şi Olanda), în condițiile în care în 2008 nici măcar nu figura în acest clasament sumbru.

Proporțional cu răspândirea drogurilor, a scăzut vârsta debutului în consumul de droguri, ajungându-se la vârste timpurii, sub 14 ani. Tinerii înşişi motivează consumul prin faptul că le pot procura foarte uşor, atât în locurile unde îşi petrec timpul liber (cluburi, baruri, concerte), dar mai ales pe internet şi în „magazinele de vise" care au împânzit toate oraşele mari. Acestea sunt doar statisticile oficiale. Realitatea le depăşeşte. (...)

În mod ironic, drogul imită tocmai starea de har. Omul, prin însăşi firea lui, tânjeşte după Dumnezeu, după bine, după frumos. Harul este o stare de bucurie şi de comuniune cu Dumnezeu, iar drogurile încearcă să reproducă (însă schimonosit) această stare, inducând chimic o stare de euforie articială. Drogul devine un substitut al vieții lăuntrice. Când efectul substanței halucinogene trece, omul este lăsat într-o stare de tristețe şi deznădejde cumplită. Viața devine un iad şi clipa devine din binecuvântare, un chin – şi atunci simte nevoia unei noi „doze de fericire".

Numărul deceselor cauzate direct sau indirect de consumul de plante etnobotanice este practic imposibil de estimat oficial. În primul rând, pentru că drogurile nu cauzează moartea doar prin supradoză, ci de cele mai multe ori indirect. Multe decese înregistrate oficial ca stop cardiac pot fi corelate cu consumul de droguri. [117]

*

E confortabil să stai întins pe canapea, să te uiți la Trinitas TV şi să vorbeşti despre Dumnezeu. Dar pe fiecare om l-a înzestrat Dumnezeu cu o harismă: unul are darul de a scrie, altul are putere în cuvântul vorbit, altul are pricepere şi răbdare să îngrijească de bolnavi, altul are râvnă de a se ruga mult etc. Trebuie să descoperim în noi şi să punem în valoare aceste harisme, să ne implicăm activ în treburile cetății, să ne înmulțim talanții, iar mai departe lucrează Dumnezeu. Dacă nu o vom face, într-o zi vom fi traşi sever la răspundere. (...) faptul că suntem marginalizați

[116] Psihopedagog Silvia Criveanu, în rev. Familia Ortodoxă, Nr.2 (25)/ 2011, pp.23-26.
[117] Ibidem, pp.35-38.

de aceia care trăiesc departe de Hristos, pentru că devenim astfel un fel de pustnici în lume, în mijlocul oraşului, şi acesta este un lucru bineplăcut lui Dumnezeu. Pe cei ce nu ne înţeleg şi ne şicanează pentru credinţa noastră nu trebuie să ne supărăm sau să-i ocolim. Din contră, trebuie să ne rugăm mai mult pentru ei! O vorbă spune că duşmanii noştri au mai multă nevoie de dragostea noastră decât prietenii noştri. La început am încercat să le vorbesc colegilor mei despre Hristos, dar în timp am realizat că e mult mai bine să le vorbeşti oamenilor prin fapte. [118]

*

Dar ce înseamnă rugăciunea neîncetată? Să facem binele, să lucrăm ca şi cum ar fi de faţă Dumnezeu. Şi, dacă omul întâmpină greutăţi, orice greutăţi ar avea, în toate necazurile lui să zică ,,Doamne, ajută-mă!" Şi asta este rugăciune: ,,Doamne, nu mă lăsa!" (...) Adică oriunde te-ai afla, să fii, să te porţi, să gândeşti cu conştiinţa că eşti în faţa lui Dumnezeu. (...) Întotdeauna noi suntem în faţa lui Dumnezeu, orice facem, orice gândim. Şi Dumnezeu toate le vede şi toate le aude – trebuie să ne gândim la lucrul ăsta tot timpul, mare este lucrul acesta (...) Este o rugăciune foarte frumoasă, pe care poate să o facă omul când se duce şi începe să vorbească cu Dumnezeu, când se duce în odaia lui să se roage, şi zice aşa: ,,Doamne, mulţumescu-ţi Ţie, Doamne, că-mi îngădui să vorbesc cu Tine". Vorbeşti cu Dumnezeu atunci! Omul vorbeşte cu Dumnezeu! Ca să te gândeşti că vorbeşti cu Dumnezeu, e mare lucru. Dar vorbeşti cu Dumnezeu! Şi El vrea aceasta, El ne cheamă să vorbim cu Dânsul, că scris este: ,,Fiţi sfinţi, pentru că Eu sunt Sfânt". (1 Pet. 1:16) (...)

Tot aşa, nişte cuvinte foarte frumoase, athonite: ,,Căutaţi-L pe Iisus, că-n porunci El e ascuns. Când porunca Lui păziţi, pe El Îl descoperiţi; şi-n porunca Lui cea dată, toată credinţa-i adunată: Să iubeşti pe Dumnezeu şi pe tot semenul tău". Aici e toată legea. [119]

*

Dragii mei, pentru mine Aiudul are o semnificaţie mult mai profundă decât le-o acordă mai marii lumii de azi. Aiudul ar trebui să fie pentru noi centrul principal de preocupare al întregului nostru neam creştin ortodox, pentru că de aici se leagă toată forţa de trăire şi de rugăciune a noastră, la ora actuală, prin puritatea martirilor, a anilor şi miilor de ani care s-au scurs prin toate aceste celule. (...) Ei sunt glasul care strigă în pustie în veacul acesta rece şi mort şi lipsit de viaţă duhovnicească şi de luptători vădiţi împotriva prigonitorilor creştinismului pe toate planurile. (...)

Este o criză spirituală care a cuprins întreaga lume şi această criză a dat şi peste Răsăritul acesta ortodox şi în special, România, ţara ortodoxă care a mai rămas în picioare cu faţa către ceruri. Pentru mine, în lupta asta crâncenă între ateism şi ortodoxie care este din ce în ce mai puternică, singurul glas curat către Dumnezeu este glasul românilor, prin sângele martirilor din Aiud şi de prin toate puşcăriile comuniste, Piteştiul, Gherla, cetăţui de rezistenţă anticomuniste. Când în puşcăriile noastre judeţene, cum era de pildă în Suceava, prin 1949, se făceau odioasele arestări, zăceau copii de 15-16 ani, şi copii de sân care au fost luaţi de la creşele lor şi aduşi cu mamele lor la anchetă, cu taţii lor, aduşi aici întemniţaţi. Ce jertfă mai plăcută şi mai curată poate fi decât a acestei generaţii în faţa căreia noi trebuie să ne închinăm? (...) tocmai aceste organizaţii, masoneria a fost cea care a oprimat şi a închis acolo miile de creştini şi au dat condamnări de sute de mii de ani. Aceştia sunt şi rămân în întuneric; pentru ei Aiudul este cel mai mare junghi în inima lor; în realitate ei nu urmăresc decât să distrugă şi să descompună orice noţiune de adevăr ortodox. (...) Democraţia este doar pentru ei, nu pentru noi. Noua dictatură este instalată deja, noi nu avem decât să ne pregătim de asprimile şi de metodele satanice pe care le vor exercita asupra noastră. (...) Ei nu vor lovi chiar aşa în masă, vor lovi sistematic. Acum vin cu gardasilul, cu gripa

---

[118] Florin T. Roman, într-un interviu realizat de Raluca Tănăseanu, rev. Familia Ortodoxă, Nr.2 (25)/ 2011, pp.48-49.
[119] Păr. Iulian de la Schitul Prodromu din Sfântul Munte Athos, interviu realizat de Mihai Cristea, rev. Familia Ortodoxă, Nr.2 (25)/ 2011, pp.60-64.

porcină... vrei – nu vrei, trebuie să bei otrava. Mâine – poimâine vin cu altă interdicție – nu ai să mai poți bea apă dintr-o fântână, dintr-un pârâiaş, n-ai să poți avea o plantă, n-ai să poți avea un pom şi încetişor aşa te aduc de nu mai ai suflare. Ei, pe de altă parte vin şi cu otrăvirea alimentației pe care o impune... o să trăim cu pilule. (...) Dar nu ne rămâne decât să ne rugăm, să ne îngrădim să putem avea curajul să întâmpinăm cu toată dragostea şi fermitatea jertfa aceasta pentru Hristos. Aşa cum au făcut sfinții martiri din primele secole şi până în zilele noastre, aşa trebuie să mergem şi noi să ne găsească oarecum pregătiți de luptă. [120]

*

Mărturisirea Adevărului înaintea oamenilor nu e puțin lucru ci de o covârşitoare importanță pentru mântuire. (...) Dar oare ce-a vrut să spună Părintele Justin prin cuvintele: „Lumea în secolul al XX-lea va fi un Piteşti mondial?" Ce s-a întâmplat la Piteşti? Reeducarea, experimentată de Țurcanu asupra studențimii române. Prin chinuri de tot felul, dintr-un tânăr credincios s-a urmărit să se facă un ateu, un om fără Dumnezeu şi chiar potrivnic lui Dumnezeu. Anchetatorul rus care l-a anchetat pe D. Bordeianu la început l-a avertizat: „De beton armat să fiți şi tot vă vom muia!" şi „Vă vom cunoaşte până şi gândurile". Aşadar, se urmărea un control absolut chiar şi al sufletelor, al conştiințelor, al minților. Oare ce vor acum să facă cu cipurile – nu robotizare, nu control absolut al conştiințelor? Evident că da.

Sunt mărturii că cei ce au implantat cipul în corpul lor nu se mai pot ruga. Oare la Piteşti nu erau bătuți cei ce se rugau? „Iar te rogi, banditule? Tot nua ieşit banditul din tine?" Acum se vine cu ispita primirii cipului în acte. Dar oare câți care l-au primit în acte, adică au semnat pentru diavol, nu-l vor primi şi implantat? Iată treptele căderii, treptele lepădării! Un alt aspect din Piteşti şi din zilele noastre – ca dovadă a reeducării, tinerii trebuiau să se lepede în scris de ce aveau mai sfânt în ei: familia, mama, tata, fratele, sora, să-i denigreze, să scrie aberații despre ei. Oare acum nu ni se cere să ne denigrăm istoria, neamul? Nu se legiferează incestul, prostituția, păcatele împotriva firii, avortul? Şi nu numai la noi ci cu toate neamurile! Toți care-şi doresc neamul, țara, astăzi sunt catalogați fundamentalişti, terorişti, legionari, fascişti, antisemiți, xenofobi. Numai Israelul când măcelăreşte populația din Gaza e în legitimă apărare! Numai armata americană când intră în Irak e „forță a păcii" şi apărătoarea „drepturilor omului"?!

La Piteşti, de sărbătorile mari ale Ortodoxiei, erau forțați tinerii la hulele cele mai îngrozitoare. Astăzi nu vedem expoziții blasfemiatoare promovate de aşa zişi intelectuali români prin străinătate – de care se scârbesc şi străinii necredincioşi? Nu vedem manifestații ale homosexualilor în Bucureşti şi în alte capitale?

Atunci, la Piteşti, cel care nu scria împotriva lui Corneliu Zelea Codreanu şi a Mişcării Legionare era bătut de moarte. Astăzi cine nu semnează primirea actului cu cip este un om mort față de sistem. Iar sistemul este fiara ce vrea să înghită tot. Bine a zis Cuviosul Paisie Aghioritul: „Înainte deveneai erou dacă nu-l salutai pe Hitler sau Mussolini. Acum devii erou dacă nu-l saluți pe diavol". Aşadar, iată câteva aspecte ce ne îndreptățesc să vedem cu ochii noştri „Piteştiul la nivel mondial".

Al treilea motiv al acestor mărturii ar fi faptul că sfinții aceştia au biruit fiara şi ei sunt cei mai în măsură să ne ajute şi pe noi. Cine a biruit la Piteşti? Martirul. De aceea cred că părintele Justin a scris în 14 ianuarie 2009 Apelul – este vremea muceniciei. Înainte de reeducarea de la Piteşti, Constantin Oprişan, şeful frățiilor de cruce din țară, a fost întrebat de deținuți: „Parcă mi se pregăteşte ceva. Ce va fi?" Răspunsul lui Constantin Oprişan a fost: „Într-adevăr, pluteşte în aer ceva rău pentru noi. De aceea vă îndemn să ascuțiți armele dragostei, ale credinței, ale

---

[120] Păr. Iustin Pârvu, în interviul Sfinții din Aiud – glasul care strigă în pustia lumii de azi, consemnat de monahia Fotini, 5 august 2009, în rev. Atitudini, Nr. 7/august 2009, pp.16-21.

nădejdii în Dumnezeu, precum şi ale unirii dintre noi". La fel părintele Justin a amintit de armele noastre în această luptă: smerenia, postul, rugăciunea, mărturisirea, dintre care cea mai importantă ar fi mărturisirea fără de care primele trei nu au valoare. (...)

De aceea, dacă fiecare se va îngriji să trăiască de pe acum simplu, în cumpătare, va putea trăi în acei ani (apocaliptici – n.a.). Să aibă un ogoraş, să cultive grâu, cartofi. Să pună puţini măslini şi atunci, cu vreun animal, cu vreo capră, cu puţine găini, va putea înfrunta nevoile familiei sale. Pentru că şi provizii de ar face nu-i vor folosi mult, deoarece alimentele nu ţin mult, ci se strică repede. Fireşte, greul va dura puţin, trei-trei ani şi jumătate. Pentru cei aleşi se vor scurta zilele. Nu-şi vor da seama când vor trece. Dumnezeu nu va lăsa pe om neajutorat. [121]

*

Noi ştim că Germania avea planul să se extindă în Balcani cu toată forţa lor politică şi economică; tânjeau după petrolul şi grâul din Balcani. În aceste momente grele pentru noi de a ne păstra echilibrul a avut un rol important curentul religios, care a început prin mănăstirea Vladimireşti şi a continuat cu Rugul Aprins şi a avut un efect foarte pozitiv asupra creştinătăţii noastre. (...) Dar de data aceasta a pătruns dihonia mondialistă, care vine cu înşelăciunea unei păci false, în care să nu mai poţi spune adevărul, să ne facă justificabilă tăcerea. Preotul din faţa altarului nu vorbeşte nimic; tălmăceşte acolo un fragment evanghelic şi încolo nimic, la cât ar fi nevoie, cu câte ne confruntăm cu greutăţile şi cu câte necazuri care vin asupra noastră; credinciosului i se explică prea puţin cum să se lupte în lumea de azi şi astfel intră în derută. Tocmai asta este esenţial în taina duhovniciei, ca omului să îi spui atunci când are nevoie, să răspunzi la nevoile lui, nu numai aşa să dai nişte sfaturi reci din cărţi. Dacă îi oferi o limpezire a lucrurilor, atunci poţi să îl ţii legat de Biserică, dar dacă mai mult îi tulburi înţelegerea, atunci el se îndepărtează.

Oricum la noi, la români, tăcerea este o calitate veche în rândul clerului; dacă mai vorbesc aşa sporadic, pe ici colo. Mai sunt vreo doi trei preoţi care vorbesc azi – un părinte Mihai de la Bucureşti, unul de la Vatra Dornei şi în rest mai puţin – tot Arhanghelul Mihail văd că îi ocroteşte; eu mă rog pentru aceştia să le dea Dumnezeu puterea ca până la sfârşit să se menţină pe poziţia aceasta mărturisitoare, că nu e uşor. Dacă înainte era ateismul comunist, să nu credem că acum nu mai este acelaşi ateism; ateismul acum este manifestat prin frica de a nu mărturisi, prin tăcere. Acum acest curent te învaţă o falsă iubire şi prin asta ei urmăresc nu numai să te dezmoştenească de ortodoxie, dar să schimbe şi structura Ortodoxiei. Asta urmăresc ei acum – să schimbe structura Ortodoxiei, şi structura firii umane. Ortodoxia înseamnă trăire, înseamnă viaţă, înseamnă lucrare practică. [122]

*

Adică să atragem atenţia asupra rătăcirilor unora sau altora dar fără să învinuieşti; să nu arăţi cu degetul. Aşa trebuie să mărturisim: îndreptând degetul spre noi, nu spre celălalt. Pentru că, să ştiţi, nu suntem fără de vină. Cu toţii răspundem pentru rătăcirile din Biserică şi din societate – ori că nu am acţionat la timp, ori că nu ne-am rugat cu duh de pocăinţă, cu toţii purtăm vina căderii celuilalt, chiar dacă, într-un anumit fel, el singur se exclude din Trupul lui Hristos. Atunci când vom reuşi să întoarcem degetul spre noi, atunci vom reuşi să facem ortodoxie curată şi să curăţim învăţătura Bisericii de zgura rătăcirilor. Deci nu zic să taci, căci este ateism, dar vezi în ce duh mărturiseşti, căci dacă nu ştii să întorci degetul spre tine, te poziţionezi tot în afara ortodoxiei, care este trăire. (...)

---

[121] Monahul Teodot, Mănăstirea Petru Vodă, în art. Sfinţii fără cruce şi nume. Piteştiul la nivel mondial, în rev. Atitudini, Nr. 7/august 2009, pp.45-47.

[122] Păr. Justin Pârvu, în interviul Despre dezmoştenirea ortodoxiei, realizat de monahia Fotini, 24 martie 2010, în rev. Atitudini, Nr. 7/august 2009, pp.20-21.

Toate aceste crize sunt provocate de ei – criza economică, criză financiară, criza religioasă, criza morală, criză politică – nu sunt altceva decât un pretext să ne obosească, să ne streseze cu griji materiale şi să ne distragă atenţia de la cele sufleteşti. Ei încearcă de fapt să afecteze originea noastră divină. Mă doare sufletul când văd oamenii cum se plâng că sunt daţi afară de la serviciu şi nu mai au cu ce să îşi hrănească copiii. Ce pot să le fac? Ce pot să zic? Cuvântul meu e prea puţin ca să îi poată ajuta. Ar trebui ca noi, mănăstirile, să ne adunăm averile şi să hrănim aceşti oameni, sau să putem crea diverse centre care să le ofere un loc de muncă. Vor veni vremuri şi mai grele, ce se petrece acum nu e nimic. Mănăstirile au această datorie faţă de Dumnezeu şi de societate, să acorde astfel de ajutor material, şi cu cât vom trăi, vom trăi împreună. Cum poate o obşte de călugări, care şi-a agonisit din timp rezerve poate de hrană, să stea indiferentă faţă de suferinţele oamenilor? Toate averile mănăstirilor să se asocieze într-o formă de a menţine viaţa poporului. Tot ce au primit mănăstirile de la Dumnezeu până acum, să ofere poporului necăjit. Că dacă nu vom face aşa, nici Dumnezeu nu ne va acoperi şi se vor năpusti păgânii peste noi. Şi rătăcirea de acum va fi mai mare ca cea dintâi. (...)

Noi trebuie să primim toate câte vin asupra noastră ca pentru păcatele noastre, pentru că, chiar dacă nu am greşit noi, au greşit părinţii noştri, bunicii noştri, şi cu 50 de ani în urmă. Pentru păcatele de atunci plătim noi astăzi. Căci avem putere să prelungim sau să scurtăm aceste vremuri de mânie a lui Dumnezeu. (...) Să ne învrednicească Domnul de bucuria aceasta a mărturisirii, aşa cum au mărturisit Piteştiul, Gherla, Aiudul, toţi martirii neamului nostru. Vedeţi totuşi, pe noi, în închisoare, comunismul ne-a învăţat smerenia, să fim creştini, să ne dăruim. Ne-a învăţat smerenia, şcoala cea mai înaltă. Astfel de vremuri grele or să ne aducă smerenia, care este învierea noastră sufletească. Prin mândria satanică a comuniştilor, noi de fapt am câştigat daruri duhovniceşti de la Hristos. Aşa să aveţi şi voi parte de Învierea lui Hristos în inimile voastre. [123]

*

Părintele Arsenie Papacioc spunea foarte frumos: „Comunismul a umplut cerul de sfinţi". E o datorie pentru noi să-i cunoaştem... Chiar dacă până acum sfinţii din închisorile comuniste, care au pătimit pentru Hristos în România, nu au fost canonizaţi, am venit să vă cer să-i canonizăm în inimile noastre. Pentru că dacă noi vom şti să-I iubim ca pe nişte sfinţi mucenici, atunci Dumnezeu va rândui şi canonizarea lor de către Biserică. (...) Pentru că sfinţii închisorilor ne-au învăţat să fim demni, să fim curajoşi şi, când duşmanul lui Hristos vorbeşte, să vorbim şi noi. Să nu ne fie frică. Pentru că secretul prigonitorilor este tocmai trezirea fricii în sufletele celor prigoniţi. (...)

Şi bine ar fi fost ca şi în ţara noastră să fie o luptă făţişă împotriva comunismului, nu numai dusă de către mireni sau de către călugări sau de către preoţi, ci şi de către ierarhie şi de către conducerea ierarhiei, aşa cum s-a întâmplat în Rusia. Şi pentru aceasta Patriarhul Tihon a fost canonizat şi este cinstit azi ca Sfântul Patriarh Tihon. (...) El a arătat creştinilor că lupta împotriva comunismului trebuie să fie o luptă pe viaţă şi pe moarte. (...) Şi dacă vreodată va veni o nouă prigoană - şi ştim că spre sfârşitul lumii va fi din rău în mai rău – creştinii vor trebui să păstreze în piepturile lor acest îndemn la luptă adresat de Sfântul Patriarh Tihon. (...)

Pentru că prigonitorii credinţei lucrează astăzi mult mai parşiv şi puţini ştiu să le stea împotrivă. Şi părintele Justin a răspuns: „În vremea de astăzi, în care preoţii se feresc să dea mărturia cea bună, în care călugării se feresc să dea mărturia cea bună, mirenii trebuie să iasă la mărturisit. (...) Cu adevărat, fraţilor, pentru sfinţi mucenicia e o bucurie! [124]

---

[123] Ibidem, pp.23-25.
[124] Danion Vasile, art. Despre curajul mărturisitorilor (conferinţa Despre canonizarea sfinţilor români, Deva, 20 octombrie 2008, a doua parte), apărut în rev. Axa, Nr. 29/16-30 noiembrie 2009, pp.10-12.

*

Dorința de reeducare a tinerilor, în special, pentru a nu fi o piedică în calea regimului a fost preluată după modelul chinez şi sovietic, deşi nici acolo omul nu a putut fi atât de dezumanizat încât să se nege în totalitate. Forma cea mai acută a luat naştere prin ,,reeducarea" de la Piteşti. (...) Cred că fenomenul Piteşti este exemplul perfect conceput pentru a forma un ,,om nou" şi tehnicile ce pot fi folosite pentru a modela oamenii. Aceste argumente pot să explice situația în care se află societatea românească la ora actuală şi se doreşte a fi o alarmă pentru întreaga lume ca istoria să nu se mai repete şi să se învețe ceva din trecut. (...)

La Piteşti au fost închişi aproape 5000 de studenți, majoritatea legionari, iar restul membri ai Partidului Național Țărănesc şi membri ai Partidului Național Liberal. Este considerat a fi cel mai mare program de îndoctrinare şi de spălare a creierelor din întreaga Europă de Est. (...) ,,Fenomenul Piteşti" aparține aceluiaşi registru, la care vine însă cu o trăsătură specifică: utilizarea sistematică a torturării deținuților de către alți deținuți. Ideea îi aparține pedagogului sovietic Makarenko (1888-1939), specialist în delicvența juvenilă şi partizan al reeducării deținuților tineri cu ajutorul deținuților mai vechi, aflați pe calea cea bună, dar făcând parte din aceeaşi clasă de vârstă. [125]

*

Documentele oficiale din timpul ,,procesului" organizat de autorități în toamna anului 1954 menționau câteva din metodele de tortură folosite în timpul ,,reeducării":

- bătaia deținuților cu ciomege cu vână de bou, curele, frânghii, picioare de la paturi, cozi de mătură;

- ținerea deținuților în poziții chinuitoare timp îndelungat cu ochii la bec, într-un picior cu bagaje de la 20 la 40 de kg pe spate;

- statul cu fața la perete pe şezut cu mâinile întinse la picior;

- smulgerea părului din cap, a mustăților cu mâna pe viu sau cu ajutorul unui aparat confecționat dintr-un nastur;

- strivirea degetelor de la mâini şi picioare prin folosirea unui instrument special confecționat de ei;

- punerea unei cantități exagerat de mare de sare în mâncare fără să le dea apă deținuților;

- obligarea deținuților sub teroare de a mânca în poziții incomode fără să folosească mâinile, de a mânca mâncarea fierbinte, direct şi fără să o mestece, opărindu-şi limba şi esogagul, dezlipindu-li-se piele de pe limbă şi buze;

- obligarea deținuților sub tortură să mănânce materii fecale, fie ale lor, fie ale altor deținuți;

- să bea urină;

- punerea deținiților să se bată cap în cap unii cu alții, până li se umflau capetele şi cădeau în nesimțire;

- dezbrăcarea deținuților complet, după care erau trecuți printr-un cerc de bătăuşi care îi loveau până cădeau leşinați, apoi erau călcați în picioare şi bătuți cu diferite corpuri tari şi cu picioarele până le rupeau coastele şi îşi pierdeau cunoştința;

- apăsare pe coşul pieptului de către mai mulți deodată, lovirea deținuților cu bocancii şi cu cărămizi peste piept, față sau alte părți sensibile ale corpului (ceafă, tâmple, organe sexuale);

- punerea deținuților cu capul în closet şi cu picioarele sus.

Din cauza acestor torturi sistematice aplicate deținuților, au fost înregistrate numeroase cazuri de deces, în temnițele comuniste (din România numai – n.a.) murind în total peste 300.000

[125] Lavinia-Elena Ciurez, art. Fenomenul Piteşti. Moara sufletelor" (,,Cea mai cumplită barbarie a lumii contemporane" Alexandr Soljenițîn), apărut în rev. Axa, Nr. 39/16-31 mai 2010, p.18.

oameni, mai ales tineri, elevi şi studenţi. [126]

*

La Suceava, Piteşti, Gherla, şi în toate închisorile bolşeviste, necredincioşii au încercat să demonstreze experimental că raţiunea, gândirea, conştiinţa şi toate facultăţile sufleteşti ar fi doar produse ale materiei, un fel de „secreţii" ale trupului. Concluzia acestei teorii satanice este că acţionând asupra trupului, putem transforma conştiinţa, adică eul *profund al omului,* chipul *propriu al fiecăruia. Prin „reeducare", cel rău şi slugile sale s-au strâns să nimicească cel mai scump dar al lui Dumnezeu: libertatea conştiinţei, care nu ţine seama de nici o îngrădire materială, trupească. În aceste puşcării ale Antihristului lupta a fost duhovnicească; scopul nu a fost exterminarea fizică, lucru uşor de înfăptuit, ci uciderea sufletului (de altfel, victimele nici nu aveau voie să moară, sinuciderea fiind cea mai gravă infracţiune... – n.ed.). (...)*

Comunismul nu este decât prezenţa satanei pe pământ. Comuniştii au făcut din ideologia lor o religie, care, în opoziţie cu aceea creştină, este religia urii, a minciunii şi a crimei, ridicate la rangul de „virtuţi"; şi nu se răspândeşte decât prin minciună, neîncredere, teroare şi frică. Pe plan spiritual, scopul său este dezumanizarea omului, iar pe plan material: mizerie, foamete şi lipsă. Cum s-ar explica altfel atâta ură, bestialitate, cinism şi plăcere sadică de a-ţi chinui semenul şi a-l ucide? (...)

Răfuiala a fost numai cu tineretul legionar. Numai acesta a fost vizat în planul lor, nu un altul, neorganizat. Ceilalţi tineri care au fost arestaţi, au fost cazuri individuale. Comuniştii cunoşteau bine organizarea şi activitatea tineretului legionar printre studenţi şi elevi.

Notă: Piteştiul şi Gherla au fost laboratoarele unei experienţe care s-a extins apoi la nivelul întregii ţări, cu alte mijloace, e drept, şi care continuă, ducând, de va fi cu putinţă, la pierderea şi „a celor aleşi")

(autorul îi consideră vinovaţi în principal pe: agenţii sau ofiţerii sovietici de securitate, Ana Pauker alias Anna Rabinsohn – agentul nr.1 al Moscovei în România, Teohari Georgescu alias Burach Tescovici – fost ministru de Interne, Vasile Luca alias Laszlo Luka – ofiţer sovietic Kominternist, generalul Alexandru Nicolski alias Boris Grunberg, Gheorghe Gheorghiu-Dej – secretarul general al PCR, Iosif Chişinevski alias Jakob Broitman – vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi membru al CC din PCR, colonelul Zeller – Directorul General al Penitenciarelor, colonelul Sepeanu, generalul Gheorghe Pintilie alias Pantiuşa Bodnarenko, generalul Dulgheru alias Dulberger, colonelul Koller, Alexandr Mihailovici Saharovski – conducătorul „operaţiunii Gaianeh", adică comunizarea prin teroare ş.a. – n.a.) [127]

*

Despre ceea ce s-a întâmplat, atât în închisori, cât şi în întregul univers concentraţionar din România, s-a scris relativ puţin, şi s-a publicat şi mai puţin, în raport cu dimensiunea apocaliptică a suferinţelor îndurate de atâţia oameni în aceste adevărate temple ale ororii. Dar şi ceea ce s-a publicat, atât cât s-a publicat, a apărut în ediţii confidenţiale şi, adesea, mai mult decât modeste, din iniţiativa şi pe cheltuiala unora dintre victime, fiind mai totdeauna ignorate, cu oarecare ostentaţie, atât de clasa politică, cât şi de opinia publică românească în general.

Nici chiar istoricii, cărora le-ar incumba sarcina de a cerceta şi de a explica pentru posteritate ce a fost şi ce s-a întâmplat în gulagul *românesc, nu se înghesuie să facă acest lucru, nici chiar acum, când nu mai pot invoca imposibilitatea accesului la arhive. Astfel stând lucrurile, este oarecum normal ca majoritatea românilor să nu ştie nimic – sau aproape nimic – despre reeducarea de la Piteşti, de exemplu. Nu mai vorbesc de cea de la Aiud, despre care chiar nu s-a*

[126] Tamara Gheorghiu, art. Teroarea roşie. Temniţele comuniste, apărut în rev. Axa, Nr.39, 16-31 mai 2010, p.19.
[127] Dumitru Bordeianu, vol. ***Mărturisiri din mlaştina disperării***, Ediţia a II-a, Ed. Scara, Bucureşti, 2001, pp.84-120.

scris nimic consistent, deşi ca rezultate, ea a fost tot atât de cumplită ca şi cea de la Piteşti. Că românul de rând, copleşit de griji şi victimă a unei interminabile „tranziţii", nu are cunoştinţă de aceste orori este oarecum explicabil. Cu totul inexplicabil este însă faptul că până şi intelectualitatea, care este – sau care ar trebui să fie - „conştiinţa cetăţii", manifestă o vinovată indiferenţă faţă de ceea ce s-a întâmplat timp de două decenii în gulagul românesc... [128]

*

Supoziţia că reeducarea aparţine, ca iniţiativă şi concepţie, unei mentalităţi străine se sprijină pe date indubitabile. Este deja un truism faptul că ea a fost iniţiată de Moscova şi minuţios pusă la punct în birourile Ministerului de Interne şi ale Comitetului Central, sub directa îndrumare a consilierilor sovietici, de către comuniştii care erau în posturi de conducere, în marea lor majoritate alogeni. Generalul Pintilie (Pantiuşa) era rus, iar Ana Pauker şi triada demonică din jurul ei (Nicolski, Dulbergh, Zeller), precum şi Teohari Georgescu, Sepeanu, Koller, Tiberiu Lazăr, ca să-i enumăr doar pe câţiva dintre cei implicaţi, erau evrei. Desigur, au fost şi destui români, cozi de topor, care au participat la această criminală acţiune. Mă refer la cei câţiva directori de închisoare (Dumitrescu Alexandru, Goiciu, Gheorghiu etc.), la unii dintre ofiţerii politici şi dintre gardieni, precum şi la grupul primilor torţionari cu ajutorul cărora s-a demarat reeducarea. Unii dintre aceştia din urmă, cei care au făcut partea urâtă a trebii, au fost judecaţi şi executaţi, pentru a nu mai putea depune mărturie, iar alţii au fost incluşi şi judecaţi în lotul „ţapilor ispăşitori". Printre creierele care au clocit „acţiunea", eu nu ştiu însă să fi fost vreun român. Nu vreau prin aceasta să minimalizez vinovăţia românilor care au fost complici la aceste orori, pentru că ei sunt cel puţin tot atât de vinovaţi ca şi cei care le-au pus la cale. Vreau doar să reliefez faptul că reeducarea de la Piteşti nu aparţine – nici ca iniţiativă, nici în concepţie – românilor, ci are cu totul alte origini. Eu nu cred că a fost doar o simplă coincidenţă faptul că, o dată cu debarcarea Anei Pauker şi a grupului său de „deviaţionişti", în vara anului 1952, a încetat şi reeducarea. Se vorbea chiar, printre ceiavizaţi, că Gheorghe Gheorghiu-Dej ar fi vrut să o facă răspunzătoare pe această Passionaria *a României, printre altele, şi de ororile de la Piteşti. Dar până la urmă a renunţat la această acuză, se pare, de teama implicaţiilor internaţionale. Să nu uităm că la vremea aceea mai trăia încă Stalin. (...) Pentru a-i anihila pe cei mai înverşunaţi adversari ai lor, care erau membrii acestei mişcări (Mişcării Legionare), cotropitorii bolşevici şi năimiţii lor dinăuntrul ţării au născocit şi au pus în aplicare metode de exterminare fizică şi siluire sufletească fără egal în universul concentraţionar al sângerosului secol XX. Subliniem că această monstruozitate a fost cu atât mai cumplită cu cât torţionarii nu s-au mulţumit numai cu suprimarea fizică sau cu pervertirea conştiinţelor şi schilodirea sufletelor adversarilor lor, ci şi-au propus să ucidă şi ideile-forţă care au făcut posibilă apariţia, în ţara noastră, a acestei* stări de spirit *care a fost Mişcarea Legionară.* [129]

*

După aceasta îi veţi recunoaşte pe legionari: ei mărturisesc Adevărul Dumnezeiesc în viaţa neamului, în ascultare de Biserică, şi suportă consecinţele mărturisirii, revendicându-şi viaţa ca o comuniune cu cenuşa morţilor înaintaşi. Cel străin de această comuniune nu-şi va putea jertfi fiinţa sa pentru Dumnezeu şi din dragoste de neam. El este, sau devine, unealtă de lovire în mâna celor ce-L urăsc pe Hristos şi-şi fac scop din plăcerile şi măririle lumeşti. (...)

Istoricii au datoria să cerceteze cu probitate şi să informeze opinia publică românească – ruptă de cunoaşterea trecutului – asupra acestui fenomen creştin şi românesc (Mişcarea Legionară

---

128 Demostene Andronescu, vol. ***Reeducarea de la Aiud. Peisaj lăuntric (Memorii şi versuri din închisoare)***, Ed. Christiana, Bucureşti, 2009, p.17.

129 Ibidem, pp.20-21.

– n.a.) *cu atât mai mult cu cât aceşti reprezentanţi ai spiritului românesc, au avizat suflarea românească şi întreaga lume asupra consecinţelor gândirii şi trăirii în afara lui Hristos, care acum se văd în toată lumea: debandadă morală, legiferare a desfrâului (sodomiei), războaie fratricide şi asalt asupra Bisericii şi a neamurilor. Trebuie curaj. Abdicarea de la datorie n-ar face decât să continue starea de minciună, de dezinformare, de calomnie şi crimă, perpetuând regimul de întuneric al totalitarismului carlist, antonescian şi mai ales comunist. (...)*

Dacă vom pierde capacitatea spirituală de a ne jertfi pentru Hristos şi pentru salvarea neamului nostru, vom fi vinovaţi, în faţa celor ce cu preţul vieţii lor ne-au lăsat un testament în faţa lui Dumnezeu, că am abdicat de la misiunea noastră. Să mărturisim pe Hristos şi Învierea Lui cu preţul vieţii noastre, implicându-ne în fiinţa istorică a neamului, ştiind prea bine că: "nu sunt vrednice suferinţele de acum a sta alături de slava vieţii viitoare." (Sf. Ap. Pavel) [130]

*

Motto*: Închin această carte ca o mărturisire românească înaintea lui Dumnezeu şi a lumii că n-am făcut din viaţa aceasta un scop, deşi daturile acestui pământ ne-ar fi putut ispiti spre aceasta, ci ne-a fost viaţa prilej de mântuire, mulţumind şi lăudând pe Dătătorul a toate, iar când am greşit, am plâns la picioarele lui Iisus cel răstignit, nădăjduind iertarea. (...)*

Cuvânt către Neamul Românesc. *Nu ne-a fost dat să vorbim neamului, în special tineretului acestei ţări, de la catedră. Aşa cum nu le-a fost dat niciunuia dintre marii lui dascăli. Toţi, şi Horia, şi Iancu, şi Tudor, şi Eminescu, şi Codreanu, şi Moţa au vorbit de pe Cruce. Iar câţiva dintre cei ce au vorbit de la catedră, au sfârşit tot pe Cruce: Nae Ionescu, N. C. Paulescu, Simion Mehedinţi, Radu Gyr, Noica, Eliade... Toţi au rostit cuvântul iubirii aproapelui ce cuprinde tainic intenţia divină de a salva omul din înşelăciune şi moarte veşnică. (...) Legionarismul este o adâncă şcoală de formare a caracterelor. De creştere a "elitei"... Un om în care să fie dezvoltate până la maximum, toate posibilităţile de mărire omenească ce se află sădite de Dumnezeu în sângele neamului nostru (înmulţirea talanţilor sau darului primit – n.a.)* [131]

*

Evreii sunt deconspiraţi ca "Sinagogă a Satanei", cum o indică Sf. Ap. Pavel, prin care se lucrează în lume toate fărădelegile (ascunse, nu chiar toate – n.a.). De aceea, la originea tuturor acţiunilor antilegionare stau evreii. Dar "se va cere de la neamul acesta (evreiesc) tot sângele proorocilor vărat pe pământ", aşa cum zice Mântuitorul.

O mărturisire recentă a lui David Kaufman pune în evidenţă, această acţiune nefastă în lume. Ea este conţinută în nişte scrisori adresate unui legionary, Traian Popescu. "Mai bines ă mai ţină regimul comunist încă o sută de ani, decât să spurcaţi pământul României vreodată cu ultimele fosile ce mai supravieţuiesc pe ici, pe colo (foştii deţinuţi politici aflaţi azi la o vârstă înaintată – n.a.). De noi nu aţi scăpat şi nu veţi scăpa niciodată deoarece tot noi conducem America şi toată lumea."

A doua mărturisire deconspiră nu numai acţiunea, dar şi agresivitatea acestui popor: " Cum aţi nesocotit voi, mă proşti bătrâni, imensa noastră forţă, desfăşurată permanent în lume sub toate timpurile. [...] Învingem pe linie de ţară: Israelul. Învingem pe linie de internaţională ocultă şi secretă: Francmasoneria. Învingem pe linie de internaţională muncitorească: comunismul." (Urmează şi alte "mărturisiri" cu privire la Hristos, batjocorit şi insultat în tot felul de expresii triviale greu de suportat nu numai de suflet, dar chiar şi de hârtie) [132]

---

[130] Virgil Maxim, vol. ***Imn pentru crucea purtată***, vol.II, p.269 şi Prologul acestui volum.
[131] Virgil Maxim, op.cit., vol. I, p.12.
[132] Op.cit, vol.II, p.50.

Vineri, 26 februarie 2010. Episcopul Artemie a declarat că: „Luptele mele consecvente şi acerbe pentru poporul sârb din Kosovo şi Metohia, în Serbia, au deranjat regimul lui Slobodan Milosevici, dar şi actualul regim al lui Boris Tadici şi Comunitatea Internaţională... Şi: Poziţia mea clară şi hotărâtoare vizavi de ecumenism, papism şi globalizare, conform inovatorilor în practică şi în teologie (Midic), a deranjat şi deranjează chiar şi pe unii din Biserica Ortodoxă Sâfbă, care acceptă aceste principii şi slujesc pentru realizarea lor. Uniţi, toţi aceştia pe care îi deranjez, se năpustesc asupra mea, pentru a-şi împlini scopurile lor necinstite. Şi vor să mă scoată din Scaun şi să mă distrugă fizic (ziarul „Pravda”, vineri, 26/02/2010). Ştiu că toţi predecesorii mei în Eparhia Raşka şi Prizren, precum şi întregul popor sârb din Kosovo şi Metohia veacuri de-a rândul au primit martiriul şi primesc martiriul, pentru că Dumnezeu o îngăduie. Nu este curios că şi eu am aceeaşi soartă. Prigonitorii mei pot să mă lipsească de episcopie, pot să mă lipsească până şi de vrednicia episcopală, pot să mă considere bolnav, să spună că am debilitate de bătrân. Pot să mă considere nebun (cum a făcut-o deja Savva I.), pot să facă chiar şi alte nedreptăţi, pe care nu pot nici măcar să mi le imaginez. <u>Toate le voi răbda cu ajutorul lui Dumnezeu, dar nu pot să mă determine să fac schismă</u> şi să rup cămaşa savaită (a Sfântului Sava – primul Arhiepiscop al Serbiei – n.tr.) a Bisericii Ortodoxe Sârbe. Nu pot să mă arunce în braţele papei de la Roma, nici în braţele ecumeniştilor europeni, iar eu nu am de gând să-mi abandonez poziţiile. (...) Credem că ierarhii poporului sârb, care uită de uciderea a 700.000 de sârbi ortodocşi şi recentele bombardări – probabil pentru vreo bucată uscată de pâine, pe care o aruncă puterile străine şi papa – nu vor reprezenta majoritatea ierarhilor bisericii ortodoxe sârbe.” [133]

*

În Referatul nr. 4870/1994, Mitropolitul Nestor Vornicescu şi ceilalţi membri ai comisiei de dialog cu necalcedonienii cereau Sinodului B.O.R.: „Propunem, de asemenea, ca toate anatematismele şi pasajele incriminatoare la adresa Bisericilor Ortodoxe Orientale şi a unor sfinţi cinstiţi de acestea să fie scoase din cărţile de cult ale Bisericii noastre.” (...) Iniţiativa de purificare a cultului prin scoaterea referinţelor la ereticii necalcedonieni nu aparţinea însă ierarhilor B.O.R., ea fusese luată de Comisia Mixtă pentru Dialogul dintre Biserica Ortodoxă şi Bisericile Ortodoxe Orientale, la Centrul Ortodox al Patriarhiei Ecumenice – în Geneva, 1-6 noiembrie 1993. <u>Pentru ca Biserica Ortodoxă să se unească cu ereticii era necesar ca Sfânta Tradiţie să fie cenzurată</u>... Faţă de o astfel de fărădelege, părinţii athoniţi au avut o reacţie fermă. (...)

<u>Cenzura cărţilor de cult înseamnă batjocorirea Sfintei Tradiţii</u>. Această fărădelege nu a pornit însă din iniţiativa anticalcadonienilor, ci este mult mai veche. Cel mai cunoscut exemplu în acest sens – în Biserica Ortodoxă Română – este cenzurarea Triodului. De exemplu, strofa a noua de la Starea a treia: „O, ce nebunie! Pe Hristos omoară Cei ce-au ucis pe profeţi” lipseşte din Prohodurile tipărite în ultima vreme. Să nu se creadă că cenzurarea Prohodului a avut ca scop doar scurtarea slujbei – un aggiornamento pe placul creştinilor grăbiţi ai zilelor noastre, învăţaţi să trateze şi slujba în mare viteză. <u>S-au scos în mod special fragmentele în care era vorba de iudeii care L-au răstignit pe Hristos</u>. Iată un alt exemplu strofa 58 din Cântarea întâi – în varianta completă: „Îngâmfat Israil, Ucigaşe popor! Pentru ce pe Varava, pătimaş, slobozi, iar pe Domnul pentru ce Îl răstigneşti?”

Aşa cum poate constata oricine face comparaţia, în total au fost cenzurate 12 strofe din Prohod. Din prima cântare s-au scos 3 strofe din 76, din a doua 3 din 63, din a treia 6 din 49. Această cenzură, neunitară (care a micşorat şi mai mult raportul cantitativ dintre cântarea a treia şi primele două), nu poate da roade de folos. <u>În momentul în care începem să cenzurăm cultul, nu</u>

[133] Art. Episcopul Artemie vorbeşte deschis despre scopurile necinstite ale prigonitorilor săi, rev. Axa, Nr.34/16-28 februarie 2010, p.9.

mai considerăm că are inspirație dumnezeiască și negăm harul Sfinților Părinți și al Cuvioșilor care au alcătuit sfintele slujbe. Dacă cenzura s-ar fi rezumat la scurtarea Prohodului, ar fi fost poate o excepție fără ecouri. Dar, din păcate, cenzura s-a extins și asupra altor texte liturgice. [134]

*

Cuviosul părinte Iustin Popovici zice: „În istoria neamului omenesc sânt trei căderi însemnate: a lui Adam, a lui Iuda și a papei [Romano-Catolic]", Căci Romano-Catolicismul stă împotriva Dumnezeu-Cuvântului Hristos nu numai pentru că este eretic (adică nu învață buna Lui vestire, ci strică sfintele dogme ale credinței) și deci păgân, dar și prin aceea că Biserica Romană, prin întâi-stătătorul ei, chiar s-a pus pe sine în locul lui Hristos! Astfel – în anul 1870, la Conciliul Vatican I – toate rătăcirile sale din trecut s-au contopit în dogma „infailibilității papei", care a ajuns atot-dogma papismului (întărită și prin al doilea Conciliu de la Vatican, din anii '60 ai veacului trecut). Negreșit, aceasta – adică a mărturisi că papa, un om, poate judeca și hotărî fără greșeală întru cele ale Duhului – e cea mai mare hulă împotriva Dumnezeu-Omului Hristos și a Duhului Sfânt-Dumnezeu. (...)

Steagul papal înfățișează un scut împărțit în patru câmpuri printr-o cruce întoarsă (fig.1). La fel, pe spătarul scaunului „fericitului părinte" de la Vatican vedem limpede semnul cel mai folsit de sataniștii din toată lumea. Crucea întoarsă cu susul în jos (și goală, decupată în lemnul spătarului, adică făcută din... nimic)! (fig.2) (Într-o altă fotografie, l-am văzut pe Ioan Paul al II-lea purtând o cruce pe dos și la gât). Multă vreme nu am putut crede că Romano-Catolicii chiar se arată precum sunt, până când am înțeles îndreptățirea lor: ei vor să ne închipuimcă aceasta e crucea lui Petru, care a fost răstignit cu capul în jos. Aceasta e o batjocură, firește (precum tot ce se petrece la Vatican); dar, chiar dacă papistașii ar crede cu adevărat ce mărturisesc, tot o hulă ar fi, pentru că noi nu ne închinăm lui Petru și crucii lui (precum de altfel fac Catolicii, pentru care sfinții nu sunt alceva decât zei, idoli). (...)

Fără îndoială, înfricoșătorul „crucifix" al papei arată vădit negrăita ură a papismului împotriva lui Hristos. Luați aminte câtă batjocură cuprinde această scursură de metal! Căci ce vedem? Forma unui trup omenesc mort demult, spânzurat în batjocură pe o așa-zisă „cruce" strâmbată în toate cele trei planuri. Acesta e „Răstignitul" pe care Talmudul Îl hulește în cuvinte pe care nici nu e bine să le știm. Crucea răsucită e un alt semn al satanismului Romano-Catolic și are o neînchipuit de întunecată istorie, fiind născocită de sataniști în al cincilea veac și folosită de magicienii antihriști. Pentru ei, ea însemnează „semnul Fiarei". Această cruce a fost adusă întru folosință în Biserica Romano-Catolică de Papa Paul al VI-lea, cel care a și adunat Conciliul Vatican II. (...)

*În fig.6, alături de satanica cruce strâmbă, papa Ratzinger poartă roba împodobită su semnul scoicii. Priviți cele două mari scoici de pe pieptul robei papale! De ce o asemenea broderie? Dacă vom căuta simbolul scoicii în credințele păgâne și vom cerceta înțelesul ascuns al acesteia, vom vedea că este un simbol al lui Lucifer! Pentru antihriști, scoica o reprezintă pe Venus (Afrodita), care (potrivit mitologiei) s-a născut dintr-o scoică. Iar Venus, ca planetă, este pentru toți ocultiștii nimic altceva decât corespondentul astral al lui Lucifer (steaua dimineții, „Luceafărul" nostru), pe care îl cinstesc ei! Astfel, simbolismul scoicii din tradiția ocultă este lămurit: Scoica?=Afrodita=Venus=Lucifer). Deci, la întronizarea sa ca papă, Benedict-Ratzinger a purtat mantia lui Lucifer, iar „mulțimile au urmat Fiarei cu uimire, și au căzut cu fața la pământ și au cinstit-o" (*Apocalipsa *13:3,4)*

În fig.7, îl vedem pe bancnota de un dolar, alături de formula în latinește Novus Ordo

[134] Danion Vasile, art. Despre cenzurarea cultului ortodox și noua inchiziție ecumenistă, rev. Axa, Nr.30/01-31 decembrie 2009, p.22.

Seclorum*, care înseamnă „Noua Ordine Mondială”. Ochiul în triunghi e un simbol deosebit de însemnat în Masonerie. Francmasonii cred că acest simbol ar fi ochiul atot-văzător al Marelui Arhitect. Dar, odată ajuns la gradul 33, „maestrul” află că acest ochi e al nimănui altcuiva decât al lui Lucifer-Satan!*

În fig.8, avem un şorţuleţ purtat de Masoni, pe care se vede ochiul lui Satan. Următoarea imagine (fig.9) arată certificatul de membru al organizaţiei Ordo Templi Orientis*, Ordinul Templier din Răsărit, o societate magică Germană înfiinţată la începutul veacului al 19-lea, care preţuieşte mult tehnicile sexuale şi poartă ca semn acelaşi ochi încadrat în triunghi.* [135]

*

Ei bine, omul modern este supus unor modificări fără precedent, în faţa cărora organismul nu se poate adapta. Modificările alimentare din ultimii 70 de ani au fost într-atât de radicale, încât efectele asupra organismului uman s-au resimţit peste doar o singură generaţie. Constatăm în principal tulburări ale metabolismului, afecţiuni cu componente inflamatorii, dereglări ale tensiunii arteriale, nervozitate şi stres. La acestea se mai adaugă o veritabilă explozie a cancerului. Dacă în trecut aceste afecţiuni erau considerate ca fiind boli ale bătrâneţii, astăzi au devenit la fel de comune la orice vârstă. V-aţi gândit cât de mult colorant consumaţi într-o lună? Ei bine, suficient de mult cât vă este să vă zugrăviţi întregul apartament. De 70 de ani, omul este otrăvit lent, fără ca autorităţile să întreprindă mai nimic pentru a-l proteja. (...)

Comisia Codex Alimentarius este un organism internaţional, interguvernamental, creat sub egida Organizaţiei Mondiale pentru Agricultură şi Alimentaţie (FAO) şi a Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii (OMS) în 1962. (...) Originile chimiei farmaceutice şi implicit ale Codexului se regăsesc în jurul anului 1860. Atunci, Bill Rockefeller, un banal comerciant de petrol cu specializarea în farmaceutică, vindea ţăranilor naivi flacoane cu petrol brut, făcându-i să creadă că era un leac eficient în tratarea cancerului. (...)

Scoaterea în afara legii a oricărei informaţii referitoare la medicina alternativă va bloca eradicarea anumitor maladii, asigurând astfel profituri şi mai mari acestei industrii mondiale care tratează doar simptomele bolilor, fără a se îngriji de cauze. Doctorul Matthias Rath, un specialist german care duce campanii la nivel mondial pentru folosirea tratamentelor naturiste în cazul multor boli grave, descrie această situaţie astfel: „Adevăratul scop al industriei farmaceutice mondiale este de a câştiga bani pe seama bolilor cronice, şi nu de a se ocupa de prevenirea sau eradicarea acestor boli... Industria famaceutică are un interes financiar direct în perpetuarea acestor maladii, pentru a-şi asigura menţinerea şi chiar creşterea pieţei de medicamente. Pentru acest motiv medicamentele sunt făcute pentru a alina simptomele şi nu pentru a trata adevăratele cauze ale bolilor... Trusturile farmaceutice sunt responsabile de un genocid permanent şi răspândit, ucigând în acest mod milioane de oameni...” O adevărată „legiune” de indivizi care să facă lobby pentru industria farmaceutică a fost angajată pentru a influenţa legislatorii, pentru a controla organismele de reglementare, pentru manipularea cercetării în domeniul medical şi educaţional. [136]

*

Informarea medicilor este integral finanţată de către trusturi, care ascund cu grijă un mare număr de efecte secundare periculoase şi chiar mortale ale medicamentelor, negându-le public. (...) La data de 13 martie 2002 europarlamentarii au adoptat legi în favoarea industriei farmaceutice, fixate prin dispoziţii al Codex-ului Alimentarius şi care vizau elaborarea unei reglementări constrângătoare pentru toate terapiile naturiste şi suplimentele alimentare (...) În

[135] Florin Stuparu, art. Papalitatea satanică sau cuvânt pentru fiara ce va ieşi din pământ, rev. Axa, Nr.29/16-30 noiembrie 2009, pp.16-17.
[136] Ciprian Bojan, art. Genocid pe farfurie, rev. Axa, Nr.28/01-15 noiembrie 2009, p.12.

ciuda a o jumătate de miliard de petiții, directivele Codex-ului Alimentar au fost adoptate. Acest vot a fost o veritabilă denigrare a democrației, prevestind şi alte viitoare dificultăți în respectarea acesteia. (...) Clasificate ca toxine, vitaminele, mineralele şi plantele medicinale vor fi pe piață numai în doze care NU au impact asupra nimănui. Magazinele noastre de produse naturiste şi suplimente alimentare vor rămâne pe raft numai cu 18 produse, atâtea câte sunt pe lista Codex-ului. Tot ceea ce NU este pe listă, de exemplu coenzima Q10, glucosamine etc., vor fi ilegale şi asta nu înseamnă că vor fi numai cu prescripție, ci vor fi ilegale adică „foloseşte-le şi te duci la închisoare". (...)

Alimentația umană certificată legal va trebui să fie iradiată cu Cobalt. Sub regulile Codexului, aproape toate alimentele trebuie iradiate. (...) Printre alte aberații, Codexul postulează utilizarea pe scară largă a organismelor modificate genetic. Efectele acestora asupra organismului nu sunt pe deplin înțelese, însă cert este că nu pot aduce nimic bun. (...) în prezent 70% din mâncarea comercializată în SUA include ingrediente modificate genetic. (...) marele argument este acela că aceste produse sunt soluția miracol împotriva foametei. (...) „...sunt mult mai ieftine şi mai profitabile decât cele naturale" (...) porumbul modificat genetic determină infertilitate şi sterilitate (...) România este cea mai mare cultivatoare de soia OMG din Europa deşi 70% din populație se declară împotriva consumului de organisme modificate genetic. (...)

În loc de litera E urmată de un număr (indicativ prin care consumatorul poate afla despre ce aditiv alimentar este vorba şi ce riscuri implică consumarea acestuia), pe etichete a început să se menționeze doar „afânători", „arome identic naturale", „conservanți" şi alți asemenea termeni mincinoşi. (...) Un alt pericol pentru sănătatea consumatorilor îl reprezintă creşterea animalelor – ce nu văd lumina sosarelui – în mari aglomerări, pentru a se îngrăşa mai repede. În hrana şi corpul acestora se introduc hormoni de creştere, antibiotice, vaccinuri, sedative şi vitamine. Astfel, nu este de mirare că după consumarea unor produse din carne provenite de la asemenea animale îşi fac apariția alergiile, obezitatea, hepatita toxică şi alte afecțiuni grave. [137]

*

Evenimentele sângeroase din perioada 21-23 ianuarie 1941 ce au avut loc între Generalul Antonescu, conducătorul statului, şi Horia Sima, reprezentantul guvernului din Statul Național Legionar, au fost categorisite, de către Antonescu, ca fiind rebeliune legionară. (...)

Percheziția făcută la lojile masonice cât şi în apartamentele unor membri marcanți ai masoneriei şi, mai ales, anunțul lui Horia Sima că va face public nume şi date de trădare națională ale unor personalități politice şi militare, l-au întărâtat şi mai mult pe Antonescu. (...) În tot timpul nopții de 22-23 ianuarie, cât şi în cursul dimineții, armata deschide focul, fără control, atât asupra unor clădiri, cât şi asupra unor grupuri de cetățeni de pe stradă. Rezultatul: 2 ofițeri, 15 subofițeri şi soldați şi cca. 1000 de civili, împuşcați.

Discuție între Gen. Antonescu şi ambasadorul H. Neubacher. Antonescu mulțumeşte pentru intervenția făcută şi apoi întocmeşte un proces verbal prin care ordonă să fie spânzurată toată conducerea Gărzii de Fier. Ambasadorul german se înfurie, spunând că el nu poate fi intermediarul unei asemenea crime şi până la urmă renunță. (spicuind din aşa-zisa rebeliune legionară, de fapt lovitura de stat a generalului Ion Antonescu, cu acordul prealabil al lui Hitler – n.a.) [138]

*

Pentru omul modern libertatea nu este decât o iluzie ce-l amăgeşte constant. „Gândeşte

[137] Ibidem, pp.13-15.
[138] Stoica Gheorghe, art.21-23 Ianuarie 1941 – "Rebeliunea legionară"!?!, apărut în rev. Permanențe, Nr.1-2/ianuarie-februarie 2010, pp.1-6.

liber!” era într-o perioadă sloganul Pro Tv. Cruntă amăgire. Întocmai instrumentul care îţi răpeşte gândul, te îmbie la o libertate pe care nu o vei dobândi niciodată. Dacă robul din antichitate îşi privea suferind cătuşele din metal, omul modern nu-şi înţelege sclavia. Stăpânii celui din antichitate nu i-au putut fura gândul, robul contemporan nu mai are cuget şi gândeşte întocmai cum îi este dictat.

Sistemul bancar abuziv, un model social adictiv şi o structură mediatică modelatoare sunt doar câteva dintre formele moderne de înrobire. Omul din societate nu scapă de acestea decât atunci când se furişează în Biserică. Acolo este liber! Aşa cum spunea Învăţătorul nostru: „Dacă rămâneţi în cuvântul Meu, sunteţi în adevăr ucenicii Mei; veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi”. (...)

Italianul Giovanni Sartori, un profesor de ştiinţe politice (...) a reuşit să pună pe hârtie ceea ce era evident pentru toţi. Adică faptul că televiziunea nu doar că manipulează, ci tâmpeşte de-a dreptul. „Televiziunea produce imagini şi anulează concepte”, arăta Sartori. (...) Omul, orbit de televiziune nu-şi mai explică adevărul. „Ceea ce se vede pare «real» şi, implicit, pare adevărat”. Generaţii întregi vor sta sub semnul acestui trist fenomen. [139]

*

Pe de altă parte, copilul format de vedere se mărgineşte la a fi un om care nu citeşte şi, deci, de cele mai multe ori, un ramolit al ecranului, înrobit pe viaţă de jocurile video. (...) Informaţia vizuală este cel mai uşor procesată. (...) De fapt, putem spune că creierul nu poate face difernţa dintre memorie şi imaginaţie. Pe acelaşi segment intervine şi manipularea prin televiziune. Face apel la imaginaţie, induce o stare de transă şi provoacă o deformare a conceptelor, pe care le înlocuieşte cu pseudo-noţiuni. Privitorul este relaxat şi i se induc informaţii pe care le atribuie propriilor sale amintiri. Acesta este principiul care stă la baza manipulării prin televiziune. Nu minciunile de la canalele de ştiri şi nici circurile politice sunt periculoase, ci efectele pe care plăcerea imaginilor le poate avea asupra minţilor noastre, Sistemul a devenit atât de sigur, încât a trecut lesne din sfera simplei teorii, în cea a aplicaţiilor militare, provocând emoţii de neexplicat. (...)

Telespectatorul hinotizat nu doar că este prostit, aşa cum am arătat mai sus, ci este indus cu gânduri şi pseudo-concepte ce nu-i aparţin. Ţinta este la nivelul personalităţii. Structurile caracteriale (latura relaţional-valorică a personalităţii) tind să se uniformizeze la nivelul general al întregii populaţii. Efectele pe termen lung fiind producerea unei populaţii fără prea mari diferenţe de amprente caracteriale, indivizii având aceeaşi opinie despre lume şi viaţă. Aceste persoane sunt şi cel mai uşor de stăpânit. (...)

Foarte multe cercetări din Statele Unite au arătat cât de uşor influenţabil este creierul uman. Din laboratoarele CIA au ieşit treptat adevărate instrumente de manipulare. Aproape toate invenţiile patentate intervin la nivelul undelor cerebrale, provocând stări modificate de conştiinţă. Intervenind direct la nivelul subconştientului. Acelaşi fenomen apare şi în timpul urmăritului emisiunilor televizate. Psihologii şi-au dat seama că privitul la televizor este un gen de transă hipnotică, însă este un fenomen care se petrece pe termen lung şi ale cărui efecte nu pot fi pe deplin elucidate. (...)

Pericolul armelor psihologice şi al manipulării prin televiziune a fost pus pe masa organizaţiei (ONU – n.a.), în 1979, de către Uniunea Sovietică. Blocul estic era conştient că a rămas în urmă cu cercetările în acest domeniu şi încerca ca prin această manevră diplomatică să obţină un tratat care să-i ofere o uşoară protecţie. Ruşii au propus interzicerea armelor cu radiaţie acustică infrasonoră, armelor electromagnetice care operează prin radiaţii de radio-frecvenţă care

---

[139] Ciprian Bojan, art. Omul făr' de minte, rev. Axa.

au efecte negative asupra funcţionării organelor din corpul uman. Adică, a acelor tehnologii care pot funcţiona foarte bine şi pe canalul TV. Reprezentanţii SUA au ignorat ani la rând propunerile URSS, ruşii fiind nevoiţi să accelereze cercetările în domeniu. Americanii şi-au pus tehnologiile la adăpost de eventuale tratate internaţionale, prin transferul lor de la Departamentul Apărării la Departamentul de Justiţie. [140]

*

Ne bucurăm de avantajele internetului zilnic, dar oare suntem conştienţi de preţul pe care trebuie să-l plătim? Internetul ne remodelează felul în care gândim şi, în timp, ne face nerăbdători, ne răpeşte imaginaţia şi capacitatea de a pătrunde în esenţa lucrurilor. (...) „Suntem nu numai ceea ce citim, ci şi cum citim", consideră Maryanne Wofl, psiholog la Universitatea Tufts, SUA. Specialistul în comportament uman crede că stilul de lecturare promovat de internet ridică eficienţa şi rapiditatea mai presus de orice altceva şi ne slăbeşte capacitatea de a ne concentra pe lecturi, pe care ne-am dezvoltat-o datorită prozei. Atunci când citim online devenim „doar decodori de informaţie". Capacitatea noastră de a interpreta un text, de a face legături mentale complexe se diminuează. [141]

*

Toleranţa reprezintă, de câteva decenii bune, o temă extrem de prezentă în agora globalizată a zilelor noastre. Se aud foarte adesea chemări intempestive la toleranţă, precum şi acuzaţii vehemente de intoleranţă. (...) Corectitudinea politică atacă gândirea şi limpezimea ei printr-un atentat pervers la limbă. (...) Lucrurile ajung să capete adesea conotaţii incredibile, în sensul că se admite şi se încurajează intoleranţa minorităţilor faşă de majorităţi! (...) De aceea, ne spune autorul, astăzi se poate vorbi despre o nouă toleranţă, una care poate fi caracterizată a fi, în fapt, o falsă toleranţă. (...)

Chiar dacă pentru un timp destul de lung francmasoneria a încercat să se înfăţişeze în veşminte creştine, este destul de evident că ea a fost şi rămâne, prin structura ei, paralelă cu Biserica (luptând chiar împotriva ei –n.a.). Conştientă de forţa Bisericii, ea a încercat mereu, în chip tot mai insidios, s-o penetreze cât mai la vârf şi s-o controleze, în vederea abaterii de la menirea ei fundamentală cu care a fost investită de Hristos, anume conducerea credincioşilor pe drumul mântuirii. (...) Toleranţa pe care francmasoneria pretinde că o promovează nu este în fapt decât o dictatură, orice abatere de la regulile masonice fiind aspru sancţionată, cel mai adesea în chip ocult. Autorul subliniază cum „corectitudinea politică reprezintă, într-un fel, răsfrângerea filozofiei masonice în spaţiul public". (...)

Autorul consideră că până la un punct ştiinţa poate fi considerată ca fiind o lucrare a harului, o cale de sporire a talanţilor cu care Dumnezeu l-a înzestrat pe om, dar că, totodată, de la un punct încolo, din momentul în care ştiinţa (i. e. slujitorii ei) cade pradă mândriei şi autosuficienţei, ea poate lesne deveni slujire a diavolului, cu consecinţe nefaste, cu totul diferite decât scopurile propuse când s-a pornit pe drumul cercetării. [142]

*

Creştinismul, îndeosebi cel ortodox, este confruntat tot mai adesea în zilele noastre cu acuzaţii de intoleranţă, în urma vehiculării tendenţioase a tot felul de neadevăruri în legătură cu el. „Există prejudecata că Biserica nu s-ar îngriji de mântuirea ereticului sau a păcătosului, ci doar l-ar condamna fără drept de apel", ne atrage atenţia autorul. În practică se poate observa cum, în lumea contemporană, prea adesea tocmai creştinismul este acela ostracizat, minimalizat, luat în

[140] Ibidem, pp.6-7.
[141] Cotidianul Adevărul, 9 iulie 2010, pp.33-35.
[142] Cronică asupra lucrării lui Costion Nicolescu, **Toleranţă şi intoleranţă. O perspectivă de pe versantul însorit al dreptei credinţe**, rev. Axa, Nr. 30/01-31 decembrie 2009, pp.6-7.

derâdere, expulzat cu destulă vehemenţă din viaţa publică în cea privată. Cu alte cuvinte, cei care reproşează creştinilor că sunt intoleranţi, sunt, de fapt, ei înşişi intoleranţi faţă de creştini. Autorul demonstrează că tot ceea ce ţine de curentul de gândire al corectitudinii politice şi de propaganda ideologică privind toleranţa are, între altele, un evident scop anticreştin. (...) Orice critică trebuie să vină din dragoste şi să aibă în vedere îndreptarea celui criticat. În această tentativă, răbdarea nu trebuie să se sfârşească. [143]

*

Prejudiciile atâtor decenii de propovăduire ateistă s-au făcut simţite cu precădere pe tărâmul educaţiei moral-creştine a românilor. E un aspect vizibil, din păcate, chiar şi după alte două decenii decenii de libertate religioasă. Aşa cum ne amintim, în perioada comunistă era "suficientă" oficierea căsătoriei civile, cea care crea efectele juridice şi sociale dorite. Ceremonialul religios era facultativ. Ba, mai mult, pentru cei care făceau parte din structurile partidului era chiar un gest nerecomandat pentru imaginea lor publică. Aşa se făcea că unii dintre ei , vrând totuşi să respecte legea creştinească multiseculară a poporului nostru, solicitau preoţilor oficierea cununiei "pe ascuns", la domiciliu.

Reminiscenţe ale acestor triste anomalii morale se văd şi astăzi, cum spuneam. Multe cupluri tinere aleg să vieţuiască necununate, preferând să rămână căsătorite doar civil. Motivele, spun ei, ar fi numai cele de ordin material: lipsa momentană a resurselor financiare, prioritatea carierei etc. O inerţie a stereotipiei de gândire atee, probabil neconştientizată, îi face să-şi motiveze astfel opţiunea. Ba chiar un nou trend social importat din mediile desacralizate ale Occidentului, preferat mai cu seamă de vedete, promovează chiar disoluţia instituţiei familiale.

Noi credem, însă, că e vorba de lipsa unei întemeieri sănătoase în plan educativ-creştin, dublată de o gravă indecizie emoţională, ambele urmări ale unei vieţi sufleteşti şi fizice dezordonate. Iar dacă într-un "exces" de pogorământ, deşi canonic imposibil, unii sunt tentaţi să "înţeleagă" temporar o situaţie de acest gen, mai ales în implicaţiile ei concrete, particulare, ce se poate spune despre cazurile, deloc puţine, în care trec ani buni, cuplurile respective nasc copii, iar dimensiunea creştină a vieţii de familie este complet uitată?

Soluţia rezidă în evidenţierea temeliilor biblice ale familiei şi în promovarea valorilor ei reprezentative. Să ne aducem aminte că Sfântul Ioan Gură de Aur, conştient de afinitatea organică a familiei cu instituţia divino-umană a Bisericii, o numea pe prima "biserica cea mică" sau "biserica de acasă".

Cele mai mari spirite pedagogice ale culturii umaniste, în frunte cu Sfinţii Părinţi, au aşezat familia creştină pe primul loc în ierarhia factorilor moralităţii personale. De aceea, tinerii trebuie puşi în contact cu frumuseţile spirituale caracteristice vieţii de familie creştină, iar prima dintre ele este Sfânta Taină a Cununiei. Părinţii, educatorii, naşii de botez, profesorii (în special cei care predau religia) sunt îndatoraţi să includă cât mai des în demersurile lor referiri la importanţa unei vieţi de familie "în Hristos şi în Biserică" (Efes. 5,32), concomitent cu descurajarea fermă a concubinajului.

Păşind în sfântul lăcaş cu sufletele primenite prin Spovedanie şi învăţătură creştină, tinerii noştri îşi pot pecetlui haric viaţa de familie prin Taina Cununiei. Este primul pas important pe calea lor comună spre Împărăţia lui Dumnezeu. [144]

*

Una dintre cele mai uzitate tehnici de manipulare este repetiţia. Cu cât se repetă mai des o

[143] Ibidem, p.8.

[144] Pr. Prof. Drd. Marius Daniel Ciobotă, art. Concubinajul, alternativa imorală a familiei creştine, apărut în cotidianul Monitorul de Suceava, p.14.

lozincă, o poveste oarecare, cu atât va deveni mai credibilă. (…) Aşadar, valoarea de adevăr a unei afirmaţii care pătrunde în memoria colectivă este dată de frecvenţa cu care aceasta este întâlnită în societate, de vizibilitatea publică a acesteia.

Ingineria socială descrisă mai sus este folosită în prezent în campania de afişaj desfăşurată sub lozinca: România nu are viitor. Peste tot în Bucureşti pot fi întâlnite afişe care ajung până la dimensiunile unui bloc cu şase etaje, prin care ni se inoculează convingerea că nu ne mai rămâne să alegem decât între a ne prostitua, a emigra în grup către ţări străine sau a ne sinucide în colectiv. În fond, puterea veninului acestei campanii constă în faptul că minciunile sunt ascunse abil în spatele unor jumătăţi de adevăr.

Cine stă în spatele acestui război psihologic dus împotriva poporului român sub forma unei aşa-zise glume făcută de Radio 21? Cum de este posibil ca nici o instituţie guvernamentală să nu se sesizeze, iar noi toţi să tăcem de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? (...) De aceea, poate, se dă lupta aceasta atât de agresivă, bătălia pentru sufletul românului. Românii au mari speranţe în Hristos, nădejdea în El fiind chiar o mare virtute, în timp ce deznădejdea la care ne îndeamnă lozinca stradală e un păcat aducător de moarte. (...)

Din păcate, şi mulţi dintre intelectualii noştri trebuie să se subsumeze acestui numitor comun al celor fără identitate. Căci de cel puţin 20 de ani nu fac decât să critice poporul român, credinţa neamului şi toate valorile lui, exteziindu-se în schimb, făcând temenele în faţa inteligheniţiei europene şi americane. Dezrădăcinaţi, înstrăinaţi de ethosul românesc şi cu ifosele complexatului cultural, aceşti intelectuali şi pseudocărturari români au făcut mai mult rău poporului decât întreaga clasă politică. Constant aceştia au subminat încrederea noastră în propriile valori, în propriul destin. (...) Dar nu acesta s-a şi dorit, ca noua generaţie să nu mai fie bună de nimic? Televiziunea şi internetul, băutura, drogurile şi erotismul ne-au vrăjit copiii şi tinerii educaţi de o mass-media deşănţată. Biserica, şcoala, noi înşine prea puţin am făcut pentru noua generaţie. Ei sunt cea mai mare bogăţie a ţării, viitorul acesteia şi, totodată, bucuria fiecăruia dintre noi. De ce nu înţelegem că trebuie să ne sacrificăm mai mult pentru a-i ajuta să devină oameni, devenind mai întâi buni creştini? Cu adevărat, dacă ne hotărâm să începem a face ceva pentru neamul nostru trebuie să ne aplecăm în primul rând asupra educaţiei copiilor noştri. Alfel, ce viitor mai putem aştepta? (...)

Campania România nu are viitor punctează simbolic un moment crucial în viaţa poporului român: ori ne întoarcem cu toată inima la Dumnezeu, ori trebuie să ne pregătim pentru vremuri foarte grele, similare cu cele petrecute de poporul lui Israel când a fost dus în robia babiloniană. Mizeria şi batjocora ne vor face să ne stingem încet sau mai repede ca indivizi şi ca neam. Campania are un scop malefic, însă a fost îngăduită de Dumnezeu tocmai pentru a ne trezi şi a înţelege cum ne va arăta viitorul dacă ne dăm pe mâinile stăpânitorilor lumii acesteia, încrezându-ne în ei şi hrănindu-ne sufletele cu mizeriile pe care ni le servesc. Pe de altă parte, campania stă sub semnul grabei cu care puterile întunericului se oţăresc împotriva noastră. Putem înţelege că, într-adevăr, ni se pregăteşte ceva, dar intuim şi faptul că este aproape o renaştere spirituală în România sau, oricum, ceva care va spăla multe dintre păcatele neamului, deschizându-ne noi perspective. Adevărul că în Hristos şi în Biserică România are viitor, cu siguranţă, măreşte frica celor care desfăşoară această campanie şi a celor care stau în spatele lor. Să strigăm deci din toată inima în acest post al Paştilor: Miluieşte-ne, Dumnezeule, miluieşte-ne! [145]

*

Naşterea de prunci este abia al treilea scop al căsătoriei. Cel dintâi şi cel mai însemnat scop

[145] Gheorghe Fecioru, art. România nu are viitor, dacă nu ne întoarcem cu toată inima la Dumnezeu, apărut în rev. Familia Ortodoxă, Nr.3(26)/2011, pp.3-6.

al căsătoriei este ajutorul reciproc al soților spre îndumnezeire (...) Ca moştenitori ai firii căzute a lui Adam, al doilea scop al căsătoriei, după cum zic Sfinții Părinți, este liniştirea imboldurilor sexuale: să-i ferească pe oameni să cadă în păcatul curviei. (...) Potrivit înțelegerii obişnuite a Bisericii, atunci când postim ne înfrânăm şi de la legături trupeşti. Şi când postim? În Miercurile şi Vinerile de peste an, şi în toate zilele şi perioadele de Post. (...) În al doilea rând, soții se înfrânează de comun acord în marile praznice creştine, precum Paştile. Acestea nu-s zile de post, dar se cuvine să ne înfrânăm în ele – de Paşti, în toată Săptămâna Luminată, care se socoteşte ca o singură zi; apoi, în toate Duminicile de peste an şi în praznicele Maicii Domnului şi ale Mântuitorului – Boboteaza, Întâmpinarea, Cincizecimea, Schimbarea-la-Față, Înălțarea etc., precum şi în zilele de prăznuire ale sfinților mari. Aceste zile se cinstesc de către cuplurile creştine ortodoxe prin înfrânare, mers la biserică şi rugăciune. De asemenea, e foarte bine să vă înfrânați în noaptea dinainte de a merge la biserică, îndeosebi în zilele de prăznuire ale sfinților, mai ales sâmbătă noapte, pentru a vă pregăti cum se cuvine pentru Liturghia de Duminică. [146]

*

Între soți ascultarea trebuie să fie reciprocă, cu toate că în familie capul este bărbatul. Fiecare trebuie să poarte slăbiciunile, toanele, cusururile celuilalt cu răbdare, cu pace, cu dragoste şi blândețe. La vreme de ispită e bine să aştepte până trec norii supărării, ai mâniei, ai înverşunării şi apoi să îndrepte lucrurile, însă întotdeauna cu smerenie şi calm. Duioşia, vorba dulce şi purtarea liniştită nu trebuie niciodată să lipsească. Un lucru foarte important este şi tăierea reciprocă a voii, fapt care aduce după sine pacea în casă. Tot aşa şi dialogul, lămuririle date unul altuia sunt necesare pentru că înlătură neînțelegerile. [147]

*

În urma scandalurilor produse în ultimele luni sub presiunea dezvăluirilor mediatice privind victimele consumului de etnobotanice, dar şi pentru că dintre rude ale politicienilor au început să moară din cauza acestor plăgi, iată că guvernul s-a hotărât să dea o ordonanță de urgență pentru interzicerea acestor otrăvuri psihedelice. Inițiativa este binevenită. Totuşi problema este departe de a fi rezolvată. Drogul, este o afacere şi în acelaşi timp o politică mondială de control a populației, susținut de concerne transnaționale, de curente politice internaționale şi, bineînțeles, de lăcomia autohtonilor. (...) Aceste substanțe le anihilează voința. Este o boală, este mai rău ca un cancer, mai rău ca SIDA. Nu mai gândesc, nu mai au sentimente, nu mai au nimic, absolute nimic. Fac crize de paranoia. [148]

*

Ecumenismul, din păcate atât de promovat astăzi, aşa cum ne învață mulți Sfinți şi Părinți cu viață sfântă, este o mare înşelare, este o cursă a diavolului. Dar trebuie să se împlinească Apocalipsa, când vor cădea chiar şi dintre cei aleşi... Este foarte scumpă Ortodoxia, avem mii de mucenici care au plătit cu sânge pentru apărarea şi păstrarea adevărului de credință, dar noi nesocotim sângele vărsat. Trebuie să fim foarte râvnitori, să avem Ortodoxia în sânge şi să facem tot ce ne stă în putință pentru a face cunoscută această mare comoară! [149]

*

Două lucruri, zic părinții, sunt absolut necesare pentru mântuire: cunoştința şi făptuirea. Însă doar cunoaşterea duhovnicească e folositoare! Cunoaşterea aceasta inutilă nu are nici un folos. Ce

---

[146] Art. O perspectivă a legăturilor dintre soți, rev. Familia Ortodoxă, Nr.3(26)/2011, pp.16-17.
[147] Păr. Efrem, starețul Mănăstirii Vatopedu din Sfântul Munte Athos, într-un interviu, rev. Familia Ortodoxă, Nr.3(26)/2011, p.47.
[148] Ileana Jacola, art. Etnobotanicele ne distrug copiii, iar noi nu facem altceva decât să ne văităm, rev. Familia Ortodoxă, Nr.3(26)/2011, p.38.
[149] Păr. Simeon Dezrobitu, într-un interviu acordat Ralucăi Tănăseanu, rev. Familia Ortodoxă, Nr.3(26)/2011, p.52.

folos are pentru mintea mea? Doar mă împrăştie – căci, vedeţi doar, acestea sunt făcute pentru împrăştiere. De aici se vede că sunt lucruri diavoleşti (...) Diavolul însă te împrăştie la nesfârşit în lururile din afară, şi nu mai ai timp. Nu mai ai timp pentru tine însuţi, pentru că eşti pulverizat în lucrurile din afară. De aceea, toate lucrurile astea, care vezi că duc în afară, sunt făcute cu scopul precis de împrăştiere. (...) Omul, încărcat de la televizor, nu se mai poate ruga; împrăştiat fiind, nu se mai poate ruga, pierde lucrul cel mai sfânt. (...)

Am văzut într-o revistă, care întâmplător mi-a căzut în mână, ceva legat de activitatea Consiliului Europei. Şi într-un loc spune: „Consiliul se felicită că a reuşit în România să înlăture obstacolele care erau împotriva homosexualităţii". Deci Consiliul European, nu guvernul românesc! Şi ăştia ai noştri înghit murdăria care li se oferă, se obligă să o îndeplinească, nu se gândesc la tradiţia românească, nu se gândesc la nimic; şi vin şi o bagă, o servesc la populaţie, şi cine vrea se hrăneşte cu ea.

Spun Sfinţii Părinţi:nici un alt păcat nu murdăreşte aşa de mult sufletul omenesc ca desfrânarea. Omul face alte păcate în afara sa, dar pe ăsta îl face în lăuntru. Ei, asta-i! Acum e la modă, vedeţi? Să-l murdărească pe om până în străfundurile sufletului – şi nu numai pe omul în vârstă, ci şi pe copiii mici (...)

Zic: dă-i minţii o lucrare; dacă mintea are lucrare, atunci nu mai e atrasă de curiozitate, cum ar fi spre televizor. Şi anume, ce lucrare? Fie o gândire duhovnicească, fie o rugăciune – dacă fixezi o rugăciune necontenită. Să te rogi lui Dumnezeu aşa cum respiri, tot aşa de des. (...) Asta-i rugăciunea minţii necontenită. Adică: în toate împrejurările în care faci o treabă, să vezi prezenţa lui Dumnezeu – şi să faci treaba aceea, că poţi s-o faci. [150]

*

Savantul italian prof. Sartori, în cartea sa Homo videns, chiar vorbeşte despre o imbecilizare prin televizor. Lucrurile sunt însă mult mai grave. Nu este vorba numai despre o scădere a nivelului de inteligenţă, de o sărăcire intelectuală. Îmi este teamă că televiziunea, atât prin impactul tehnologic, cât şi prin cultura pe care o promovează, are un efect dezumanizant. Din păcate, nu e vorba de o metaforă. Este poate cel mai potrivit cuvânt ce ilustrează efectul TV asupra fiinţei umane. Ceea ce-l defineşte pe om, ceea ce-l diferenţiază de toate celelalte animale sunt în esenţă reflexivitatea şi procesele mentale superioare. Însă tocmai ele sunt subminate de televizor. Vizionarea stopează dezvoltarea ariilor neuronale în care se desfăşoară aceste procese. (...)

Televiziunea dezumanizează deoarece condiţionează reacţii instinctive. Din punct de vedere neurologic, subjugă raţiunea şi sentimentul instinctelor primare. Mecanismul este simplu de înţeles: executivul creierului, unde sunt procesate actele enumerate anterior, este cel care controlează comportamentele instinctive. Cercetările ultimilor ani demonstrează că, atunci când această parte a creierului este vătămată, omul nu-şi mai poate controla instinctul de hrănire, instinctul sexual şi agresivitatea. Acest lucru, arată neuropsihologul prof. Ryuta Kawashima, are loc şi în urma vizionării. El a demonstrat experimental că tinerii de astăzi sunt violenţi şi-şi pierd autocontrolul nu numai fiindcă văd multă violenţă pe micul ecran, ci pentru că timpul petrecut în faţa televizorului şi a calculatorului le-a vătămat cortexul prefrontal. (...)

Ecranul TV, tehnologia video, printr-o mulţime de mecanisme, care sunt prezentate amănunţit în carte, distrug reţelele neuronale sau cel puţin nu le îngăduie să se dezvolte. De altfel, am citat în cărţile scrise o mulţime de studii care demonstrează că nu există educaţie prin televizor. Televiziunea nu educă, ci condiţionează. Nu se poate realiza un proces de învăţare conştientă prin televizor, însă putem fi uşor manipulaţi prin acesta. Televiziunea are darul de a te face să crezi că

[150] Păr. Petroniu Tănase, Schitul Prodromu din Sfântul Munte Athos, într-un interviu acordat lui Virgiliu Gheorghe, rev. Familia Ortodoxă, Nr.3(26)/2011, pp.55-58.

eşti foarte bine informat şi extrem de deştept. Realitatea? Nivelul de lectură şi reflecţie s-a redus extrem de mult. Aşi cunoscut vreun om cu o cultură vastă formată în faţa televizorului? (...)

Jocurile pe calculator sunt mult mai agresive decât programele de televiziune. De fapt, în mod paradoxal, programele destinate copiilor ating cel mai mare grad de nocivitate pentru dezvoltarea minţii acestora. Aici, rapiditatea schimbării planurilor, agresivitatea şi alte mecanisme violentează creierul uman mai mult decât o fac emisiunile dedicate adulţilor. (...)

Asociaţia Americană de Pediatrie insistă mult asupra limitării timpului petrecut de copii în faţa ecranului. Ei susţin că, până la doi ani, nicidecum nu trebuie lăsat copilul la televizor, iar după, pe toată perioada vârstei şcolare, timpul de vizionare (televizor, calculator, video) nu trebuie să depăşească una sau cele mult două ore zilnic. Alţi neuropsihologi şi specialişti în educaţie din America sunt de părere că până la vârsta de 5-6 ani copiii nu ar trebui să se uite la televizor. Pentru adulţi, ce să mai spunem?... Este o problemă de luciditate şi de responsabilitate. Nu cred, şi este o chestiune de bun simţ, că omul s-a născut pentru a-şi petrece o mare parte din viaţă în faţa unui ecran. [151]

*

***Dumnezeu îngăduie ispitele aşa încât să ne poată deştepta spre a ne aminti de El.** Atunci când Îl chemăm, El acţionează ca şi cum nu ne-ar auzi, în aşa fel încât să ne înmulţim rugăciunile şi să chemăm mereu sfântul Său nume, de teama feluritelor patimi. (...) Nu deznădăjdui, indiferent cât de tare te luptă patimile. **Dumnezeu îl iubeşte pe cel ce este luptat şi nu se lasă înfrânt.** (...)*

Prin urmare, copiii mei, purtaţi cu bucurie orice încercare v-ar trimite Dumnezeu (...) Toţi sfinţii au trecut prin foc şi prin apă, prin felurite ispite şi necazuri, şi L-au slăvit pe Dumnezeu prin răbdarea lor, primind cununi de slavă veşnică. (...) Smeriţi-vă. Să nu gândiţi despre voi că sunteţi cineva şi veţi ajunge la cele înalte. Cu cât aurul este mai mult încercat în foc, cu atât devine mai curat. Şi cu cât creştinul este mai încercat prin ispite, cu atât mai mult se curăţă sufletul său. (...)

*De fiecare dată când un om cade, copilul meu, el trebuie să se ridice şi se va mântui. Când cineva cade şi în mod voit nu se ridică, aceasta vine de la demoni. (...) Dar ţelul este unul singur: să luptăm cu răbdare şi perseverenţă, gândindu-ne că **nimic nu se întâmplă fără voia lui Dumnezeu**. Prin urmare, e nevoie de răbdare şi recunoştinţă.* [152]

---

[151] Virgiliu Gheorghe, Ce face televizorul din copiii noştri, interviu acordat de Mariana Enăchescu, rev. Familia Ortodoxă, Nr.4(15)/2010, pp.44-47.

[152] ***Comori duhovniceşti din Sfântul Munte Athos (culese din scrisorile şi omiliile Avvei Efrem)***, Ed. Buna Vestire, Bacău, 2001, pp.232-240.

EXISTĂ PRINTRE NOI TOT MAI MULȚI OAMENI MORȚI SPIRITUAL (MORȚII VII SAU CEI CU CREIERUL SPĂLAT)

Teodor M. Popescu (profesor de teologie şi istoric al creştinismului – n.a.) recunoaşte rolul ştiinţei şi tehnicii în sporirea bunăstării materiale a omului dar apreciază că viaţa, cu toate că devine mai complexă, nu înseamnă că este şi mai bună. ***Un om realizat din punct de vedere material este, de cele mai multe ori, mort spiritual.*** *Aici intervine Biserica, care trebuie să oprească decăderea culturii prin misiunea sa religioasă.*

*O religie, în cazul nostru cea creştină, nu este numai legătura omului cu Dumnezeu, ci ,,şi o concepţie şi o normă de viaţă fiind un răspuns la marile probleme ale existenţei şi ale vieţii.'' Din aceste considerente creştinismul reprezintă o ,,religie culturală prin excelenţă''. Poate că cel mai frumos şi mai măreţ ideal cultural a fost propus omenirii de religia creştină şi exprimat în cuvintele Mântuitorului: ,,****Fiţi dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc este****''. Pe de o parte, Biserica, prin scopul său final – mântuirea oamenilor prin intrarea în Împărăţia lui Dumnezeu – este în opoziţie cu scopul propus de cultură, iar pe de altă parte, această Împărăţie se poate afla deja în oamenii dăruiţi cu sufletul lor Domnului încă din această lume. Iată că scopul culturii devine mai înalt şi se întâlneşte cu scopul Bisericii, formând un tot armonios. Pentru profesorul universitar Evanghelia nu poate să fie decât sufletul culturii, numai în acest fel cultura ,,devenind cu adevărat superioară, armonioasă, binefăcătoare''.* [153]

*

În continuare autorul acestui studiu analizează raporturile care s-au stabilit de la începuturile creştinismului între Biserică şi cultură. Biserica se naşte, într-adevăr, în epoca unei ,,culturi înfloritoare, dar vicioase, într-o lume aflată în descompunere morală şi socială''. Biserica ,,nu a negat direct instituţiile acestei lumi'', dar le-a purificat prin trimiterea la modelul hristic de viaţă şi al sfinţilor Bisericii, prin ,,ideea filiaţiei dumnezeieşti a omenirii şi a destinului veşnic al sufletului''. Cultura aceasta vicioasă care consideră creştinismul ca fiind duşmanul numărul unu, a fost salvată de la decădere şi înălţată la adevărata sa valoare de către creştinism. ,,Astfel, că «duşmanul» culturii devine salvatorul culturii''. ***Cultura greco-romană a fost transmisă de către Biserică epocii medievale, şi mai departe, lumii moderne****, deţinând o moştenire creştină considerabilă, dar anumite evenimente – cum ar fi* ***Renaşterea şi Umanismul, revoluţiile, descoperirile şi progresul general al ştiinţei – ,,au contribuit la slăbirea elementului***

[153] Cristian Ivănuţă, în art. Teodor M. Popescu, ,,mare sacerdot nehirotonit al Bisericii noastre'', rev. Rost nr.57 / noiembrie 2007, p.14.

său religios şi al simţului moral''. *Din nou, ca şi la începuturile sale, Biserica se vede marginalizată.* ***Revoluţiile confiscă multe din ideile creştine, prezentându-le ca fiind creaţii proprii.*** *Sarcina Bisericii devine astfel şi mai grea, aceasta urmărind ,,să creştineze mai bine cultura decât a făcut-o în Evul Mediu''.*

Şi iarăşi Biserica va trebui să uzeze de ,,arma'' sa de bază: Cuvântul lui Dumnezeu exprimat prin ,,forţa morală a religiei, legea mântuitoare a lui Hristos, spiritul şi virtuţile Evangheliei, moravurile şi instituţiile creştine''. Prin aceasta nu trebuie să înţelegem că Biserica vrea să ,,creeze o cultură nouă, ci de a o îmbunătăţi pe cea existentă''. Căci pentru oamenii de astăzi cultura modernă este tot ce au mai sfânt, este ,,marea comoară ce şi-au adunat-o pe pământ'' şi au uitat de comoara ce trebuie să şi-o strângă în ceruri. Biserica nu este interesată ,,de formele culturii ci de duhul şi sensul acesteia''. [154]

*

Asaltată de ,,experienţa înspăimântătoare a comunismului, de noul barbarism şi păgânism'' ***Biserica şi cultura pentru a se salva trebuie să colaboreze şi să se ajute reciproc.*** *Nu e locul aici să insistăm asupra evenimentelor care au dus la instaurarea comunismului în Europa, să arătăm cât a reuşit Biserica să se opună, sau dacă a realizat o alianţă cu cultura. Drumul culturii prin istorie este sinuos, cu urcuşuri şi coborâşuri, spre deosebire de cel al Bisericii care a mers şi merge în continuare pe drumul cel strâmt dar sigur către Hristos şi mântuire. Rătăcirile culturii de pe acest drum au culminat în epoca modernă printr-un ,,nou turn Babel'', ca o nouă sfidare la adresa lui Dumnezeu''. Soluţia propusă de Biserică: ,,readucerea culturii către Dumnezeu şi salvarea acesteia în corabia sa pentru a ajunge la limanul mântuirii''.*

Cât despre Biserica Ortodoxă, profesorul Teodor M. Popescu arată că îşi ,,merită pe deplin numele de maică a popoarelor ortodoxe şi a culturii acestora''. Cultura medievală a fost în mare parte creată de Biserică şi de monahism, cel puţin până în secolul al XIX-lea. Este cea mai conservatoare Biserică, dar şi cea mai activă în a înnobila cultura şi sufletul omului, ţinând cont de faptul că Hristos a fost, este şi va fi acelaşi. Cel vechi de zile este mereu prezent în lume pentru a-i ridica pe cei de aici dincolo şi a eterniza existenţa umană prin veşnicia Sa. [155]

[154] Ibidem, pp.14-15.
[155] Ibidem, p.15.

SATANISMUL ŞI MIŞCAREA NEW AGE PĂTRUND TOT MAI ADÂNC ŞI ÎN ROMÂNIA

În zilele noastre există posibilitatea ca atunci când navigăm pe internet pentru a căuta o informaţie sau când ne citim e-mail-ul să ne fie transmise mesaje care, deşi durează doar câteva fracţiuni de secundă, deşi sunt invizibile, se fixează cu putere în subconştient, dictându-ne comportamente sau producându-ne o anumită stricăciune în minte. ***Imperative satanice*** *incitatoare la desfrâu şi violenţă, la ucidere şi sinucidere pot ajunge pe această cale să pătrundă în minţile utilizatorilor internetului şi să le influenţeze, fără ca aceştia să îşi dea seama, gândurile, dorinţele şi comportamentul (putând-o extinde şi la celelalte mijloace de informare în masă –n.a.). Un singur nebun care stăpâneşte limbajele de programare poate transmite o infinitate de astfel de mesaje malefice.*

Desigur, se inventează permanent programe de apărare în faţa unei potenţiale invazii a minţii celor aflaţi pe internet, se construiesc însă alte programe mai performante pentru atac. Războiul continuă şi ca în orice război riscurile privind viaţa mentală, sufletească şi trupească a indivizilor devin extrem de mari. Dezvoltarea exponenţială a tehnicii de programare, a tehnologiei computaţionale în parale cu alienarea mentală a tot mai multor indivizi, din cei care navighează pe internet, nu peste multă vreme va transforma lumea virtuală a internetului într-o adevărată junglă pentru cei care pătrund în ea. [156]

*

Rolul mediei audio-video în răspândirea mentalităţii new-age-iste. *Conştient de faptul că omului nu i se poate amputa complet dimensiunea religioasă a existenţei,* ***statul magic****, spre deosebire de cel poliţienesc, vine în întâmpinarea indivizilor, oferindu-le cu generozitate o religie unică, sincretistă, deschisă să asimileze toate celelalte religii, să le aducă pe toate la acelaşi numitor comun, pe aceleaşi coordonate ale experienţei religiosului.* ***New-age-ul este mişcarea care sintetizează cel mai bine în planul religios orientările şi obiectivele de acţiune ale statului magic.*** *Ea este mişcarea sau* ***noua religie*** *care, în contextul vrăjirii exercitate de media audio-video (televiziune, internet), este impusă şi se impune în conştiinţa popoarelor.*

Ce este new-age-ul? *Mişcarea se dezvoltă pe parcursul deceniului 7 al secolului al XX-lea în rândul generaţiilor de tineri care au crescut cu televizorul (odată cu mişcarea hippie –n.a.). Înşişi autorii new-age-işti afirmă că această cultură imagistică, a societăţii informatice – audio-video – care situează în centrul reflexiei practice tocmai gândirea de tip alfa (ce apare pe parcursul vizionării tv), face posibilă ,,descoperirea imaginii lăuntrice nu numai de către câţiva harismatici şi*

[156] Virgiliu Gheorghe, Ştiinţa şi războiul sfârşitului lumii. *Faţa nevăzută a tele-viziunii*, Ed. Prodromos, Bucureşti, 2007, p.34.

mistici, ce practică magia şi alte exerciţii oculte, ci de către cvasitotalitatea societăţii mondiale actuale''. (Wurtz: 117)

Ideologia new-age, preocupată de fenomenul de tip magic, propovăduieşte o transformare profundă în conştiinţa indivizilor şi a umanităţii. Această transformare trebuie să se realizeze, afirmă ei, pe toate căile posibile, plecând de la descoperirea lumii imaginilor lăuntrice, a lumii inconştientului, descoperire prilejuită în primul rând de media vizuală (tv, computer).

Pentru ca schimbarea să se poată produce, ***în viziunea new-age-istă, lumea trebuie să treacă printr-un proces de revrăjire, o mişcare inversă celei produse de raţionalism în ultimele secole ale mileniului al doilea****. (Wurtz: 137)*

Toate tehnicile psihanalitice, mişcările şi practicile spiritualiste, magice sau oculte (în special cele orientale), toate căile care, în viziunea acestei mişcări, se consideră că înlesnesc transformarea de conştiinţă, prin descoperirea invizibilului continent lăuntric, sunt integrate cu generozitate de New Age în propria spiritualitate.

Câţi ştiu oare că tehnicile yoga, radiestezia, bioenergia, teosofia, ca şi majoritatea psihotehnicilor de reducere a stresului şi transformare a sinelui sunt, de fapt, mijloace prin care new-age-ştii urmăresc transformarea de conştiinţă necesară revrăjirii lumii? [157]

*

Apariţia mişcării New Age, crearea reţelei, racolarea de membri şi răspândirea propriu-zisă a ei se produc de-abia la începutul anilor '60, deşi rădăcinile ei ideologice sunt mult mai vechi. ***New Age este o mişcare gnostică ai cărei predecesori pot fi recunoscuţi în marii teoreticieni şi practicieni ai teosofiei, spiritismului sau psihanalizei****, care au trăit în secolul al XIX-lea şi la începutul secolului al XX-lea. Herman Schulze a formulat cinci trăsături definitorii pentru New Age spirituality:*

1) depersonalizarea lui Dumnezeu; 2) divinizarea panteistă a omului; 3) derealizarea lumii, ***realitatea obiectivă fiind declarată iluzie*** *şi loc vremelnic de joacă a spiritului pur; 4) propovăduirea mântuirii, de fapt a* ***automântuirii prin diferite tehnici şi ritualuri de dobândire a stării de iluminare****; 5) identificarea răului cu starea de neiluminare spirituală.* ***Pe scurt, New Age spirituality (adică doctrina, nu mişcarea) este, prin definiţie, o parte a ceea ce încă din Antichitate fusese numit gnosis şi reapare astăzi sub forma unui neognosticism cu diverse denumiri, precum teosofie, antroposofie, mişcarea Graal-ului, scientologie, Eckankar, Divine light mission etc.*** *Toate aceste grupări şi curente ridică astăzi stindardul militantismului pentru schimbare, pentru o eră nouă, pentru un viitor mai bun şi mai luminos decât veacul rău şi crepuscular de până acum: Vine era de aur, vine parusia Îngerului Luminii, vine zodia Vărsătorului. […]*

Ceea ce aduce nou New Age faţă de toate curentele gnostice sau spiritualiste care au existat de-a lungul timpului este ideea unei „sinteze dintre ştiinţa occidentală şi înţelepciunea orientală, dintre tehnologia instrumental expansivă şi practicile meditative, dintre individuaţia raţională şi unio mystica''. *(Wurtz: 223)* ***Oamenii de ştiinţă care au jucat un rol important în formarea acestei ideologii au fost cu toţii influenţaţi sau practicanţi ai unor religii orientale, cum ar fi hinduismul, budismul, taoismul ori au experimentat drogurile psihedelice.*** [158]

*

În acest context, concluzia la care ajunge psihologia transpersonală şi prin ea ideologii new-age-işti este că experienţa lumii inconştientului este una spirituală de tip iniţiatic, care permite individului accesul la cunoaşterea şi la existenţa cea adevărată. Călătoriile în lumea de dincolo de

[157] Ibidem, pp.91-92.
[158] Ibidem, pp.92-93.

conştient, pe care le presupun majoritatea religiilor gnostice sau orientale ca tehnici inițiatice sau mântuitoare (Culianu: 2002), deveneau şi în psihologia transpersonală scopul principal al procesului terapeutic, care era transformat astfel într-un act eminamente magic. (Wurtz: 186)

***Noua psihologie apărută la jumătatea anilor '60 îşi impropriază, prin urmare, nu numai tehnicile meditative orientale pentru a accede la lumea inconştientului, ci şi învăţătura pe care aceste practici orientale o propovăduiesc. Credinţa în reincarnare**, concepţia privind „realitatea de după realitate'' pe care călătoriile în inconştient o descoperă, **conştiinţa universală** sau „Fiinţa'' în care omul vindecat (mântuit) se contopeşte nirvanic sunt doar câteva dintre concepţiile orientale ce definesc psihoterapia transpersonală.*

Astfel, această psihologie devine în societatea contemporană metoda prin care în mod ştiinţific sunt argumentate, validate şi susţinute practicile sau tehnicile orientale ca mijloace dezirabile nu numai pentru vindecarea omului, dar şi pentru împlinirea religioasă a acestuia. [159]

*

*Peter Russel, unul dintre autorii de referinţă ai new-age-iştilor, continuator al lui Maharishi Yoghi şi al hindusului Sri Aurobindo, formulează această viziune asupra viitorului la care New Age ne cheamă, a aşa-zisei mântuiri a întregii societăţi umane prin intermediul tehnologiei comunicării audio-video. El susţine că trebuie să vină vremea, dacă nu a şi sosit deja, în care omenirea, ajunsă la un prag de evoluţie sau maturitate, să înceapă să dezvolte un proces de **interconectare a tuturor oamenilor, prin generarea unor legături de tip sinaptic**, fenomen asemănător cu cel ce are loc în interiorul creierului uman în procesul său de dezvoltare. [...]*

Omul nu se va mai putea percepe ca individ izolat, ci va fi parte a unei reţele globale în rapidă integrare, va fi celulă nervoasă, neuron al unui «creier global» în curs de trezire la sine – un supra-sine în spaţiul cosmic. P. Russell prevede apariţia unei sinergii circumterestre în stare să integreze în sistem asanat (mântuit) orice fenomen social şi individual deocamdată încă anarhic, disfuncţional, eliminând eventualele «tumori maligne». În ecosistemul terestru se va instaura armonia, globul va funcţiona ca un creier de nou-născut cu întreaga vitalitate a tinereţii unei structuri abia acum cosmice. (…) Planeta în criză va face un salt, o mutaţie în planul superior al unei evoluţii. Avem nevoie de înnoire spirituală, de **o nouă conştiinţă, planetară, supra-individuală, transpersonală, cosmică**. Numai luciditatea deplină, numai conştiinţa supremă ne va putea recupera din spectrul sumbru al bolilor incurabile, al flagelurilor civilizaţiei de paradigmă veche. **Old Age va muri, iar New Age îşi va serba epifania ca resurecţie a zeiţei Gaia.** (Wurtz: 121-122) *[...] **Revrăjirea lumii pe care o propovăduiesc new-age-iştii este considerată de aceştia un proces invers celui de secularizare, produs de-a lungul ultimelor secole.*** [160]

*

Succesul fără precedent a unor filme ca Harry Potter*,* Stăpânul Inelelor*, al unor scrieri precum cele ale lui* Paulo Coelho *sau în general al tuturor materialelor cu un conţinut magic, arată măsura în care noile generaţii crescute cu televizorul şi calculatorul sunt pregătite să fie iniţiate în practicile orientale, în **magie şi ocultism**, sunt dispuse să spună „da'' ofertei new-age-iste de a păşi pe treptele transformării de conştiinţă, de a-şi părăsi identitatea creştină şi de a se preda în mâinile instanţelor oculte.*

New-age-ul este atât de puternic inserat în cultura modernă, în structura societăţii occidentale, fiind, de altfel, susţinut pe faţă sau în ascuns de marile corporaţii internaţionale sau de cele mai importante centre de putere ale Occidentului, încât pe nesimţite doctrinele acestuia sunt însuşite, în special prin televiziune, de o mare parte din populaţia globului. Credinţa în

---

[159] Ibidem, p.97.
[160] Ibidem, pp.102-106.

reincarnare, în forțe paranormale, în puteri supranaturale, ecologismul şi naturismul ideologizate, feminismul şi libertinismul sexual dus până la perversiuni, scientismul, gândirea Waldorf, psihotehnici sau conceptele globalizării, în toate se reflectă ideologia new-age-istă sau toate își găsesc unitatea şi logica în ideologia şi obiectivele acestei mişcări.

Mişcarea New Age se doreşte a fi religia noii ere, a unei lumi care, după câteva sute de ani de reprimare ideologică a credinței creştine, prin afirmarea ştiinței şi a materialismului, este împinsă sau atrasă prin seducție către o nouă religie, către un nou orizont soteriologic, în care ***vechile religii panteiste, magice ale lumii prind viață într-un parteneriat straniu, dar extrem de eficient****, cu* ***o ştiință care astăzi se găseşte dispusă să demonstreze nu numai că există lumea de dincolo, dar care se şi pune în slujba celor care, de fapt, luptă împotriva lui Hristos.*** [161]

*

Lumea omului modern, noua ,,realitate'' sau lumea realității virtuale nu mai are nimic comun cu lumea reală. Ea devine atât mediu de existență, cât şi mediu de conştiință. Şi, pentru că puterea de discernământ, judecata şi înțelegerea personală a lumii media sunt diminuate extrem de mult, cel puțin de-a lungul experienței tv, pentru că totul devine comun atât conştientului, cât şi subconştientului, atunci se poate pune problema apariției în societatea modernă nu numai a unei conştiințe globale colective la care se racordează umanitatea, ci chiar a unui subconştient colectiv. […] Întreaga lume participă la aceeaşi realitate. Oamenii de pe toate continentele, din toate rasele, neamurile, limbile, stările sociale, care trăiesc în zona polară sau în zonele deşertice ale Africii, în jungla amazoniană sau în metropolele occidentale, trăiesc cu emoție aceleaşi evenimente sau drame ale umanității; sunt preocupați de aceleaşi probleme, au aceiaşi idoli – fotbalişti, actori, oameni politici, VIP-uri – au aceleaşi sărbători – Valentine's Day, Campionate de fotbal, olimpiade, aceleaşi centre de interes şi un mod comun sau identic de a evalua şi judeca realitatea.

Întreaga lume ajunge să se reducă, după cum observa încă de la începutul anilor '60 Mac Luhan, la dimensiunile unui sat – satul global. [162]

*

Cartea de față este un îndemn la reflexie adresat tuturor celor care simt sau intuiesc că ceva fundamental s-a schimbat în viața lor în ultimii ani; nimic nu mai este ca înainte. Ce se întâmplă cu noi? Care este cheia înțelegerii vremurilor în care trăim? Către ce ne îndreptăm? Sunt întrebări care plutesc în aer şi care, odată cu trecerea timpului, îmbracă tot mai mult un accent dramatic.

Nu demult într-un studiu realizat de o echipă de cercetători americani se făcea o constatare destul de ciudată: din punct de vedere psihologic oamenii se comportă astăzi, reacționează, într-un fel foarte asemănător cu cei aflați într-o zonă de război. O tensiune uriaşă este resimțită de toți. Sentimentul pericolului planează, şi oamenii se simt terorizați.

Unii muncesc până la epuizare ca să poată supraviețui, şi nu ştiu cum a mai trecut o zi, iar alții se aruncă cu disperare în tot felul de distracții, de parcă ar trăi ultimele zile ale vieții şi ar vrea să uite cu totul de aceasta. Trecutul a dispărut sub ***bombardamentul ştirilor*** *care ne absoarbe întreaga atenție, ca şi cum de acele informații ar depinde viața noastră.* ***Viitorul a devenit un continuu prezent care ne surprinde permanent, somându-ne să trăim clipa. Ritmul este ameţitor şi epuizant, încât aproape nimeni nu mai are răgazul să se adune pentru a-şi pune ordine în viață****, pentru a-şi împlini un vis al copilăriei. Un sociolog german chiar observa că cea mai mare criză a lumii contemporane nu este cea a petrolului, ci a acelui interval de linişte şi pace în care să fim singuri cu noi înşine sau cu cei pe care îi iubim, departe de vâltoarea mediatică a ştirilor şi a zgomotului cotidian, a grijilor şi a lui ,,ce se mai întâmplă în lume''.*

---

[161] Ibidem, pp.108-109.
[162] Ibidem, pp.122-125.

Cu toate acestea ni se spune permanent că o ducem mai bine decât oricând altă dată în istorie. Aparent este greu de contrazis acest lucru. Avem maşini şi calculatoare, ne desfătăm în faţa televizorului şi ne bucurăm de multitudinea produselor care ni se oferă. Opţiunile sunt nelimitate. Atunci, unde e războiul? Să fie vorba despre conflictul între generaţii, despre aşa-zisul război al sexelor adus tot mai des în discuţie în mediile occidentale sau este vorba despre un război cultural şi informaţional generat de şocul viitorului? ***Este greu de identificat inamicul care provoacă astăzi atâta suferinţă omenirii, într-o lume care dincolo de zâmbetul publicitar ascunde mai multe depresii şi sinucideri decât oricând altădată în istorie.*** *În această direcţie s-au îndreptat cercetările noastre: în cunoaşterea adevărului, un adevăr indispensabil supravieţuirii războiului în care ne-a aruncat modernitatea. Un război apăsător, al nervilor, al terorii psihice, al fantasmelor şi al schimbării. Către ce ne îndreptăm, vom încerca să aflăm analizând câteva dintre cele mai importante provocări la care trebuie să facă faţă omenirea astăzi şi la care* ***fiecare dintre noi este de dorit să avem propriul răspuns***. [163]

*

În urma a peste 15 ani de experienţă în domeniul relaţiilor publice şi al publicităţii, Jerry Mander afirmă chiar în primele rânduri ale cărţii sale că: În tot acel timp am învăţat că este posibil ca prin intermediul mass-mediei să vorbeşti direct în minţile oamenilor precum odinioară magicienii, imprimând înlăuntrul acesteia imagini care îi pot determina pe oameni să săvârşească fapte la care, altfel, niciodată nu s-ar fi gândit. *[…] H.C. de Lauwe argumentează că:* Manipularea prin publicitate, propaganda provoacă docilitate, înclinaţia către facil face omul apt pentru reacţii neprevăzute (Lauwe: 57) *G. Lipovetsky demonstrează, de asemenea:* **Publicitatea foloseşte comunicaţia acolo unde totalitarismul uzează de coerciţie, reducţia în loc de rigiditatea regulamentară, divertismentul ludic în loc de dresajul mecanic** (Lipovetsky: 135)

Iar Vance Packard, unul din cei mai cunoscuţi sociologi americani, defineşte publicitatea prin sintagma: „persuasiune clandestină şi ocultă''. Aproape toţi psihologii şi sociologii specializaţi în fenomenul mass-media (media vizuală, în special) mărturisesc acelaşi lucru: Publicitatea se înrudeşte cu televiziunea prin faptul că amândouă exercită o acţiune seducătoare de tip magic asupra oamenilor. [164]

*

Publicitatea nu este morală. Ea lucrează pentru cine plăteşte şi asigură succesul, pentru cine dă mai mult. Philip Moris a cheltuit cei mai mulţi bani pentru reclamă, însă a şi avut profitul cel mai mare. Aşadar, scopul adevărat al publicităţii nu este informarea, precum se declară, ci condiţionarea prin intermediul manipulării mediatice a unor false nevoi, a unor dorinţe sau atitudini consumatoriste. […] Fiecare reclamă nu este altceva decât una dintre lecţiile pe care cultura de consum le dă omului contemporan. Din primii ani ai vieţii, oamenii sunt învăţaţi cum să relaţioneze la lume şi cum să-şi trăiască viaţa, cum să gândească prin intermediul reclamelor. Pentru a-şi atinge scopul formativ – condiţionarea atitudinilor consumiste – publicitatea se foloseşte de două tehnici principale: repetiţia ca fundament al memorării şi al învăţării şi „crearea visului şi a fanteziei'' (Bruno: 233), adică fabricarea fantasmei al cărei erou principal este produsul sau comportamentul promovat. […]

Magii atribuie pulsiunii sexuale cea mai mare forţă şi eficacitate în vrăjirea minţii umane, deoarece ea este legată de imaginaţie mai mult decât oricare altă pulsiune. De aceea Giordano Bruno, teoreticianul manipulării magice a mulţimilor, chiar fundamentează o tehnică de control global care este „explicit întemeiată pe atracţia sexuală''. (Culianu, 199: 154) *Nu se putea ca*

[163] Virgiliu Gheorghe, în Cuvânt înainte, octombrie 2007, pp.3-4.
[164] Virgiliu Gheorghe, op.cit., p.5.

publicitatea, ce nu face altceva decât să exploateze cu maximă eficienţă pulsiunile umane, să nu ţină cont de sfatul lui Bruno pentru a-şi atrage subiecţii în capcanele consumatorismului. [165]

*

*Cercetările realizate ulterior în domenii precum psihologia experimentală şi psihanaliza au confirmat descoperirile lui Poetzl arătând că oamenii văd şi aud lucruri pe care îndeobşte nu conştientizează că le-au văzut şi auzit, iar **tot ce vedem şi auzim este înregistrat de subconştient şi ne afectează gândurile, simţămintele şi purtările conştiente**.*

Aceste mesaje care se află sub limita de la care mintea este capabilă să le perceapă în mod conştient, dar care reuşesc să penetreze subconştientul, înscriindu-se în memorie, au primit numele de mesaje subliminale. O adevărată magie modernă, metoda mesajelor subliminale oferă posibilitatea manipulării indivizilor, fără ca aceştia să realizeze măcar că gândurile, dorinţele sau intenţiile le-au fost înrâurite de o voinţă străină. Forţa acestor mesaje stă în însuşi faptul că ele nu pot fi conştientizate şi, ca atare, omul nu poate lua nici o atitudine faţă de ele.

***Mesajele subliminale, precum un infractor, pătrund pe furiş în minte.** De acolo, din adâncul subconştientului, ele pot provoca orice stricăciune sau pot înrâuri voinţa prin stârnirea dorinţelor, fără ca stăpânul sau mintea conştientă să aibă ştire de acest război interior, despre această prezenţă străină. […]*

*Luând în consideraţie forţa impresionantă a mesajelor subliminale, Comisia Federală a Comunicaţiilor din SUA, împreună cu alte instituţii europene, a interzis folosirea lor la radio şi televiziune. Acest lucru nu a împiedicat însă întrebuinţarea lor în continuare în diferite campanii publicitare. […] **Televiziunea este un mijloc perfect pentru transmiterea mesajelor subliminale.** Se ştie că imaginea tv este formată din cadre care se succed de 25 de ori într-o secundă. Din cauza vitezei mari cu care se mişcă aceste imagini, mintea nu apucă să le analizeze pe rând sau să le perceapă separat. Având în vedere acest fenomen, s-a constatat că, dacă se schimbă la fiecare secundă câteva din cele 25 de cadre cu un mesaj diferit de conţinutul programului urmărit, acestea, deşi nu sunt percepute în mod conştient, se vor imprima cu o putere deosebită în subconştientul indivizilor, obţinându-se aşa-zisul efect subliminal. Chiar dacă metoda este foarte bine cunoscută astăzi şi este interzisă, ca una ce încalcă vădit libertăţile persoanei, este foarte greu să se poată controla existenţa unor astfel de mesaje în programele tv sau chiar în întreaga mass-media audio-vizuală. Asta mai cu seamă în condiţiile în care folosirea acestor mesaje poate aduce mulţi bani sau poate garanta un control eficient asupra conştiinţei oamenilor, a opiniei publice.* [166]

*

Faptul că în România nu a apărut până acum nici un scandal privind folosirea mesajelor subliminale nu înseamnă că acestea nu sunt folosite pe canalele tv. Afacerea este prea profitabilă pentru a exista astfel de mesaje în reclamele sau programele pe care le urmărim. După cum s-a putut constata în Rusia, chiar dacă există lege, oameni sau instituţii care se ocupă de acest fenomen, el nu poate fi controlat uşor.

***Legile foarte permisive, corupţia generalizată, uriaşele interese care sunt puse în joc şi folosirea unei tehnici avansate fac imposibilă stoparea acestei propagande oculte desfăşurate la nivelul subconştientului uman.** Odată cu trecerea timpului, pe măsură ce controlul mass-mediei se centralizează în mâinile câtorva corporaţii internaţionale, proporţional cu dezvoltarea tehnicii şi tehnologiei video, este foarte probabil ca metoda mesajelor subliminale să devină o practică curentă nu numai în programele publicitare, ci şi în marea parte a universului audio-video (televizual). […] De fapt, având în vedere că televiziunea permite penetrarea subconştientului, pe*

[165] Ibidem, pp.8-19.
[166] Ibidem, pp.27-30.

un fond de diminuare a cenzurii raționale, mai puternic şi mai eficace decât orice alt mediu de comunicare din istoria omenirii, se poate afirma că, într-o anumită măsură, întregul efect al televiziunii este subliminal. […]

A. Huxley, în cartea Întoarcerea în minunata lume nouă*, arată că efectele propagandei subliminale sunt amplificate mult în condițiile creşterii stresului şi a corelării acestei metode cu aceea a persuasiunii prin asociere. Pe de o parte, creşterea stresului scade nivelul atenției şi capacitatea de analiză şi discernământul, sporind totodată, sugestibilitatea. Pe de altă parte, asocierea deviază atenția către alte mesaje, care produc o anumită plăcere, ceea ce favorizează penetrarea subconştientului de mesajul ce constituie adevăratul obiect al propagandei publicitare.* [167]

*

Una dintre principalele ținte ale tirului publicitar o constituie copiii. Aceasta atât pentru că ei sunt cel mai uşor influențabili, cât şi datorită faptului că într-o societate de consum, până la 40% din cheltuielile unei familii sunt influențate de copii. Totodată, propaganda publicitară urmăreşte cultivarea comportamentului de consumator încă din primii ani de viață ai copilului. Individul nu trebuie lăsat să scape, descoperind sau construindu-şi alte idealuri mai importante ca acela de a consuma.

Omul consumator are un mod cu totul particular de a privi lumea, un univers de nevoi, dorințe şi aşteptări complet diferit de cel pe care-l configurau, înaintea dezvoltării societății de consum, condițiile naturale de existență – experiența vieții de familie, a celei sociale, culturale şi religioase. ***În mod esențial, omul nou al societății de consum nu consumă ca să trăiască, ci trăieşte ca să consume*** *şi pentru că prin aceasta el se află undeva în afara sau în contra naturii fireşti a cursului existenței, publicitatea sau mass-media acordă o atenție deosebită edificării noului tip de conştiință. […] Copiii nu mănâncă atât pentru că le este foame, cât pentru a satisface o poftă creată artificial de scenariile fantastice ale îmbuibării, puse în circulație în principal de reclama tv. […] ,,Copiii şi tinerii din SUA văd, în fiecare an, între 1 000 şi 2 000 de reclame la bere şi vin'' (Strasburger: 69), în condițiile în care 75% din tinerii de liceu beau şi 25% sunt băutori înrăiți. […] Publicitatea urmăreşte să-l facă pe tânăr să creadă că tot ceea ce-şi propune să realizeze în viață se poate dobândi prin consum, că a exista înseamnă a consuma.* [168]

*

Întreaga industrie publicitară impune un model de fericire legat de consum*, de atingerea unui anumit standard material sub stindarde ca: ,,a fi înseamnă a avea'' sau: ,,lucrurile aduc fericirea''. […]* ,,E de la sine înțeles că modelul acesta de fericire nu te face fericit: pentru că produsele nu respectă promisiunile făcute de reclame, pentru că dinamica publicitară descalifică întotdeauna cumpărătura veche printr-alta nouă (cât de superioară!), pentru că, în fine, supraconsumul presupune întreținerea unei insatisfacții cronice în care tinerii se scaldă împotriva voinței lor… (Brune: 246) *[…] Îi învață să asculte glasul prescriptorului, care le spune ce este mai bun pentru ei, ce le aduce fericirea. Cu toate acestea, publicitatea nu acceptă dialogul. Un singur răspuns este aşteptat de la indivizi: cumpărarea şi consumul. Pe om cuvântul îl defineşte şi îl exprimă, prin el se manifestă şi trăieşte. Pentru individul consumator însă produsele pe care le cumpără şi de care se înconjoară, şi opțiunile pe care le face devin modalitățile principale de exprimare şi definire a personalității.* ***Actul existențial, a te împlini prin comuniunea cu ceilalți, prin dialog este convertit în consum, în produse de care omul se înconjoară.*** *[…]*

Publicitatea îl învață pe copil să acorde întotdeauna prioritate sentimentului, senzației,

---

[167] Ibidem, pp.33-36.
[168] Ibidem, pp.37-40.

emoției şi să desconsidere în acelaşi timp glasul rațiunii, dacă acesta nu se subordonează dorinței. […] ***Puterea televiziunii este imaginea şi a publicității fantasma.*** *F. Brune observă că este suficient să fie vizualizate calitățile presupuse ale produsului pentru a fi dovedită ideea. […] Întreaga artă publicitară nu urmăreşte altceva decât fabricarea fantasmelor şi inocularea acestora în mintea publicului. Televiziunea, prin „procedeele sale filmice'', reuşeşte cel mai bine acest lucru. Iar copilul care încă nu este capabil să discearnă între real şi imaginar, sedus şi cucerit cu totul de construcția digitală a imaginilor este victima ideală.* [169]

*

Douglas Kellner demonstrează în multe dintre studiile sale culturale că publicitatea este preocupată de a vinde un anumit stil de viață şi anumite identități sociale dezirabile, care sunt asociate cu aceste produse şi nu doar vânzarea produselor propriu-zise, altfel spus, că aceia care creează reclamele folosesc construcții simbolice cu care consumatorul este invitat să se identifice pentru a-l determina pe acesta să folosească respectivul produs.'' (Kellner, 299) În cartea Cultura media*, el argumentează această idee analizând evoluția imaginilor reclamei la țigările* Marlboro *şi* Virginia Slims*în ultima jumătate a secolului al XX-lea.*

În reclama la țigările Virginia Slims *din anul 1983, se sugerează femeilor că:* Fumatul este progresist şi acceptabil din punct de vedere social, iar imaginea Virginiei Slims este asociată cu modernitatea, progresul social şi mult dorita caracteristică a supleții. (…) Zâmbetul accentuat de pe fața femeii încearcă să asocieze produsul cu ideea de fericire şi mulțumire, împotrivindu-se ideii de vină şi de pericol pentru sănătate; imaginea femeii suple din reclamă promovează supleţea ca ideal de feminitate. (Kellner, 299)

Afişul publicitar pentru țigările Virginia Slims *din 1988 promovează o nouă atitudine a femeii moderne, atitudine validată, desigur, de industria de consum.* Femeia din imagine nu mai este zâmbitoare, drăgăstoasă, o potențială soție sănătoasă ca în reclamele mai vechi, ci mai amenințătoare, mai sexy, mai puțin domestică şi mai masculină. Ochelarii de soare semnifică distanța pusă între ea şi privirea bărbaților, iar jacheta de piele cu însemne militare exprimă faptul că este egală cu bărbatul, capabilă să-şi asume un rol masculin, că este mai puternică şi mai autonomă decât femeile din trecut. Reclama din 1988 are un marcat caracter antipatriarhal şi chiar exprimă ostilitate față de bărbați prin modul în care sunt înfățișați, uşor supraponderali, cu ochelari şi mustață groasă, arătând puțin ridicol… (Kellner, 297) [170]

*

Problema transformărilor în identitate, operate de publicitate în societatea modernă, este mult prea vastă pentru a fi tratată în aceste pagini. Prin citarea textului lui Kellner, s-a încercat doar schițarea acestui fenomen, a pericolului pe care-l reprezintă publicitatea pentru ***modelarea identății omului modern****. Christopher Lars dedică o întreagă carte „culturii narcisismului'' care nu este decât un produs tipic al gândirii capitaliste, al nihilismului comercial, al societății de consum. El prezintă, cu argumente luate din toate domeniile vieții societății americane, riscurile unei astfel de culturi.*

Anxietatea, sentimentul insecurității, nefericirea sau chiar paranoia sunt câteva dintre sindroamele ce-l marchează pe individul societății de consum. Acest om hrănit cu iluzii şi tiranizat de imperativele sau comandamentele societății de consum, depărtat de lumea şi viața reală, de natură, de familie, de prieteni şi de Dumnezeu şi izolat în interiorul unei lumi artificiale a obiectelor şi imaginilor ajunge un individ puternic mutilat sufleteşte care cu greu îşi mai poate găsi echilibrul. *[…] Societatea modernă nu are nevoie de familie sau cel puțin de o familie*

---

[169] Ibidem, pp.40-43.
[170] Ibidem, p.46.

puternică, unitară, în care relaţiile sunt bazate pe dragoste şi fidelitate, care participă la o cultură tradiţională sau care are un univers de valori spirituale. Familia (părinţii) se gândeşte la viitorul copiilor, economiseşte, investeşte în educaţia acestora şi-şi găseşte sensul şi fericirea în chiar aceste relaţii de dragoste care animă legătura dintre membrii ei, în capacitatea de jertfă, care-i face să renunţe la multe comodităţi, plăceri şi distracţii. Soţul şi soţia care se iubesc unul pe celălalt şi care au mai mulţi copii sunt cei mai slabi consumatori. Ei au într-o măsură mult mai mică dispoziţia, timpul sau banii ca să investească în industria divertismentului sau în industria de înfrumuseţare (crème, haine, obiecte) care să-i facă performanţi în atragerea atenţiei, în seducţia sexuală. O astfel de familie devine un veritabil duşman al culturii de consum. De aceea tirul publicitar, în principal prin lumea fantasmagoriilor televizuale bombardează minţile oamenilor cu mesaje care să-i separe până la o ruptură definitivă de familia în care trăiesc.

Pe cei care nu s-au căsătorit, cultura plăcerii şi a divertismentului îi îndeamnă să amâne tot mai mult acest moment. Plăcerea trebuie trăită cât eşti tânăr, se insinuează în mesajele publicitare. Celor care s-au căsătorit li se sugerează să amâne naşterea unui copil, deoarece acesta i-ar lipsi de libertatea şi distracţia de care încă se mai pot bucura. Dacă deja copilul a apărut, atunci se recomandă cu insistenţă să nu se facă imprudenţa naşterii celui de-al doilea. Mentalitatea consumistă cultivată în societatea noastră îi ameninţă pe toate căile pe aceşti curajoşi părinţi cu faptul că abia dacă vor putea să-i asigure copilului deja născut un viitor fericit, adică toate lucrurile sau distracţiile pe care tot ei le sugerează publicitar că ar avea nevoie, astfel că la al doilea să nici nu se mai gândească. Lupta împotriva familiei şi a valorilor acesteia în societatea modernă, rata uriaşă a divorţurilor (în America şi în Europa de peste 50%) sunt în mare parte guvernate sau determinate de comandamentele nihiliste ale industriei de consum. [171]

*

Publicitatea este una dintre cele mai imorale şi antiumane practici sociale cunoscute în istorie. Nu este important că oamenii sunt săraci şi nu au cu ce cumpăra, că lucrurile promovate nu răspund unei nevoi reale sau chiar nu folosesc la nimic, că pot afecta sănătatea trupească, pot îmbolnăvi sufleteşte sau chiar pot omorî cu timpul (ţigările sau alimentele cu potenţial cancerigen), trebuie să se consume cât mai mult pentru că aşa o cere actul publicitar.

Individualismul, orgoliul şi pofta slujesc cel mai bine interesele industriei de consum, de aceea ele sunt cultivate în mod prioritar prin publicitate.** Individualismul îi separă pe oameni şi îi însingurează, şi, după cum observă C. Lasch, îi transformă într-o victimă uşoară pentru ideologia consumismului. Publicitatea se adresează aproape întotdeauna la persoana întâi, direct şi foarte personal. ,,Tu eşti cel mai important, ţi se cuvine şi această mică plăcere'' sau ,,dacă vrei să fii cineva, consumă''. **Toată cultura reclamei se învârte în jurul ego-ului, care trebuie hrănit cât mai mult. [172]

*

Studiile lui Pavlov stau astăzi la baza tuturor tehnicilor de spălare a creierului, atât în sistemele concentraţionare ale dictaturilor, cât şi în sistemele democratice.

În lagărele mai sus-amintite, victimele erau supuse sistematic la diferite stresuri psihice şi fizice. Esenţială era întreţinerea unei oboseli cronice, a unui climat de spaimă, nelinişte, agitaţie, teroare, distrugerea relaţiilor personale, a încrederii în oameni, în general, slăbirea rezistenţei interioare, umilirea, degradarea morală şi inducerea sentimentului vinovăţiei.

Pe acest fond, nu numai că se slăbea rezistenţa psihică a individului, se distrugea încrederea în toate valorile şi relaţiile din trecut, ci se şi realiza aşa-zisa spălare a creierului, începând

[171] Ibidem, pp.47-49.
[172] Ibidem, p.49.

procesul reeducării, adică inocularea noilor cunoştinţe – produsul sau viziunea ideologiei cu care ei până atunci luptaseră. La Piteşti, mai mulţi legionari sau luptători anticomunişti, în urma reeducării, au ajuns nu numai să accepte preceptele comuniste, ci chiar s-au transformat în torţionari ai colegilor lor. (Bordeianu: 2001) […]

Omul reeducat este cel care nu mai gândeşte, nu mai reflectă, el acceptă şi se supune orbeşte comandamentelor ideologice ale stăpânului sau ale stăpânirii, chiar dacă acestea sunt contrare logicii elementare, sunt inumane şi absurde sau chiar sinucigaşe. *Reeducatul nu mai vede realitatea cu proprii ochi, ci cu cei ai ideologiei inoculate. Nemaiputând gândi singur, aprecia ce este bine şi ce este rău, ce este alb şi ce este negru, reeducatul aşteaptă să i se spună de stăpânire cum stau lucrurile. […] În concluzie,* ***procesul spălării pe creier urmăreşte crearea unui „om nou'' traumatizat sufleteşte până la mutilare, lipsit de discernământ propriu, de voinţă şi de sentimente exprimate ferm şi stabil în timp****. Este un fanatizat care, fără să realizez, trăieşte prin şi pentru ideologia care i-a fost inoculată. Personalitatea acestui om a fost aproape anihilată, substituită fiind, prin tehnica reeducării, de idolii regimului care i-a spălat creierul.*

Prin urmare, faţă de o ideologizare obişnuită, spălarea creierului, prin tehnica pe care o abordează, prin caracteristicile ideologiei implantate în mintea omului, contribuie definitoriu la anularea persoanei umane, la distrugerea trăsăturilor care ontologic îl definesc pe om, cum ar fi: discernământul, voinţa proprie, simţirea vie şi compătimitoare cu ceilalţi oameni, puterea de a iubi şi, în mod esenţial, libertatea. Într-o viziune creştină, reeducarea alterează fiinţa umană prin anularea potenţialităţilor chipului lui Dumnezeu constitutiv omului de la creaţia sa. [173]

*

Privitor la ideologia favorabilă reeducării, experienţa câştigată în lagărele comuniste sau în urma câtorva zeci de ani de experimente desfăşurate în cadrul unor programe occidentale de cercetare în domeniul controlului minţii (Mind Control, cunoscută sub indicativul MK) a demonstrat că ***ideologia nihilistă slujeşte cel mai bine obiectivului spălării creierului****. […] Nihilismul nu numai că induce confuzie în mintea omului, dar şi generează conflicte între ceea ce îl condiţionează pe individ să creadă despre lume şi realitatea obiectivă a lumii aşa cum este cunoscută aceasta prin simţuri.* ***Înseşi nevoile şi intuiţiile afective şi sentimentele omului sunt contestate de comandamentele acestei ideologii a negării****. În consecinţă, nihilismul guvernează în mintea oamenilor o permanentă stare de război, un conflict care sfârşeşte de cele mai multe ori în epuizare sufletească şi mentală, şi cedare completă – prima fază a spălării creierului – sau în conştientizarea crizei şi schimbarea vieţii prin lepădarea de această ideologie sinucigaşă.*

Spre exemplu, nihilismul cultivă răzvrătirea faţă de părinţi şi familie*, dar copilul şi tânărul, deşi se vor integra acestui spirit al revoltei, vor resimţi dureros acest conflict, această ruptură de cei care i-au hrănit sufletul cu afectivitatea lor şi de al cărui sprijin ar avea în continuare atâta nevoie într-o lume în care este tot mai rară dragostea dezinteresată, altruistă. Aceeaşi frustrare va trăi şi atunci când, împins de erotismul liberal promovat de nihilism va reduce sentimentul de dragoste şi afecţiunea faţă de persoana îndrăgită la o performanţă sexuală, când persoana de care ar trebui să fie legat sufleteşte este transformată fantasmatic într-un instrument de satisfacere al plăcerii. […] Nihilismul este prin excelenţă doctrina ideală spălării creierului, el promovând absurdul în plan logic, degradarea morală şi desfrânarea în plan etic, iar la nivel religios, cultivând necredinţa în Dumnezeu, magia, şi în faze avansate* ***satanismul****. Ideologia nimicului îl goleşte pe om de viaţă lăuntrică, îl face să dispreţuiască şcoala şi cartea, să renunţe la reflexia personală, mândrindu-se chiar cu reacţia instinctivă şi violentă, îl goleşte pe om de el însuşi, de propriile gânduri şi sentimente. Această* ***ideologie a negării*** *reuşeşte să facă din omul modern ceea*

[173] Ibidem, pp.64-69.

ce numai cu greu puteau obține torționarii în lagărele comuniste în urmă cu 50 de ani. [174]

*

După cum am putut constata, în cadrul experiențelor lui Pavlov şi mai târziu în tehnicile de reeducare, stresul joacă un rol principal. El este capabil să şubrezească într-o asemenea măsură sistemul nervos, rezistența psihică a individului, încât acesta poate fi adus în stadiu de a renunța la orice fel de opoziție, devenind, din punct de vedere psihologic, ca o plastilină uşor modelabilă în mâna torționarului. […] Stresul este un răspuns al organismului față de nişte factori; tot felul de factori, cum ar fi boala, emoțiile plăcute sau neplăcute, pe scurt, nişte factori care necesită o adaptare. Este foarte important de înțeles că termenul stres desemnează reacția organismului, şi nu situația stresantă… (Goupil, 24-25) *[…]*

Televiziunea sau, mai general, realitatea virtuală devine locul comun al umanității, refugiul cel mai căutat al insului care nu mai poate suporta realitatea. *[…] Ochiul hipnotic al micului ecran absoarbe şi ultimele energii psihice care ne mai rămân în urma vieții super-stresante la care suntem conectați. Caracterul înşelător al televiziunii, care-o transformă în instrumentul ideal al reeducării, se vede din faptul că oamenii caută în fața micului ecran descărcarea, eliberarea de stresul la care-i supune societatea, dar, în pofida somnului semi-hipnotic care-i cuprinde, o cantitate uriaşă de informații şi stimuli le inundă mintea şi simțurile. Astfel se ajunge pe nesimțite la un rezultat complet contrar. Epuizarea mentală creşte până la apatie totală şi refuz de a mai gândi şi a face altceva decât este strict necesar pentru a trăi. Această stare este ideală pentru instalarea noului program ideologic ce caracterizează procesul de spălare a creierului. În acest context,* ***televiziunea joacă un rol dublu: pe de o parte, intensifică stresul, deci confuzia mentală şi ataşamentul conştient la valorile vechi, pe de altă parte, oferă nişte forme ideologice, în care numai alienându-se profund mintea şi sufletul omului se vor putea conforma****.* [175]

*

Televiziunea nu permite retragerea în reflexie, contemplare, rugăciune. Cele câteva ceasuri petrecute zilnic în fața televizorului constituie chiar timpul liber sau răgazul pe care oamenii l-ar avea pentru a se linişti, a se reculege în singurătate sau, cel puțin, în vreo activitate familială care presupune interiorizare şi potențarea unei lucrări sufleteşti.

Serviciul sau şcoala, zgomotul şi aglomerația vieții cotidiene, televizorul, muzica etc. toate îl fac pe omul zilelor noastre să fie foarte rar singur şi reflexiv.

El nu mai găseşte timpul de a se aduna în sine, de a-şi reînnoi resursele sufleteşti spre a rezista solicitărilor cotidiene. În felul acesta, nivelul de oboseală şi stres creşte încontinuu, rămânând ca soluții pentru descărcarea parțială (în fond, falsă) a lor **televizorul sau divertismentul – drogul cotidian.** *Atât de puternic a ajuns omul modern captivat de această stare sau atmosferă, de zgomot, ritm, nelinişte sau agitație permanentă, încât chiar atunci când, conjunctural, rămâne singur acasă sau undeva în mijlocul naturii, neobişnuit cu liniştea, cu reflexia sau cu propriile gânduri, şi acolo caută zgomotul, ştirile, mass-media, lumea de care abia a reuşit să se despartă. […] Degradarea sau pervertirea morală este una dintre specialitățile televiziunii, unul din efectele sale principale. Sexualismul, de la simplele aluzii până la pornografie, violența, de la înjurături şi certuri până la violuri şi ucideri, sunt prezente din abundență pe micul ecran. Acest climat general în care predomină minciuna, falsitatea, viclenia, hoția, şmecheria şi necredința, îl conduc pe telespectator la pierderea suportului sau a reperelor morale.* [176]

*

[174] Ibidem, pp.69-70.
[175] Ibidem, pp.73-82.
[176] Ibidem, pp.85-87.

Ameţiţi de vârtejul evenimentelor cotidiene, intoxicaţi cu vorbele, cuvintele, mesajele fără noimă cu care ne bombardează zilnic societatea, poate că nu ne mai dăm seama ce înseamnă cu adevărat ***subminarea până la anulare a modului personal de a fi al oamenilor****. Acesta a fost* ***visul dintotdeauna al tuturor dictatorilor****, care urmăreau să anihileze personalitatea supuşilor, să-i reducă la condiţia unor maşini de executat ordine, o oaste omogenă formată din indivizi docili, lipsiţi de chip sau de individualitate, care nu pot gândi decât în termenii ideologiei inoculate. Succese în această direcţie au înregistrat în secolul trecut nazismul, însă comunismul a reuşit să se apropie cu mult mai bine de acest ideal.*

Persoana, conştiinţa sau viaţa personală defineşte cel mai exact şi mai profund omul sau umanitatea în ansamblul ei. […] Francezii, germanii, românii sau americanii, sau oricare alte neamuri, tind cu toţii să aibă aceleaşi idei, zâmbete, comportamente, aceleaşi dorinţe şi frustrări, cele sădite de aceeaşi conştiinţă globală. ***Omul globalizat nu mai are multe de spus despre neamul, cultura din care vine sau chiar despre propriul sine.*** *[…]*

Cercetătorii fenomenului media constată că telespectatorii ,,înrăiţi'' (peste patru ore zilnic) devin ***dependenţi*** *în percepţia şi înţelegerea lumii* ***de vizionarea tv****. (Constantinescu: 134) Ei nu mai sunt dispuşi să exploreze realitatea nemijlocit, pentru a-şi forma o părere personală despre aceasta sau să caute aflarea adevărului într-o relaţie dialogală cu alţi oameni. <u>Lumea ajunge să se reducă la realitatea micului ecran.</u>*

Televizorul hrăneşte orgoliul telespectatorului, spunându-i cu subînţeles: ,,Eşti deştept, poţi înţelege şi singur, numai uită-te şi judecă tu însuţi faptele pe care le vezi''. Oamenii însă nu-şi dau seama că, atunci când văd, li se configurează de către imaginile respective, asociaţiile şi înţelegerea, incitându-li-se concomitent şi simţurile cu plăcerea euforică – ambalajul seducător al întregii realităţi televizuale.

Se poate auzi tot mai des în orice discuţie sau controversă formula: ,,lasă că ştiu eu'', clişeu care ascunde de fapt incapacitatea de a susţine logic o opinie pe care omul respectiv o are sădită în subconştient. [177]

*

N. Postman, I. P. Culianu, A. Huxley spre exemplu, găsesc că într-adevăr ***viitorul, în condiţiile actualei evoluţii, va aparţine unei dictaturi mondiale de tip magic, în care conştiinţele vor fi controlate şi conduse de o instanţă impersonală****; armate de popoare, oameni depersonalizaţi, chipuri identice, animate de aceleaşi fantasme,* ***vor asculta de glasul conducătorului unic****. […] Pentru telespectatori ajunge să fie mai important ce se petrece în lume decât în propriul suflet. De fapt, tot ce înseamnă vizionare împiedică dezvoltarea unei vieţi interioare, nelinişteşte şi agită.*

<u>Viaţa creştină presupune o continuă luptă a credinciosului cu sine însuşi, alungarea imaginilor care incită simţurile şi tulbură mintea, şi înfrânarea dorinţelor sau emoţiilor pătimaşe, deoarece acestea au capacitatea de a întuneca şi înrâuri cugetarea, de a tulbura sufletul, a slăbi rugăciunea şi, practic, a-l îndepărta pe om de Dumnezeu</u>. […] <u>În urma vizionării, oamenii găsesc tot mai greu puterea de a alunga gândurile şi imaginile, de a-şi linişti şi aduna mintea.</u> […]

Credinţa *nu poate lipsi din peisajul lumii tv, pentru că ea constituie suportul motivaţional principal în viaţa şi activitatea oamenilor. Însă televiziunea nu face decât să exploateze nevoia omului de a crede în Dumnezeu, deviind şi canalizând această nevoie sau tensiune ontologică către o altă ţintă. Hrănită fiind din cu totul alte izvoare culturale şi religioase, credinţa cultivată prin televizor nu are nimic comun cu cea creştină. Credinţa care animă personajele micului ecran este în primul rând una de natură ideologică.*

---

[177] Ibidem, pp.135-137.

Uitându-se la televizor, telespectatorul învață să se încreadă în știință, în aceea care, în optica lumii tv, ne poate da răspuns la toate, care poate eradica bolile, prelungi viața omului, aduce confortul şi fericirea, care va rezolva în timp toate problemele majore ale omenirii. Pe micul ecran, știința este îmbrăcată cu aura obiectivității şi într-o anumită măsură, a infailibilității, căci, deşi poate greşi, până la urmă ea tot descoperă şi arată calea cea dreaptă. [178]

*

De fapt, în spatele progresului științific, al democrației, al drepturilor omului şi al televiziunii – câțiva dintre idolii principali ai omului modern – se promovează credința în om, în puterile sale demiurgice.

Credința ca act ideologic promovată în primele două stadii ale nihilismului (liberalismul şi realismul) constituie doar un mijloc al propagandei ateiste, anticreştine, este doar o verigă intermediară ce face trecerea către cultul magicului panteist, către credința propovăduită în vitalism – cel de-al treilea stadiu al nihilismului. Este uşor de constatat că, la televizor, cel puțin în filme, este promovată credința în puterile magice, în paranormal, în forțe nevăzute şi în extratereştri. Pe canalul Discovery *se demonstrează, chiar în mod „ştiințific'', existența obiectivă a acestor puteri supranaturale şi, ca atare, îndreptățirea practicilor magice pe care le cultivă.* Harry Potter, Stăpânul Inelelor *şi alte filme celebre ce hrănesc o conştiință deschisă magicului, ocultului nu fac decât să pregătească mintal noua generație pentru primirea credinței New Age.*

Iubirea creştină. *„A face dragoste'' este expresia care defineşte cel mai bine modul (american) în care este înțeleasă iubirea în lumea televiziunii. Dragostea este redusă la o poveste sentimentală (o telenovelă), fundamentată, în principal, pe o atracție erotică; în mod implicit sau explicit nu urmăreşte altceva decât să se finalizeze într-un act sexual.*

Iubirea creştină, altruistă, jertfelnică este greu de găsit pe micul ecran, unde predomină iubirea de sine, egoismul şi individualismul, atitudini pe care se întemeiază ideologia drepturilor omului şi consumismul. *Cultivarea ego-ului a unui comportament narcisist şi, după cum demonstrează C. Lasch, în ultimă instanță paranoic (Lasch: 96), este principalul obiectiv al mesajului tv, un mesaj perfect adaptat nihilismului culturii moderne.* [179]

*

Smerenia şi blândețea, între cele mai importante virtuți creştine, sunt inexistente în lumea tv sau, chiar dacă apar aceste comportamente, sunt privite ca semne ale slăbiciunii şi ale neputinței. *A te impune, a fi „şmecher'' şi dur până la agresivitate în dobândirea puterii, a banilor, a eficienței şi a plăcerii sunt principalele virtuți în filme sau în emisiunile de divertisment. În lumea micului ecran, prin modul în care sunt definite caracterele personajelor, în care sunt construite situațiile de viață se sugerează că, pentru dobândirea puterii şi a eficienței, trebuie să ştii să te impui, chiar dacă pentru aceasta trebuie să foloseşti forța şi viclenia. Cei care în lectura televiziunii au o personalitate puternică, eroii lumii tv, sunt nişte oameni orgolioşi şi egoişti care-şi cunosc interesul şi ştiu să şi-l atingă, deşi pentru acesta trebuie să treacă peste orice, chiar să-i exploateze pe ceilalți oameni. Atâta timp cât televiziunea înseamnă să te afişezi, să te dai în spectacol, să te impui întotdeauna prin ceva, personajele lumii tv sunt, inevitabil, lipsite complet de smerenie, de o virtute ce presupune ascunderea tuturor calităților, renunțarea la propria persoană, a-I vedea pe ceilalți mai presus de tine şi a recunoaşte că în toată virtutea este prezent Dumnezeu cu lucrarea şi puterea Lui.* [180]

*

[178] Ibidem, pp.147

[179] Ibidem, pp.155-156.

[180] Ibidem, p.156.

Ascultarea. *Televiziunea ca mijloc prin excelență ideologic, ca instrument al puterii, prin aproape tot ceea ce se transmite subminează ascultarea de părinți, de şcoală şi de Biserică, de toate ierarhiile tradiționale. De altfel, dezbinarea este unul din principiile fundamentale ale manipulării şi stăpânirii.*

Publicitatea, aşa cum observa Lasch, îşi bazează eficacitatea pe separarea indivizilor, pe însingurarea lor în masă şi deci pe răzvrătirea față de principiile unei vieți normale, în primul rând împotriva familiei. Prin vizionarea tv telespectatorului i se inoculează duhul revoltei, o atitudine nihilistă care spune ,,nu'' la tot ce ține de normă, restricție şi rânduială sau principiu de viață creştină şi ,,da'' tuturor mijloacelor seducătoare, evazioniste care sunt asociate ideilor de libertate şi progres, performanței, comodității, plăcerii şi, evident, fantasmei fericirii.

Iertarea. *În majoritatea filmelor, a-ți face dreptate înseamnă să te răzbuni, în contextul unei dreptăți omeneşti (dirijate contextual de cei din studio pentru a justifica violența), guvernate de principiul ,,ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte''. Chiar şi atunci când apare iertarea, aceasta nu este una creştină. Eroii tv iartă numai atunci când trebuie să-şi demonstreze superioritatea, bineînțeles, dacă nu au nimic de pierdut iertând.* [181]

*

Înfrânarea *este exclusă din lumea micului ecran, căci ea subminează atât controlul ideologic al persoanei umane, cât şi consumul. Împiedicând manipularea prin dezvoltarea controlului intern, personal al dorințelor, prin întărirea voinței şi a motivației,* ***înfrânarea constituie unul din cei mai mari duşmani ai statului magic****.*

,,Consumați, distrați-vă şi chiar desfrânați, îmbătându-vă cu vinul plăcerilor erotice şi al mijloacelor evazioniste!'' sunt lozincile exprimate implicit sau explicit în întregul mesaj al lumii tv. În publicitate sau în filme, în emisiuni de divertisment sau în cele sportive sunt promovate alimente, băuturi, țigări, obiecte de tot felul, ***este propovăduit un mod de viață eminamente neînfrânat sau chiar desfrânat****. De altfel, distracțiile, confortul şi plăcerile sunt ofertele pe care societatea modernă (nihilistă) le propune ca alternative la viața de familie, la viața firească a unui om care nu trăieşte ca să consume, care nu-şi găseşte fericirea în lucruri şi senzații.*

Ne oprim aici, deşi analiza ar putea continua cu aceleaşi rezultate: nu există virtute creştină care să nu fie subminată pe micul ecran, prin cultivarea patimii care i se opune sau, pur şi simplu, prin excluderea ei din orizontul de gândire şi comportament al eroilor lumii tv. Chiar dacă cineva ar putea identifica în această infinită lume de imagini şi mesaje prezența unora care pot fi încadrate mesajului creştin, acestea nu fac decât să sporească forța de persuasiune a televiziunii, prin justificarea actului vizionării ca unul ce poate oferi şi ceva folositor. Dar, de fapt, telespectatorii nu conştientizează că tot ce se transmite şi se reține de la televizor sunt comportamentele şi mentalitățile care apar cu cea mai mare frecvență şi care definesc spiritul general al acestui mediu. Privit într-o perspectivă creştină, mediul tv, spiritul acestuia este cea mai bună sinteză a ceea ce este propriu lumii căzute, o colecție a faptelor şi concepțiilor unor oameni adânciți într-un mod de viață vicios. ,,Realitatea'' tv este complet opusă atmosferei evnghelice a Împărăției lui Dumnezeu sau vieții creştine. [182]

*

Mass-media, pedagog al sincretismului religios, al secularizării gândirii şi vieții creştine. *Scufundarea minții oamenilor, absorbirea lor în forul conştiinței globale este faptul cu cele mai grave consecințe pentru viața creştinilor şi, mai cu seamă, pentru viața Bisericii. Acest fenomen conduce la o slăbire a conştiinței dogmatice, a conştiinței privind valorile propriei credințe, a*

---

[181] Ibidem, pp.156-157.
[182] Ibidem, pp.157-158.

statorniciei în păzirea cuvântului lui Hristos exprimat în Evanghelie şi în învăţătura Bisericii, ceea ce determină îndepărtarea de Dumnezeu. Adevărurile de credinţă, dogmele, poruncile Evangheliei nu mai sunt percepute ca principii cu valoare absolută, indiscutabilă, ci sunt văzute într-o măsură tot mai mare din perspectiva relativismului nihilist, sunt relativizate tot mai mult până la a fi considerate, dacă nu depăşite, cel puţin imposibil de pus în practică în zilele noastre şi, în consecinţă, realităţi neglijabile, dacă nu chiar reformabile. Se pleacă de la desconsiderarea celor mai mici prescripţii ale vieţii creştine pentru ca, treptat, să se ajungă la eludarea unora din dogmele fundamentale cunoaşterii lui Dumnezeu şi vieţii Bisericii.

Astfel, mass-media sau cuplarea la mediul global de conştiinţă este instrumentul ideal pentru realizarea ecumenismului sau, mai precis, sincretismului religios. Este mijlocul potrivit diluării învăţăturii de credinţă, al globalizării religiilor, integrării lor într-un conglomerat multiform, având New-age-ul ca principal numitor comun. […] ***Aşadar, modul de a gândi şi de a fi al omului contemporan, indiferent de religia pe care o are, va fi influenţat în mod deosebit de ideologia mediatică. În condiţiile în care această ideologie este în mod esenţial una nihilistă, şi anume, complet contrară creştinismului, atunci este evident că slăbirea în credinţă va fi rezultatul inevitabil al contactului regulat cu lumea media.***

Este greu de spus că ar putea face excepţie cineva de la această regulă, indiferent sau cât de bun cunoscător al învăţăturii de credinţă ar fi, deoarece efectul de cultivare are o componentă subliminală extrem de puternică. De pildă, ***chiar dacă uitându-ne la televizor am judeca în mod critic cele văzute, imaginile vizionate oricum vor avea un efect negativ pentru gândirea noastră (chiar dacă mai slab)****, pentru că, aşa cum am arătat anterior,* ***odată depozitate în memoria subconştientă, în mare parte este pierdut controlul asupra modului în care acestea influenţează viaţa interioară a psihicului uman****.*

Un rol esenţial în procesul de aliniere a opiniilor individuale la opinia publică îl joacă spirala tăcerii. Presiunea opiniei publice, a modei formulate mediatic este atât de mare, încât s-a demonstrat că ***numai 20% din oameni continuă să-şi păstreze punctul de vedere, în condiţiile în care acesta este contrar opiniei publice****. Iar aceşti 20%, deşi rezistă tirului mediatic, slăbesc mult în convingerile avute privind cele afirmate anterior, suficient ca să se teamă să-şi mai susţină punctul de vedere. Şi ei ajung astfel să fie prinşi în spirala tăcerii.* [183]

*

Faptul că mass-media configurează agenda mentală a oamenilor, harta preocupărilor mentale, agenda actualităţii cotidiene, spunându-le acestora la ce să se gândească prioritar în fiecare zi, îi face pe indivizi să se simtă cumva dependenţi de acest consum de evenimente de actualitate (programe de ştiri), reducându-le concomitent orizontul personal de conştiinţă, timpul mintal acordat propriilor probleme, vieţii de familie şi, desigur, vieţii religioase şi legăturii cu Dumnezeu. În această perspectivă, una din cele mai importante crize pe care omul contemporan le trăieşte este aceea a liniştii mintale, a răgazului de a cugeta la cele ce ţin de viaţa sufletului, a spaţiului mintal care să fie dedicat exclusiv (fără să mai fie prezente şi alte gânduri) rugăciunii. […] Prins cu putere în actualitate, în ceea ce este lumesc şi trecător – evenimente sportive, politice, fapte senzaţionale, dar lipsite de relevanţă, divertisment sau polemici ideologice – creştinului de astăzi nu-i mai rămâne timp aproape deloc pentru o viaţă creştină, pentru relaţia tainică cu Dumnezeu. […]

Se poate vorbi atunci despre apariţia în contextul societăţii mediatice a unei spirale a necredinţei, similare ca mecanism cu spirala tăcerii. ***Cu cât oamenii se uită mai mult la televizor sau se cuplează la ritmul de actualitate al lumii mediatice, cu atât mai slabă va fi legătura lor cu***

[183] Ibidem, pp.162-164.

lumea credinței. *[…]* ***Obsesia banilor, a înmulțirii câştigului, a luxului, a băuturii, a mâncării sau a satisfacerii sexuale slăbeşte, în cazurile cele mai avansate până la anulare, capacitatea omului de a se mai bucura de alceva în viață, decât de materia patimii care-l tiranizează.*** [184]

*

Televiziunea constituie în lumea de astăzi mecanismul ideal împătimirii omului, al vrăjirii acestuia cu fantasmele plăcerii şi, prin aceasta, a manipulării conştiinței umane în sensul dorit de putere. ***Omul pătimaş este cel mai uşor de manipulat şi, totodată, este cel mai bun consumator.***

Ce discernământ mai poate avea telespectatorul fidel comandamentelor nihilismului mediatic şi al culturii de consum, victimă, cu voie şi fără de voie, a globalizării conştiinței? Ce tărie în credință sau conştiință dogmatică mai pot fi oare aşteptate atunci când gândurile pătimaşe însămânțate de televiziune abia mai lasă locul desfăşurării unei vieți normale, a unui om care să nu fie aprins atât de puternic de dorința trupească, încât să cadă în desfrânare sau în adulter, care să nu fie atât de irascibil şi mânios, încât să se certe încontinuu cu ceilalți sau care să nu fie atât de orbit de slava deşartă, de mândrie, încât să se creadă centrul pământului în condițiile în care televiziunea şi publicitatea l-au redus la condiția de consumator? […]

Mai cu seamă în lumea occidentală se constată o sporire accentuată a copiilor care sunt grav agresați de proprii părinți din care mulți, tot mai mulți – înfricoşător lucru! – sunt, pur şi simplu, violați de aceştia. Statul, în loc să caute cauza reală şi să o înlăture găseşte soluția în promulgarea unei legi prin care interzice părinților să-i mai pedepsească pe copii, le dă dreptul copiilor să-şi dea în judecată proprii părinți şi îşi arogă dreptul de a prelua copilul şi a-şi asuma educația acestuia. Cu alte cuvinte, în loc să revizuiască cultura care i-a zămislit pe aceşti părinți monstruoşi, el adaugă la aceasta o lege care nu va face decât să adâncească criza educațională care îi va separa şi mai mult pe părinți de proprii copii, făcându-i o pradă şi mai uşoară **demonismului culturii nihiliste**. *Este mult mai facilă şi avantajoasă o astfel de soluție decât să se constate faptul că îndeosebi prin televiziune cultura de consum îmbolnăveşte mintea oamenilor, o împătimeşte într-atât încât, în educația propriilor copii, părinții oscilează între a-i răsfăța, făcându-le toate plăcerile şi a-i bate sub imperiul mâniei până la desfigurare. Sau atât de împătimiți ajung astăzi cetățenii societății deschise, ,,civilizate'', încât, cu mințile aprinse de dorința sexuală, confundă dragostea părintească cu posesiunea sexuală până la a nu se mai putea înfrâna suficient, ca să nu-şi violeze chiar proprii copii.*

Răspândirea fără precedent a desfrânării, a adulterului, a divorțului, a criminalității, a tulburărilor de personalitate şi, în general, a problemelor psihice şi-ar putea găsi o explicație foarte rezonabilă în îmbolnăvirea minții oamenilor, virusarea acestora cu fantasmele închipuirilor pătimaşe puse în circulație de televiziune, mass-media sau de cultura de consum. [185]

*

Singura soluție care-i rămâne omului simplu, creştinului de astăzi este de a conştientiza ce se întâmplă de fapt în viața lui, natura forțelor care-i dirijează gândurile şi comportamentul, şi, în consecință, să divorțeze cât mai repede de televiziune şi de cea mai mare parte a mijloacelor de manipulare în masă (poate nu în totalitate sau definitiv – n.a.). Libertatea şi discernământul, revenirea la o viață normală, mai cu seamă din punctul de vedere al vieții mentale şi al stării sufleteşti, se va realiza în timp prin dezintoxicarea minții de fantasmele cu care, în special, televiziunea a infectat-o de-a lungul anilor. Desigur, procesul poate fi grăbit şi desăvârşit în primul rând prin mijloacele pe care ni le pune la dispoziție Biserica sau Însuşi Dumnezeu. […]

O întreagă ştiință este pusă în slujba succesului procesului de virusare a minții omului

[184] Ibidem, pp.165-172.
[185] Ibidem, pp.175-176.

modern. *Pentru a se face dorită şi însuşită, fantasma publicitară exploatează în primul rând nevoile şi motivaţiile indivizilor, pe cele fundamentale firii umane, dar şi pe cele generate în mod fals în primul rând chiar de educaţia mediatică. Nevoile de dominare (o situaţie sau o persoană), de recunoaştere socială, de expunere [a fi remarcaţi sau provocatori], de autonomie, de agresiune (fizică, verbală, vizuală), de joc (de cuvinte, de situaţie, de seducţie şi înşelătorie) sunt doar şase din cele 28 de nevoi fundamentale, formulate de psihologul H. Murray, pe care se bazează forţa publicităţii în majoritatea cazurilor.* [186]

*

Vom mai întârzia puţin în zona virusurilor erotice, întrucât acestea arată a fi extrem de nocive pentru educaţia tinerilor de astăzi, pentru viaţa de familie şi pun într-un real pericol viitorul omenirii. Un efect catastrofal pentru familie o are aşa-zisul sex oral. O aberaţie sexuală care în urmă cu 15 ani era considerată de toată lumea drept perversiune a ajuns, cu sprijinul excepţional al mass-mediei, o practică tot mai des întâlnită în raporturile sexuale ale omului contemporan. Unii psihologi, vădit mai bolnavi decât proprii pacienţi, nu ştiu ce argument să mai aducă în favoarea acestei ,,tehnici sexuale'' care ar aduce, chipurile, nenumărate beneficii cuplului şi care, conform şcolii de corecţie politică, trebuie scoasă de sub oprobiul opiniei publice sau al forului personal de conştiinţă al fiecărui om. [...] El distruge respectul faţă de persoana celuilalt ca şi faţă de propria persoană, transformându-i pe amândoi din persoane aflate într-un dialog al iubirii în obiecte sexuale. Dizolvă capacitatea de dăruire, care constituie baza unei iubiri trainice. Cultivă egoismul şi surpă demnitatea umană, a omului făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Deschide porţile invaziei fantasmelor erotice din aceeaşi familie, înrudite ca structură genetică cu virusul sexului oral. Practicată frecvent, perversiunea sexului oral conduce la incapacitatea de a mai avea relaţii sexuale, prin apariţia unor serioase mutaţii psihice. [...] Este un virus care favorizează spălarea pe creier, căci îl introduce pe om într-o stare de vinovăţie, care pentru a se elibera, prin justificarea în faţa propriului for de conştiinţă, va împinge la acceptarea răzvrătirii, ca stare generală de spirit, răzvrătire pe care o propune cultura nihilistă. [...] Întărirea în ele (în virtuţile creştine –n.a.) prin curăţirea minţii de orice legătură pătimaşă şi cultivarea discernământului este poate primul pas care trebuie făcut de omul zilelor noastre spre însănătoşire. [...] În ultimă instanţă, această mare dramă pe care o trăieşte astăzi umanitatea expusă unei adevărate invazii de fiinţe nevăzute – viruşii fantastici – căreia singură nu poate să-i facă faţă, nu poate fi rezolvată decât prin depăşirea crizei îndepărtării de Dumnezeu. [187]

*

În minunata lume nouă*, imaginată de Huxley, spălarea creierului se va realiza exclusiv prin mijloacele ,,blânde'', în esenţă magice şi hipnotice, prin condiţionarea pavloviană a atitudinilor şi comportamentelor şi prin inocularea hipnopedică a ideologiei. În această lume oamenii sunt liberi să gândească, dar ei gândesc numai ceea ce au fost condiţionaţi să gândească. [...] Spălarea creierelor se va face prin degradarea morală a copiilor, încă din primii ani de viaţă, prin ruperea lor de familie, de trecut, de natură şi de cărţi. Prin forţa împrejurărilor, indivizii acestei lumi sunt modelaţi complet după chipul ideologiei conducătoare. Deşi nu există violenţă, izolarea completă de familie, de lume şi de adevăr, face ca oamenii* Minunatei lumi noi *să fie într-o mai mare măsură lipsiţi de libertatea de a gândi decât cei din lumea lui Orwell. [...]* ***Pentru oamenii din*** **minunata lume nouă** ***nu mai există ieşire, nu din cauza forţelor de represiune, ci pentru că aceştia nu mai caută ieşirea.*** *Fuga de orice fel de conflicte se realizează în spaţiul imaginarului, fie televizual, fie orgiastic sau narcogen.* ***Drogul este soluţia primă şi ultimă a oricărei probleme. Iar cei care***

---

[186] Ibidem, pp.177-188.
[187] Ibidem, pp.197-200.

încalcă legile erotismului libertin, legându-se sufleteşte şi pe durată de cineva, cei care refuză drogul, sunt declaraţi indezirabili şi vor fi eliminaţi. Oamenii lumii noi sunt mulţumiţi şi fericiţi pentru că au multă pâine şi mult circ. [188]

*

Atacul de la 11 sep.2001 readuce terorismul în prim planul istoriei. Aproape peste noapte, politica guvernelor occidentale, în special a campionului democraţiei – America – s-a schimbat cu 180 ̊. Împotriva terorismului sunt îndreptate legile cele mai severe şi tehnologiile cele mai sofisticate. Din păcate însă, dat fiind faptul că suspect poate fi oricine, măsurile coercitive, care anulează în parte drepturile omului, se vor abate împotriva întregii populaţii a ţărilor dezvoltate. <u>***Noile reglementări (de remarcat eufemismul) ale Statelor Unite şi ale Comunităţii Europene spun că toate convorbirile telefonice vor fi înregistrate şi vor fi puse la dispoziţia poliţiilor secrete.***</u> *De asemenea, există posibilitatea ca purtătorului unui telefon mobil să-i fie identificată poziţia cu o eroare de câţiva metri, şi să-i fie ascultate convorbirile purtate în preajma telefonului, şi atunci când acesta este închis. Sateliţii pot citi numărul de la maşină şi urmări orice persoană se deplasează în spaţiu deschis; sunt capabili să filmeze, bunăoară, chiar interiorul apartamentelor a căror fereastră permite o vedere de sus. […]*

Trebuie remarcat însă că spiritul general chiar şi al mijloacelor de control poliţienesc rămâne încă cel huxelian. Imaginea bine cosmetizată a statului democratic, a drepturilor omului sau a părintelui iubitor care-şi ceartă copilul, doar pentru că-i vrea binele, nu trebuie stricată. Mijloacele de urmărire rămân încă ascunse sub masca neutralităţii, pentru a salva pe cât se va mai putea iluzia libertăţii. Ele nu trebuie să inducă sentimentul de teamă în popor, ci, dimpotrivă, pe cel al siguranţei pe care-o oferă acest control total al realităţii. […] În mod sigur intervenţia televiziunii şi a calculatorului, a culturii nihilismului şi a divertismentului în educaţia copiilor nu a avut darul să crească reflexivitatea lor, gândirea abstractă şi să le lărgească orizontul de cunoaştere. Înainte de toate, vizionarea excesivă încă din primii ani de viaţă distruge în sens fizic creierul, atrofiind reţelele neuronale. Ea slăbeşte atenţia, motivaţia şi toate celelalte abilităţi mentale superioare de care depinde învăţarea. Calculatorul, prin jocurile ce captează ceasuri întregi atenţia copiilor este şi mai nociv. […]

De ce nu se încearcă conştientizarea populaţiei asupra faptului că tehnologia video are darul de a netezi circumvoluţiunile cerebrale ale copiilor? Dimpotrivă, **Comunitatea Europeană, UNESCO** ***sau alte instituţii educative impun introducerea televizorului şi calculatorului în întregul sistem de învăţământ, începând de la grădiniţă.*** *Să nu se fi aflat oare la nivelul acestor organisme că tehnologiile audio-video ne tâmpesc copiii?* [189]

*

Prin umare, Orwell avea dreptate. Nivelul învăţământului va scădea continuu. ***Statul tehnocrat nu are nevoie de o pătură largă de oameni bine pregătiţi intelectual****, de oameni cu o conştiinţă vie, care vor putea într-o zi să ridice probleme. Dintre sutele de milioane de elevi vor fi selecţionaţi aceia care, dintr-un motiv sau altul, se ridică deasupra magmei. Mulţi dintre aceştia vor învăţa, de altfel, în şcolile particulare care aparţin elitelor. […]*

<u>Orice pasăre care s-a deprins să ducă o viaţă bună fără a fi silită să-şi folosească aripile va renunţa curând la privilegiul zborului şi va rămâne de-a pururi la sol.</u> Ceva asemănător se aplică şi fiinţelor umane. Dacă li se oferă regulat şi din belşug pâine de trei ori pe zi, cei mai mulţi oameni se vor mulţumi să trăiască numai cu pâine – sau cel puţin numai cu pâine şi cu distracţii. „În cele din urmă, spune marele inchizitor, în parabola lui Dostoievski -, în cele din urmă ei îşi vor depune la

---

[188] Ibidem, pp.204-205.

[189] Ibidem, pp.206-213.

picioarele noastre libertatea şi ne vor spune: «faceţi-ne robii voştri, dar daţi-ne de mâncare». (Huxley: 333). *[...] În lumea lui Orwell este prezentă cartea, dar aceasta este mistificată în laboratoarele* Ministerului Adevărului. *În* Minunata lume nouă *este condiţionată repulsia faţă de cărţi, căci ,,rămâne în permanenţă riscul ca ei să citească vreun lucru de natură să de-condiţioneze în mod nedorit unul din reflexe''. Ce se întâmplă astăzi în cadrul societăţilor avansate?*

Sistemul educaţional american este la pământ, este o ruină. Patruzeci de procente dintre tinerii americani care intră la colegii recunosc că nu ştiu să scrie şi să citească corect. Douăzeci şi trei de milioane de adulţi sunt analfabeţi. (Raportul specialiştilor de la Universitatea Columbia – S.U.A. – The Global Economy, 1990). *[...] Prin urmare, televiziunea şi cultura divertismentului au reuşit mai bine decât distopicele ministere ale propagandei statelor totalitare să-i îndepărteze pe copii de carte.* ***Creierul copiilor care-şi petrec timpul preponderent în faţa televizoarelor şi internetului este cu adevărat condiţionat să nu mai găsească plăcere în lectură.*** *Nu numai că aceasta este mai puţin fascinantă ca imaginea în mişcare sau pentru că ar pretinde un efort mai mare, ci şi pentru că tot ce înseamnă vizionare reprimă edificarea reţelelor neuronale implicate pe parcursul lecturii. Cartea va dispărea pe viitor în primul rând, pentru că nu se vor mai găsi suficienţi oameni care să o aprecieze, care să o dorească, care să o cumpere. Civilizaţia Gutemberg este, după cât se pare, înlocuită de cultura* halucinaţiei colective*, de cultura fantasmelor.* [190]

*

Cu siguranţă că în multe aspecte, explozia erotismului produsă de imaginea media în imaginarul individual şi colectiv depăşeşte cu mult lumea imaginată de Huxley undeva pe la anii '30. [...] Şi parcă nu ar fi suficientă erotizarea realizată prin media, ***instituţiile internaţionale*** *susţin cu multă insistenţă introducerea educaţiei sexuale în şcoală încă de la ciclul primar. La jumătatea anilor '90 citeam într-o revistă publicată în Statele Unite despre mai multe cazuri de educaţie sexuală în care părinţii au descoperit mai târziu că în cadrul acestor ore, copiii lor, aflaţi la gimnaziu, erau îndemnaţi să practice anumite jocuri erotice în care nu numai că li se atrăgea atenţia în mod neruşinat asupra organelor sexuale, dar erau şi întrebaţi dacă le-au mângâiat vreodată şi ce au simţit etc. Mărturisesc că, deşi aveam încredere în revista respectivă, m-am cam îndoit de veridicitatea celor povestite; parcă era un coşmar. Mai apoi, problema educaţiei sexuale în şcoală a fost ridicată şi la noi sub presiunile unor organizaţii internaţionale.*

Programul Naţiunilor Unite pentru Dezvoltare*, în urmă cu numai trei ani, intenţiona să introducă şi în România un program de educaţie sexuală care s-a experimentat deja în alte ţări. În cadrul programei* Educaţia pentru sănătatea copiilor*, la clasele primare, trebuia să se vorbească despre:* Abordarea partenerului, Ambient sexual, Ciudăţenii în sex, De la cine o iei şi cui i-o dai, De la prima întâlnire, câte poţi face cu sărutul, Obsesia sânilor, Cum să pui mâna pe sân, Ce te supără la sex?, Există drepturi sexuale?

Acest ghid pentru profesori elaborat de Programul Naţiunilor Unite pentru Dezvoltare *şi care putea fi găsit la ora respectivă pe site-ul sexdex.ro, fusese, pur şi simplu, impus* Ministerului Educaţiei şi Cercetării *din România prin intermediul unor persoane din* Ministerul de Externe. *Toate acestea fără un studiu prealabil, fără o dezbatere publică. Din fericire, până la urmă, prin reacţia unei părţi a societăţii civile, la clasele primare nu s-a acceptat educaţia sexuală, propusă de PUND. Elevii de liceu însă au ,,şansa'' să primească din partea specialiştilor unor* ***ONG-uri bine subvenţionate*** *sfaturi despre morfologia şi fiziologia organelor sexuale, despre actul sexual ca atare şi alte lucruri care, de când este lumea, au fost amintite cu multă ruşine şi numai în cadre extrem de restrânse.* [191]

---

[190] Ibidem, pp.216-218.

[191] Ibidem, pp.219-220.

*

<u>Din păcate, în Basarabia, oranismele internaționale au reușit impunerea programei de educație sexuală.</u> Românii de dincolo de Prut se confruntă astăzi cu pericolul inoculării copiilor cu virușii erotismului și al perversiunilor sexuale. Iată ce se predă în cadrul disciplinei Deprinderi de viață*: **1. Prezentarea relațiilor sexuale orale ca raport sexual cu risc de infectare aproape inexistent.** În realitate, sifilisul se transmite tot atât de ușor pe cale orală, precum și pe cea vaginală. În venerologie, există anginele sifilitice. Afirmația despre securitatea perversiunilor orale este un îndemn ascuns de a practica această perversiune.*

***2. Prezentarea homosexualității drept variantă firească a sexualității.** În realitate, homosexualitatea este o perversiune, o tulburare psihiatrică atestată ca atare în manualele de psihiatrie din diferite țări.*

***3. Prezentarea „sexului oral'' și a „sexului anal'' ca activități sexuale firești.** În realitate, acestea sunt perversiuni iar individul este îndreptat spre „sex oral'' și „sex anal'', adică spre practicarea perversiunilor.*

***4. Prezentarea în lumină pozitivă a purtării de către băieți a hainelor și a lenjeriei fetelor.** Îndemnul purtării hainelor persoanelor de sex opus este o incitare la patologia psihiatrică denumită transvestism, patologie instalată în perioada copilăriei.*

***5. Prezentarea ca necesară a informațiilor, pozelor și exercițiilor pe teme sexuale copiilor de vârsta de până la 13 ani.** În realitate, aceste activități sunt calificate de manualele de psihiatrie ca pedofilie – perversiune pedepsită penal: „Pedofila prezintă îndemn la acțiune sexuală repetată sau activarea (sexuală) față de copiii mai mici de 13 ani''. Aceste și alte erori sunt o tentativă de scoatere a perversiunilor din psihiatrie în normalitate, din indecență în decență. Acest hocus-pocus inadmisibil, este o bază ''teoretică'' de subminare gravă a moralității copiilor.* [192]

*

***Promovarea homosexualității.** Liberalizarea completă și promovarea homosexualității, deși se integrează perfect proiectului de disoluție a instituției familiei, depășește și până și cele mai sumbre previziuni ale lui Huxley și Orwell. La nivelul anilor '40 era destul de greu de imaginat că peste jumătate de secol una din cele mai detestabile practici din istoria omenirii va deveni normă socială.*

Din articolul Cucerirea Americii heterosexuale*, (Guide, noiembrei, 1978) scris de Marschall Kirk și Erastes Pill, doi dintre principalii artizani ai propagandei homosexualității în America, rezultă că **impunerea acestei perversiuni în întreaga lume nu s-a realizat de la sine, ca urmare a unei revoluții normale a mentalităților, ci a fost produsul unei adevărate strategii, a unui război informațional dus după toate legile războiului: armele – mass-media; muniția – virușii mediatici**; campanii, redute câștigate în înaintarea frontului și reconfigurarea conceptului de normalitate în cadrul culturilor și a societăților aflate sub ocupația noii ideologii.*

Spre exemplu, prima bătălie care se cerea câștigată a fost scoaterea actelor homosexuale de sub incidența legii. Trebuie să trăiască și ei, că doară sunt bolnavi, se insinua în cadrul campaniei! Pe urmă, a fost eliminarea homosexualității din cărțile de psihiatrie, unde până la anii '70 era tratată ca patologie mentală și comportamentală. Reduta următoare, prin care deja debutează etapa agresivă a propagandei, o constituie legalizarea manifestărilor publice ale homosexualilor: înființarea de asociații, ziare, reviste, mitinguri, marșuri, stadiu depășit deja și în țara noastră. [193]

*

Homosexualii au devenit deja o prezență activă în societate, disproporționat de gălăgioși

[192] Ibidem, pp.221-222.
[193] Ibidem, pp.233-234.

pentru neglijabilul procent de populație pe care îl reprezintă. ***Ce mai vroiau homosexualii? Dreptul de a se căsători şi de a înfia copii, adică deja un lucru prin care se atenta direct la valorile familiei, mânjirea, uzurparea unei realități pe care o contestau prin însăşi perversiunea săvârşită.*** *[…]* ***Comunitatea Europeană însăşi, recomandând legalizarea căsătoriei homosexualilor şi a înfierii de copii (o maimuțărire fără precedent a căsătoriei! –n.a.), discriminează majoritatea cetățenilor Europei, atentând la cea mai importantă instituție din istoria omenirii – familia.*** *(vezi rezoluția* Parlamentului European *– 26.04.2007 – privind drepturile homosexualilor)* În prezent, uniunile civile între homosexuali, adică căsătoriile sunt recunoscute în Andorra, Austria, Belgia, Croația, Cehia, Danemarca, Elveția, Finlanda, Franța, Germania, Islanda, Luxemburg, Marea Britanie, Olanda, Norvegia, Portugalia, Slovenia, Spania, Suedia. *[…]*

O serie de poveşti cu personaje gay au fost introduse în programa pentru ciclul primar în mai multe şcoli din Marea Britanie. […] Potrivit legislației canadiene, căsătoria homosexualilor este prezentată acum în şcoli ca un echivalent al căsătoriei autentice. Complicațiile pentru asociațiile religioase care oferă servicii religioase sunt enorme, fiindcă acestea **sunt forțate** acum să accepte şi perechi de homosexuali. Asociațiile religioase din domeniul adopțiilor **sunt şi ele forțate** să încredințeze copii mici unor perechi de homosexuali. Instanțele locale au creat un haos din legislația privind drepturile părinteşti, decizând că şi partenerele lesbiene, cât şi donatorul de spermă, sunt părinți legali (caz în care copilul are trei părinți) pentru copii. (www.worldnetdaily.com) [194]

*

O adevărată poliție a gândirii urmăreşte ca nu cumva cineva să contrazică, într-un fel sau altul, în mediile oficiale „adevărul'' că homosexualii sunt mai normali decât oamenii normali.

Aceste Consilii Naționale pentru Combaterea Discriminării *înființate, ca la ordin, pe lângă guvernele țărilor europene sancționează orice încercare a majorității de apărare în fața propagandei care îşi arată tot mai mult dinții. În America şi Canada s-a ajuns deja la aberația de a fi dat afară din serviciu sau chiar închis dacă faci imprudența să te opui pervertirii propriului copil. […]* ***Feminismul ca metodă de reeducare a femeilor.*** *Feminismul este una din cele mai eficace strategii ideologice folosite împotriva vieții de familie. Una din marile feministe ale Americii, simbolul multor tinere din noile generații parcă educată în şcolile de condiționare hipnopedică imaginate de Huxley, îşi manifestă oroarea față de ideea identificării, sau reducerii ei la condiția de mamă. Ceea ce înainte era o binecuvântare şi o cinste a ajuns astăzi, prin prisma unora dintre femei, un motiv de jignire şi o traumă profundă. […]*

Într-un recent best-seller, The War Against Women *(Războiul împotriva femeilor), Marilyn French formulează în mod sintetic manifestul mişcării feministe:* El [bărbatul] îşi poate bate sau ucide femeia pe care spune că o iubeşte. El poate să o violeze, fie pe femeia cu care trăieşte, fie pe o străină, fie pe copiii lui, fie pe alții străini. În toată lumea cei mai mulți bărbați sunt vinovați de unul sau mai multe dintre faptele enumerate aici. (Behr, 256)

Cultivarea urii față de bărbați, a scârbei față de propriile virtuți feminine, şi, în consecință, masculinizarea femeilor nu este decât una din modalitățile prin care political correctness *încearcă să spele creierul femeilor. Metoda este extrem de eficace pentru că anihilează, atrofiază exact acele trăsături spirituale, acele rațiuni fundamentale devenirii şi realizării umane a femeii.* [195]

*

Prin urmare, această voce a poporului *sau cea care a devenit* vocea lui Dumnezeu *pentru omul modern, opinia publică, este aceea care impune în societatea noastră modul de formare a punctului de vedere. Ea devine subiectul principal al edificării lumii interioare a oamenilor, pe*

---

[194] Ibidem, pp.234-235.
[195] Ibidem, pp.235-244.

baza căreia ne construim judecățile de valoare. […] <u>Este suficient să fie pusă una din etichetele negative asupra unei atitudini pentru ca aceea să fie repudiată de mulțime, fără a se sta prea mult pe gânduri şi este destul să-i fie atribuită o astfel de atitudine unei persoane pentru ca aceea să se simtă ca şi condamnată la moarte pentru societate şi să fie ocolită ca şi cum ar fi ciumată, până când se va îndrepta dovedind, după cum spunea Orwell, că s-a lepădat de erezia de a avea o altă opinie decât Puterea.</u>

Deşi fascismul este văzut ca tot ce poate fi mai rău pe lume, nu acelaşi lucru s-a petrecut în cultura occidentală cu noțiunea de comunism, deşi cu mult mai multe victime a făcut comunismul, cu mult mai mari atrocități şi pe o perioadă de timp de circa 12 ori mai mare (70 de ani față de 5 ani cât a durat al Doilea Război Mondial). De aici rezultă că, discreționar, ***mediile de manipulare în masă dețin puterea de a defini binele şi răul, de a trasa granițele în care se poate mişca gândirea şi actele noastre.*** *În numele opiniei publice, manipulând statisticile, mistificând realitățile, configurând noi mituri pe baza interpretării false a unor fapte, prin dramatizarea filmografică a propriilor ideologii sau cu ajutorul bombardamentului ştirilor profesional concepute,* ***mass-media, manipulând realitatea, manipulează conştiința umană. Astfel a fost promovat avortul şi demonizată atitudinea de a te opune drepturilor mamei de a-şi ucide pruncul în pântece…*** [196]

*

Faptul că <u>albul este văzut ca negru şi negrul alb</u>, creează şocul gnoseologic despre care vorbeam în capitolul anterior. Mintea omului nu suportă această absurditate, această confuzie fără a suferi un grav traumatism la nivelul mecanismelor sale fundamentale de intuire a ierarhiei valorilor şi raportare la ele. ***Dacă nu mai există alb şi negru, bine şi rău, sus şi jos, atunci orice e posibil, însăşi lumea şi sensul ei putând fi pus la îndoială.*** *Unii se vor conforma, probabil, acestei logici absurde, nu fără a se desfigura mintal, reeducându-se, dar alții, precum în şcolile chinezeşti de reeducare, vor înnebuni sau se vor sinucide.*

Ideologia lui albnegru nu este decât una din cele mai plastice reprezentări a esenței gândirii nihiliste. Negarea absolută a tuturor evidențelor, a binelui şi adevărului, a ceea ce este logic şi de bun-simț, a tot ce este ierarhie valorică. ***<u>A afirma că albul poate fi la fel de adevărat considerat şi negru este propriu în cea mai mare măsură relativismului nihilist.</u>*** *Dar relativismul este ideologia cel mai puternic promovată în lumea occidentală. „Totul depinde de unghiul în care vezi lucrurile, ni se spune direct sau ni se sugerează prin diverse scenarii mediatice''. Cu alte cuvinte, există un unghi din care albul poate fi văzut ca fiind negru. Desigur, dar acesta nu poate fi decât unghiul orbului, orbire la care ajung toți cei spălați pe creier. […]*

<u>Cultura occidentală este împinsă mediatic pe panta nihilismului</u>, care, după Heidegger, este mişcarea fundamentală a istoriei Occidentului. ***America este locul unde s-a experimentat din plin spălarea creierului prin relativizarea valorilor.*** Există acum un nou limbaj despre bine şi rău, afirmă Allan Bloom în cartea „Criza spiritului american''. […] Noul limbaj este acela al relativismului valorii şi constituie o schimbare în perspectiva noastră asupra lucrurilor morale şi politice la fel de mare ca aceea care s-a petrecut atunci când creştinismul a înlocuit păgânismul grec şi roman. […] **În politică, în divertisment, în religie, pretutindeni găsim limbajul conectat la revoluția valorii promovată de Nietzsche.** (Bloom, 166, 172)

<u>Ce altceva decât filozofia albnegrului ni se propune atunci când se afirmă faptul că bărbatul, bărbat prin întreaga sa fire până la ultimul cromozom, poate fi numit şi cunoscut ca femeie, iar femeia care, de asemenea, prin fire, este diferită atât trupeşte, psihologic, hormonal şi genetic de firea bărbătească, poate în unele cazuri să fie numită bărbat, iar relația homosexuală să fie numită</u>

[196] Ibidem, pp.267-269.

alternativă de viață sexuală etc. Dar, deși, în mod evident, faptul este cu totul absurd, ca urmare a unei propagande mediatice desfășurate pe parcursul a numai 30 de ani, mulți oameni din lumea întreagă au ajuns să creadă și să militeze pentru noile adevăruri. Nu numai în chestiunea homosexualilor au ajuns americanii sau omul occidental să conteste evidența lucrurilor, făcând confuzia între bine și rău, între adevăr și minciună. ***Aproape în tot ce înseamnă*** **political correctness** ***poate fi identificată o inversare a sensurilor, o schimonosire a rațiunilor.*** [197]

*

Societatea modernă s-a achitat, separeu, cu mult succes de această sarcină. Spionajul gândirii se realizează astăzi public prin studii de marketing, prin sondaje desfășurate prin metode științifice, și nimeni nu-și ascunde modul de a gândi, nefiind vizibil pericolul unui regim represiv. În urma constatării atitudinilor și concepțiilor referitoare la o chestiune anume, dacă acestea nu sunt conforme cu ideologia, atunci se intervine asupra modului de a gândi al indivizilor, îndeosebi, asupra subconștientului lor. […]

Dacă mai scapă câțiva din cei care înțeleg mecanismul și se sustrag procesului de spălare a creierului, atunci aceștia nu vor avea decât să se supună voinței poporului exprimate prin aceeași opinie publică, căci altfel vor fi izolați de societate, chiar și de cei apropiați.

Managementul gândirii umane, prin folosirea televiziunii și presei, este cu siguranță mult mai eficace decât oricare poliție politică apărută vreodată în istorie. *[…]*

Într-adevăr, relativizarea adevărului împinge omenirea înapoi, întorcând-o la păgânism și politeism. Este firesc să fie așa, deoarece cultura și civilizația Europei, întemeiată fiind pe creștinism, reflectă în sistemele ei de valori credința într-un singur Dumnezeu, deși este cunoscut într-o treime de persoane. Este un singur adevăr, pentru că există un singur Dumnezeu. ***Relativizarea nihilistă a valorilor, așa-numitul pluralism al adevărurilor nu este decât produsul concepției nitzscheene potrivit căreia: „Dumnezeu a murit!''.*** *Aceasta este concepția celor care L-au omorât pe Dumnezeu în sufletul lor și, ca atare, rămași fără de Dumnezeu, își fac dumnezei din patimi sau din oameni ca și ei, din lucruri sau ideologii, sau își aleg din Panteonul universal unul deja fabricat. Aceasta pentru a nu înnebuni precum Nietzsche, părinte al nihilismului modern, dar și ucigător de Dumnezeu, care în ultimii 10 ani de viață, cu mințile rătăcite, alerga pe câmp strigând: ,,Eu sunt Dumnezeu!''* [198]

*

Înstrăinați de ei înșiși, lipsiți de susținerea unui sistem de valori, a unor relații personale sănătoase și a unei autentice credințe creștine, oamenii se conformează tot mai mult lucrărilor nihilismului, prin acțiunea irațională a unor energii cu adevărat malefice. Această cultură a violenței și nimicului îl golește pe om, îl secătuiește, poate mai eficace decât în lagărele de reeducare. Niciodată nu vei mai fi capabil de sentimente omenești normale. Totul va fi mort în tine, totul. Niciodată nu vei mai fi capabil să iubești, să ai un prieten, să te bucuri de viață, să râzi, să fii curios sau curajos, sau integru. Ai să fii găunos. Noi aici te stoarcem de tot ce ai în tine și pe urmă te umplem cu noi înșine. (Orwell: 317) *[...]*

Acestui om ne adresăm, pentru care S-a răstignit Dumnezeu, dar care este astăzi prins în malaxorul mașinăriei societății, transformat în consumator de către industria de consum, în datornic de către bănci, în plătitor de impozite de către stat, în telespectator de către televiziune.

Îndemnul nostru este acela de a nu se mai aștepta de la instituțiile statului sau de la opinia publică vreun ajutor pentru a ne găsi echilibrul și rostul în lume. Ca niște golemuri, monștri creați de om și scăpați de sub controlul acestuia, instituțiile au ajuns să fie dirijate de niște mecanisme

---

[197] Ibidem, pp.270-272.
[198] Ibidem, pp.273-282.

impersonale, tinzând tot mai mult către haos sau către totalitarism. ***Prin urmare, fiecare dintre noi trebuie, în primul rând, să ne trezim, să devenim lucizi şi să căutăm noi înşine soluţiile pentru a ne menţine la suprafaţă. Lupta omului modern este mai mult ca oricând una de supravieţuire; nu materială, ci mentală, sufletească şi chiar fiinţială.*** [199]

*

Diferenţa dintre omul tradiţional şi omul mediatic este aceea că primul îşi menţine neschimbate modelele şi chipul personalităţii pe toată durata vieţii, în timp ce omul zilelor noastre a dobândit o identitate fluidă, schimbabilă precum hainele sau moda. (Kellner, 235) ***Modelele nu mai sunt sfinţii sau eroii comunitari, ci actorii scenei mediatice.*** *Efectul? […] Nici o generaţie de până acum nu a suferit un asemenea bombardament cu personaje plăsmuite ca cea actuală… (Toffler: 165) […] Această pluralitate de identităţi care se impun mediatic nu fac decât să-l ducă pe individ la decepţie şi deznădejde. Este greu sau imposibil să-ţi schimbi identitatea ca pe o haină, fără a suferi în timp o profundă traumă. Identitatea nu este numai înfăţişarea exterioară a unui om. Ea este profund articulată la sinele nostru, încât orice agiornare a identităţii produce o adevărată revoluţie interioară. În final, după ce anii tinereţii i-am petrecut tot schimbându-ne eroii preferaţi sau propriul construct identitar ca pe un ingredient perisabil, ajungem în final să nu mai ştim cine suntem. În aceste condiţii, epuizaţi de acest efort continuu de a ne fasona sufletul după chipul artificial al altora, în loc să ne dezvoltăm propria personalitate, ajungem la depresie şi apatie, la anxietate şi frustrare, suntem deja bolnavi şi, ca atare, ne vom lăsa vindecaţi de sistem, primind fără ezitare drogurile sau ideologia care ni se oferă.*

Într-un studiu, s-a cercetat legătura existentă între randamentul unui lucrător, ritmul de muncă şi concentrarea care i se impune. Aflat în faţa unei benzi rulante, un muncitor trebuie să apese pe un buton de câte ori trece un cub roşu prin faţa sa. Cât timp viteza benzii era rezonabilă, randamentul era de 100%. Când ea s-a mărit, muncitorul a început să ezite, să confunde cuburile, să nu-şi mai coordoneze mişcările. Atunci când viteza creşte şi mai mult, devine încordat şi irascibil, pentru ca până la urmă să renunţe să mai încerce să păstreze ritmul. Acest lucru se întâmplă şi cu noi în momentul în care viteza cu care se produc schimbările în viaţa noastră ne depăşeşte capacitatea de adaptare. [200]

*

Deci crearea unor zone de stabilitate în viaţa noastră este un punct esenţial în elaborarea strategiei de supravieţuire. Prima şi cea mai importantă trebuie să fie familia. *De armonia relaţiilor cu soţul sau soţia, de natura obişnuinţelor familiale cotidiene depinde în mare măsură rezistenţa noastră în faţa curentului de noutate care ne invadează viaţa.* ***În acest context, cine îşi întemeiază o familie fără a avea gândul că aceasta va trebui să-l însoţească până la moarte greşeşte, căci divorţul îi va şubrezi semnificativ de mult capacitatea de adaptare, îi va putea crea un dezechilibru pe care cu greu va putea să-l remedieze.*** *Concubinajul nu oferă aceeaşi stabilitate ca şi familia, oricât s-ar lupta să ne-o sugereze propaganda mediatică.*

Este importantă alcătuirea unui program cât mai bine organizat şi stabil de viaţă. Schimbările majore cum ar fi cea a serviciului trebuie evitate pe cât cu putinţă. *De asemenea, ruperea de vechea locuinţă, de locurile natale, mai cu seamă după o anumită vârstă, este însoţită de un uriaş consum de energie, un adevărat şoc existenţial, în anumite cazuri. […]*

Trebuie să învăţăm, aşadar, să ne cultivăm prietenii curate, sincere şi dezinteresate, pe care să ne putem baza în timp, iar pentru aceasta trebuie să facem totul, să trecem peste micile animozităţi sau peste punctele de vedere diferite care pot apărea. *Trebuie să înţelegem că de*

---

[199] Ibidem, pp.288-291.
[200] Ibidem, pp.302-303.

prietenii noştri depinde însăşi viaţa noastră, echilibrul mintal şi biologic.

În condiţiile în care diversele vicii şi patimi cultivate cu atâta generozitate de cultura modernă sapă cu tenacitate la temelia sufletului nostru, depăşirea egoismului va fi tot mai greu de realizat, pentru a face posibilă apropierea de ceilalţi. [201]

*

În acest context, prin sesizarea nevoii de ritual resimţită de insul hiperstresat şi angoasat şi a efectului benefic al ritualizării vieţii, ***cercetătorii moderni ne indică, chiar fără voia lor, că cea mai bună soluţie a ieşirii din criză o constituie redobândirea sensului religios al existenţei, reîntoarcerea la Dumnezeu.***

Cu siguranţă, conştiinţa religioasă este antidotul cel mai bun al vindecării de maladia haosului nihilist, al anxietăţii şi al lipsei de sens la care am ajuns. Atunci când ştim că totul nu se termină aici, că există o lume care o transcede pe a noastră, şi care ni se revelează în Biserică, putem mai uşor să ne detaşăm, să nu mai absolutizăm toate schimbările care inundă existenţa. Vom găsi puterea de a ne înfrâna în faţa amăgitoarei oferte a industriei de consum, vom afla resursele necesare depăşirii conflictelor inerente vieţii de familie din zilele noastre; nu ne vom mai stresa atâta cu deciziile pe care trebuie să le luăm, ascultând şi de prieteni sau de duhovnic. […]

Omul autentic religios este cu mult mai puţin stresat, mult mai capabil să-şi controleze el însuşi viaţa şi aproape imposibil de spălat pe creier. *Acesta este poate şi motivul pentru care futurologii, după schiţele cărora se conduce lumea, văzând că individul produs de societatea tehnologică şi cultura nihilismului a ajuns în punctul critic al dezagregării mentale, propun mai degrabă crearea unor noi zei, aleşi dintre celebrităţile vremii decât întoarcerea la Hristos. […]*

De altfel, întreaga viaţă a creştinului, în esenţă, nu este altceva decât lupta pentru eliberarea de aparenţa lucrurilor spre o unire cât mai profundă cu Dumnezeu. Despătimirea înseamnă ruperea legăturilor care neînrobesc lumescului în sensul de lucruri, bani, putere, slavă deşartă, desfrânare şi de multe altele. [202]

*

Scoţându-l pe Dumnezeu din cultură, din modul de viaţă, lumea se îndreaptă către haos, către absurd. […] Din păcate, cultura în care trăim nu mai reflectă raţionalitatea creaţiei, a unei persoane care se află în dialog cu noi prin lume şi prin natură. ***Această cultură a devenit tributară iluziei, în ea reflectându-se dumnezeul impersonal, fărâmiţat, politeist şi panteist al orientalilor.*** *[…] Rădăcinile noastre sunt tocmai certitudinile, punctele fixe pe care ne sprijinim în viaţă. Şi nu au numai un rol de sprijin, ci constituie şi reperele în raport cu care ne construim judecăţile, ne organizăm timpul şi ne planificăm viitorul. […]*

Mediul lumii moderne pare cu neputinţă de a mai fi schimbat. Lumea trece printr-o criză a cărei rezolvare globală nu se mai întrezăreşte. În acest context, pentru a putea supravieţui totul depinde numai de noi, de alegerea pe care o vom face. […]

Prin urmare, vizionarea tv este mai mult decât un act de divertisment, un simplu joc; constituie, prin perfecţiunea repetării modelelor şi prin caracterul extraordinar al acestora, maşina ideală modelării paternului psihologic, spiritului şi personalităţii omului modern.

Ce se întâmplă cu cei care-şi petrec mai mult timp în vecinătatea micului ecran şi a personajelor care se succed pe suprafaţa acestuia decât în familie sau între prieteni? Cel mai probabil, vor împrumuta ceva din duhul impersonal al acestei lumi. […]

Ceea ce vrem să se înţeleagă este că ***televiziunea constituie mai mult decât o maşină a visării colective, este un mijloc de fasonare, de modelare a chipului oamenilor de pretutindeni,***

[201] Ibidem, pp.305-311.
[202] Ibidem, pp.313-316.

care din ce în ce mai mult se aseamănă între ei, pentru că îşi pierd, li se şterge tot mai mult personalitatea. *Prin împărtăşirea din lucrările celui rău, omul se dezumanizează, căci se modelează după cel ce nu are nimic bun, nimic uman şi personal în tot ce-l defineşte.* [203]

*

Mass-media este ca păianjenul care nu are absolut nici o putere asupra acelei insecte care nu se prinde în plasa pe care el o țese. […]

Aici este înțelepciunea, nădejdea şi scăparea omului contemporan. Dacă ne păzim mintea şi inima de înfăşurarea cu firele realității mediatice, ale plăcerii şi divertismentului, dacă ne mulțumim cu smerenie cu darurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin natura Sa minunată, prin simpla bucurie de a trăi şi vedea lumina acestei lumi, prin familie, prin copii şi prin oamenii pe care îi iubim, dacă ne împărtăşim cu tot ce este curat şi fără spurcăciune în viața noastră, atunci vom trăi ca şi cum nu ar exista acest coşmar al nopții televizionării. [204]

[203] Ibidem, pp.317-331.
[204] Ibidem, p.344.

SĂ SELECTĂM CU MULTĂ ATENȚIE INFORMAȚIA SERVITĂ DE MASS-MEDIA ROMÂNEASCĂ SAU STRĂINĂ

Banca recunoaşte şi tace... *Românii s-au tot obişnuit în ultimii ani cu tot felul de surprize neplăcute, aşa că nu le-a mai fost chiar atît de mare mirarea, cînd, începînd cu 2 mai, nu au mai putut să-şi scoată banii de la bancomate. Ce-i drept, este vorba doar despre clienții Bancpost, utilizatori ai cardurilor Millenium. Căci, la acea dată, conducerea băncii a hotărît restricționarea utilizării acestor carduri. Ceea ce a creat evidente neplăceri pentru sute de mii de oameni, mai ales că mulți dintre aceştia se aflau în vacanță şi nu mai aveau bani cash să plătească serviciile primite. Însă, cum sîntem un popor de descurcăreți din fire, fiecare a găsit o soluție de moment. Între timp, au primit şi explicațiile oficiale pentru că n-au putut să se folosească cîteva zile bune de banii lor. Astfel, preşedintele Bancpost, Mihai Bogza, a anunțat că a fost nevoit să ia această măsură extremă pentru că banca a fost victima unor masive retrageri frauduloase de pe nişte carduri clonate. Şi că s-au luat toate măsurile pentru ca situația să se remedieze cît mai repede cu putință. Ceea ce s-a şi întîmplat.*

Frisoane pentru serviciile secrete. *Numai că deranjul creat clienților prin imposibilitatea de a-şi folosi cardurile timp de cîteva zile nu este nici pe departe cea mai mare problemă cu care se confruntă acum banca. Practic, deşi nu s-au produs obişnuitele valuri mediatice pe această temă, marea întrebare care chinuie atît conducerea băncii, cît şi pe anchetatori şi diversele servicii secrete din țară, este dacă lumea interlopă a pus sau nu mîna pe baza de date personale a angajaților Ministerului de Interne şi Reformă a Administrației, a procurorilor şi a altor categorii de înalți funcționari ai statului. Iar probabilitatea ca acest lucru incredibil să se fi produs, fie şi într-o oarecare măsură, dă frisoane tuturor celor implicați şi explică şi secretomania fără precedent din jurul anchetei.*

Furtul de date, între 13-15 aprilie, zilele de plată a salariilor în M.I. *Preşedintele băncii s-a mulțumit să declare doar că au descoperit ''atacul'' pe 1 mai, că pe 2 mai a restricționat total accesul la carduri şi că a dispus o anchetă. Din partea anchetatorilor ''s-a scăpat'' doar că întreaga acțiune a fost una complexă, bine gândită şi pregătită de capii a două renumite clanuri interlope. Despre care nu se ştie dacă au acționat unitar, dar cum ambele au atacat banca concomitent... Mai mult, este deja o certitudine că interlopii au beneficiat de seviciile bine plătite ale unui înalt funcționar al băncii, responsabil chiar cu securitatea IT, care le-a pus la dispoziție informații din baza de date personale a clienților. În plus, tot surse din cadrul anchetatorilor au recunoscut că, pe de altă parte, furtul datelor de identificare a clienților a avut loc între 13 şi 15 aprilie, lucru dovedit şi de seriile consecutive a cardurilor clonate.*

Peste 100.000 de polițişti şi procurori ''clonați''. *Numai că acea perioadă coincide tocmai*

cu zilele în care au primit salariile angajații Ministerului de Interne. Dintre care peste 100.000 sînt utilizatori ai cardurilor Millenium! Iar în aceeaşi situație se află şi nenumărați procurori! Ceea ce înseamnă că există mari şanse ca lumea interlopă să fi intrat practic în posesia tuturor acestor date de identificare personală. Şi, parcă pentru a da şi mai multe bătăi de cap anchetatorilor, aceştia au stabilit deja că liderii clanurilor au efectuat retragerile de bani atît din România, dar mai ales din Bulgaria şi alte state europene.

Foştii arestați au adresele ''mascaților'' care ''i-au săltat''? *Ce înseamnă această posibilă ''preluare'' a bazei de date de către interlopi, bine ascunsă pînă acum de anchetatori? Poate doar SRI-ul să ştie cu adevărat... Cert este că deja mulți din ''mascații'' Poliției nu sînt chiar bucuroşi, aflînd că cei pe care ''i-au săltat'' şi băgat după gratii de-a lungul anilor s-ar putea să le fi aflat identitatea şi adresele de domiciliu ale familiilor...* [205]

Aproape 500 de persoane, dintre care mai multe femei, au intrat, la 8 ianuarie, pe teritoriul Muntelui Athos, în sudul Greciei, loc sacru al religiei ortodoxe interzis femeilor. Grupul protesta „împotriva uzurpării mănăstirilor de pe terenurile publice''. Incursiunea a avut loc în cadrul unei manifestații a mai multor locuitori din regiune, reuniți într-o „mişcare intermunicipală a cetățenilor din Halkidiki'' – peninsula unde se situează Muntele Athos. Manifestanții au mers cîțiva metri pe teritoriul acestei republici monastice, la intrarea în Muntele Athos, înainte ca polițiştii să îi împiedice să avanseze. „Este vorba de un act simbolic, am încălcat abatonul'' – nume dat actului de interzicere a femeilor să păşească în acea zonă, care datează din anul 1045, a precizat purtătoarea de cuvînt a manifestanților, Kyriaki Malama. Oamenii au revendicat drepturile de stăpînire a aproape 8.300 de hectare de păduri şi de terenuri din cinci sate de la mănăstirile de pe munte. Polițiştii au arătat că şase femei riscă să fie acuzate pentru că nu s-au supus interdicției. Mai multe mişcări feministe, în Grecia şi în străinătate, au încercat să ridice interdicția, ale cărei nerespectări se pot sancționa cu închisoare între două şi 12 luni. În 2002 şi 2003, Parlamentul European a cerut Greciei să renunțe la interdicție, în numele egalității dintre sexe, însă acest lucru nu s-a realizat. [206]

*

La Sydney (Australia) urmează să se joace o piesă de teatru în care Mîntuitorul este prezentat ca un homosexual sedus de Iuda. Piesa se numeşte „Corpus Christi'', îl are ca autor pe homosexualul american Terrence McNally şi va fi pusă în scenă la o sărbătoare (citeşte: destrăbălare publică) a homosexualilor şi lesbienelor, în februarie la Sydney, scrie jurnalul Sun-Herald din Sydney. Piesa lui McNally, în care Iisus celebrează şi căsătoria gay între doi apostoli, a mai fost jucată în Statele Unite în 1997. Autorul a fost atunci amenințat cu moartea. E uimitor tupeul acestor perverşi. Numai nişte îndrăciți ar putea scrie şi juca o astfel de blasfemie, demnă de reeducarea de la Piteşti. Evident, protestele unor prelați ai mai multor culte nu i-au determinat pe autori să oprească producerea în public a ofensei la adresa Mîntuitorului şi a tuturor creştinilor. Regizorul australian Leigh Rowney a recunoscut că piesa poate fi ofensatoare, dar susține că vrea să provoace o dezbatere pe această temă în sînul Bisericii! [207]

*

Ştirea, aşa cum a circulat pe agențiile de presă: ICR Stockholm este laureatul premiului Bifrost 2007, decernat de Organizația Nordică a Agenților Culturali LGBT (Lesbian, Gay, Bisexual

[205] Art. Baza de date a angajaților M.A.I. a ajuns la interlopi?, cotidianul *7 plus*, 16 mai 2008, p.2.
[206] Asaltul femeilor asupra Muntelui Athos; Fapte, vorbe, gînduri, în rev. Rost nr.59-60 / ianuarie-februarie 2008, p.12.
[207] Pînă unde merge neobrăzarea homosexualilor, ibidem.

and Transgender), pentru „contribuții excepționale'' la consolidarea relației dintre comunitatea heterosexuală şi cea homosexuală. Potrivit ICR Stockholm, premiul a fost acordat ca recunoaştere a eforturilor Institutului pentru „încurajarea şi sprijinirea comunicării între comunitatea LGBT din România şi cea din Suedia, vizibile în special în proiectul său de colaborare cu Festivalul Moonbow din cadrul Stockholm Pride 2007''. Cu acea ocazie, ICR Stockholm i-a avut ca invitați pe Florentina Ionescu, vicepreşedinte Accept România, şi Octav Popescu, organizatorul Bucharest GayFest, care au participat la o serie de evenimente. Iată pe ce prăpădeşte banii Institutul Cultural Romîn (ICR) al domnului H.R. Patapievici – despre care altminteri aveam o altă impresie, măcar în ultimii ani -, pe **promovarea homosexualilor**. *Ne întrebăm ce rol o avea ICR, că noi ne închipuiam, în naivitatea noastră nemăsurată, că se ocupă cu promovarea valorilor româneşti şi a identității naționale. Sunt homosexualii o „valoare'' băştinaşă? Fac ei parte din identitatea națională? E clar că nu.* [208]

*

Asociația Americană a Familiilor (AFA), care are 3,4 milioane de membri, a declarat că suspendă boicotul instituit acum doi ani la adresa companiei Ford (unul din sponsorii principali ai masoneriei mondiale şi organizațiilor homosexuale, mişcărilor feministe etc. –n.a.), arătând că gigantul auto respectă acum condițiile din acordul inițial încheiat între AFA şi Ford în 2005.

Preşedintele AFA, Donald Wildmon, a declarat că acordul inițial dintre Asociație şi Ford cuprindea patru prevederi: 1. Ford nu va reînnoi promoțiile actuale şi nu va crea alte stimulente prin care se acordă sume de bani asociațiilor de homosexuali la achiziționarea unui vehicul; 2. Ford nu va face donații către asociațiile de homosexuali care derulează, printre altele, campanii sociale sau politice în favoarea căsătoriilor între homosexuali; 3. Ford va înceta să mai facă donații şi să mai susțină activitățile sociale ale homosexualilor, cum ar fi paradele de homosexuali; 4. Ford va opri toate reclamele de pe site-urile şi din mass-media pentru homosexuali (reviste, posturi tv sau radio) din Statele Unite, cu excepția unora însumând 100.000 dolari, sumă care va fi folosită de Volvo. Reclamele Volvo vor fi aceleaşi reclame folosite în mass-media *obişnuită şi nu se vor adresa în mod specific homosexualilor.*

Wildmon a afirmat că rămân totuşi câteva probleme minore, care vor continua să fie monitorizate de AFA şi anunțate lui Ford.

Conform AFA, în timpul celor 24 de luni de boicot prin care AFA chema societatea la o blocare a achizițiilor de vehicule Ford, vânzările producătorului auto au scăzut în medie cu 8% pe lună. Asociația afirmă că boicotul inițiat de ea nu a fost singurul responsabil de aceste scăderi, dar că a jucat un rol semnificativ. Petiția AFA prin care se instituia boicotul la adresa Ford a fost semnată de un număr de 780.365 de cetățeni, după ce aceştia au fost informați de Asociație în legătură cu sponsorizările oferite de Ford unor publicații care promovau „căsătoriile homo'' şi alte aberații legate de familie. De asemenea, Ford era prezentă şi la manifestațiile homosexuale, unde expunea standuri publicitare.

La momentul instituirii boicotului, Ford era lăudată de activiştii homosexuali ca fiind o companie-model, care oferă drepturi depline angajaților ei homosexuali.

La scurt timp de la instituirea boicotului, vânzările au început să scadă, compania a început să piardă bani lună de lună, iar analiştii economici se întrebau dacă va reuşi să supraviețuiască.

Cu toate acestea, relativ puțini americani au ştiut despre boicot. **Mass-media *nu au scos o vorbă, în ciuda amploarei acțiunii şi în ciuda pierderilor anuale de miliarde de dolari înregistrate de Ford.***

Deşi unele canale, printre care USA Today şi CNN, au vorbit despre boicot la momentul

[208] ICR, premiat pentru promovarea homosexualilor, ibidem, p.13.

începerii lui, după aceea s-a aşternut în presă o linişte totală (sau mai bine spus – cenzura masoneriei –n.a.). Atât presa, cât şi compania, dădeau vina pe orice altceva pentru pierderi, mai puţin pe boicot.

Deşi ***presa s-a făcut că boicotul nu există****, reţeaua de dealeri Ford ştia. În 2006, la începutul acţiunii, organizaţia Greater Texas Ford Dealers Advertising Fund, care reprezintă 78 de dealeri, a formulat o scrisoare prin care solicita companiei să se conformeze solicitărilor AFA.*

„Ca să fim expliciţi, vă cerem să încetaţi de urgenţă orice publicitate nu doar în mass-media pentru homosexuali, ci şi în orice mijloace sau evenimente politice sau controversate'', cereau dealerii.

Tăcerea presei în legătură cu boicotul nu a reuşit însă să limiteze efectele acestuia. După câteva luni de publicitate negativă şi pierderi financiare, Ford a început să se conformeze solicitărilor AFA.

În mod paradoxal, boicotul – la început inexistent pentru presă – a început să fie comentat. Business Week, Forbes, Detroit News *şi alte publicaţii au început să scrie despre el, citând compania Ford, care declara că noile politici de sponsorizare sunt cauzate de nişte reduceri de bugete, nu de o schimbare de politică.*

Succesul boicotului la adresa Ford este un exemplu grăitor al felului în care cetăţenii şi organizaţiile pro-familie pot influenţa lucrurile dacă acţionează organizat.

Alianţa Familiilor din România şi cetăţenii ţării, în general, au de învăţat din acest exemplu (deşi nu putem dovedi încă cu probe implicarea masoneriei, care desigur continuă şi astăzi să îi sponsorizeze pe homosexualii din lumea întreagă, inclusiv pe cei din ţara noastră, din ultima vreme îndeosebi –n.a). [209]

*

Asociaţia homosexualilor „Accept'' a căpătat curaj după marşul de pe străzile Bucureştiului şi îşi continuă acţiunile prin care încearcă să-i smintească şi pe alţii. Acum, băieţii cu apucături pidosnice vor să-i determine pe profesori să îi înveţe pe elevi că homosexualitatea este o opţiune sexuală ca oricare alta. Ei au editat o broşură destinată dascălilor care predau educaţia sexuală, pe care au început s-o împrăştie prin şcoli. În „manual'' scrie că homosexualitatea este o orientare nici mai bună, nici mai rea decât heterosexualitatea. Acolo sînt şi teste prin care elevii „să-şi poată defini orientarea sexuală''! La capitolul date statistice, homosexualii mint de îngheaţă apele. Aceştia pretind că „la nivel mondial infectarea cu HIV se produce în raport de 70% prin raporturi între bărbaţi şi femei'' şi numai 10% prin raporturi între bărbaţi. Evident că iniţiativa gay-lor a stârnit controverse. Iar unele personalităţi au luat deja poziţii publice ferme împotriva „manualului''. De pildă, reputatul psihanalist ieşean prof. Dr. Constantin Romanescu a declarat pentru „Ieşeanul'': „Mă întreb cum ar putea un profesor teafăr, care combate fumatul şi alcoolul, care sînt simple obiceiuri, să promoveze în clasă viciul şi devierea instinctului speciei? Este clar o tentativă de a culege prozeliţi şi este cu atît mai condamnabil că se încearcă în şcoli, acolo unde adolescenţii au, la o anumită vîrstă, o opţiune bipolară''. Noi am atras atenţia că pederaştii nu se mulţumesc doar să-i tolerăm, ci vor să facă prozeliţi şi că o să atace mai ales copiii. [210]

*

Părintele Calistrat Chifan şi-a publicat pe Internet părerea despre cauzele inundaţiilor. Iată care sunt acestea, în opinia Sfinţiei Sale:„Liberalizarea avorturilor, aprobarea concubinajelor, marşurile homosexualilor, predarea sexualităţii la grădiniţă şi în clasele primare, ideea de

---

[209] Bogdan Mateciuc, în Ford renunţă la politica pro-homo, rev. Rost nr.62 / aprilie 2008, pp.56-57.

[210] Homosexualii îşi continuă acţiunile de prozelitism, în Fapte, vorbe, gânduri, rev. Rost nr. 30 / august 2005, pp.8-9.

scoatere a religiei din şcoală, libertinajul religios, rugăciunile comune ale ortodocşilor cu păgînii, propaganda ecumenistă, programele mass-media cu caracter ateu şi cu sfaturi şi învățături contra lui Dumnezeu, discreditarea Bisericii, discreditarea clericilor şi a monahilor, neîncrederea în cuvîntul lui Dumnezeu, neascultarea față de poruncile sfinte''. Şi întreabă Părintele Calistrat, iar noi o dată cu el: Cîte sfinte biserici nu stau goale în sărbători şi duminici? Cîte sfinte liturghii ignorate, slujite doar de preot şi de cîntăreț? Cîte tîrguri deschise în sărbători? Cîte întreprinderi private în care sărbătorile creştine nu sînt respectate? Cîtă agoniseală nedreaptă, fără Dumnezeu, cămătării, credite false, înşelarea aproapelui, asuprirea văduvelor sărace şi a orfanilor, asuprirea slugilor şi a muncitorilor – sursă de îmbogățire pentru cei care cred că lumea este nepieritoare şi Dumnezeu nu există? [211]

*

... Stimată doamnă Oprişan, măcar dintr-un punct de vedere veți fi satisfăcută: ați avut dreptate, nu vă publicăm scrisoarea. Motivul nu este însă că nu suportăm criticile, ba, din contra, le încurajăm, că numai aşa ne putem îndrepta cu toții. Însă, nu publicăm scrisoarea dvs. Pentru că: 1. Este scrisă într-un limbaj şi pe un ton nepotrivit; 2. Nu se referă la fondul articolului, ci la ceea ce v-ați imaginat dvs. că a vrut să spună autorul. În plus, Mircea Platon are dreptate: Evanghelia nu ne cere toleranță, ci dragoste, care-i altceva. Iar ***practica şi scrierile Sfinților Părinți ai Bisericii îl îndreptățesc să ceară implicarea tuturor creştinilor autentici în războiul nevăzut****. În textul lui Mircea Platon nu se pomeneşte nimic despre legionari, deci nu înțelegem de ce țineți să faceți nenumărate precizări, judecăți de valoare şi să dați sentințe în privința Mişcării Legionare şi a multor legionari. În discuție era o chestiune de trăire a credinței, nu o problemă politică sau istorică. Şi a trecut vremea (comunistă) cînd a fi creştin era egal – în fața autorităților politico-securiste – cu a fi legionar. Din tot ce ați scris este adevărat un lucru. Unii, ca dvs., sînt adepții rugăciunii, ascezii şi ... atît. Alții, ca noi, cred că* ***la rugăciune şi asceză trebuie adăugată acțiunea****. Credem că această diferență nu ne opune. În rest, s-auzim de bine! (ROST)* [212]

*

Guvernul a decis, în şedința de la 7 iulie, facilitarea demersurilor prin care foştii deținuți politici îşi vor recupera bunurile confiscate de regimul comunist, prin adoptarea unui proiect de Lege care modifică OUG 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă*. Decizia privind constatarea calității de luptător în rezistența anticomunistă poate fi folosită ca probă în fața instituțiilor care dispun restituirea bunurilor confiscate. Legislația în vigoare stipulează că bunurile luptătorilor în rezistența anticomunistă, confiscate în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, vor fi restituite în natură sau, dacă nu este posibil, prin echivalent. Calitatea de luptător în rezistența anticomunistă este recunoscută persoanelor condamnate din motive politice sau supuse din motive politice unor măsuri administrative abuzive în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989. Nu se recunoaşte calitatea de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru* infracțiuni împotriva umnanității *sau celor care au desfăşurat* activități cu caracter fascist*. Calitatea de luptător în rezistența anticomunistă va fi constatată, pe baza unei cereri făcute de cel în cauză, de către o comisie specială. În cazul în care cererea nu este însoțită de acte doveditoare necesare, date sau informații de la instituțiile publice care le dețin. […] Sigur, în textul legii nu se spune că această calitate, de fost luptător, le este refuzată legionarilor, ci doar celor care au avut „activități fasciste''. Autoritățile noastre – ignorante sau pur şi simplu rău voitoare – au dovedit însă că nu fac nici o diferență între fascişti şi legionari. Ar fi bine ca, înainte de a vota textul final al legii, parlamentarii să facă o socoteală*

---

[211] Inundațiile, provocate de necredința noastră, ibidem, p.5.
[212] Scrisorile cititorilor noştri nu rămîn nedeschise, ibidem, p.4.

simplă: cîţi foşti luptători anticomunişti mai rămîn, dacă sunt daţi deoparte legionarii. Sau, de fapt, aici e schepsisul, să rămînă cît mai puţini din cei care îşi por recupera bunurile. [213]

*

Un sfert din populaţia României trăieşte cu mai puţin de 1 dolar pe zi (în 2005 – n.a.), iar opt români dintr-o sută trăiesc *cu mai puţin, a declarat Maria Molnar, cercetător la Institutul de Economie Naţională, coautor al studiului „Dimensiuni ale sărăciei în România – o evaluare din perspectivă multidimensională''. Banca Mondială a definit iniţial sărăcia absolută ca fiind situaţia în care un om trăieşte cu mai puţin de doi dolari pe zi, pentru ca ulterior să ridice pragul la 4 dolari. Luînd ca bază de calcul această sumă, la noi rata sărăciei în mediul rural, de 13,9%, este de patru ori mai mare decît cea din mediul urban. Zona cea mai săracă a ţării este Moldova, la polul opus situîndu-se Ardealul. Conform studiului „Dimensiuni ale sărăciei în România'', cel mai mare grad de sărăcie se înregistrează în gospodăriile unde persoana de referinţă este agricultor, are numai educaţie primară, are între trei şi patru copii în întreţinere şi locuieşte în mediul rural. Cel mai scăzut grad de sărăcie se înregistrează în gospodăriile unde persoana de referinţă este patron sau salariat, are studii universitare, un copil şi trăieşte în Bucureşti.* [214]

*

În ziarul „Bănăţeanul'' din 2.07.2007 ni se aduce la cunoştinţă de către Horaţiu Ardeleanu: Jurământul. „Marţi, 26 iunie 2007, în Catedrala din Timişoara, 16 persoane – printre care 6 cetăţeni italieni – au rostit în faţa Marelui Cancelar Giorgio Cegna jurământul de credinţă faţă de ordinul cavalerilor cruciaţi… Prin jurământul lor şi lumina *(?!) pe care au aprins-o azi în catedrală, aceşti oameni au devenit astăzi cavaleri ai păcii… Confederaţia crede în* împlinirea păcii mondiale prin **civilizarea noilor generaţii**.*''*

Şi atât? Domnilor, scopul dumneavoastră de „a pune în slujba Ordinului toată priceperea, înţelepciunea, influenţa pentru aplanarea conflictelor, pentru solidaritate, ecumenism şi bună înţelegere'' apare ca o ţintă atât de înaltă încât, în mod firesc, ar trebui să aderăm cu toţii. Mă întreb totuşi, de fapt cine sunteţi? O organizaţie politică, o asociaţie umanitară, iniţiatorii unei noi religii?

Există în toată expunerea dumneavoastră o notă care vă strică toată „melodia''. Deşi vă intitulaţi oameni ai crucii (cruciaţi), deşi v-aţi folosit în ritualul dumneavoastră de iniţiere de o catedrală ortodoxă, în nici unele din frumoasele dumneavoastră fraze, intenţii, scopuri nu-L pomeniţi pe Hristos. Vreţi Crucea, dar Îl excludeţi pe Cel Răstignit, pe Singurul care ne poate aduce în primul rând pacea interioară şi apoi pe cea exterioară: „Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă. Nu precum vă dă lumea vă dau Eu'' (In. 14, 27), spune Iisus. Şi atunci se naşte întrebarea: cărui duh slujiţi de fapt? Fiindcă „cine nu este cu Mine este împotriva Mea'', a spus El.

Fără îndoială că „în cea mai bună dintre lumi posibile'' nimeni nu vă poate opri să luptaţi pentru pace, aşa cum o dă lumea, doar cu forţe omeneşti. N-aţi fi primii. În comunism nu se mai sfârşeau conferinţele şi lupta pentru pace. Dar, stimaţi domni, fără Hristos, chiar dacă aţi pătruns într-o catedrală ortodoxă, vă situaţi în afara creştinismului. Şi atunci vă întreb: Ce căutaţi în Casa lui Hristos, în Biserica lui Hristos, în Biserica noastră, a celor pentru care Hristos este Lumină, Pace, Viaţă, Înviere? Nu credeţi că este o desconsiderare, o încălcare a dreptului omului creştin-ortodox, pentru care biserica este un loc sfânt unde are loc la fiecare Liturghie venirea lui Hristos pe pământ în Taina Sfintei Euharistii?

Cât despre lupta dumneavoastră pentru ecumenism, ar trebui şi aici o delimitare clară. ***Dacă vi se pare ecumenismul a fi un fel de „puzzle'' în care fiecare confesiune vine cu „părticica ei de***

[213] Lege nedreaptă pentru majoritatea luptătorilor anticomunişti, ibidem, pp.7-8.
[214] Cotele sărăciei în România, ibidem, p.9.

adevăr'', atunci poziția dumneavoastră e limpede. Părintele Arsenie Papacioc spune că toți cei care s-au desprins din trunchiul dreptei credințe nu au decât o singură cale: Înapoi la Ortodoxie. *Altfel e o nouă erezie care loveşte deghizat în succesiunea Sfinților Apostoli şi credința Sfinților Părinți.*

*Î.P.S. Bartolomeu Anania în Pastorala Naşterii Domnului a rostit un cuvânt cutremurător (tipărit şi în revista AS din 24 decembrie 2007): ,,**În saivanele Bisericii au intrat lupi. Cei mai mulți sunt îmbrăcați în piele de oaie – atunci când nu pătrund într-o catedrală să jure îngenuncheați sub sabia lui Irod -, iar datoria fiecărui păstor este să strige**''…*

Eu îmi permit să adaug că aceeaşi datorie o are chiar fiecare păstorit, întrucât toți răspundem de a păstra neştirbită dreapta credință în care am fost botezați şi pe care trebuie să o apărăm. ***Cum de s-au deschis acele porți ale Catedralei din Timişoara, permițând unor „cruciați'' străini de Hristos să pătrundă în ea pentru a săvârşi practici în afara lui Hristos? Cum de luni de zile, deşi faptul a fost făcut cunoscut sumar în presă, la televiziune şi pe internet, nimeni nu s-a sesizat?*** *Dacă în urma tragediei de la Tanacu s-au înregistrat valuri de articole, emisiuni, dezbateri, atât în țară cât şi în străinătate acuzând Biserica Ortodoxă că prin ,,practicile ei medievale'' ar fi omorât cu intenție un om,* ***de data aceasta, în cazul atacului credinței ortodoxe, aceeaşi mass-media a arătat o tăcere indiferentă şi totală***.

Cât mai mulți păstori şi păstoriți ar trebui să se sesizeze de semnalul dat de Î.P.S. Bartolomeu Anania, ceea ce fac eu prin prezentul meu articol.

Dr. Galina Răduleanu, medic primar psihiatru
11 ianuarie 2008 [215]

*

Avem cunoştință de dialogul dintre Biserica ortodoxă şi Bisericile Vechi Orientale (necalcedoniene), dar şi de faptul că acest dialog nu a condus, cel puțin până în prezent, la dezicerea vechi-orientalilor de hristologia eretică pe care o mărturisesc, în contradicție cu învățătura Sinodului de la Calcedon, despre cele două firi ale Mântuitorului. […]

Avem cunoştință şi de aceea că Bisericile Vechi-Orientale nu se consideră monofizite, ci miafizite, susținând că cele două firi ale Mântuitorului ar fi unite într-una, dar fără schimbare, fără amestecare, fără confuzie, prin aceste precizări deosebindu-se de monofizitismul ,,clasic''. Această hristologie este, însă, de asemenea, eretică, la fel ca şi monofizitismul în sens clasic. Aşadar, dat fiind că membrii bisericii copte nu sunt ortodocşi, ci se găsesc într-o condiție eretică, faptul care ne preocupă este acela că într-o biserică ortodoxă au slujit ereticii.

Or, în conformitate cu canoanele Bisericii ortodoxe, aceştia nu pot intra, măcar, precum credincioşii, în bisericile ortodoxe şi cu atât mai puțin pot fi primiți să slujească. În cazul în care, totuşi, ereticii ajung într-un locaş de cult ortodox şi slujesc acolo, aceasta constituie profanare a locaşului ortodox şi în acesta nu se mai poate intra şi sluji de către ortodocşi decât după îndeplinirea prescripțiilor canonice adecvate situației… [216]

*

Cu fiiască dragoste, îndrăznim a cere lămuriri în ceea ce priveşte poziția întregii Biserici Ortodoxe, nu doar cea Română, față de eterodocşii (catolici, protestanți, monofiziți, nestorieni, arieni ş.a.m.d.) care nu şi-au schimbat deloc învățătura eretică, deşi au participat la multe comisii mixte de dialog teologic ,,fructificat'' şi în înjositoarele şi îngrijorătoarele tratate de la Balamand şi Chambesy din 1993 (cu catolicii şi cu monofiziții).

---

[215] Cruciații, în rev. Rost nr.59-60 / ianuarie-februarie 2008, p.4.

[216] Oana Iftime, *bioetician, autor de lucrări în domeniul dialogului ştiință-teologie*; Alexandru Iftime*, biolog, autor de lucrări în acelaşi domeniu*, în rev.cit., pp.5-7.

Se cuvine să ținem mai mult la unitatea Bisericii Ortodoxe decât la dialoguri şi rugăciuni dubioase cu ereticii. De asemenea, trebuie să depăşim orice complex de inferioritate față de apusenii secularizați, catolici sau protestanți, care au pierdut de multă vreme busola Adevărului (de când s-au rupt de Biserica lui Hristos = Biserica Ortodoxă) şi rătăcesc într-o confuzie disperată şi morbidă.

Ne rugăm Preabunului nostru Dumnezeu să ne lumineze pe toți să-L cunoaştem pe Hristos-Adevărul şi prin unirea cu El în Biserica Sa să ne mântuim.

Arca lui Noe reprezintă profeția cea mai concisă despre Biserica lui Hristos: a fost făcută la îndemnul lui Dumnezeu ca singură cale de salvare din potop, a fost condusă de omul lui Dumnezeu până la încetarea pedepsei lui Dumnezeu. Chiar dacă oamenii neascultători de Dumnezeu şi de Noe şi-au făcut bărci sau plute ca să reziste urgiei potopului, toate s-au scufundat, oricum erau ele, fie mai mari, fie mai mici, fie mai aproape, fie mai departe de arca lui Noe. Aşa este situația tuturor confesiunilor-bărci eterodoxe şi neascultătoare de Dumnezeu, oricum ar fi ele, mai mari (catolicism, grupuri protestante, monofizite) sau mai mici (secte de tot felul), mai aproape de ortodoxie sau mai departe''.

Toate construcțiile omeneşti care se vor a fi ,,biserici'' fără a fi conduse de Hristos-Adevărul, Capul şi Mirele Bisericii Sale, se scufundă în marea patimilor, răsturnate de valurile mândriei şi ale minciunii mai întâi de toate. Aşa că noi trebuie să avem conştiința apartenenței la Trupul Unic al lui Hristos – Biserica Ortodoxă, păstrând neschimbată, dar mereu actualizată predania Părinților. Vorba poetului nostru național: ***„Iar noi locului ne ținem, cum am fost aşa rămânem.''*** *Cu har şi pace de la Hristos Domnul nostru.* [217]

*

Dezbaterea iscată are nevoie de anumite completări:

1) În 1989 şi 1990, Comisia comună de dialog dintre Biserica Ortodoxă şi ,,Bisericile ortodoxe orientale'' a emis două ,,declarații de acord'' care pretind rezolvarea disputei hristologice dintre cele două părți. […] În urma acestui acord, s-a hotărât ridicarea reciprocă a condamnărilor pronunțate de-a lungul timpului, împreună cu alte măsuri pastorale pentru restabilirea unității bisericeşti. […]

2) Nu toate Bisericile Ortodoxe au participat la lucrările acestei Comisii (de la ultimele lucrări, din nov.1993, au lipsit Ierusalimul, Serbia, Bulgaria, Georgia şi Polonia) şi nu este clar dacă documentele respective au primit aprobarea tuturor Sinoadelor Bisericilor Ortodoxe. BOR a aprobat în mai multe rânduri rezultatele comisiei şi s-a angajat să le pună în practică.

3) La întrunirea din 1993 s-a decis ca ,,totul [ridicarea anatemelor] să se facă cu multă discreție, spre a nu şoca mentalitățile încă nepregătite pentru schimbări în rândul credincioşilor de rând din Răsărit. Evenimentul să se consume la nivelele de sus şi să se insereze în practica liturgică şi pastorală de toate zilele.'' [Vezi revista ,,Ortodoxia'', 1/1994, p.142-43, unde se poate citi comunicatul ultimei întruniri, însoțit de relatarea reprezentantului BOR, IPS Antonie Plămădeală].

4) Ceea ce s-a petrecut recent la biserica Sf. Ecaterina nu este, aşadar, decât unul dintr-un şir de evenimente care urmăresc aplicarea treptată a unor decizii luate la nivel înalt cu 15 ani în urmă, dar care n-au fost publicate şi popularizate din ,,tact'' pastoral.

5) Dacă declarațiile comune de acord dizolvă, într-adevăr, două hristologii, percepute veacuri de-a rândul ca incompatibile, în una singură – prin argumente lingvistice şi recurgerea la înțelegerea distincției între cele două naturi în Hristos ca fiind ,,numai prin gândire/theoria'' – este o chestiune în sine încă disputată între ortodocşi, cum o dovedeşte reacția comunității atonite. [v. Sunt anticalcedonienii ortodocşi? *Texte ale Sfintei Comunități a Sfântului Munte şi ale altor Părinți*

[217] Protosinghel Mihail Stanciu, Egumen al Mănăstirii Antim din Bucureşti, în Reacții, ibidem, pp.8-9.

athoniți privitoare la dialogul dintre ortodocşi şi anticalcedonieni (monofiziți), Editura Evanghelismos, 2007].

Rezerva explicită a necalcedonienilor de a recepta Sinoadele Ecumenice 4, 5, 6 şi 7 [V. textul declarației din 1990, par.8] duce la situația unei Ortodoxii cu două identități ale tradiției sale dogmatice: una a primelor trei Sinoade şi alta a tuturor celorlalte [v. ,,Ortodoxia'', p.143].

6) Discreția față de ,,credincioşii de rând'' care însoțeşte de atâta timp rezultatele dialogului cu necalcedonienii este contestabilă în lumina rolului pe care întreg poporul lui Dumnezeu – cler şi mireni – îl are în mărturisirea Adevărului. ,,La noi n-au putut niciodată nici patriarhii, nici sinoadele să introducă lucruri noi, pentru că apărătorul religiei este însuşi corpul Bisericii, adică poporul însuşi, care vrea ca religia să-i fie veşnic neschimbată şi la fel cu a Părinților săi…'' [Enciclica patriarhilor ortodocşi de la 1848; revista ,,BOR'', 11-12/1935, p.676.] […]

7) Ridicarea anatemelor şi comunicarea euharistică presupune şi recunoaşterea reciprocă a sfinților. Îi vom prăznui într-o bună zi pe Sf. Mărturisitorul împreună cu Dioscur şi Sever? Să fi fost mărturisirea sa pur şi simplu rezultatul unei inabilități terminologice? [218]

*

Guvernul român a hotărît, la 9 ianuarie a.c., să înființeze Institutul de Istorie a Religiilor, care se va afla în subordinea Academiei Române şi va cerceta istoria religiilor monoteiste, istoria religiilor indiene şi iraniene, istoria religiilor politeiste din perioada antichității clasice, precum şi religiile din perioada modernă. Institutul va avea 15 posturi şi va fi finanțat de la bugetul de stat. Acum, la cît l-a porcăit în ,,Ziua'' pe Traian Băsescu, nu ne-am mira ca director al Institutului să fie numit Cristian Bădiliță. Atît şi-a dorit să fie recunoscut şi în țară, încît ar fi păcat să nu primească postul acesta în semn de omagiu pentru serviciile făcute indirect guvernului liberal. [219]

*

În opinia mea, două categorii de intelectuali, conservatorii radicali şi ,,personaliştii'' îşi exercită încă funcția critică, gândesc prin prisma unor principii şi obiective aflate în permanentă tensiune cu afacerile de zi cu zi ale societății.

În general, conservatorii radicali – a nu se confunda cu ,,neoconservatorii'' (,,neoconii'') de inspirație americană! – sunt etichetați în România drept ,,păşunişti'', ,,legionari'', sau fundamentalişti ortodocşi. Punctele lor de vedere sunt considerate ,,extremiste'', iar analizele critice, ,,vetuste''. Stânga postmodernă nu le iartă independența intelectuală, anticomunismul intransigent, ataşamentul ferm dar exigent față de tradițiile locale, încă vii (stângiştii iubesc trecutul muzeificat), respingerea fermă a relativismului cultural, a ingineriei sociale şi a ideologiilor de grup, lupta lor pentru o religie ortodoxă tradițională, practicată de preoții ,,colivari'' şi babele evlavioase. Neoconservatorii şi experții în patristică paneuropeni le reproşează ,,anacronismul'', lipsa de moderație'', ,,derapajele antidemocratice'', ,,antiecumenismul'' şi neînțelegerea ,,provocărilor economice'' ale epocii. Manifestând o predispoziție cinică de a se adapta la circumstanțe, atât ,,noua stângă'' românească cât şi ,,noua dreaptă'' văd în conservatorii radicali ,,voci izolate'' menite să tulbure superbul ,,consens democratic'' al Vajnicei Lumi Conformiste.

Intelectualii personalişti sunt o specie recent apărută în peisajul intelectual românesc. Lupi singuratici, valorizează tradiția personalistă a Ortodoxiei româneşti, în mare parte uitată, şi pe cea a mişcărilor personaliste din Occidentul interbelic (Ellul, Charbonneau, Mounier din La Technique des moyens spirituels, Denis de Rougemont, Georges Bernanos din La France contre les robots, La liberté pourquoi faire etc.) Întrucât se opun globalismului şi manifestă scepticism față de o

[218] S. Moldovan, ibidem, p.11.
[219] Pentru cine face guvernul Institutul de Istorie a Religiilor; Fapte, vorbe, gînduri, ibidem, p.12.

Europă ,,unită'' pe baze tehnocratice şi principii iluminist mondialiste, culturnicii din România i-au acuzat de ,,antioccidentalism''. De asemenea, ,,personaliştii'' resping încercările angrenajului tehnologic contemporan de a transforma ființa umană într-o simplă unitate social-politic-economică, aşa cum îşi propun doctrinele de astăzi ale laissez-faire-ului. ,,Personaliştilor'' le repugnă ideologiile ,,grupiste'' ale Noii Stângi (multiculturalismul, feminismul, mişcările de emancipare ale unor minorități ,,oficiale'') ca şi religiile seculare reprezentate de mişcările ,,umanismului'' şi ,,drepturilor omului''. În opinia lor, ele nu sunt altceva decât tehnici de manipulare şi integrare a individului în Sistem, de transformare a persoanei umane într-un sclav fericit. ,,Personaliştii'' consideră că Revoluția industrială a provocat o stare de agitație entropică la nivel planetar, bulversând în permanență echilibrele vitale ale omenirii. O revoluție permanentă, precum cea tehnoglobalistă, susținută de imense resurse financiare şi propagandistice, nu poate fi înfruntată printr-o ,,contrarevoluție'' stângist-colectivistă sau un reformism liberal. Nici un grup social, nici o instituție nu va putea schimba cu o iotă legiuirile societății globale şi ale postmodernității instituționalizate.

,,Celula de rezistență'' împotriva status-quo-ului se află acum la nivelul persoanei concrete. Doar un comportament individual exemplar, o angajare personală eroică, relații interumane autentice, față către față, şi ,,personalizarea'' fiecărei situații ar oferi ființei umane şansa unei vieți demne şi libere. […] Atât ,,fundamentaliştii'' conservatori cât şi ,,personaliştii'' au redescoperit virtuțile critice ale creştinismului. Ei urmează îndemnul apostolului Pavel: ,,Nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre''. ,,Chipul veacului acestuia'' este traducerea în româneşte a eon-ului grecesc ce desemnează starea de lucruri în care trăim. În chipul veacului, Apostolul Pavel vedea lumea cea veche, coruptă, supusă stagnării şi normelor status quo-ului. ***Când te potriveşti ,,chipului veacului'', viața devine o simplă adaptare la Sistem.*** *[…]*

,,Personaliştii'' şi conservatorii radicali găsesc o soluție în trinitarismul ortodox. Dumnezeul personal al creştinismului garantează ontologic unicitatea şi diversitatea lumii create. […] În Hristos, fiecare persoană există în comuniune cu toate celelalte persoane, păstrându-şi însă nealterată unicitatea şi concretețea prin suflarea particularizantă a Sfântului Duh. Drept urmare, ființa umană este plasată pe un solid fundament ontologic. […] În timp ce ,,noua dreaptă'' şi ,,noua stângă'' critică sau susțin fenomene minore sau revolute, cum ar fi ,,dictatura'' lui Băsescu, trecutul legionar al lui Cioran sau Eliade, ,,războiul lui Bush'', ce nu pun sub semnul întrebării modelul social şi cultural actual, ***conservatorii radicali şi ,,personaliştii'' atacă chestiuni vitale****.*

Enumăr doar câteva: sorta României într-o Uniune Europeană construită pe principii birocratice şi mondialiste; dezastrele nespuse ale Revoluției industriale, aflată în faza sa tehnoglobalistă (printre altele, gigantismul, masificarea, restrângerea autonomiei şi a libertăților individuale); prăbuşirea limbajului comun şi a valorilor tradiționale şi înlocuirea lor printr-un spectacol comercial, dominat de tehnici pragmatice de adaptare la Sistem; tolerarea sau chiar încurajarea exodului migraționist în vreme ce satele româneşti sunt abndonate, copiii se topesc de dorul părinților plecați aiurea în lume, iar România resimte criza acută a forței de muncă; catastrofa ecologică însoțită de deşertificarea morală şi spirituală a țării; controlul exercitat de plutocrație asupra mass media şi renaşterea instituției cenzurii (CNCD) (Centrul Național de Combatere a Discriminării – n.a.) [Semnalele pe care le primesc de la intelectualii din țară sunt îngrijorătoare. Există o ,,microcenzură'' operată în primul rând de directorii, redactorii şefi şi şefii de redacție care ,,filtrează'' ideile politic incorecte, impunând un climat de conformism cultural generalizat.]; slăbirea coeziunii organice a neamului românesc prin politicile aşa zis ,,multiculturale''. Sunt doar câteva chestiuni vitale a căror rezolvare urgentă nu mai poate fi

amânată. […]

Principala cauză a dezastrului, afirmă conservatorii şi ,,personaliştii'', este însăşi civilizaţia globală. Societăţile industriale dezvoltate au atins gradul de complexitate tehnologică şi socio-politică în care nu li se mai permite o expansiune viitoare. Orice societate complexă din istoria omenirii s-a prăbuşit rapid după o fază de dezvoltare exponenţială. Aşa s-a întâmplat cu Imperiul roman sau cu civilizaţia maya. Există toate premnisele ca societatea actuală să urmeze aceeaşi pantă. ***Ne aflăm pe marginea prăpastiei, în punctul unde începe declinul rapid.*** *[…] În cele din urmă, universalizarea tehnologiilor moderne tinde să integreze nu numai maşinile, ci şi multitudinea domeniilor şi situaţiilor umane, un angrenaj planetar totalitar, mult prea complicat, în care omul este tratat în chip de obiect.*

În momentul în care România a intrat în Uniunea Europeană, ea a devenit parte din această societate complexă, cu avantajele ei imediate şi consecinţele nefaste pe termen lung. *Este adevărat, nu există alternativă la ,,aderare'' (oricum România s-ar fi integrat în sistemul tehnoeconomic global, Uniunea Europeană este doar calea directă).* ***Avantajele imediate ale integrării îi orbesc însă pe intelectualii noştri care nu mai văd partea goală a paharului.*** *În mod paradoxal, ,,standardele occidentale'' nu au dus la o creştere substanţială a calităţii vieţii.* ***În marile oraşe, globalizarea înseamnă mall-uri anonime, trafic infernal, poluare, birocraţie şi corupţie endemică, ritm de muncă alienant impus de neosclavagismul voluntar din marile corporaţii şi goana permanentă după valori materiale. La sate, globalizarea n-a făcut decât să desăvârşească procesul început sub comunişti: distrugerea sistematică a vieţii ţăranului român.***

Atât conservatorii radicali cât şi ,,personaliştii'' susţin că globalizarea şi ideologiile ei (tehnoglobalismul) nu sunt ireversibile. Ele pot fi dezamorsate la nivelul realităţilor locale, unde globalismul se loveşte de puterea tradiţiei şi a relaţiilor personale. […]

Problema ,,drepturilor omului'' în România este adusă pe tapet în mod artificial de un cerc restrâns de românofobi atei, şi ei în solda mondialiştilor stângişti. Aşa-numita ,,societate civică'' dă lecţii de democraţie şi occidentalism de pe poziţiile ONG-urilor finanţate de un George Soros. Inventează noi şi noi drepturi pentru ,,minorităţi'' pentru a slăbi statul naţional şi unitatea organică a neamului (formaţiunile globaliste gen UE nu se pot întări decât prin slăbirea statelor naţionale considerate ,,anacronice''). ,,Noua dreaptă'' mimează o ,,opoziţie constructivă'', promovează ,,dialogul'' şi ,,discernământul'', aminteşte mereu de virtuţile liberale şi libertariene ale capitalismului fără să-şi dea seama că tehnoglobalismul şi ,,ingineriile financiare'' de astăzi au prea puţin în comun cu sistemul economic din secolul trecut.

Nu mi-am propus în acest articol să trec în revistă soluţiile ,,personaliste'' şi (radical) conservatoare. O voi face cu altă ocazie. Am vrut doar să atrag atenţia cititorilor asupra existenţei în spaţiul nostru cultural al unui discurs critic decis să ,,schimbe paradigma''. Nu sunt deloc sigur că va reuşi. Există însă o speranţă… [220]

*

Una din principalele surse ale proiectului liberal-capitalist e augustianismul, în combinaţie epicurean-catolică sau în lectură calvin-jansenistă (Pierre Nicole şi Jean Domat), care postulează că, din moment ce omul e căzut, păcătos, societatea trebuie construită nu pe virtuţile omului, ci tocmai pe egoismul lui, pe acceptarea şi încorporarea păcatului în construcţia social-politică şi în procesul economic. Egoismul luminat (,,amour-propre éclairé'') e aşadar soluţia ,,precapitalistă'' pe care au oferit-o şi protestanţii, şi janseniştii, şi care mai apoi s-a regăsit în paginile clasice ale lui Adam Smith. Liberalismul şi capitalismul premoderne erau forme de responsabilizare, politică şi economică, a omului. Politica de mase şi capitalismul corporatist multinaţional nu

[220] Ovidiu Hurduzeu, în Renaşterea conştiinţei critice şi a speranţei, ibidem, pp.18-23.

responsabilizează omul, ci îl anihilează, îl transformă în unealtă sau în nonentitate, în acord neprevăzut poate cu predestinaționismul protestantizat.

Ceea ce îmi propun aici nu e dezvoltarea unui sistem de economie politică, la care nu mă pricep, ci schițarea unei antropologii economice. Nu voi vorbi deci despre economie decât în raport cu tipul de om pe care se bazează, pe care îl perpetuează sau formează. Capitalismul globalist crează pirați planetari şi mase anonime, care se identifică prin ceea ce consumă. Treptat, oamenii nu mai dezvoltă decât competențe şi virtuți funcționăreşti. Şi nu e nici o deosebire între birocratul de corporație multinațională şi funcționarul de stat: ambii organizează, supraveghează, selectează şi concediază ***materialul uman rulant****. Departe de a ne responsabiliza, capitalismul globalizant nu face decât să amplifice corupția. A dispărut precauțiunea meşterului, chibzuiala burghezului – cetățean al burgului său şi membru al breslei sale, nu* ***cetățean al lumii*** *şi* ***spirit mercenar*** *– şi a rămas dorința de profit a* maverick*-ului. A enunța posibilitatea de a te îmbogăți ,,dacă vrei cu adevărat'' drept premisa majoră a vieții sociale înseamnă a încuraja dorințele de a te inventa, bazată pe pofte şi trufie, care e apanajul stângii polimorfe identitar. [...]*

Corporația era deci în ordinea naturii, nu împotriva ordinii naturii ca astăzi, când spoliază solul, subsolul, conştiințe, sate, biserici, tradiții. Fiind împotriva ordinii Firii, corporația e şi împotriva persoanei, fiindcă persoana există tot în ordinea Firii. După cum omul e trup şi suflet luate împreună, e trupul ordonat de suflet şi sufletul manifestat de trup, tot astfel persoana există prin şi în ordinea Firii. Maşinile, scria MacLuhan, reprezintă extensii ale membrelor noastre, pe care le amplifică dar le şi suplinesc, atrofiindu-le. Există şi un anumit tip de libertate care aboleşte libertatea. E libertatea de a face lucruri mecanice, libertatea de a te mişca în ,,sistem''. După cum scria Friedrich George Jünger în 1939, ,,omul devine organizabil în măsura în care practică activități mecanice''. Libertatea de a te plimba te face mai liber decât libertatea de a circula cu maşina. Şi multă din libertatea şi plăcerea noastră de a ne plimba e îngrădită de libertatea altora de a merge cu maşina. Libertatea e înlocuită cu utilitarismul sau cu evaziunea. [...]

Rostul ocupațiilor vechi era să-ți ocupi locul în lume, în ,,marele lanț al ființei'', să te adânceşti în realitatea practicării unei meserii administrării unei moşii, sau perfecționării unei arte. Şi scopul stăpânirii nu era de a legifera, ci de a împărți dreptatea, nu de a face inginerie socială, ci de a păstra rânduiala în care fiecare îşi lua locul. Scopul tehnocrațiilor actuale e să te asiste în revolta împotriva realității percepută ca limită, să-ți ajute să te eliberezi de religia, neamul, sexul, înfățişarea care ți-au fost hărăzite şi să te inventezi: ca brand. E o evaziune a realității, nu o împlinire a ei. [...]

Ceea ce trebuie salvat e rostul din oameni şi din lucruri*, rost pe care matematica profitului tinde să îl neglijeze. Viața economică poate fi organizată nu pe axa păcatului nostru reflectat în egoism, ci în jurul talentului nostru care nu trebuie îngropat.* ***Trebuie răsplătită vocația, nu dorința de a face bani.*** *În România trebuie încurajate firmele mici şi meseriile, expresiile personale ale talentului, nu conformismul corporat şi fabricile de funcționari. Ne trebuie o economie care să mărturisească tradiția, ceea ce se numeşte acum ,,industriile de lux'' în Occident, precum croitor, ceaprazar, bijutier etc., o economie care să fie bazată pe ucenicie, pe rotunjimea artelor şi meseriilor, pe idee. Economia corporată, cu stilul ei fordist de transformare a omului, din creator, în piesă a sistemului care poate fi înlocuită oricând, neagă valoarea intrinsecă a omului. Reduce persoana cu însuşirile ei la rangul de tehnologie umană, de android util.*

România dinaintea comunismului era România micilor întreprinzători. [221]

*

Nu negăm jocul plin de talent al actorului Anthony Hopkins, dar, de la jocul unui actor şi

---

[221] Mircea Platon, în Ce-a mai rămas de apărat? (II), ibidem, pp.31-35.

până la a-l socoti drept „ideal de viață'' pe personajul întruchipat de acel actor, într-un film gemând de maladiile demonice ale vremilor noastre, e cale lungă, ne-am zis. Cel puțin aşa am fi fost tentați să credem. Dar nu-i deloc aşa!

Pentru că, în „Jurnalul național'' din 30 august 2007, citim că, preluând „gusturile'' canibalului „artistic''-virtual, Hannibal Lecter, un tânăr german, de 19 ani, Robert Ackerman, a consumat inima şi limba colegului său de adăpost public, Josef S., în vârstă de 49 de ani.

Tot un german, Armin Meiwes, „a dat anunț pe internet că doreşte să întâlnească o persoană care să se lase consumată de bună voie *(...). La anunțul lui Meiwes, supranumit şi «canibalul din Rotenburg» sau «maestrul măcelar», a răspuns cineva care s-a lăsat mâncat, consimțind să fie mutilat şi omorât de criminalul german. Meiwes a fost arestat în 2002 şi condamnat la opt ani de închisoare.*

Bun mai e şi Internetul acesta, dom'le! Mai ales dacă te prinde cheful de a te lăsa „consumat'' de alde Armin Meiwes. Dar ăia de la poliție nu s-au sesizat niciunul de acest anunț aberant?! Cum nu s-a sesizat nici o autoritate din România, acum câteva săptămâni, de apariția unui „portal'' cu filme cu pedofili „în acțiune''. [...]

Poate este şi o greşeală a preoților creştini, să nu se hotărască a lămuri noroadele asupra diferenței enorme între concepția (deci, gradul de evoluție spirituală...) din Vechiul Testament *(plin de o apologie maladivă a crimelor „poporului ales'' şi a acelui ciudat Domn al Mâniei şi al Răzbunării, Yahweh... - şi care stă sub semnul sumbrei legislații a lui „ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte''...) – şi* Noul Testament*, care aduce religia Iubirii şi a Iertării de* 77 de ori câte şapte*; a Hristosului Autojertfit, Dumnezeu care pregăteşte deschiderea porților Noului Ierusalim, opus Vechiului Ierusalim tocmai prin Legea Iubirii, opusă Legii Răzbunării, în care* sângele strigă după sânge*. Cum îşi închipuie cineva că pe porțile de fulger alb-dumnezeiesc ale Noului Ierusalim ar putea accede canibalii şi „fanii'' lor?!* [222]

*

La 26 februarie, Oana Iftime, soră creştin-ortodoxă, a depus la cancelaria Sf. Sinod un memoriu prin care se cere „clarificarea poziției Sf. Sinod al BOR în problema ecumenismului'' şi o scrisoare deschisă (publicată şi în numărul trecut al ROST) referitoare la <u>pângărirea bisericii Sf. Ecaterina din Bucureşti prin slujirea în ea de către copți</u>. Scrisoarea deschisă de protest este semnată de 162 de persoane. Ambele documente au fost înregistrate la Cancelaria Sinodului şi trebuie să primească răspuns în termenul legal de 30 de zile. Redăm în continuare fragmente din memoriu: „Ortodocşii nu pot sluji împreună cu eterodocşii, în nici o împrejurare, sub pedeapsa caterisirii, şi nici nu li se poate permite eterodocşilor să slujească în biserica ortodoxă. Slujirea unui eterodox nu are altă valoare decît a unui oarecare îmbrăcat în haine clericale, fiind lipsită de lucrarea Duhului Sfînt. Şi totuşi, în ciuda prevederilor canonice, în ultimii ani au avut loc mai multe evenimente de tipul conslujirii clericilor ortodocşi (din toate treptele, inclusiv episcopi) cu clerici eterodocşi (un caz de tristă notorietate este «Boboteaza ecumenică», în fapt ecumenistă, de la Oradea) sau chiar desfăşurării unor ritualuri ale unor grupări ideologice în biserici ortodoxe (vezi ceremonia cavalerilor de Malta, desfăşurată anul trecut în catedrala din Timişoara). Fără a încerca să alcătuim o scală a profanării, «slujirea» în altarul unei biserici ortodoxe de către neortodocşi, aşa cum s-a întâmplat la Biserica Sfînta Ecaterina, paraclisul Facultății de Teologie Ortodoxă din Bucureşti, unde au slujit clericii copți constituie, s-ar putea spune, apogeul acestui gen de manifestări. Totodată, orice se petrece în acest sfînt locaş are o semnificație în plus, ca element educativ (sau anti-educativ) pentru viitorii teologi şi preoți. Considerând că situația de locaş profanat în urma slujirii acolo de către neortodocşi a bisericii Sfînta Ecaterina ar putea servi

[222] Adrian Botez, în O lume nebună şi ucigaşă din faşă, ibidem, pp.97-98.

ca bază de discuție, în problema ecumenismului, atît în societate cît şi în Sfîntul Sinod, a fost redactată, pe tema aceasta, o Scrisoare deschisă adresată Prea Fericirii Sale Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române şi Sfîntului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române…''. [223]

*

Facultățile scot pe bandă rulantă sute şi mii de teologi (ecumenişti), dar nu există o preocupare serioasă pentru a forma duhovnici, de care avem atâta nevoie. *Intelectualii creştini, asociațiile ortodoxe, marii duhovnici chiar, şi toți cei care-şi înmulțesc talanții, simt că, deşi există bunăvoință, nu există timp pentru noi (enoriaşii sau mirenii – n.a.). Nu ne bagă nimeni în seamă. Numai când greşim! Sau când suntem prea critici! Atunci toți îşi fac timp pentru noi! […] Dacă dialogul ecumenic trebuie continuat (Ortodoxia fiind o şansă pentru viitorul Europei, dar şi pentru a forma un front comun în fața globalizării), atunci să o facă preoții şi ierarhii români aflați peste granițe şi o comisie specializată din țară. Nu toți ierarhii, nu tot clerul, nu toți credincioşii. Suntem toleranți, ospitalieri, dar nu ne amestecăm, nu slujim împreună până nu avem aceeaşi credință, cea dreaptă.*

Şi sfinții închisorilor se simt părăsiți sub ecumenism, cum au fost şi sub comunism. Sunt ignorați pentru că, mulți dintre ei, au fost legionari (patrioți, iubitori de neam)! Pentru ei nu se fac pogorăminte cum se fac pentru eretici. Căci ecumenismul respectă corectitudinea politică, transformând-o în corectitudine teologică, în ideologie teologică, dacă se poate spune aşa ceva. Cu alte cuvinte, Biserica nu face politica sa, dar face politica altora.

Ecumenismul este deci o ideologie utopică*, are şi un* limbaj de lemn *(nu este ierarh numit în ultimii 15 ani care să nu declare în cuvântul de înscăunare că va face totul pentru întărirea ecumenismului!), îi adună ca un magnet pe toți* yesmanii *(oportuniştii, caprele) şi îi manipulează pe puțin-credincioşi într-o direcție evident nefirească. […]*

Se mai poate face totuşi ceva? De curând Părintele Iustin Pârvu s-a întâlnit cu PF Daniel. Poate se vor mai întâlni şi alți mari duhovnici cu Patriarhul nostru. Speranța noastră este ca aceste întâlniri să nu fie asemenea celei dintre Moise şi Faraon, ci aceleia dintre Sfântul Francisc de Assisi – la Biserica Drăgănescu!), adică sperăm să fie ascultați şi duhovnicii noştri aşa cum sunt ascultați reprezentanții altor culte şi cum sunt ascultați politicienii. Cum ne vom da seama dacă au fost ascultați? Simplu. Biserica Ortodoxă Română (ierarhii în primul rând, dar şi cler, şi mireni) va renunța la ecumenismul agresiv şi îşi va asuma trecutul său colaboraționist. Poporul îi va ierta pe foştii colaboratori, deoarece Biserica a fost victimă, nu călău. Dacă nu, politicienii vor controla permanent viața eclezială prin dosarele CNSAS şi prin mass media*, urmarea fiind persecuția antiecumeniştilor, subminarea valorilor tradiționale (Sfânta Tradiție, învățăturile Sfinților Părinți) şi relativizarea credinței, pentru ca România să corespundă cerințelor iluministe ale UE şi ale globalizării. Adică: răcirea credinței şi, într-un final, apostazia. Cine îşi asumă acest risc (pentru el şi pentru păstoriții lui), de fapt, nici nu este credincios, ci doar un ideolog teolog care-şi doreşte scaunul mai mult decât crucea şi decât mântuirea, asemenea lui Lucifer!* [224]

*

Una dintre cele mai importante decizii pe care orice tînăr trebuie să o ia în viață este aceea a alegerii profesiei. Educația primită şi cariera îmbrățişată sunt de o importanță majoră, deoarece o educație necorespunzătoare şi o alegere profesională incorectă atrag, în parte, urmarea unui drum greşit în viață. Analizînd ,,piața'' instituțiilor de învățămînt superior din România, constatăm că majoritatea tinerilor aleg să urmeze cariere în domeniul ştiințelor economice, tehnologiei informației, sociologiei şi ştiințelor politice, ,,integrate'' în contextul actual al aderării europene.

[223] Sinodul trebuie să se pronunțe asupra ecumenismului; Fapte, vorbe, gînduri, rev. Rost nr. 61 / martie 2008, p.6.
[224] Ioan Cişmileanu, în Ecumenismul – dragoste sau interes?, ibidem, pp.10-11.

*[…] Actualul sistem de educație din România nu promovează descoperirea şi încurajarea aptitudinilor native şi a abilităților profesionale astfel încît tinerii să fie orientați, în timp util, către îmbrățişarea unei profesii, şi nu către obținerea unei diplome, după cum se întâmplă de cele mai multe ori. Astfel, meseria nu mai reprezintă astăzi ,,brățară de aur'', o încununare a convingerilor personale, o reflexie a cunoaşterii de sine, ci mai degrabă un act reflex de adaptare şi supraviețuire într-o societate din ce în ce mai robotizată, în care cantitatea şi gradul de pregătire a forței de muncă sunt dictate de cerințele pieței. Alegerea profesională este din ce în ce mai mult caracterizată de raportarea individului față de sine, față de satisfacerea propriului eu, şi nu este pusă în slujba comunității şi a întrajutorării aproapelui. Astfel, **mulți tineri nu mai realizează că a fi doctor, profesor sau preot implică în primul rînd asumarea responsabilității de a te pune în slujba altora spre a-i vindeca, învăța, ridica… Acestea au devenit simple profesii, riscînd să-şi piardă aura nobilă de vocații. Ştiințele Umaniste, Istoria au devenit opțiuni rare, au devenit o alternativă pentru tot mai puțini tineri…***

***Riscurile care ne pîndesc.** Riscăm să fim asimilați de o cultură globalizată, să ne uităm tradițiile şi trecutul. **Riscăm ca, în viitorul apropiat, tinerii să fie din ce în ce mai puțin pregătiți pentru viață. Riscăm ca economia să stagneze, gradul de cultură să involueze, tradiția şi trecutul să fie date uitării…** Riscăm să devenim robii unor false valori şi ai unei culturi de import, iar societatea noastră să agonizeze la nesfîrşit. Aşteptările pe care tinerii le au față de viața profesională variază în funcție de motivațiile acestora, ce devin în prezent din ce în ce mai extrinseci. **Ne confruntăm cu riscul ca tinerii să-şi creeze prototipuri greşite de viață, şi implicit de carieră**, pe măsură ce se confruntă cu lumea exterioară şi încep să-şi facă o imagine a ceea ce îşi doresc de la viață pe plan social şi familial. Atîta timp cît familia aproape şi-a pierdut rolul sacru, existențial, tineretul este din ce în ce mai determinat spre o existență egocentrică, prin sine şi pentru sine, de acumulare a bunurilor materiale spre satisfacerea propriului confort. […]*

În mod predominant, actuala forță de muncă din România este calificată pentru ocupații rutiniere cu nivel mediu sau scăzut de calificare, în decalaj față de solicitările unei economii bazate pe cunoaştere, astfel încît mulți români se vor confrunta cu riscul de a ocupa cele mai prost remunerate şi cele mai nesolicitate ocupații în contextul globalizării europene. Avînd în vedere că țelul UE este ca din 2010 doar 15% dintre ocupații să necesite doar absolvirea unei forme de învățămînt obligatoriu, ne întrebăm care va fi situația României la acea dată, în acest context competițional şi care va fi ponderea românilor printre cei ce vor ocupa pozițiile ce nu solicită o pregătire superioară? Toate acestea impun necesitatea urgentă a creşterii preocupării sistemului actual de guvernare pentru viitorul tinerilor, prin restructurarea sistemului educațional. […]

Părinții ar trebui să urmărească atenți şi să descopere care sunt activitățile preferate ale copiilor, cele în care aceştia se regăsesc cel mai bine, încurajînd astfel dezvoltarea cunoaşterii de sine şi a aptitudinilor native. […] Educarea tinerilor ar trebui realizată în egală măsură în familie, şcoală, comunitate şi biserică, prin cultivarea conştiinței civice şi a unui set de valori creştine, în spiritul ideii că schimbarea trebuie să înceapă de la individ către societate. Responsabilitatea pentru viitorul celor ce ne vor urma stă pe umerii fiecăruia dintre noi. Să facem tot ce ne stă în putință ca generațiile viitoare să nu ajungă, datorită nouă, să umble în bezna Cunoaşterii, a lipsei de repere şi modele de viață, căutînd, precum Diogene, ,,un om''… [225]

*

*Într-un foarte bun interviu, pe care i l-a acordat lui Silviu Man pentru www.bookblog.ro, scriitorul Ovidiu Hurduzeu arată, cu firescul de care este capabil un gînditor creştin, racilele vremurilor noastre. […] Iată ce spune în interviu: ,,**Astăzi nici o ideologie n-ar avea sorți de***

[225] Marilena Lupu, în Aspirație către o societate a cunoaşterii, ibidem, pp.28-33.

izbîndă dacă n-ar fi diseminată pe scară largă în chip de «opinie publică». Propaganda este cea care cristalizează ideologia. De aici importanța **mass-media care s-a transformat dintr-un mijloc de comunicare într-unul propagandistic, de schelet formator al opiniei publice**.'' […] „**Societățile democratice postmoderne nu sunt represive, nu reprimă dorințele și aspirațiile individuale, ci, dimpotrivă, le exacerbează**. Advertising-ul, ca sistem de propagandă, este menit să-l transforme pe individ într-o «mașină doritoare» (Deleuze).'' […] „Tînărul trebuie să devină consumator. Nu consumă bunuri materiale, idei, imagini prefabricate, moralitate-șablon de dragul economiei mondiale, ci pentru a se împlini pe sine.'' […] „**Devenind idol pentru tînărul de azi *trinitatea Tehnologie, Bani, Confort se transformă într-o maladie a sufletului și trupului*.**'' *[…] „Idealul tînărului recent nu este să fie un revoltat, ci un «maleabil»*. Comparați pe tinerii de azi cu cei din *«generația de aur» dintre cele două războaie mondiale, Țuțea, Cioran…* […] Cu cât conformismul este mai vîrtos, cu atît se vîntură mai mult falsa revolută a «marginalilor», «teribiliștilor» și revoluționarilor subvenționați (feministe, gay etc.) – de fapt, manifestări ale deculturalizării catastrofale ale tinerei generații.'' [226]

*

„Nevoia de egalitate face femeia agresivă și o pune pe o poziție de rivalitate; femeia îl dublează pe bărbat, dar potențialul afectivității sale specific feminine se epuizează, și riscă să își piardă adevărata ei natură. Are loc o enormă deviație, agravată prin încorporarea femeii în lumea masculină, în momentul decadenței acestei lumi. Evoluția economică actuală acceptă unirea liberă ca poziție socială. Cuplul trăiește la hotel, iar copiii sunt dați la internate. Tatăl diminuat în prerogativele sale și mama absentă lasă copiii în părăsire morală''. Aceste consecințe care decurg din militantismul zgomotos al mișcărilor feministe pentru dobândirea egalității între „sexe'' ne sunt arhicunoscute. Femeia nu mai vrea să fie ceea ce este, ci vrea să fie bărbat neștiind că împlinirea ei se realizează nu în refuzul firii, ci în transcenderea ei. Fuga de responsabilitate este specifică acestei epoci, iar ea implică inevitabil și refuzul voit al împlinirii, pentru că orice femeie se împlinește în maternitatea ei, și în această înaltă demnitate la care este chemată ea participă la actul creator al lui Dumnezeu dând naștere unei noi vieți. De aceea problema egalității este din start pusă greșit, este una falsă tocmai pentru că menirile sunt diferite și cei doi devin una completându-se reciproc și unindu-se în taina nunții. Creștinismul nu a marginalizat niciodată femeia, însă acest lucru se petrece în zilele noastre tocmai prin mișcările feministe. Femeia este marginalizată, se auto-marginalizează atunci când renunță la chemarea ei și atunci când, renunțând să mai fie ceea ce este, renunțând să își poarte crucea, vrea să fie asemenea bărbatului. Orice femeie va descoperi sensul vieții în căsnicie și mai apoi în darul și răspunderea de a fi mamă. Tocmai aceste aspecte sunt evitate de către mișcarea feministă în dorința de a modela o femeie lipsită de griji și responsabilități, o femeie în care bărbatul să vadă numai „sexul'', identificând-o cu un obiect de satisfacere a plăcerii. [227]

*

***Ezitările și răzgândirile Bisericii.** După decembrie 1989, Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a avut o atitudine neclară față de problema implicării preoților în viața politică românească. În ianuarie 1990, Sinodul a interzis implicarea preoților în orice formă de partizanat politic, a permis episcopilor să aplice sancțiuni preoților activi politic și i-a obligat pe preoții care dețineau funcții publice să-și înceteze slujirea preoțească pe durata mandatului politic. Printr-o decizie a Sinodului din 1996 s-a reamintit că episcopii, diaconii și părinții spirituali nu vor candida pentru locuri în Parlament. Preoții și călugării erau chemați să-și îndeplinească misiunea spirituală, incompatibilă*

[226] Hurduzeu, despre racilele timpului acesta, Fapte, vorbe, gînduri, rev. Rost nr.62 / aprilie 2008, pp.7-8.
[227] Antonio Aroneasa, în Rostul femeii în creștinism, ibidem, p.16.

cu o angajare partinică sistematică. Aceeaşi decizie interzicea preoţilor aderarea la vreun partid politic şi îngăduia implicarea politică a preoţilor doar prin candidaturi ca independenţi, la nivelul administraţiei locale. În aprilie 1998, Arhiepiscopul Bartolomeu Anania a cerut Sinodului să permită preoţilor ortodocşi să fie aleşi pe liste de partid, atât la nivelul administraţiei locale, cât şi în Parlament, datorită faptului că numeroşi preoţi se aflau oricum implicaţi în viaţa politică şi era astfel necesară o rezolvare a situaţiei din partea Bisericii (poate şi pentru faptul că era o replică la implicarea puternică a preoţilor catolici şi protestanţi, care discredita creştinismul –n.a.). Propunerea a fost ignorată de Sinod. În februarie 2000, Sinodul a reamintit preoţilor că puteau candida la alegerile locale, dar nu şi la cele pentru Parlament, numai ca independenţi, cu aprobarea ierarhului locului. Decizia Sinodului nr.410 din februarie 2004 a cerut preoţilor să nu se implice sub nici o formă în viaţa politică, fie pe liste de partid, fie prin candidaturi independente şi a făcut apel la partidele politice să nu accepte preoţi ca membri şi să nu folosească Biserica sau clerul în scopuri politice. Preoţii politicieni au primit un termen de zece zile pentru a alege între preoţie şi politică. Renunţarea la preoţie în favoarea politicii era ireversibilă, cel în cauză pierzând definitiv posibilitatea de a fi reprimit în cler. Arhiepiscopul Bartolomeu a anunţat că preoţii-politicieni care nu vor respecta termenul de zece zile pentru a alege între Biserică şi politică vor fi puşi în discuţia curţilor consistoriale, cu consecinţele de rigoare.

Sinodul nu a reuşit să aplice cu fermitate Canoanele Bisericii, care de mai bine de o mie de ani rezolvă tranşant problema implicării preoţilor în politică. Reamintim aici trei dintre aceste Canoane:

Canonul Apostolic 6: Episcopul sau preotul sau diaconul purtări de grijă lumeşti să nu ia asupră-şi, iar de nu ascultă, să se caterisească.

Canonul Apostolic 81: Am zis că nu trebuie episcopul sau preotul să se amestece în administraţia publică, ci să se îndeletnicească cu treburile Bisericii. Deci ori să se înduplece a nu face aceasta, ori să fie caterisit.

Canonul 10 al Sinodului VII Ecumenic: nu se îngăduie stabilirea unor preoţi (în Constantinopole) pentru a servi bogaţilor sau pentru a îndeplini funcţii publice.

Mulţi s-ar grăbi să spună: „Canoanele sunt vechi! Este nevoie să răspundem realităţilor vremurilor de acum!'' Unul dintre argumentele în favoarea implicării preoţilor ortodocşi în politică este de natură naţionalist-fundamentalistă: alte culte ar avea reprezentanţi în administraţia locală, în special în Transilvania, iar activitatea lor este în multe situaţii potrivnică intereselor patrimoniale legitime ale Bisericii. Un alt argument care aminteşte de activismul politic susţine că preotul este chemat să fie parte în deciziile pe care le iau conducătorii cetăţii, spre binele enoriaşilor săi. Nu mai puţin important pare a fi şi argumentul că prin prezenţa sa în viaţa politică, preotul ar opera un fel de exorcizare, de sfinţire a mediului politic românesc. Nu în ultimul rând, se susţine că preotul-consilier va avea posibilitatea de a cunoaşte mai bine problemele sociale ale comunităţii fiind membru al consiliului local. Dacă analizăm cu atenţie aceste argumente folosindu-ne nu numai de experienţele pe care ni le oferă viaţa, ci mai ales de Învăţătura Mântuitorului nostru Iisus Hristos, vom descoperi că sunt false în conţinut şi nocive în consecinţe.

Justificare pentru păcat? *[…] Învăţătura creştină nu poate fi transformată în doctrină politică, misionarismul preoţilor nu poate fi înlocuit cu activismul politic. Dacă acceptăm această pervertită transformare, atunci acceptăm căderea în păcat şi aşezarea preotului într-o inferioritate întunecată: din mărturisitor al cetăţeniei cereşti şi veşnice, al Împărăţiei Cerului, preotul devine un activist al cetăţeniei pământeşti şi trecătoare, un slujitor al împărăţiei pământului. […]*

Reprezentanţii partidelor se luptă pentru administrarea avuţiei publice. În această luptă se folosesc în multe situaţii mijloace imorale, iar uneori chiar ilegale. Probabilitatea ca preotul să

poată opri astfel de manifestări este aproape zero, cel puțin în România timpurilor noastre. În cel mai fericit caz vom avea preoți care se vor lupta singuri până la epuizare sau compromitere cu imoralitatea vieții politice. Ce vom face însă în cazul în care preotul este el însuşi imoral şi va gira cu preoția acțiunile imorale sau ilegale ale consiliului? Îi vom interzice să mai fie consilier local, însă vom rămâne cu ruşinea. Cred că atâta timp cât în popor există vorba: ,,Să faci ce zice popa, nu ce face popa'' ar fi bine să ne abținem la a considera că purtătorul de haină preoțească este implicit şi un model de viață creştină tocmai datorită acestei haine preoțeşti. Apoi, cred că nu suntem îndreptățiți să pretindem că avem capacitatea de a face curățenie în viața politică românească în situația în care activitatea administrației bisericeşti este de multe ori grav afectată de simonie, nepotism şi arghirofilie. Ne uităm smerenia. […]

De ce n-am promovat oameni politici creştini? *Care pot fi avantajele Bisericii dacă preoții vor fi aleşi în consiliile comunale, orăşeneşti, municipale sau județene? Avantajele sunt cele materiale, accesul la resursele financiare şi materiale ale comunității, altfel spus, o posibilă bunăstare materială. Prețul plătit pentru această bunăstare materială îmi pare însă prea mare. Dacă Biserica noastră a ajuns în situația de a trimite preoții în politică, atunci înseamnă că ne recunoaştem eşecul în încercarea de a reîncreştina poporul român după cei aproape 50 de ani de comunism. Ar fi timpul să ne întrebăm de ce nu am reuşit să promovăm oameni politici apropiați de valorile creştine (iar implicarea masoneriei în discreditarea lor este o realitate uşor de demonstrat – n.a.). […] De la înălțimea tribunei politice preotul va fi poate mai vizibil în cele lumeşti, însă amvonul bisericii va rămâne pustiu şi tăcut… şi va fi păcat.* [228]

*

Trecerea la Domnul a monahului Atanasie (Alexandru Ştefănescu), unul dintre apropiații de suferință pe altarul dreptei credințe ai Părintelui Iustin Pârvu de la Mânăstirea Petru Vodă, la 29 februarie 2008, de ziua Sfinților Cuvioşi Ioan Casian Românul şi Gherman din Dobrogea, lasă un gol teribil în rândul reperelor morale ale națiunii române. […] Unul din cuvintele sale era acesta: ***„În viață operăm cu trei categorii de valori:*** **esențiale, importante şi secundare*****. Esențială este credința şi legătura cu Dumnezeu, care-i dau omului verticalitate, echilibru, pace. Importante sunt familia şi profesia. Secundare sunt cele care țin de biologic: reproducere, nutriție, distracție… Şi încheia cu amărăciune: Problema majoră este că azi oamenii trăiesc în secundar…!''*** [229]

*

Ben-Ami Kadish, un evreu american, a compărut în fața unui tribunal din Manhattan sub acuzația că a divulgat Israelului ecrete legate de arme nucleare, avioane de vânătoare şi rachete de apărare aeriană în anii '80.

Conform FBI şi justiției americane, Ben-Ami Kadish, 85 de ani, a recunoscut la interogatorii că a spionat în favoarea Israelului între 1979 şi 1985. EL adezvăluit secrete aceluiaşi agent al guvernului izraelian, care avea legături cu Jonathan Jay Pollard, alt spion evreu american – căruia i s-a acordat cetățenia israeliană -, condamnat la închisoare pe viață după ce a recunoscut că furnizase Israelului, în perioada mai 1984-noiembrie 1985, mii de documente secrete privind activități de spionaj ale SUA. Kadish a păstrat legătura cu agentul de legătură până în martie anul acesta.

Un înalt responsabil izraelian declara că „nici una dintre cele două țări nu are interesul să învenineze lucrurile''. *Preşedintele american George W. Bush şi secretarul de stat Condoleezza Rice sunt aşteptați în Israel în luna mai, dorința fiind de a favoriza un acord israeliano-palestinian*

[228] Marcel Răduț Selişte, în Preotul între amvon şi tribună, ibidem, pp.17-20.
[229] Constantin Mihai, în Monahul Atanasie de la Petru Vodă, ibidem, pp.50-51.

înaintea încheierii mandatului actualului şef de la Casa Albă. Dar arestarea lui Kadish este un semn că scandalul Pollard a luat o amploare mai mare decât s-a crezut. Fostul şef al Mossadului, în prezent deputat laburist, Danny Yatom, preciza că, în epoca Pollard, Israelul ,,s-a angajat în scris să înceteze toate activităţile secrete în SUA'', dar ,,ce pare să îi irite pe americani este că noi declarasem că Pollard era singurul nostru spion, ori noua afacere suscită întrebări''. [230]

*

Călugărul Gheorghe *rezolvă orice problemă legată de farmece şi blesteme, rezolvă de impotenţă, aduce spor în afaceri şi multe altele. Sunt Andreea şi mulţumesc călugărului Gheorghe că mi-a adus soţul acasă după 2 ani de zile. Numărul de telefon la care puteţi apela este: 0744-210182.*

Când totul în jurul tău se năruie şi crezi că nu mai ai nicio speranţă, există tămăduitorul Adam, cu adevărat tămăduitor cu har de la Dumnezeu.

Pe baza numelui de botez şi a datelor de naştere, ***tămăduitorul Adam*** *vă poate vindeca de necazurile venite din prisma farmecelor, vrăjilor şi blestemelor.*

El este testat şi studiat de oameni de ştiinţă în domeniul evenimentelor paranormale, enigmelor şi misterelor.

L-am sunat pe tămăduitorul Adam şi, după două şedinţe, mi-a rezolvat cazul pe care nimeni, nici vrăjitoarea nici altcineva nu-l putuse rezolva.

Toţi cei care au fost dezamăgiţi de vrăjitoare pot apela la tămăduitorul Adam, el fiind ultima lor speranţă pentru rezolvarea oricărei probleme.

Persoanele din ţară sau din străinătate îl pot contacta la numărul de telefon 0747-932228. [231]

*

Naţionalismul este pus la zid în urma unei grosolane măsluiri a sensului său adevărat şi a unei voite confuzii şi este prezentat drept şovinism, rasism, fascism, printr-o transmutaţie de alchimie roşie (masonică – n.a.), a esenţei lui. *Alchimiştii evului mediu urmăreau să obţină o transmutaţie a metalelor comune, în aur. Alchimiştii evului roşu procedau invers. Iubirea de neam o prefăceau în noroi! […] Un om care-şi iubeşte familia şi îi consacră toate strădaniile lui, este un bun familist. O naţiune este o sumă de mii şi mii de familii, trăind sub acelaşi acoperământ, nutrind aceleaşi sentimente de solidaritate în sânul comunităţii, de loialitate şi de supunere liberă, conştientă faţă de regulile ce guvernează marea familie a naţiunii. <u>Omul care îşi iubeşte naţiunea şi îşi împleteşte rosturile sale cu destinul ei, este un bun naţionalist.</u> […]*

Restabilirea adevărului privind conceptul ,,naţionalism'', ar merita o amplă exegeză, documentată printr-un florilegiu din operele marilor noştri oameni de cultură, iubitori ai naţiei române şi fundamentată prin conduita politică a marilor bărbaţi de stat şi ctitori de ţară din toate vremurile. […] <u>Noi ne irosim iscusinţa diplomatică în reiterate ,,summit''-uri, în abile ,,aide-memoire'', semnăm documente internaţionale care garantează aşa cum omeneşte se şi cuvine, păstrarea identităţii naţionale a minorităţilor etnice de pe teritoriul statului nostru, dar în mod paradoxal, blamăm sau tolerăm a fi blamată aceeaşi aspiraţie a populaţiei majoritare româneşti, de a-şi iubi naţiunea şi de a-i cultiva tradiţiile naţionale, etichetând-o şovinism, fascism, nazism! Sub ce zodii tulburi trăim!</u>

Nu hegemonia naţiunii române, nu încălcarea drepturilor altor naţiuni, au constituit cheia de boltă a naţionalismului lui Eminescu, ci crearea unei culturi româneşti în rândul creaţiilor universale. Etica naţionalismului eminescian desfide pe toţi căutătorii de pete în soare. Bioritmul

---

[230] Art. FBI descoperă un nou spion, în Supliment la România liberă, 24 aprilie 2008, p.11.

[231] Anunţuri din cotidianul Preţul, nr.356 / 13-26 mai 2008, p.23.

lui Eminescu s-a identificat cu bioritmul naţiunii, iar curbele bucuriei şi suferinţei amândurora, s-au suprapus. „Să ne ridicăm cu toţii într-un puternic curent de reacţie, nu contra libertăţii, nu contra egalităţii, ci contra abuzului care s-a făcut de aceste idei mari şi binefăcătoare''. („Timpul'', 18 Noiembrie 1879). [232]

*

În cadrul unui curs intitulat «Filozofia secolului al XVIII-lea», curs înscris în programul de filozofie pe care l-am urmat, la unul din cursuri, din iniţiativa mai multor profesori, ni s-a adus un conferenţiar care să ne vorbească despre «Istoria francmasoneriei». […] Fiindcă era un curs despre filozofia secolului 18, încă de la început am fost informaţi şi avertizaţi că a existat o mare şi strânsă legătură între «marii gânditori» ai secolului respectiv şi lojele masonice. Deşi ştiam şi eu aceasta, nu ştiam încă faptul că pentru ei este o mândrie şi o laudă, că ei, francmasonii, «se dau mari» cu gânditorii lor şi, de atunci, şi gânditorii umanităţii care au influenţat întregul decurs al omenirii. Tocmai de aceea profesorii de la universitate au insistat să avem o astfel de conferinţă, pentru a fi «bine informaţi» şi, mai ales, «bine educaţi». […]

Mai jos iată câteva din ideile şi «materia» care ni s-a predat la această oră de curs:

- Nu numai că toţi, absolut toţi fără nicio excepţie, preşedinţii Statelor Unite au fost francmasoni, dar toţi cei care s-au prezentat şi se prezintă în alegeri pentru această funcţie (de fapt, aleşi expres de cei care organizează campaniile prezidenţiale pentru interesele masoneriei – n.a.) au făcut şi fac parte din oculta francmasonică;

- Francmasoneria este o tehnică care îşi permite să se amestece în experienţa şi în calea credinţei intermediare dintre om şi Dumnezeu;

- Dacă nu toate, aproape toate sectele creştineşti, Martorii lui Iehova, Mormonii, Evangheliştii, Penticostalii, etc. au fost şi sunt operele francmasoneriei;

- Chiar şi Luther, unul dintre marii reformatori ai protestantismului, a fost membru al lojei engleze încă cu câteva sute de ani înainte de secolul 18;

- În cadrul francmasoneriei sunt membrii din toate domeniile şi au diferite profesii, ambasadori, bancheri, profesori, politicieni, medici, jurnalişti, avocaţi, judecători, ba chiar şi preoţi şi clerici ai Bisericii Catolice sau ai altor biserici etc;

- Numai în Statele Unite ale Americii sunt peste trei milioane de masoni, iar ei sunt prezenţi şi numeroşi în toate ţările lumii;

- Francmasoneria este strâns legată de marile finanţe ale globului;

- Membrii ei fac parte din diferite religii, chiar dacă o mare parte dintre ei au fost şi sunt evrei;

- Ea s-a constituit şi se constituie ca o asociaţie voluntară de prieteni;

- În timpul comunismului au existat numeroşi francmasoni comunişti, atât în URSS cât şi în celelalte ţări vecine şi foste comuniste;

- Revoluţia Americană, Revoluţia Franceză, ca şi alte revoluţii de altfel (adică cea rusească – nota autorului) au fost mai întâi discutate, elaborate, dezbătute şi chiar programate în interiorul lojelor;

- Multe reforme politice, liberale, republicane, şi chiar religioase, au fost şi sunt mai întâi dezbătute, analizate şi elaborate în cadrul lojelor;

- Lojele au fost şi sunt nişte «laboratoare» ale societăţilor politice şi secrete;

- Nu puţine idei evolutive şi ideologii politice, ca şi numeroase partide politice de masă, s-au creat mai întâi în cadrul lojelor;

- După ce sunt bine dezbătute şi bine analizate în cadrul lojelor, temele, studiile şi teoriile

[232] Ing. Dipl. Petru Olosu, în art. Răstălmăcirea accepţiunii naţionalismului, Permanenţe, Nr.3 / martie 2008, pp.1-2.

ideologice născute aici, sunt puse în practică şi experimentate;

- Un mason se defineşte ca fiind «un om de bine care respectă legea morală» şi întotdeauna este obligat să se supună legii morale;

- Francmasoneria luptă pentru protejarea democraţiei căci protecţia democraţiei este o experienţă de lungă durată şi are o lungă istorie (cum rămâne însă cu impunerea minorităţilor de orice fel, pe care masonii le sprijină masiv? – n.a.). […]

Întristat şi îngrijorat de educaţia şi formaţia care se predă în şcoli celor care mâine şi ei vor pregăti alte generaţii (ca şi în cazul ecumeniştilor care ies tot mai mulţi de pe băncile unor facultăţi de teologie sau seminarii – n.a.), În sufletul meu i-am mulţumit Lui Dumnezeu că m-a ajutat să primesc şi o altfel de educaţie, o educaţie anti-comunistă şi anti-francmasonică. [233]

*

Ieşiţi de sub mantaua comunistă, speriaţi de o posibilă sancţiune juridică şi de punctul 8 al proclamaţiei de la Timişoara, ***politicienii au instituit o altfel de teroare decât cea din care evadaseră în decembrie '89: lupta împotriva memoriei****. Ea acţionează şi astăzi ca şi ieri cu aceeaşi tenacitate.* ***Mai mult chiar, denigrăm valorile, victime ale comunismului, ca nu cumva generaţiile tinere să-şi dobândească modelele necesare, absente din contemporaneitate.*** *[…] Nimic din ceea ce trebuia să facă acest regim, de sorginte „europeană'' astăzi, nu a împlinit sub raport anticomunist. Cred că* ***procesul comunismului este, nu doar o necesitate, ci singura soluţie pentru salvarea de sine a conştiinţei poporului român****. Nu doar „unii'', cu trecut şi prezent compromis, au dreptul să vorbească despre această mare suferinţă şi rană a sufletului nostru pervertit. Cu asta cred că am spus tot ceea ce trebuia spus despre ceea ce nu s-a făcut şi continuă să fie muşamalizat cu sprijinul tacit al comunităţii europene. Datoria însă este în exclusivitate a noastră şi nimeni şi nimic nu o va putea anula, mai devreme sau mai târziu.* [234]

*

Cei nouă judecători ai Curţii Constituţionale a României (CCR) s-au transformat în ultimul an, din arbitrii neutri tocmiţi să dea cartonaşe roşii în numele Constituţiei, în actori-jucători care fac cărţile în viaţa politică a ţării. Pot îngenunchea orice instituţie, dar nu pot fi atinşi de nimeni. Singura portiţă care putea răsturna o decizie a CCR a fost scoasă în 2003 (an de guvernare PSD-istă, şi când s-a făcut revizuirea Constituţiei –n.a.) din Constituţie. […] Faptul că CCR intervine atât de mult în viaţa politică creează sentimentul că devine un actor manevrat, mai ales că cei nouă judecători sunt numiţi de instituţii politice. Pe de altă parte, tocmai Constituţia, care consfinţeşte această Curte de dumnezei, aduce CCR în poziţia de a face Legea în România: avem o Constituţie „ambiguă, lacunară şi interpretabilă'', aşa cum o caracterizează profesorul de ştiinţe politice Adrian Miroiu. [235]

*

Decizii contradictorii. Curios fapt, Curtea Constituţională nu este deloc consecventă în luarea unei decizii de legalitate în cazul articolului 172 din Codul de Procedură Penală, privind posibilitatea ca apărătorul să participe la orice act de urmărire penală care implică audierea clientului său. Prin decizia numărul 75 din 5 februarie 2008, Curtea a răspuns excepţiei de neconstituţionalitate ridicată de Florentin Scaleţchi: „Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art.172, alin.1, teza întâi din Codul de Procedură Penală''. Patru luni mai devreme, prin decizia 1086/2007, aceiaşi judecători se pronunţau în dosarul lui Florin Chinde: „Admite excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art.172, alin.1, teza întâi

---

233 Marian Costache, în Ora de francmasonerie, rev. cit., p.16.

234 Nicolae Florescu, în art. Literatura exilului anticomunist, România liberă, Aldine, 15 februarie 2008, p18.

235 Andrei Luca Popescu, în art. Dumnezeii României, România liberă, 11 februarie 2008, p.1.

din Codul de Procedură Penală''.

Inițiativa legislativă a lui Adrian Năstase (deputatul cu atâtea dosare penale şi unul din liderii PSD!!! –n.a.), conform căreia apărătorul poate asista la toate actele de urmărire penală şi care a fost promulgată de Traian Băsescu, are toate şansele să blocheze activitatea de investigare a procurorilor. Prins între ciocan şi nicovală, adică între o decizie din 2007 a Curții Constituționale, care a tranşat această problemă, şi noua inițiativă a lui Năstase, Băsescu a fost nevoit să promulge legea care va îngreuna mult munca anchetatorilor. România ar deveni singura țară din Europa cu un mod de desfăşurare a procesului aparte, crede judecătorul Cristian Danileț: ,,Procesul va avea două faze identice. Una care se desfăşoară în fața procurorului care va fi nevoit să cheme tot timpul apărătorul învinuitului, ceea ce face şi judecătorul în faza a doua, a procesului propriu-zis, când în fața magistratului se prezintă părțile''. Judecătorul sugerează că procurorii nu-şi pot face meseria, în fața inculpatului şi că în final acest lucru va avea efecte asupra rezultatului procesului: ,,Prima fază nu se poate desfăşura cu părțile adverse de față, pentru că atunci se construieşte cazul'' (evident, această lege l-ar avantaja pe inițiatorul ei Adrian Năstase şi altor învinuiți de mare calibru, politicieni, mai ales, cărora în prezent trebuie să li se refacă dosarele de urmărire penală, după ce s-a hotărât acest lucru!... – n.a.).

Procurorii nu sunt deloc încântați de această modificare şi susțin că avocații abia aşteaptă să se pună în practică noua lege. Surse din magistratură, care au ținut să-şi păstreze anonimatul (teama de represalii… – n.a.), ne-au explicat că de acum încolo lucrurile vor decurge net în favoarea acuzaților, mai ales când aceştia sunt persoane influente: ,,Apărătorul va depune o cerere prin care va solicita participarea la orice act de urmărire penală. Dacă nu-l anunți, va reclama faptul că nu ai respectat dreptul la apărare al clientului său. Mai mult, avocații pot şicana procurorii prin cereri de amânare a datei la care este stabilit un act de urmărire penală. Ne transmit că la data respectivă nu pot să se prezinte şi refuză să se prezinte atunci când au fost solicitați. Mai mult, vor veni cu cereri de reprogramare, în condițiile în care se ştie că timpul este vital într-un act de urmărire penală'' (în procesele legate de droguri, crime ş.a., este un dezastru – n.a.). […] ,,Se ajunge la nişte aberații, cel puțin în cazul interceptărilor telefonice. De multe ori procurorul merge pe teren, audiază martori, face filaje (cu ajutorul polițiştilor –n.a.), activități investigative la care nu are ce căuta avocatul, pentru că nu mai mai poți construi cazul (iar avocatul îl informează direct pe clientul său! –n.a.). Dreptul la apărare va fi exercitat abuziv, va îngreuna anchetele procurorilor şi nu văd necesitatea unei astfel de proceduri contradictorii, cu părțile în fața procurorilor'', a completat Danileț…[236]

*

Decizia Curții Constituționale nu înseamnă doar desființarea CNSAS, ci punerea între paranteze a întregului proces de deconspirare a Securității. Nu este vorba doar că nu se vor mai putea da verdicte de poliție politică, aşa cum încearcă să acrediteze corifeii acestei conjurații a ticăloşilor şi securiştilor, ci de faptul că turnătorii, torționarii şi toate jegurile colaboraționiste vor rămâne necunoscute opiniei publice şi nu vor mai da nici măcar o minimă socoteală pentru trecutul lor şi răul făcut. Mai mult, toți cei peste 2.000 de felicşi care au primit în aceşti ani decizii de la CNSAS se vor repezi în instanțe să le conteste, asta dacă nu cumva, aşa cum spune Lidia Bărbulescu, acestea nu vor deveni nule de drept. S-a anihilat astfel dintr-un condei unul dintre dezideratele majore ale revoluției şi se poate spune, fără exagerare, că asistăm la cea mai amplă restaurație din aceşti 18 ani. Victoria este deplină, răul şi binele s-au omogenizat definitiv.

Decizia Curții nu este atât de surprinzătoare cum pare la prima vedere. Cred că tot ce s-a întâmplat în aceşti ultimi doi ani prefigura restaurația. Începând cu huiduielile de la condamnarea

[236] Din art. Avocații dublează procurorii în favoarea acuzaților, România liberă, 20 martie 2008, p.3.

comunismului, când s-a spus, ce greşeală, că sunt ultimele zvârcoliri ale nostalgicilor comunişti şi securişti, continuând cu abominabila campanie de denigrare a intelectualilor activi în spaţiul public, cu diabolizarea raportului Tismăneanu şi sfârşind cu discursurile şi proiectele de lege anti-CNSAS. Acestea nu sunt simple coincidenţe, se vede astăzi. Decizia Curţii a fost pregătită cu minuţie şi este doar punerea în practică a proiectului acestui cartel al ticăloşilor.

Problema e că acesta lucrează acum la lumină, fără jenă şi teamă, prin toate instrumentele pe care le are la dispoziţie. Iată, Curtea îşi poate contrazice alte şapte decizii anterioare pe aceeaşi cauză, redactează în doar câteva ore o motivare de 27 de pagini, în timp ce altele zac cu lunile, acuză CNSAS că este o „instanţă extraordinară'', ştiind bine că prostie juridică mai mare şi de mai rea-credinţă nu se putea spune, atâta vreme cât bietele decizii ale instituţiei sunt pur administrative şi pot fi atacate în faţa judecătorilor, ei fiind cei care dau verdicte definitive. Curtea face toate astea fără să existe vreo posibilitate de a fi trasă la răspundere. ***E stat în stat şi cine o controlează conduce de fapt ţara.***

Orice chestiune spinoasă de guvernare sau a statului de drept se rezolvă acum prin Curte, care dă satisfacţie pe rând diferitelor grupuri de interese. Lucrurile vor continua astfel dacă nu se va revizui această Constituţie strâmbă. Pentru asta ar trebui să se mobilizeze forţele reformatoare ale societăţii civile. Câte au mai rămas. Un demers de acest fel începuse în urmă cu un an, dar a fost dat uitării. În timpul acesta restauratorii şi-au dat mâna, ştiind că puterea lor rezidă în slăbiciunea celorlalţi.

Cauza deconspirării Securităţii îmi pare pierdută şi cred că viitoarea luptă se va da pe arhiva CNSAS, pe cele peste două milioane de dosare. Faptul că Guvernul pregăteşte o ordonanţă prin care acestea să intre în gestiunea institutului condus de consilierul pe securitate al premierului nu mi se pare de bun augur. Nu există nici o garanţie, ba din contră, că actuala putere PNL şi PSD nu se va folosi de dosare în campanie. Buna-credinţă a Guvernului poate fi probată într-un singur fel: arhiva trebuie să fie pusă sub controlul societăţii civile, după modelul Institutului Gauck, şi nu sub cel al unor partide sau indivizi afiliaţi acestora. Măcar atât. Altfel, se va putea vorbi nu doar de restauraţie, ci şi de conspiraţie. [237]

*

Amendamentele aprobate de Comisia juridică par a fi făcute cu dedicaţie: înalta trădare – pentru Traian Băsescu, iar comunicarea de informaţii false – pentru persoane care cârtesc împotriva sistemului, gen Monica Macovei.

După ce juriştii deputaţi au aprobat-o, iar plenul Camerei Deputaţilor ar putea să o voteze, înalta trădare va fi o infracţiune pe care doar preşedintele României o va putea comite. Comunicarea de informaţii false care pun în pericol siguranţa statului este reintrodusă în Codul Penal, după cum spun unii politicieni, ca răzbunare la nemulţumirile Monicăi Macovei faţă de reforma Justiţiei, pe care şi le-a exprimat, pe vremea când era ministru, la CE. Înalta trădare este deja prevăzută în Constituţie, la articolul 96, dar deputatul Eugen Nicolicea a considerat că „trebuia prevăzută şi în Codul Penal''. Cât despre comunicarea de date false, infracţiune pe care fostul ministru Macovei a scos-o din Codul Penal, iniţiatorul Nicolicea a spus că o doreşte înapoi tocmai pentru ca impertinenţe gen Macovei să nu se mai repete: „După ce a abrogat această infracţiune, (Monica Macovei – n.r.) a comis această faptă de nenumărate ori, şi anume a luat legătura cu organisme internaţionale şi a indus în eroare despre politica României şi despre ce se întâmplă în interior''.

Avocatul Gheorghe Mateuţ, formator la Institutul Naţional al Magistraturii, socoteşte că aceste amendamente la Codul Penal sunt pe cât de nebinevenite, pe atât de nejustificate. Mai mult,

[237] Andreea Pora, art. Cartelul ticăloşilor impune restauraţia, România liberă, 4 februarie 2008, p.5.

le vede ca aparținând unui sistem comunist. ,,Orice incriminare nouă trebuie să fie justificată de necesități actuale, impuse de evoluția fenomenului criminal. Nu cunosc să existe o asemenea nevoie socială, noile realități se opun unor asemenea incriminări'', arată avocatul Mateuț. Deşi spune că astfel de infracțiuni sunt prevăzute şi în alte coduri penale europene, profesorul Valerian Cioclei, prodecanul Facultății de Drept a Universității Bucureşti, nu le vede nici el cu ochi prea buni: ,,Au un conținut destul de vag, multe dintre ele sunt criticabile. Trădarea e o faptă neconsistentă, putând fi chiar simpla intrare în legătură cu o putere străină''. Despre infracțiunea prezidențială de înaltă trădare, profesorul se întreabă de ce deputații au făcut referire doar la trădarea simplă şi nu la situații mai plauzibile, prevăzute deja în Codul Penal: cedarea unor teritorii sau dispozitive armate inamicului de război sau transmiterea de secrete de stat unei alte puteri.

Deşi au trecut de juriştii deputați, nici ei nu par mulțumiți. ,,Fiind vorba de amendamentele colegului şi prietenului meu Eugen Nicolicea, am preferat să ies din sală. Eu mă gândesc că în practică ele nu se vor aplica. Nu am nici un fel de admirație pentru astfel de articole'', arată deputatul PSD Victor Ponta cum a evitat să-I spună ,,nu'' colegului său de partid. Cei mai fervenți opozanți au fost juriştii PD-L. ,,Aceste amendamente sunt de natură să genereze abuzuri şi să creeze confuzie'', spune deputatul Daniel Buda. Despre periclitarea statului prin informații false el crede că ,,aşa cum a fost formulată, poate genera abuzuri din parte diverselor persoane rău-voitoare, cu poziții de autoritate''. Buda ne-a declarat că, dacă plenul Camerei adoptă amendamentele, PD-L va merge cu ele la Curtea Constituțională. Până şi şeful Comisiei, deputatul PC Sergiu Andon, s-a abținut să voteze înalta trădare: ,,S-ar putea să fie cu dedicație pentru Băsescu, nu ştiu. Dar eu, din principiu, nu sunt de acord cu modificările Codului Penal pe bucățele. Consider că legea penală trebuie să aibă o filozofie unitară, nu aşa, se trezeşte un deputat că mai are ceva de adăugat''. Cât despre celălalt amendament, Andon a votat pentru, întrucât nu a uitat ce a făcut Monica Macovei: ,,Un demnitar care dezinforma organismele europene în legătură cu ce se întâmpla la noi''. Pericolul ca presa să intre sub umbrela acestei infracțiuni cu vreo dezvăluire-bombă despre statul român nu este real pentru Andon: ,,Nu presa poate periclita siguranța națională şi relațiile intrenaționale. Ea vorbeşte, se poate înşela, dar nu are o autoritate instituțională, ci doar una morală''. [238]

*

Operatorii de telecomunicații ar putea fi obligați să rețină anumite date ale utilizatorilor pe care să le pună la dispoziția unor instituții, pentru a fi utilizate de autorități la cercetarea şi descoperirea infracțiunilor.

Proiect – Guvernul a aprobat, ieri, un proiect de lege care, în cazul în care va trece de Parlament, îi va obliga pe furnizorii de servicii telefonice şi de internet să facă arhive cu date despre convorbirile abonaților, informează HotNews.

Astfel, timp de 12 luni, vor fi păstrate informațiile privind identitatea abonaților, identificarea orei, duratei, tipului, sursei şi destinației mesajului transmis. În funcție de furnizorul de rețea de comunicație – telefonie fixă sau mobilă, internet – se vor reține numărul de telefon al apelantului, numele şi adresa abonatului sau ale utilizatorului înregistrat, respectiv adresa Internet Protocol (IP). Proiectul de lege interzice reținerea conținutului comunicării sau informațiile consultate şi precizează că datele vor fi folosite de Ministerul Internelor şi Reformei Administrative (MIRA), Serviciul Român de Informații (SRI) şi Serviciul de Informații Externe (SIE) pentru cercetarea, descoperirea şi urmărirea infracțiunilor.

Motivația proiectului. Guvernul a inițiat acest act normativ pentru a transpune în legislația românească Directiva privind reținerea datelor, adoptată de Comisia Europeană în 2006. Conform

[238] Andrei Luca Popescu; Virgil Burlă, art. Infracțiuni cu dedicație, România liberă, 30 ianuarie 2008, p.3.

sursei, MIRA, SRI şi SIE vor transmite un raport semestrial către Ministerul Comunicaţiilor. Dispoziţiile noii legi vor fi aplicate în 60 de zile de la publicarea în „Monitorul Oficial'', cu excepţia celor privind reţinerea datelor de trafic şi localizare corespunzătoare comunicaţiilor de tip e-mail şi internet, care se vor aplica de la 15 martie 2009. [239]

*

...Domnul Pârvulescu, profesor de ştiinţe politice la SNSPA (Cristian Pârvulescu, fost preşedinte al Asociaţiei Prodemocraţia, mason sau colaborator – n.a.), declanşează un atac la adresa lui Traian Băsescu şi a intelectualilor care îl susţin, pe care îi acuză de ambiţii şi simpatii dictatoriale. Domnia sa afirmă că Băsescu operează cu distincţia prieten-duşman „atât de dragă lui Carl Schmitt şi urmaşilor săi neoconservatori de dincolo de Ocean şi de dincoace de Dâmboviţa''. Carl Schmitt a fost un filosof neamţ care îşi dorea ca preşedintele Republicii de la Weimar să fie dictator, a îndeplinit ceva funcţii în Germania nazistă şi a scris o chestie complicată despre suveranitate şi ordinea mondială. Afirmaţia că neoconservatorii americani ar fi urmaşi spirituali ai lui Carl Schmitt este pur şi simplu neadevărată. [...] Domnul Pârvulescu recurge la acest fals pentru a sugera că neoconservatorii militează pentru dictatură şi, prin urmare, oricine simpatizează cu ei este suspect de tendinţe dictatoriale. O spune domnul Pârvulescu mai încolo. În afacerea uninominalelor, crede domnia sa, „se confruntă două moduri, prea puţin compatibile, de a gândi lumea. Unul conservator, plecând de la premisa că oamenii sunt răi de la natură, iar altul democrat şi liberal, pentru care oamenii (...) sunt buni atâta vreme cât nu încalcă drepturile celorlalţi''. Din nou, cât se poate de fals. Ideea că omul este rău de la natură este constitutivă tradiţiei liberale. De la Hobbes, Adam Smith, Isaiah Berlin şi până la Hayek, o serie de gânditori de cea mai bună extracţie liberală au considerat co omul este dominat de pasiuni egoiste. Este vorba de cea mai simplă explicaţie, conform „briciului lui Occam'', pentru existenţa statului („Dacă oamenii ar fi îngeri, atunci n-am avea nevoie de guvernământ'', spunea James Madison) şi pentru nevoia de a limita puterea statului (un alt liberal, Lord Acton, a rostit celebra formulă „Puterea corupe. Puterea absolută corupe absolut'').

Sugestia domnului Pârvulescu că această tradiţie pe care dânsul o numeşte conservatoare ar fi nedemocratică, ba chiar „prea puţin compatibilă'' cu democraţia, este o încercare de a dezbrăca de legitimitate democratică orice curent de gândire de dreapta. Din punct de vedere intelectual, Pârvulescu dă dovadă de o surprinzătoare intoleranţă...[240]

*

... Şi atunci? Ce e de făcut pentru ca cercurile extremiste italiene să nu mai incendieze comunităţi întregi de rromi de origine română în Italia, aruncând anatema publică asupra tuturor românilor? (Căci parcă prea miroase a rasism degenerativ!) Cum de a fost posibil ca Euro 2008 (campionatul european de fotbal –n.a) să aleagă ca brand de ţară pentru România câţiva obezi reprezentanţi ai mafiei ţigăneşti locale, plini de lanţuri de aur şi sfidând fotograful cu burţile impudic revărsate? Întâi să vedem cauzele.

La o primă analiză, aici are loc şi un război uriaş de interese care se derulează prin atacuri la imaginea de ţară. [...] Ci, aceste atacuri demonstrează că România îi şi „sperie'' deja pe unii concurenţi de pe piaţa europeană, comportându-se ca un veritabil „tigru'' economic al Estului, care îşi accelerează dezvoltarea de ţară la turaţie maximă şi absoarbe investiţii şi privilegii pe care alţii desigur nu vor să le piardă şi au cam început să le piardă, totuşi. Pe de altă parte, nici vecinii noştri slavi nu suportă uşor avântul nostru spre vest, iar defăimarea şi hăituirea continuă a

---

[239] Mihaela Răileanu, art. Datele despre convorbirile telefonice vor fi arhivate, Compact (din Bucureşti, distribuit gratuit), 21 februarie 2008, p.5.

[240] Cristian Câmpeanu, în art. Intoleranţa tolerantului Pârvulescu, România liberă, ibidem, p.6.

românilor îi interesează mai ales pentru a induce altora „demonstrația'' că, vezi Doamne, românii nu ar putea fi parteneri credibili pentru proiecte de independență energetică europeană sau pentru strategii europene de plasament financiar. Asta e legea junglei actuale, acesta este trendul evoluției. Războiul economic european şi cel geo-strategic e foarte dur, iar România încă nu are specialişti activi eficienți în lobby şi strategii de imagine, şi nici prea mult instinct de conservare şi ripostă în fața atacurilor la imagine, din cauza pierderilor de energie interne pe care le suferă în cursul războaielor actuale pentru puterea locală şi națională. [241]

*

Fiul cântăreței de muzică populară Valeria Peter Predescu este arestat preventiv la Bistrița din luna septembrie a anului trecut, în baza unui mandat european de arestare emis la 20 iunie 2007 de Parchetul din Karlsruhe. Nicolae Predescu este acuzat că ar conduce o grupare criminală internațională, numită de autoritățile germane „Garda'', care ar fi săvârşit 31 de jafuri armate pe teritoriul Germaniei, iar banii obținuți ar fi fost folosiți inclusiv pentru finanțarea Partidului România Mare.

Informațiile despre existența „Gărzii'' şi presupusa spălare de bani de care s-ar face vinovat Predescu au fost furnizate autorităților germane de un cetățean român, Cornel Salmen, încarcerat pe teritoriul german, care ar fi mărturisit că a comis fapte penale la comanda bistrițeanului şi în beneficiul „Gărzii''. În capul de acuzare din mandatul european de arestare apar nume şi acuzații extrem de grave, care ar putea arunca România într-un nou scandal internațional. Primele informații despre presupusa finanțare a PRM din afaceri necurate au apărut în presa mureşeană în luna noiembrie a anului trecut […] Potrivit lui Salmen, partidul de (extremă) dreapta PRM reprezintă brațul politic al organizației criminale „Garda'', iar în spatele a tot ce se întâmplă ar sta liderul PRM, Corneliu Vadim Tudor. Banii obținuți de organizația criminală ar fi puşi la dispoziția PRM. La rândul său, partidul ar folosi banii pentru a mitui la Bucureşti, unde este necesar. Pentru a obține influența dorită. De asemenea, românul a reuşit să-i convingă pe nemți că banii obținuți pe căi penale ar fi folosiți, înainte de alegeri, pentru cumpărarea de voturi, iar scopul organizației „Garda'' ar fi „să susțină, prin banii obținuți din activități penale, existența partidului de extremă dreapta PRM'', care ar fi bine reprezentat în special în regiunile Telciu, Bistrița şi Sibiu, precum şi în diferite zone din Ardeal în care reprezentanții acestui partid ar deține funcții publice şi administrative prin care să faciliteze obținerea de paşapoarte false şi diverse acte necesare membrilor „Gărzii''. […]

La audierea din 20.04.2006, Salmen le confirmă autorităților germane că o organizație criminală cu acest nume există în România şi că în structurile de conducere ar acționa aproape exclusiv membri ai fostului serviciu secret Securitatea. Această organizație s-ar fi înființat la sfârşitul anilor '80, după căderea regimului Ceauşescu. Mai întâi, s-ar fi recrutat copii fără adăpost care ar fi fost obligați să comită fapte penale în beneficiul organizației, apoi s-ar fi profilat pe recrutarea de tineri fără perspective în țară, cărora le-ar fi oferit posibilitatea de a locui pe teritoriul altor state europene unde să comită fapte/furturi în beneficiul „Gărzii''. […] Erau învățați, de exemplu, să deconecteze sisteme de alarmă, să obțină informații despre diverse ținte şi să spargă seifuri prin sudură. […] Potrivit germanilor, printre membrii organizației criminale se află inclusiv polițişti de frontieră şi vameşi. Organizația dispune şi de cele mai bune contacte în cercurile politice, chiar şi în Ministerul de Interne şi Ministerul de Justiție. „Gestionarul'' acestor contacte ar fi bistrițeanul Nicolae Predescu. Membrii organizației ar fi instruiți tactic şi cum să se comporte în cazul în care ar fi fost arestați în Germania. „Li se spune să tacă, să nu dea nici un fel de declarații şi că, după ce primesc o pedeapsă relativ mică, vor fi eliberați foarte repede, respectiv

[241] Angela Furtună, în art. Pe cine sperie de fapt România? (1), Monitorul de Suceava, 7 iunie 2008, p.6.

trimişi înapoi în România, unde organizaţia îi va ajuta în continuare. Li se promit acte noi pe alte nume, astfel încât să fie trimişi înapoi în Germania sub «identitate falsă» pentru a putea desfăşura şi alte acţiuni penale în beneficiul organizaţiei'', se menţionează în capul de acuzare. De asemenea, membrii sunt ameninţaţi că, dacă vor ,,ciripi'', organizaţia va recurge la represalii asupra familiilor rămase în ţară. Organizaţia ar avea în acest scop o bandă specială de bătăuşi care se ocupă cu acţiuni de pedepsire în România şi Germania. Din prada care se obţine în Germania, o treime se cotizează, de regulă, la organizaţia din România. Din aceşti bani se plătesc avocaţi, se mituiesc funcţionari, se face rost de documente de identitate şi se finanţează organizaţia. […] Nicolae Predescu, care deţine ,,Baby Blue'', unde se bănuieşte că ar fi sediul organizaţiei criminale ,,Garda'', a declarat pentru ,,România liberă'' că este nevinovat şi, din cunoştinţele sale, o asemenea organizaţie nu există. Predescu susţine că este victima unei răzbunări personale şi că nu ştie cum a fost implicat PRM în această poveste. (?! – n.a.) [242]

*

Libertatea libertăţilor. Care este aceasta? Probabil, aceea de-a lua în deşert numele Domnului, de-a-l terfeli, de-a te face, altfel spus, vinovat de un act luciferic şi de aici căderea întru abis. Atunci e omul cel mai liber, când îl imită pe primul dintre îngeri care, animat de simţ anarhic şi sfidând ierarhia, s-a prăbuşit lăsând în urma lui o trenă de flăcări, incendiere a templului ceresc.

Am citit cu mare atenţie însemnările tânărului teolog Mihail Neamţu, din revista 22, primul număr din februarie, însemnări inspirate de publicarea în româneşte a **Versetelor satanice** *şi de reacţia de protest a bisericii noastre faţă de această apariţie editorială.*

Evident, trăim într-o epocă în care toate sau aproape toate sunt permise. Mihail Neamţu are curajul să (ne) pună o serie de întrebări pe care oricine dintre noi, cât de cât instruit şi de bună credinţă, are datoria să le citească şi să le asimileze. ''Când sigla Polirom legitimează Jurnal pe motocicleta *de Che Guevara (terorist comunist 1928-1967), te întrebi cu ce argument poate fi retras de pe piaţă volumul* Cranii de lemn *al lui Ion Moţa?* ***Dacă negaţionismul în raport cu Holocaustul este criminalizat în România (nu şi, oarecum explicabil, în Marea Britanie), de ce prosperă călăii fostei Securităţi şi blasfemiatorii contemporani împotriva Gulagului (ex, Nicolae Pleşiţă)?*** *Dacă Gabriel Andreescu şi poate mai nuanţat Karl Popper văd în* Vechiul Testament *doar o sumă de invitaţii la persecuţii religioase şi crime de război, trebuie atunci să credem că Israelul este dator Siriei cu scuze în numele ororilor comise de regele David?''*

Toate aceste întrebări sunt binevenite fiindcă ne fac să înţelegem că dacă e vorba de libertate neîngrădită, atunci să fie de ambii versanţi. ***Libertate şi în acelaşi timp reacţii de sancţiune… Ne aflăm în faţa unei situaţii oarecum bizare. CNCD (Consiliul Naţional pentru Combaterea Discriminării) poate să intre imediat în alertă în faţa unei manifestări pe care o consideră periculoasă şi neconformă prescripţiilor sale. De ce atunci să nu aibă şi Biserica dreptul să critice şi să sancţioneze alte manifestări care din punctul ei de vedere sunt sacrilegice? Cu alte cuvinte, dacă vorbim de libertate şi de sancţiuni, acestea să vină din ambele direcţii.*** *Dacă doar una dintre extreme are drept să penalizeze iar cealaltă suferă de un apăsător şi paralizant complex de vinovăţie, atunci căderea lui Lucifer în abisul conştiinţelor noastre nu se va opri. Este o perspectivă sumbră de care ar trebui să ţinem cont. Ce poate totuşi opri o asemenea cădere? Numele Domnului întemeiat pe milostenie sau un organism laic vigilent?* [243]

*

La exact 700 de ani de la fatidica zi de vineri, 13 octombrie 1307, când a început prigoana împotriva călugărilor-cavaleri, Vaticanul scoate la iveală un document care probează nevinovăţia

---

[242] Ana Dragu, în art. C. V. Tudor, finanţat de ,,Garda''?, România liberă, 8 februarie 2008, p.12.
[243] Dan Stanca, art. Libertatea libertăţilor, România liberă, Aldine, 8 februarie 2008, p.1.

Ordinului. Vaticanul dezvăluie informații care exonerează Cavalerii Templieri de acuzațiile de erezie. Într-o carte care va vedea lumina tiparului pe 25 octombrie, intitulată ,,Proces împotriva templierilor'', simulacrul de judecată înscenat legendarilor călugări luptători este demontat piesă cu piesă. Conținutul cărții se bazează pe un document descoperit din întâmplare în Arhivele Secrete ale Vaticanului (,,întâmplare''?! – n.a). ''Pergamentul de la Chinon'' dovedeşte că acuzațiile de erezie, bazate la vremea respectivă pe ritualul de primire în Ordin, au fost false. Coincidența face ca astăzi, la o zi după ştirea despre ''absolvirea'' templierilor, să se împlinească exact şapte secole de la ''Vinerea neagră'', fatidicul 13 octombrie 1307, în care regele Franței, Filip al IV-lea, a ordonat executarea în masă a templierilor. […]

Pergamentul de la Chinon. Documentul istoric descoperit de Barbara Frale a devenit deja celebru. Acesta poartă date cuprinse între 17 şi 20 august 1308. Ancheta privitoare la acuzațiile care erau aduse Cavalerilor Templieri şi ultimului lor mare maestru, Jacques de Molay, s-a desfăşurat la castelul Chinon (dioceza Tours, Franța). Primul interogat a fost Raymond de Caron. Marele Maestru a fost ultimul dintre cei supuşi interogatoriului, la 20 august 1308. Ancheta s-a făcut în prezența unor notari publici şi martori. În afară de scuiparea crucii şi ,,săruturile ilegale'', printre capetele de acuzare mai figurau sodomia şi adorarea ,,idolilor''.

Pergamentul, pus într-o arhivă greşită (?! – n.a.). Documentul, descoperit întâmplător de profesoara Barbara Frale, care a avut marea şansă de a vedea colecția secretă a Vaticanului, este dat publicității de Vatican după ce mult timp a fost considerat dispărut (?! – n.a.) Potrivit acestuia, templierii – considerați oficial, până acum, ca blasfemiatori de către Biserica Catolică – au fost absolviți de acuzațiile de erezie încă din secolul XIV. Papa Clement al V-lea i-a absolvit de această acuzație pe membrii puternicului ordin în 1314, potrivit ''Pergamino de Chinon''. El însuşi l-a interogat pe cel mai înalt demnitar al cavalerilor, care a fost închis de regel francez Filip al IV-lea. ''În document există dovada că templierii nu erau eretici'', spune Frale. ''Nu mi-a venit să cred când l-am găsit. Era pus într-o arhivă greşită, din secolul XVII'', a subliniat ea.

Ceremonia, considerată blasfemiatoare. Pergamentul secret dezvăluie că templierii fuseseră acuzați de erezie pentru ceremonia de inițiere care implica ''scuiparea crucii'', ''negarea lui Iisus'', sărutarea ''dosului'', buricului şi a gurii celor care propuneau novicii. Templierii i-au explicat papei că inițierea mima umilința pe care cavalerii ar fi îndurat-o dacă ar fi căzut în mâinile sarazinilor (denumire dată musulmanilor din vestul Europei, în Evul Mediu – n.r.), în timp ce ceremonia sărutului era un semn al supunerii totale. Papa a ajuns la concluzia că ritualul de intrare în ordin nu reprezenta o blasfemie, aşa cum considerase monarhul francez. Totuşi, el a fost forțat să dizolve ordinul pentru a păstra pacea şi a preveni o schismă a bisericii. ''Documentul constituie dovada că templierii nu erau eretici'', a spus ziarelor italiene cercetătoarea Barbara Frale.

Ritualurile de primire au fost pretextul desființării Ordinului (?! –n.a.). Misterele Ordinului între adevăr şi legendă. Timp de mai mult de 200 de ani, Cavalerii Templieri au fost mai puternici decât mulți regi. S-au remarcat atât datorită excepționalelor abilități în luptă, cât şi grație discreției de care au dat dovadă. Este posibil ca ei să fi protejat cele mai de preț obiecte din istoria omenirii, Sfântul Graal şi Arca Alianței, susține Ian Sinclair, Mare Prior al cavalerilor templieri scoțieni. Recent, acest descendent al unei vechi familii a făcut dezvăluiri despre misterele care înconjoară unul dintre cele mai fascinante ordine de călugări militaru din Evul Mediu şi capela Rosslyn din Scoția.

Ordinul Cavalerilor Templieri a fost fondat în pragul secolului XII, după prima Cruciadă, cu scopul inițial de apărare a pelerinilor pe drumul spre Ierusalim. Potrivit lui Ian Sinclair, cruciații au năvălit asupra ''oraşului sfânt'' în 1097, unde au masacrat şi decapitat mii de oameni.

Strămoşul său, Henry de St.Clair, unul dintre cavalerii cruciaţi – descendent al Cathérinei de St.Clair şi al fondatorului ordinului Cavalerilor Templieri, Hugues de Payens – s-a întors acasă, în Scoţia şi a povestit despre bogăţiile îngropate undeva la Ierusalim, posibil sub ruinele Templului lui Irod. La puţin timp după aceea, templierii francezi şi scoţieni şi-au unit forţele şi au pornit spre ''oraşul sfânt'' în căutarea comorilor. ''Nu erau interesaţi de istorie'', asigură Sinclair. ''Ce au găsit? O vastă comoară... Arca Alianţei? Sfântul Graal? Nimeni nu ştie'', povesteşte Sinclair.

Comoara descoperită sub Templul lui Irod. În anul 1119, Hugues de Payens şi un grup de arheologi ''primitivi'' au pătruns într-o incintă situată sub Templul lui Irod şi au găsit o comoară, afirmă Sinclair. Prezenţa lor în acea ''hrubă'' secretă a fost confirmată de artefacte templiere descoperite în cursul unor expediţii arheologice. ''Hugues de Payens a fost, cu siguranţă, acolo'', asigură Ian Sinclair. ''Dar ce a găsit?'' Enorma bogăţie ce le-a permis Cavalerilor Templieri să construiască atâtea castele nu a provenit desigur din cultivarea pământului sau creşterea animalelor, a subliniat urmaşul lui De Payens.

El crede că extraordinara lor bogăţie ar fi putut fi cauza pentru care regele Filip al IV-lea al Franţei şi Papa Clement al V-lea au ordonat execuţia tuturor templierilor francezi la sfârşitul anului 1307. Cel mai mare în rang, Marele Maestru Jacques de Molay, a fost ars pe rug. În fatidica zi de vineri, 13 octombrie, au fost ordonate execuţii în masă. Dar imensa comoară a templierilor nu a fost niciodată găsită. Prăbuşirea templierilor a fost asociată cu un blestem ce s-ar fi abătut asupra regelui Filip al IV-lea cel Frumos şi a urmaşilor săi.

Tezaurul din adâncurile capelei Rosslyn. Douăzeci de corăbii cu templieri au părăsit Franţa cu câteva zile înainte de Vinerea Neagră (ziua execuţiei), potrivit lui Sinclair – unele îndreptându-sespre Portugalia, altele spre Vest. Mulţi istorici cred că fabuloasa comoară a ajuns la Roslin (actualul Rosslyn), o mică aşezare situată la sud de Edinburgh (Scoţia). Capela Rosslyn, o biserică din secolul al XV-lea, proiectată de calerul templier William Sinclair, ar putea fi locul unde a fost depozitat Sfântul Graal şi alte comori. ''Probabil că mai sunt acolo'', a mai spus Ian Sinclair. Strămoşii lui au început să construiască această capelă în 1446, la un an după ce un incendiu aproape a distrus Castelul Roslin, din apropiere. Comorile ar putea fi ascunse în cripta bisericii, la 12 metri adâncime, explică descendentul familiei Sinclair. El susţine că în acel loc, s-ar afla chiar şi Graalul şi că nu va trece mult timp până ce misterele templierilor vor fi dezlegate. [...]

După nimicirea în masă a templierilor, din ordinul regelui Franţei, templierii s-au reorganizat în clandestinitate, ceva mai târziu. Ordinul a reapărut în actualitatea cu caracter semipublic în anul 1705, când la Palatul Versailles a fost ales, în înalta demnitate de Mare Maestru, Filip, Duce de Orleans. Din 1800, demnitatea de Mare Maestru a fost transferată în Marea Britanie, apoi în Belgia. Din 1827, nu au mai fost mari maeştri, ci regenţe. [244]

*

Un film epic a cărui acţiune este plasată într-o lume a aventurii, intrigii şi a romantismului. Timp de 123 de minute vom face o incursiune în ţinutul Persiei, unde întâlnim personaje interesante ale căror destine sunt ghidate de voinţa Divinităţii.

''O noapte cu regele'' este povestea lui Hadassah, o evreică tânără care devine Esther, regina Persiei, din Vechiul Testament. Fiindcă s-a născut cu o frumuseţe deosebită, ea ajunge să cârmuiască unul dintre cele mai puternice regate din întreaga lume.

Când părinţii ei sunt ucişi, ea este luată în custodia unchiului ei, care este unul dintre scribii regelui. Având acces la palat, tânăra este luată în haremul regelui. Prin farmecul ei, Hadassah reuşeşte să intre în graţiile lui Xerxes, puternicul rege, care o ia de soţie.

În ciuda poziţiei sale, viaţa ei este în pericol deoarece statul a decretat ca toţi evreii să fie

---

[244] Arina Avram, în art. Templierii, iertaţi după şapte secole!, Adevărul, 13 octombrie 2007, pp.1-13.

ucişi. Sfidându-i pe cei care au sfătuit-o să ia atitudine, Hadassah luptă să-şi salveze poporul şi să câştige inima regelui. […] Regia este semnată de Michael O. Sajbel, iar scenariul de Stephan Blinn. [245]

RĂSPUNDEM NOI PROVOCĂRILOR SATANISTE ALE GLOBALIZĂRII?

Pentru că la ora aceasta pleacă un tânăr, doi din România (dintr-o familie –n.a.), se duc într-o țară occidentală, 5-6 ani. Ei bine, de acolo după 5-6 ani, tinerii aceştia nu mai vin deloc practic, după ce au plecat. Nu mai au nici credință, nu mai au nici limba, nu mai au nici sentimente, sunt dezbrăcați de orice valoare ortodoxă. [...] Şi asta contează enorm de mult – când îți spune din Italia: „Părinte, mi-e dor de o slujbă de Înviere! Mi-e dor de o slujbă a Bobotezei, mi-e dor de o slujbă a Naşterii Domnului! Mi-e dor să mă împărtăşesc, să mă spovedesc, să mă văd în satul meu unde m-am născut!'' Este o împletire extraordinară a omului cu nația lui în care se găseşte! Ce-i o nație? O națiune este ceea ce este rădăcina pentru copac! Aşa este şi o națiune pentru om. Aici unde s-o născut, aici se şi dezvoltă toate calitățile lui. [...]

Forța ortodoxiei constă în spiritul de jertfă! Aşa a fost permanent şi s-a dovedit pentru toate țările europene. De la început, țara noastră a avut o aşezare în poziția asta geografică, de strajă şi de apărare a Occidentului! Şi noi, în sfârşit, am fost țara unde ne-am jertfit pentru toată lumea occidentală. Că nu zadarnică a fost menirea noastră aici; numai când aminteşti de Ştefan cel Mare, atletul lui Hristos!

Aici a fost întotdeauna românul cu mâna pe armă şi cu cealaltă pe Sfânta Cruce, semnul de biruință! Ştefan cel Mare l-a avut pe Sfântul Mare Mucenic Gheorghe şi Sfânta Cruce împotriva tuturor năvălitorilor şi asupritorilor noştri. [...]

Să nu ne înspăimânte momentele acestea grele prin care trecem pentru că totdeauna noi am avut de suportat răutățile şi amenințările neortodocşilor.

*Ar fi cel mai mare lucru dacă am putea să facem noi câtuşi de puțin o unitate între popoarele acestea ortodoxe! Şi uite aşa ne țin – numai să nu se întâmple ceva, o unitate câtuşi de apropiată ca să putem rezista împotriva unității iudaice şi păgâne. Suntem mai periculoşi creştinii ortodocşi decât orice altă religie, creştinii ortodocşi! Aşa suntem cotați, **cei mai periculoşi**! [...]*

Şi-acum sigur că ei lovesc pe cât este posibil pentru că şi-au pus oamenii lor la conducerea țărilor ortodoxe, au corupt totul, l-a adus la mizeria asta economică, sărăcia asta, aproape toată masa intelectuală au redus-o la zero, învățământul l-au distrus, armata au distrus-o, şcoala au distrus-o. Acum a mai rămas Biserica cea care mai pâlpâie încă... Poporul să mai aibă ceva de spus. Dar, mare e Domnul!

Aşa cum au spus-o şi românii noştri ardeleni, când s-au prezentat la Maria Tereza că-i obliga pe ortodocşi să treacă la catolici: „Avem trupul nostru, avem brațele noastre, toată ființa noastră material-trupească o punem la dispoziția voastră, dar sufletul care-l avem de la Dumnezeu vrem să-l dăm tot aşa sănătos, întreg cum l-am primit''.

Deci aşa spunea în străinătate creştinul ortodox. ***Românii noştri de prin America, de prin***

[245] Ioana Mirică, O noapte cu regele, ibidem, p.39.

Occidentul acesta al nostru, de prin toată lumea, împrăştiaţi cum n-au mai fost de când este ţara asta românească. *[...]*

Să ne pregătim de moarte! Să ştim să murim în fiecare zi, nu numai cum să trăim. Să fim pregătiţi la viaţa de sfinţenie şi să ştim să înfruntăm suferinţa. Pentru că prin suferinţă abia se mai menţine ceva în viaţa noastră. Prin suferinţă, prin jertfă. *Rusia nu s-ar fi menţinut dacă nu erau martirii, milioanele de martiri din 1918 până în prezent. N-ar fi fi rezistat Rusia dacă n-ar fi fost Valaamul, închisorile, Optina, Oranki... Valea plângerii a creştinismului ortodox! [...]*

Dar încolo, aşa cum spun şi Sfinţii Părinţi, să ne rugăm lui Dumnezeu ca să mai prelungească starea asta de lucruri, pentru că toate aceste fapte trebuie să aibă loc! Adică, oricum, Scriptura trebuie să se împlinească! Cu popoarele, cu neamurile, toate ţările. *Şi sigur că numai asta ne-a mai rămas, ne menţine în starea aceasta de sărăcie şi de greutate pe care o trăim. Şi cum ne spune Mântuitorul: ,,Dacă aţi fi din lumea aceasta, lumea v-ar iubi! Dar dacă nu sunteţi din lumea asta, vă urăşte precum şi pe mine m-a urât!''* [246]

*

Nu e prima oară (sunt arhicunoscute persecuţiile la care au fost supuşi creştinii), dar ***în ultima vreme atacurile împotriva creştinismului s-au înmulţit şi s-au diversificat, s-au nuanţat şi subtilizat adresându-se subliminalului****. În felul acesta se intenţionează o discreditare a lui lăsând pe om la dispoziţia unor ispite care-l risipesc şi-l suspendă între sus-jos, înainte-înapoi [...]*

Tăria creştinismului izvorăşte din continua mărturisire întru Hristos şi în nestrămutata credinţă că el este însoţit în tot ce simte, ce gândeşte şi ce face de harul dumnezeirii, că niciodată nu e singur întrucât este parte a unei zidiri organice şi veşnice. [...]

S-ar putea crede despre creştinul ortodox că este pasiv din cauza smereniei. Ar fi o greşeală, dârzenia sa şi tăria de caracter probate sub torturile din închisorile comuniste sunt pilde vii ale acestei virtuţi, care au genera un adevărat eroism. Dar nu numai martirajul este gest simbolic al demnităţii creştine. Această virtute supremă stă la baza întregii vieţi cotidiene şi implică apărarea activă a doctrinei creştine şi respingerea blasfemiilor care rodesc în mâlul vâscos al dezrădăcinării. [247]

*

Eminescu îl întreba din când în când pe Slavici: ,,Ce mai faci cu intrarea întru Fiinţă?'' Această obsesie a trăirii în fiinţă şi mai puţin în fire, o sesizează şi M. Vulcănescu atunci când spune că poporul român trăieşte esenţial în virtualitate şi numai în cazuri extreme iese în istorie. Acest fel de a fi irită mersul istoriei, o boicotează, cum ar spune Blaga considerând-o în expresia lui Noica simplă meteorologie. Această atitudine a poporului român în faţa lumii, această grădină sufletească a fost humusul existenţial în care a crescut ca o prelungire de lumină creştinismul. [...]

Citându-l pe filosoful francez Michel Henry putem spune că ,,adevărul creştinismului nu ţine de ordinul gândirii''... Mi-aş permite să-l completez spunând că ţine de ordinul MĂRTURISIRII. Mărturisirea nu intră în habitatul intelectual şi nici măcar sufletesc al lumii de azi, greutatea comunicării cu fratele nostru chinuit omul modern pare insurmontabil.

Frecvenţele sufleteşti şi mentale sunt total diferite. E greu dacă ne gândim că Occidentul a cunoscut pe rând corectitudinea teologică şi astăzi pe cea politică, pe când noi am cunoscut doar INCORECTITUDINEA ISTORIEI şi mângâierea lui Dumnezeu. Căci cele două din urmă merg împreună la acest neam umilit de istorie dar înălţat de Dumnezeu. [...]

Cred că perioada comunistă se poate compara cu un copac ce-şi pierde frunzele, rămânând

---

[246] Părintele Justin Pârvu şi durerile neamului său, interviu din convorbirile părintelui Justin cu credincioşii, rev. Atitudini, Nr.1 / 2008, pp.1-6.

[247] Prof. univ. dr. Gheorghe Ceauşu, art. Demnitatea creştină, rev. cit., pp.7-8.

uscat. Fiecare frunză este o jertfă a copacului ucis în ceea ce are el mai bun. Toată intelectualitatea, tot tineretul țării ucis în închisori, mutilat sufletește în numele unei Idei izbăvitoare, toți țăranii gospodari, toată aristocrația anulate în numele unei dreptăți sociale virtuale. România de azi este acest copac uscat care şi-a pierdut frunzele. Aceste frunze în căderea lor la pământ au şoptit în taină sau au strigat neauzite sensul vieții, al morții şi al suferinței la care au fost supuse. Această recentă cruzime a omului asupra omului în România şi în tot ghetoul estic se face din ce în ce mai neauzită, este din ce în ce mai eludată din preocupările omului occidental şi, ce ciudat, când te gândeşti că totul a început la ei. Joubert, 26 iunie 1806: ,,Lecții violente de umanitate au fost urmate de cruzimi îngrozitoare. Mila s-a transformat în furie. I-am ciopârțit pe Ludovic al XVI-lea, pe sora lui, tot ce Franța avea mai virtuos'', textul acesta poate fi luat şi pus în orice țară unde comunismul s-a declanşat. El a ucis tot ce a avut Franța mai virtuos, tot ce a avut România, Polonia, Rusia, Bulgaria etc. Mai virtuos. Copaci desfrunziți de o istorie aberantă. Şi totuşi astăzi Răsăritul Şi Apusul se află în contra sens.

Sensul vieții noastre este în contra sens cu sensul vieții lor, nu ne mai întâlnim nici în viață, nici în moarte, nici în suferință.

Creştinismul era cel care ne unea, care ne făcea frați, acesta era unicul sens al lumii. Acest sens pe care Hristos l-a adus pe pământ a fost distrus, compromis şi mai ales dublat de omul auto-mântuitor. Nu dragostea față de Dumnezeu şi aproapele tău – ci contractul, doctrina, ideologia, nu mântuirea ci vindecarea paleativă. Iar vindecarea aceasta de moment se face prin idei, iar ideile au ceva pervers în vindecare precum medicamentele pentru corp (efectele secundare –n.a.). [...] Şi totul pentru o Idee. Această Idee (sau utopie –n.a.) a coborât în umanitate cu trâmbiță izbăvitoare, iar prețul ei era schimbarea de sens. De atunci umanitatea a mers invers în istorie (involuția către civilizație, în opoziție cu cultura n.a.), în viață, în suflet. Acest mers invers al ateismului se altoieşte din mers cu acel mers invers al lumii secularizate (homosexualitatea etc. - n.a.). ***O nouă idee s-a născut din resturile încă fumegânde ale altei idei. Un alt virus mai puternic decât celălalt promite mântuirea.*** *Şi în timp ce sensul lumii era mutilat, în timp ce milioane de cărți erau date omenirii cu noua Biblie, undeva în Răsărit un preot de țară spunea: ideile nu sunt bune că n-au mamă!*

Omul format de iadul comunist şi cel trecut prin pustia secularizării, cei doi mutilați în sfârşit s-au întâlnit şi aleargă prin lumea modernă sfărâmată în milioane de sensuri. *[...] A vorbi acestei lumi despre sensul vieții, al morții şi al suferinței în sens creştin pare o imensă inutilitate ce frizează absurdul.*

Şi totuşi, spune Apostolul Pavel, ,,nădăjduiți! Dar ce nădejde este aceea care se vede?'' Şi tocmai de aceea, că la orizont nu se vede nimic, trebuie să ne rostim şi să ne trăim până la capăt sensurile date de Dumnezeu. [...]

,,Istoria a murit'', spune sociologul american Fukuyama. Nu, istoria n-a murit, a devenit din ce în ce mai violentă, mai rapidă, mai arogantă, mai necruțătoare şi mai perversă. [...]

Plutonierul comunist a devenit între timp om modern, nemurirea lui era atunci asigurată ideologic de Partid, astăzi este asigurată medical prin criogenie. Sensul vieții lui era cincinalul, astăzi clipa. [...] ,,Despre internații la ospiciul Bicetre în timpul Revoluției; misticii erau printre cei mai periculoşi. Maniacii religioşi fuseseră aduşi la disperare şi cufundați într-o adâncă nefericire din cauza unei tâmpenii revoluționare: intrezicerea crucilor şi a tuturor obiectelor şi imaginilor de cult şi înlocuirea lor prin cocarde tricolore. Au avut loc sinucideri (Laignel Lavastine şi Vinchon: Les Malades de l'Esprit et leur Medecin du XVI au XIX siecle)...'' Mai târziu la Piteşti lucrurile evoluează, erau puşi să scuipe pe icoane. ***Astăzi este mai soft, se cere scoaterea icoanelor din şcoli şi în timp ce scriu societatea civilă revoluționară română modernă, adună semnături pentru scoaterea religiei din şcoli.*** *Şi iată evoluția lui Darwin, dar nu de la o specie la alta, ci în cadrul*

speciei: ,,Sfântul a devenit mai sfânt şi miliţianul mai miliţian''. ***Numai că sfinţii noştri din puşcării n-au fost canonizaţi, în timp ce miliţianul a devenit om modern, şi-a lepădat în grabă conştiinţa sovietică pentru cea europeană.*** *[...] Darwin l-a smuls din braţele lui Dumnezeu şi l-a pus în braţele maimuţei. Comunismul l-a smuls din braţele maimuţei şi l-a pus în braţele Partidului, adică al unei abstracţiuni, globalizarea n-a făcut decât să-l împingă de aici în Neant.* [248]

*

Răul cel mai mare pe care diavolul îl poate face oamenilor este de a-i dezbina. În această situaţie, încrederea dispare, bănuiala domneşte nestingherită, oamenii nu pot face nimic, pentru că, aşa cum în legenda Meşterului Manole, ce ziua se zideşte, noaptea se surpă prin şoaptele diavolului îndoielii şi al neîncrederii.

Comunismul a ridicat această neîncredere şi dezbinare la rangul unei filosofii politice şi la practica mondială. Nu numai cei din ţările comuniste sau foste comuniste sunt bolnavi de îndoială şi dezbinare, ci şi cei dinţările care nu au trecut prin aceste încercări. ***Satana îşi extinde aria încet, subtil şi insidios, încercând să distrugă unitatea creştină, solidaritatea umană în general.*** *[...]*

Unitatea Bisericii este ceea ce sperie pe diavol şi pe slujitorii lui. *De aceea, comunismul, modernismul, ateismul şi toate formele de fals misticism contemporan caută distrugerea unităţii Bisericii, despre care Iisus a spus că „porţile iadului nu o vor sfărâma''.*

Desigur, nu putem da reţete gata făcute. Psihologia dezbinării şi a neîncrederii are toate argumentele ca să spulbere orice intenţie bună. Dar trebuie ca fiecare dintre noi să reflecteze la cultura noastră românească profund creştină, la unitatea bisericii ca temelie a unităţii naţionale. Acest sens al unităţii cultivate în noi ne va duce la armonie, la părtăşie cu semenii, la toleranţa şi, mai presus de orice, ne va reda gustul de a ne construi un suflet mai bun şi mai puţin chinuit, într-o lume mai puţin alienată. Ceea ce nu înseamnă de fel acceptarea colaborării cu slujitorii satanei. Să fim noi semănătorii acestei unităţi în Hristos, în credinţa Lui şi în neamul românesc din ţară şi din afara ţării. [249]

*

Din faptul că ereticii sunt excomunicaţi din sânul Bisericii, duşmanii religiei au făcut încheierea că dogmele sunt împotriva libertăţii de gândire şi de conştiinţă. Desigur, concluzia e în întregime falsă. Dogmele Bisericii lui Hristos, ca şi legile statului legal constituit, nu restrâng şi nu vatămă libertatea nimănui. Întâi de toate Biserica n-ar mai fi ea însăşi, nu ar mai fi păstrătoarea adevărurilor Evangheliei, dacă nu le-ar feri de părerile schimbătoare ale oamenilor şi în rândul al doilea, Biserica nu impune nimănui dogmele sale. Ereticilor le ia prin excomunicare dreptul de a se mai numi fiii şi membrii ei. Atât. [...] De obicei noi primim uşor părerile oamenilor, pentru că sunt uşoare şi slabe, dar primim foarte cu greu dogmele, pentru că ele sunt grele şi sănătoase, - grele de adevăr şi sănătoase în tot miezul lor. Dogmele sunt temelia de stâncă a Bisericii. În faţa vânturilor, a furtunilor şi a valurilor, a gândurilor, ispitelor, părerilor şi îndoielilor omeneşti, ele ne împrumută lumină şi putere neînfrântă [...] Creştinismul e tare, cel mai tare între toate religiile, pentru că se întemeiază pe dogme, pe cugetări şi axiome sfinte, pe adevăruri revelate, neclintite, eterne. Aceste adevăruri sunt descoperite de Iisus Hristos, sunt lămurite de Sfântul Duh în soboarele sfinţilor ca şi ale celor 318 de la Niceea – şi sunt păstrate de Biserică. [250]

*

În data de 4 octombrie 2007, Consiliul Europei a dat o rezoluţie intitulată Pericolele creaţionismului în educaţie. [...] Pentru unii oameni, Creaţia, înţeleasă ca o convingere religioasă,

---

[248] Dan Puric, în art. Sensul vieţii, al morţii şi al suferinţei în mileniul III, ibidem, pp.12-16.
[249] Păr. Gheorghe Calciu, în art. Apel la unitate, ibidem, p.17.
[250] Preot Ilarion Felea, în art. Ce sunt şi de unde avem dogmele, ibidem, pp.24-25.

dă vieții un înțeles. Cu toate acestea, Adunarea Parlamentară este îngrijorată de posibilele efecte negative ale răspândirii ideilor creaționiste în cadrul sistemelor noastre educaționale și de urmările asupra democrațiilor noastre. Dacă nu avem grijă, creaționismul ar putea deveni o amenințare a drepturilor omului, care sunt o preocupare esențială a Consiliului Europei.

Aici este de fapt cheia rezoluției 1580: dacă sistemul de învățământ ar accepta faptul că teoria evoluționistă are puncte slabe, ar fi nevoie să se prezinte și alternativa creaționistă. Această alternativă implică faptul că, dacă omul e făcut de Dumnezeu, atunci trebuie să asculte de poruncile Sale, trebuie să păstreze o anumită conduită morală. Creaționismul devine amenințare pentru Drepturile Omului întrucât presupune existența unui factor moral suprem la care să se raporteze Drepturile Omului. Numai că, în loc să accepte posibilitatea existenței acestui factor moral Dumnezeu, Adunarea Parlamentară europeană preferă să instituie dictatura pseudo-științei evoluționiste, ignorând studiile științifice ale diverșilor savanți care contestă evoluționismul. [...]

În loc să fie imparțial și să susțină studii științifice care să analizeze obiectiv ideile anti-evoluționiste, Consiliul Europei preferă să considere anti-evoluționismul ca pe o sectă pseudo-științifică, ca pe un pericol cu care trebuie luptat. Afirmația aceasta ar fi trebuit să îi pun ăpe gânduri pe evoluționiști: dacă adevărul e de partea lor, atunci de ce crește totuși numărul celor care contestă evoluționismul?

Există un risc real ca în mințile copiilor noștri să se introducă o confuzie gravă între ceea ce ține de convingeri, credințe, idealuri de tot felul și ceea ce ține de știință. O atitudine de genul „toate sunt la fel'' poate părea atrăgătoare și tolerantă, dar este de fapt primejdioasă. [...] Consiliul Europei pare a proteja educația culturală și religioasă doar în măsura în care nu contrazic teoriile pseudo-ştiintifice evoluționiste. Dar nu numai educația religioasă nu e recunoscută de Consiliul Europei, nici cea culturală câtă vreme sunt ignorate cercetări științifice anti-evoluționiste. [...]

Rezoluția de față arată, clar, că ne îndreptăm spre o nouă formă de dictatură. Tot așa cum comunismul, sub pretextul scăpării de dictatura mentalității religioase „retrograde'', a impus ateismul, tot așa astăzi, în numele apărării valorilor comune Consiliului Europei și Uniunii Europene, se încearcă sufocarea credinței în Dumnezeu, prin impunerea unor „dogme'' științifice care trebuie acceptate fără discuție. Creștinii trebuie să înțeleagă că Europa de astăzi nu numai că nu vrea să își păstreze identitatea creștină, ci luptă împotriva credinței în Dumnezeu pe toate planurile, folosindu-se în mod special de știință. Pentru ei înșiși, creștinii nu au de ce să se teamă. Ei știu că lumea e făcută de Dumnezeu, că omul e făcut de Dumnezeu. ***Dar generația tânără se află într-o primejdie serioasă, aceea de a i se prezenta credința creștină ca pe o poveste. Frumoasă, dar ireală.*** *Părinții trebuie să reușească să trezească în copiii lor dorința de a rămâne tari în credință și de a rezista presiunii la care sunt supuși de sistemul de învățământ.*

În lupta actuală de impunere a evoluționismului insuficient argumentat științific (chiar metode statistice l-au creditat cu zero șanse! –n.a.) unii preoți și creștini au văzut o treaptă spre apostazia vremurilor din urmă. Și, vrem sau nu să recunoaștem, așa este. Trăim vremuri în care se spune binelui rău și răului bine.

Textul de față își propune să fie un semnal de alarmă. Cei care au crezut că Uniunea Europeană este un rai pământesc care dă tuturor tot ce le trebuie se înșală. Apar din ce în ce mai multe argumente că prețul pentru intrarea în Uniunea Europeană este acela al renunțării la identitatea noastră creștină. Adică, e un preț prea mare. E un preț cu care mulți dintre noi nu suntem de acord, chiar cu riscul de a fi catalogați drept fundamentaliști.

Respingând fanatismul, respingem însă și dictatura evoluționismului, dictatura apostaziei.

Avem dreptul de a rămâne creştini... [251]

*

„O Biserică locală nu poate modifica Crezul formulat de Sinoadele Ecumenice, deşi a trebuit întotdeauna să dea la problemele noi răspunsuri potrivite bazate pe Scriptură şi în acord şi continuitate esenţială cu expresiile anterioare ale dogmelor (Bari / document nr.29)''.

Prin urmare, cei ce s-au îndepărtat de Unitatea şi Catolicitatea (Universalitatea) Bisericii la începutul celui de-al doilea mileniu prin schisma din 1054 şi adaptarea în Crez a unor erezii precum „filioque'', care s-a făcut fără consimţământul Bisericii de Răsărit, adică fără a fi consultată în Sinod, au fost desigur Bisericile din Apus, care şi-au luat apoi denumirea de Catolici, nume care ar fi trebuit să aducă în prim plan universalitatea gândirii teologice a Bisericii de Apus. În schimb ea ne-a oferit pe lângă celebrul „filioque'', şi celelalte nouă devieri majore: supremaţia papală, infailibilitatea papală, purgatoriul, folosirea azimelor, imaculata concepţie, substanţialitatea, celibatul preoţilor şi mirungerea la 7-8 ani de la naştere.

Pe tot cuprinsul României se săvârşesc liturghiile Sf. Ioan Gură de Aur, pe care marii teologi ai zilelor noastre nu mai prididesc a-l propovădui în scrieri şi predici şi cu toată înţelepciunea şi ştiinţa lor ne fac cunoscute faptele şi cuvintele Sf. Ioan Gură de Aur. Dar oare nu tot acelaşi Sf. Ioan Gură de Aur este cel ce spune: „dacă cineva contraface măcar o mică parte a chipului regelui pe moneda regală, în felul acesta o falsifică; la fel şi în credinţa cea adevărată, acel care va schimba chiar cât de puţin în ea, o vatămă pe toată. Căci dacă, pe de o parte, dogma este răstălmăcită, şi înger de ar fi, să nu-l credeţi. Nimic nu foloseşte viaţa virtuoasă dacă credinţa nu este sănătoasă'' (Sf. Ioan Gură de Aur). [...]

Oare ce poate simţi în inimă un creştin ortodox autentic, care tocmai a terminat în adâncul cămării lui de rugăciune o întâlnire cu „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul Lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul'' şi care apoi participă la o conferinţă şi se roagă cu musulmanii, mozaicii şi păgânii??? Ecumenismul! Acesta este răspunsul la toate relele şi întrebările dificile din creştinismul contemporan. ***Dar cea mai mare rătăcire şi aberaţie care se vehiculează acum în învăţătura ecumenică este că Biserica Sfântă Sobornicească (katoliki greaca) şi Apostolească nu există!!! Că a încetat să existe... că toate confesiunile creştine deţin aspecte din Biserica Una.*** *Şi astfel mântuirea se poate obţine oriunde în cadrul acestor „instituţii'' pe care Biserica Apuseană le-a ridicat în decursul istoriei la rangul de biserici. În decursul istoriei, scrierile patristice au denumit Biserica, fiind „Mireasa lui Hristos''. Oare câte mirese are Domnul? Din păcate şi Biserica Ortodoxă a fost implicată din ce în ce mai mult în pan-erezia ecumenismului. [...]*

Sub titlul de „reînnoire'' sau „curăţare'' s-au derulat fără putinţă de tăgadă, din partea poporului „operaţii'' în textele liturgice, în conceptul de organizare şi administrare a Bisericilor sub titlul de progres. ***Oare „progres'' să numim hotărârea Bisericii Romano-Catolice alături de „instituţii creştine numite Biserici'' de a hirotoni femeile ca preoţi în altar?? Sau „progres'' înseamnă aprobarea căsătoriei homosexualilor?... Ca să nu mai vorbim că există şi cazuri mai grave, preoţi în amvon predicând relaţia homosexuală ca fiind una firească****, strict autentice văzute de mine la postul de televiziune germană. Apostazia în care se află în general lumea apuseană ne dovedeşte clar că orice participare a Bisericii Ortodoxe la astfel de întâlniri nu va aduce nici un beneficiu, căci cel ce se află „în întuneric'' şi strigă tuturor că „vede lumina'', este de la sine înţeles că nu va ceda, ci dimpotrivă aduce contra-argumente şi vorbeşte de „slăbiciunea argumentelor ortodoxe'' în toate punctele fierbinţi. [...]*

Adunarea inter-ortodoxă de la Tesalonic (29 Apr. – 2 Mai 1998) recunoaşte că „după un întreg secol de implicare Ortodoxă în mişcarea ecumenică şi jumătate de secol de participare în

[251] Danion Vasile, în art.Consiliul Europei se luptă cu Adevărul, ibidem, pp.26-34.

Consiliul Mondial al Bisericilor, <u>nu poate fi afirmat că s-a făcut un progres mulţumitor, în dialogurile multilaterale dintre teologii creştini</u>. Dimpotrivă prăpastia dintre ortodocşi şi protestanţi a devenit mai mare din pricina sporirii anumitor tendinţe (limbaj inclus, hirotonirea femeilor, drepturi ale minorităţilor sexuale, sincretismul religios)''.

Cu toate acestea „săptămânile de rugăciune ecumenistă'' continuă nestingherite chiar şi pe teritoriul ţării noastre, precum aflăm din mesajul Patriarhiei Române: „conform unei tradiţii care ţine de cincisprezece ani în România''... Aflăm aşadar că în 2008 se împlinesc o sută de ani de la iniţierea (de către cine, nu se ştie?!) a săptămânii de rugăciune pentru unitatea creştinilor. Să acceptăm deci! De ce să nu acceptăm?! Acceptăm şi pe bieţii homosexuali şi scoaterea icoanelor din şcoli, că deh! Lezează vizual pe cetăţenii „cinstiţi ai României''. Să nu acceptăm Cavalerii de Malta în catedralele ortodoxe, ba să-i acceptăm, de ce nu? Doar sunt „cavaleri''! sunt şi ei oameni... ca şi homosexualii, lesbienele, hulitorii de Sfinte Taine, prigonitorii Sfintei Treimi, nerecunoscătorii Fecioarei Maria... etc. Toţi sunt oameni şi toţi iubesc... Deci suntem toţi o familie!!! Oare pentru aceste compromisuri S-a răstignit Domnul? De ce oare există atât de explicit totul în cuvintele Sfinţilor Părinţi: „este doar o singură Biserică a lui Hristos cea Ortodoxă, Apostolească şi Sobornicească (katoliki – greceşte), nu mai multe'' (Sf. Fotie).

*Precum şi cuvintele minunate ale Sf. Maxim Mărturisitorul care ne învaţă: „**a tăinui cuvântul adevărului înseamnă a te lepăda de el. Bine este să trăieşti în pace cu toţi, dar numai cu aceia care cugetă aceleaşi despre buna credinţă ortodoxă şi este mai bine să ne războim, atunci când pacea lucrează cu conglăsuirea către rău''**. [...] **<u>În materie de credinţă nu există concesie.</u>** Chestiunile credinţei nu îngăduie iconomia. Asta ar fi egal cu a spune: ''taie-ţi capul şi du-te unde vrei!'' Vom mărturisi până la ultima suflare, cu toată îndrăzneala acea bună chezăşie a Sfinţilor Părinţi: Credinţa mărturisitoare pe care o cunoaştem din copilărie, căreia i-am dat glas şi cu care, la sfârşit vom pleca de aici, luând cu noi, cel puţin... ortodoxia!''.* [252]

*

*Cea mai gravă problemă cu care ne confruntăm este faptul că deşi în interiorul curţii bisericii noastre totul pare să fie frumos, după semnele externe e frumos, **duhul adevărat al ortodoxiei slăbeşte**.*

*Atât spusele Sf. Lavrentie al Cernigovului privind faptul că cupolele vor fi aurite iar sufletele vor fi întunecate se referă tocmai la vremurile noastre. Şi ateismul veacului al XX-lea a contribuit la slăbirea duhului ortodoxiei. Am moştenit acest ateism al secolului XX, comunismul, totalitarismul, şi astăzi avem oameni care cred numai în cuvinte fără să se întrebe ce se află dincolo de cuvinte. Duşmanii ortodoxiei se folosesc de această ignoranţă duhovnicească a oamenilor. **Fenomenele care contribuie cel mai mult astăzi la slăbirea duhului ortodoxiei sunt ecumenismul şi globalizarea.** [...] **Comuniştii şi-au făcut treaba lor rea şi în această lucrare a răului ei au dezrădăcinat din inima oamenilor credinţa. Comuniştii erau o unealtă a acelor forţe internaţionale masonice anticreştine. Acum sunt nişte forţe anticristice care tind spre dominaţia mondială şi se folosesc de alte unelte. Ei cultivă duhul dezbinărilor. Asta se doreşte a fi partea cea exterioară. În ceea ce priveşte partea lăuntrică, ei creează globalizarea ca să şteargă toate deosebirile naţionale.** [...] **În legătură strânsă cu globalizarea este şi acest fenomen, ecumenismul. Deoarece esenţa duhovnicească a celor două fenomene este aceeaşi. Ambele fenomene au drept ţintă distrugerea ortodoxiei.** Globalismul caută să ne amăgească, să se ascundă în spatele unei comodităţi tehnice a vieţii noastre pentru dezvoltarea economică. Totodată, de dragul acestor scopuri, globalizarea îl lipseşte pe om de numele primit la botez.*

Globalismul distruge personalitatea omului. Dat fiind că statul este format din personalităţi,

[252] Maica Ecaterina Fermo, în art. De la Ferrara – Florenţa 1438-39, la Ravenna 2007, ibidem, pp.36-39.

îi distruge personalitățile şi nimiceşte şi statul. În afară de asta, cataclismele naturale pe care le vedem, ale căror martori suntem, reprezintă şi ele urmările globalizării. Căci această nebunească batjocorire a naturii o istoveşte, o epuizează. Globalizarea are o atitudine de profitor față de natură. Iar natura este dată nouă să vedem creația lui Dumnezeu, să o putem cunoaşte. Această folosire întru nebunie a naturii o nimiceşte şi cu ea nimiceşte viața însăşi. ***Globalizarea este un fenomen anticreştin, antiortodox.*** *[...]* ***Pentru început trebuie să fim conştienți de faptul că globaliştii apelează la forțe oculte. Pentru că ei luptă împotriva lui Dumnezeu, trebuie să ştim că o fac numai pe căi oculte, nu se poate să o facă altfel.*** *[...]*

Adevărul nu este în număr. Dumnezeu nu e într-o putere lumească ci în adevăr. Nu e în putere ci în adevăr, nu trebuie să le ştim pe toate, ci să cerem de sus. Avem nevoie de nevoință şi de putere pentru aceasta. Ca să găsim răspunsul trebuie să-L chemăm pe Dumnezeu, să-L rugăm pe Dumnezeu. În toate situațiile de acest gen aparent fără ieşire trebuie să apelăm la unica adevărată ieşire care este Dumnezeu. ***Biruie nu acela care multe suferă ci acela care suferă până la capăt.***

Aş apela la trei proverbe ruseşti: ,,începutul este întotdeauna anevoios; mijlocul este foarte tumultuos, iar sfârşitul este o cunună aparte''. [253]

*

Am spus la un moment dat că un sovietic, pe vremea ocupației ruseşti, când a văzut, câtă trădare, cât oportunism este, a zis: ,,N-avem noi atâtea topoare câte cozi de topor (adică trădători –n.a.) aveți voi, în România''. Şi peste timp eu vin şi spun sovieticului: ,,N-aveți voi atâtea mănăstiri şi biserici în Rusia, câți sfinți vă putem da noi''. Fiți foarte atenți – poporul român este acuzat că nu poate să facă nimic, că nu este demn, că este bun numai să fie de vasal. Dar nu se spune nimic de martiraj, nu se spune nimic de suferința din închisori. [...] Acei samarineni s-au dus în munți să lupte cu arma. Sau în închisori, au spart zidurile închisorii prin rugăciune. Cum este posibil, în anul 2000 să vorbesc eu de Valeriu Gafencu, când el a fost un simplu tânăr, de 33 de ani, student la drept care a murit... undeva..., îngropat într-o râpă, într-o groapă la Aiud. Ați fost vreodată, pe acolo, să vedeți cum se înalță blocurile socialiste peste oasele martirilor noştri? Ce efort s-a făcut din partea părintelui Iustin Pârvu şi a foştilor deținuți politici, ca să facă un monument! Monumentul este mic. E o capelă, în capelă este un monah din Petru Vodă; nu este de la guvernul României. [...] Se aleargă către tot felul de concesii politice, diplomatice, religioase. Sunt doi care stau în picioare şi mărturisesc sfânta credință, nu din intoleranță, nu din gest de talibanism – din credință autentică. O să vedeți că ***întotdeauna marii sfinți au fost izolați de autorități, dar au fost iubiți de popor****. [...] Țineți minte, va veni clipa în care Dumnezeu va întreba: ,,Unde eşti, popor român?''. Să stăm în genunchi în fața lui Dumnezeu şi ne vom izbăvi. Dumnezeu să ne ajute şi să binecuvânteze neamul românesc şi această sfântă mănăstire. Amin.* [254]

---

[253] Interviu cu Vlădica Ipolit, episcop de Vinogradov sau Maramureşul de Nord, în art. Ispita ecumenismului, ibidem, pp.41-45.

[254] Dan Puric, în art. Duminica celor zece leproşi (predică la mănăstirea Petru Vodă), ibidem, pp.54-56.

CÂTEVA FRAGMENTE DIN VOLUMUL LUI DAN PURIC „*CINE SUNTEM*" (Ed. Platytera, Bucureşti, 2008)

Câţi dintre ortodocşii noştri au talentul domnului Puric? Dar să ştiţi că, oricine are un anumit talent, dacă nu-l îndreaptă spre Dumnezeu, nu are nici o valoare şi nici o putere. Care nu-s cu una, nu-s nici cu cealaltă, nici cu biserica, nici cu arta. Apar, deci, oameni de valoare din lumea artistică, oameni care pot face faţă criticii modernismului de azi. Aceşti oameni trebuie încurajaţi.

Vedem cu toţii că asistăm la adormirea unei societăţi româneşti care-şi pierde valorile neamului şi ale creştinismului. Au reuşit duşmanii ortodoxiei să se ajungă la această stare de uitare. Ei bine, faptul că acest actor (şi regizor şi om de cultură –n.a.) reuşeşte să trezească în rândul tineretului de azi calităţi nobile, ceea ce pierduseră altădată, dovedeşte că acest tineret este încă însetat după adevăr, însetat de cunoaşterea adevărului. Dan Puric te ajută să te cunoşti pe tine însuţi, mai bine decât credeai tu că o poţi face. [255]

*

Mi s-a dat şi am dat. M-am exprimat potrivit sufletului meu. Pe urmă, am realizat că arta adevărată este arta creştină. Şi cred că viitorul este al ei. Arta lipsită de Dumnezeu nu e artă – o putem numi divertisment, performanţă, dar nu artă. Arta este mărturisire, fără ca prin asta să fie neapărat artă bisericească. Restul e mimetism, e fals, gol. <u>Eu mi-am înţeles menirea astfel: să mătur poteca spre Biserică. Încerc să-l sensibilizez pe omul modern, prin artă, faţă de cuvântul Mântuitorului.</u> […]

E vorba despre atitudine. Don Quijote era, în lumea machiavelică occidentală, la fel de singur ca un Petre Ţuţea la noi, sub comunism. Fiecare, în contextul epocii sale, îşi păstrează verticalitatea. Fiecare vede pericolele care pândesc neamul lui. […] Don Quijote a văzut în morile acelea de vânt nişte monştri disimulaţi. Şi comunismul este un asemenea monstru – multă vreme ascuns sub masca umanismului, la fel ca şi globalizarea actuală, un alt monstru, care creşte sub pretextul facerii binelui public. Oamenii, în general, nu văd aceste fenomene cum sunt în realitate. Le lipseşte ochiul duhovnicesc, care să le arate monstruozitatea lor. În perioada interbelică, la noi au fost însă şi foarte mulţi intelectuali care au văzut corect ce înseamnă comunismul; sunt destui şi azi cei care văd ***adevărata faţă a globalizării****.* [256]

*

Am conştientizat că neamul nostru este în primejdie şi că sunt obligat să trag semnalul de alarmă. Un artist trebuie să fie şi o conştiinţă publică, măcar în vremuri de restrişte. Până să vină doctorul, încerc să-mi resuscitez neamul cum mă pricep. Nu ştiu dacă sunt competent în domeniul

---

[255] Părintele Iustin Pârvu, în Prefaţa volumului: Urmăriţi-l, citiţi-l şi-l veţi înţelege, p.8.
[256] Dan Puric, vol.cit., pp.15-16.

acesta, dar nu am voie să stau cu mâinile în sân. ***A mărturisi este darul pe care ni-l face Hristos. […] De pildă, de o vreme încoace, sunt atacate icoana, educația religioasă în școli, într-un cuvânt, Biserica. Şi nu prea se opun mulți creştini. Aşteaptă să ia atitudine instituția Bisericii. Dar Biserica suntem noi toți, şi noi slujim – după cum zice Sfântul Apostol Pavel. Este interesul, dreptul şi datoria noastră să ne apărăm. Lenea sufletească şi de gândire însă ne paralizează, ne face iresponsabili. Nu avem voie să fim spectatori la ce ni se întâmplă.*** *De ce nu avem o atitudine fermă şi exprimată rapid?*

Mulți se scuză în numele smereniei. Dar smeriți față de ce? Smeriți față de ticăloşi? Nu. Iar trebuie să-l citez pe Părintele Iustin Pârvu: „Țara asta are inflație de smerenie. ***Dar uneori este nevoie şi de sfânta palmă a Sfântului Nicolae''. Trebuie să fim trăitori şi luptători în ortodoxie. Vorba lui Nae Ionescu: în ortodoxie nu vii să sforăi, ci să fii treaz. Atacurile care se dau astăzi asupra ortodoxiei reprezintă hârtia de turnesol a creştinului adevărat din România.*** [257]

*

Omul castrat de trecutul său, al familiei, al identității sale naționale, culturale, este omul care poate fi manipulat foarte repede. Sub îndemnul „Trăieşte-ți clipa!'' stă şi generația politică de la noi, care n-are trecut. Toată ceata asta de handicapați sare peste trecut, pe ei nu îi interesează că s-a murit în puşcării pentru țară, pentru neam, pentru familie. Ăştia sunt cretinoizii care cred în „Trăieşte-ți clipa!''. Pentru ei, istoria a început astăzi la ora două fără douăzeci şi durează până diseară, la „Actualități'' sau când se uită ei la OTV!

Trebuie să deconspirăm şi că filosofia lui „Trăieşte-ți clipa!'' mai este altoită, din când în când, cu o filozofie budistă, care are alte dimensiuni, pentru că budismul nu e o religie, e o filozofie – dar nu intrăm acum în comentarii legate de acest subiect, căci acolo avem de-a face cu o altă cultură, cu alte dimensiuni şi alte sinapse. Noi discutăm din punctul de vedere creştin. Iar îndemnul creştin este acela de-a te pregăti. Sunt oameni care, după viața asta, pun punct; şi alții care pun virgulă. Creştinul pune virgulă. Toată viața asta te pregăteşti. [258]

*

Eu sunt dator să mărturisesc lucrul acesta, să-l spun şi să caut să lupt, nu cu orice mijloace, pentru că nu fac eu revoluție, dar cel puțin să mărturisesc, să arăt că ei sunt ilegitimi. Asta înseamnă a fi viu. ***Noi suntem înconjurați mai mult de morți vii.*** *[…] Numai oamenii fără Dumnezeu se simt singuri. Îmi aduc aminte de o vorbă nemaipomenită. Meister Eckhart, unul dintre marii mistici ai Europei Occidentale a secolului al XIII-lea, se spune că stătea singur sub un copac. Şi a venit la el un discipol şi l-a întrebat: „Maestre, de ce stați singur?''. Iar el i-a răspuns: „Nu eram singur, dar acum sunt''. […]*

Şi am observat un paradox, de exemplu acesta al aderării (României la Uniunea Europeană –n.a.): **cu cât ne apropiem, cu atât ne despărțim.** ***Ne despărțim lent, uşor. Ne apropiem viețile într-o comunitate economică şi ne despărțim sufletele.*** *Foarte ciudat! Ne despărțim aproape iremediabil. Lumea de care ne depărțim este foarte atentă la dimensiunea măsurabilă a vieții, dar este neatentă la ceea ce nu se poate măsura şi care se numeşte suflet.*

Suntem pe cale să facem o căsnicie nefericită pe termen lung, deoarece nu avem o limbă comună. […] Spunea Părintele Stăniloae un lucru extraordinar, în Universalitate şi etnicitate în Biserica română*: în Turnul Babel, căci iată noi construim acum un turn Babel, toți s-au despărțit, deoarece vorbeau în limbi diferite şi nu se înțelegeau. La Cincizecime toți vorbeau în limbi diferite, dar a coborât Duhul asupra lor şi i-a unit. De unde rezultă că Biserica este inversul Turnului Babel. Şi atunci, nouă ne lipseşte, să zicem, în această construcție europeană, Duhul care să ne*

[257] Ibidem, pp.17-19.
[258] Ibidem, p.28.

unească. [259]

*

Noi trebuie să îndrăznim. Politicienii noştri au tupeu faţă de noi, căci faţă de cei de dincolo nu îndrăznesc. Hristos a spus: ,,Îndrăzniţi!''. N-a zis: ,,Aveţi tupeu!''. […] ***Acum trebuie să se îndrăznească! Să se audă glasul României, cum se aude glasul Poloniei, glasul Ungariei.*** *Ăia au glas! Ai noştri nu ştiu să tragă nici măcar o vocaliză. […] Este cu totul şi cu totul altceva această îndrăznire. În schimb, tupeu au. Tupeu au să defrişeze, tupeu au să fure, tupeu au să se legitimeze, tupeu au să ridice mâna în Parlament, să-şi mărească salariul, tupeu au să aibă maşini pe contul nostru. Când am fost în Oslo, am văzut că nici un parlamentar nu avea maşină din bugetul statului. Aveau maşini personale. Numai primul ministru avea maşină luată din bani publici, în rest, nu. […]*

Drepturile omului s-au născut din proiect. Filosoful englez Edmund Burke spune cam aşa ceva, comentând drepturile omului: de unde, domnule, ,,ne naştem liberi şi egali şi rămânem liberi şi egali în drepturi?'' ,,Ne naştem şi rămânem liberi, zice el, este o aberaţie!'' De ce? Pentru că, de când ne naştem, cât trăim, şi până când murim, noi intrăm în structuri mai mult sau mai puţin coercitive, care ne obligă: în familie, coduri morale, norme sociale sau corpuri politice.

De unde abstracţiunea asta? Şi atunci, constatăm, într-o paradigmă a inegalităţii*, într-o* realitate a inegalităţii*, că omul a îndrăznit să proiecteze un* ideal al egalităţii. _Toată Europa astăzi merge pe această_ paradigmă a egalităţii. _La un moment dat, Burke se şi revoltă. Utilitarist, ca orice englez, zice: dacă sunt drepturi ale omului, atunci să fie şi drepturi ale englezului! Îmi permit să completez, în acest sens pragmatic: vreau să văd şi eu_ **drepturile românului**_!_

Noi de ce nu putem propune proiectul României pentru Comunitatea Europeană? Proiectul acestei ţări! Nu vedeţi că politicienii români dau tot timpul extemporal? Scriu tot timpul, mai copiază, mai suflă unul, dar sunt tot timpul la lecţie şi cu lecţia neînvăţată. [260]

*

Naţiunea asta a fost vlăguită şi este inhibată de doi factori, la ora actuală: de inerţia premeditată a clasei politice, care întreţine această stare, care să te inhibe în proiect, şi de bombardamentul care vine din afară.

Există o verticală creştină_, ierarhică, în care valorile sunt puse pe verticală. Comuniştii n-au făcut altceva decât să întoarcă această verticală cu capul în jos şi să pună nonvalorile în fruntea ţării şi valorile în puşcărie. Ceea ce trăim noi acum este aşezarea pe orizontală, este_ ***coabitarea nonvaloare – valoare****. Această omogenizare, care vine de dincolo, în virtutea aşa-zisei* corectitudine politice_, este un tăvălug imens, este peste ce a făcut Academia ,,Ştefan Gheorghiu''._ *Deci, în chestiunea politică, noi ştiam cum s-au inversat lucrurile. Acum nu mai ştim. A fost, de pildă, emisiunea aceea schizofrenică de la televiziunea română: ,,Cel mai mare român dintre români'', în care, pe burtieră, lângă Mihai Eminescu, apărea Guţă. […] Deci,* ***cu ce drept vii tu în*** **intimitatea unui popor** ***şi începi să-i reevaluezi valorile?*** *Şi, pe acoperirea aceasta,* tu deconstruieşti, discuţi democratic*… Cum să discuţi democratic cu o valoare? Raportul dintre mine şi tatăl meu niciodată nu o să fie democratic. Asta nu înseamnă fetişizare. Asta înseamnă să laşi să meargă, din punct de vedere al tradiţiei şi al normalităţii, lucrurile aşa cum sunt. Avem alte treburi de făcut!* ***Noi trebuie să construim nu să deconstruim! Noi trebuie să construim pe valorile pe care le avem; şi aşa suntem săraci în ele. Dacă şi pe astea le distrug, de ce mă mai agăţ atunci?*** *Deci, acest nou* ocean al ignoranţei*, această corectitudine, să zicem aşa, politică, ce vine de dincolo, aliată cu ignoranţa şi*

[259] Ibidem, pp.30-46.
[260] Ibidem, pp.47-49.

cu domnia mitocanului *de la noi, e dezastruoasă.* [261]

*

Gândiți-vă că cel mai ortodox şi cel mai fulminant vers din literatura română: ,,Nu credeam să-nvăț a muri vreodată'', al lui Mihai Eminescu, a fost transformat, pe parcursul istoriei, în: ,,nu credeam să devin şmecher vreodată'', ,,nu credeam să fur vreodată'', ,,nu credeam să învăț a mă strecura ca o libarcă printre ăştia''. <u>*,,Nu credeam să-nvăț a muri vreodată!'' este jertfelnic. Acolo este tonusul neamului românesc şi acolo trebuie să ne întoarcem noi.*</u> *[…]*

În primul rând, **să mărturisim situația în care suntem**. *Să o diagnosticăm foarte clar şi să vedem starea de fățărnicie în care suntem. La noi s-a creat o zonă de artificiu.* <u>Se mimează democrația</u><u>*. În numele ei se fac tot felul de porcării, se mimează toleranțe, acceptăm nemestecate lucruri care* **vin dintr-o societate străină***. În primul rând, aşadar, să identificăm; şi, al doilea, să ne mărturisim identitatea.*</u> [262]

*

Tineretul nostru este aur. Noi îl distrugem. El trebuie să înțeleagă că are datoria să proiecteze. România trebuie proiectată în viitor în conceptul european. Să vedeți ce construcții uriaşe pot să iasă din mentalul unui tânăr de 16 ani, de 18 ani, ca să-i educe pe birocrații de la Bruxelles, sau chiar din tineretul de la Bruxelles, din tineretul occidental, când se vor întâlni într-adevăr duh în duh. Deşi vor vorbi alte limbi, duhul creştin îi va uni. Să vedeți ce construcție extraordinară!... Până atunci, Comunitatea Europeană n-are cum să fie o comunitate, este doar un agregat de interese politice şi economice. *Comunitatea înseamnă: dimpreună. Mare atenție: dimpreună! […] Ce vedem noi în realitatea concretă? Zilnic, în metrou, văd oameni necăjiți; în piață, văd ceea ce se întâmplă; văd o clasă politică deprimantă, într-o improvizație continuă, şi lucruri, cum să zic, care te descurajează, te deznădăjduiesc. Ce înseamnă a proiecta şi a vedea, în condițiile astea?* ***Trăirea mistică este să vezi*** **prin şi peste*****; priviți*** **prin *şi* peste *şi o să vedeți potențialitățile uriaşe ale acestui neam!*** [263]

*

La Viena mi-a zis un domn austriac un lucru extraordinar, care m-a emoționat. ,,Cum ai făcut spectacolul acesta? Este nemaipomenit! M-ai înnebunit! Eu am văzut peste tot în lume tot felul de mimi, dar aici este ceva aparte''. Şi eu i-am zis: ,,Domnul meu, terorizat de cenzura comunistă, am creat un limbaj''. ,,Ştiu, mi-a zis el, ca să nu fii prins de securitate şi să spui şi adevărul''. ,,Deci, te-a terorizat ideologia, mi-a zis austriacul, te-a terorizat cuvântul''. Zic: ,,Exact!'' ,,Ei, mi-a spus austriacul, pe noi aici ne terorizează tăcerea*…'' Am încremenit!*

Căci, ***în clipa în care te-a terorizat tăcerea înseamnă că l-ai dat afară pe Dumnezeu. Numai în tăcere te întâlneşti cu Dumnezeu.*** *L-au alungat pe Dumnezeu. […]*

Nu mai există o demnitate națională, ea a fost distrusă. *Nu mai există o demnitate politică, nici nu se mai discută de aşa ceva. Nu pentru că cineva ar fi demolat-o, dar nici nu mai intră termenul în vocabularul oamenilor politici.* <u>*Nu mai există o demnitate economică, fiindcă, dacă am avea o demnitate economică, n-am avea 3 500 000 de oameni plecați în străinătate*</u> *şi o demografie amenințată să ajungă la 16 milioane cinci sute de mii. Dacă am avea o demnitate culturală, nu ne-ar pleca, din zece tineri, nouă în străinătate.* [264]

*

Vedeți, frica este aceea care ne-a marcat pe toți şi care încă marchează societatea românească. Au trăit-o şi Apostolii. Starea de groază a Sfântului Apostol Petru, care a spus: ,,Nu-l

---

[261] Ibidem, pp.49-51.
[262] Ibidem, pp.51-52.
[263] Ibidem, pp.53-54.
[264] Ibidem, pp.57-67.

cunosc pe acest om'', este tot una cu frica aceea care ne-a terminat pe toți şi care ne înlănțuie în continuare. Abia când Sfântul Duh se pogoară în Apostol şi zice: „Vreau să fiu răstignit cu capul în jos, căci nu sunt demn să fiu răstignit ca Mântuitorul meu'', el a biruit frica. […]

În Occident, demnitatea umană a înlocuit demnitatea creştină. Procesele lor istorice, ***falimentul creştinismului în Occident au dus la reformă, la moartea creştinului şi la dezvoltarea individualismului. Noi, românii, avem o alt fel de experiență. La noi, creştinismul nu numai că nu a falimentat, ci, din contră,*** **este viața noastră.**

Dar să revenim puțin la ceea ce înseamnă demnitatea umană în Occident. După revolta împotriva unei biserici instituționalizate şi cu tendință spre puterea politică, omul occidental caută să-şi găsească libertatea dincolo de biserică; şi atunci imediat, morala creştină este înlocuită cu o morală autonomă*, dacă vreți, cetățenească. Există un pasaj tulburător la Immanuel Kant, în* Critica rațiunii practice *(1788): „Morala nu-i un demers al cunoaşterii''. În ce aporie rătăceşte mintea omului fără de Dumnezeu! Sau, cum îi spunea Țuțea, „omul scormonitor''. Omul fără de Dumnezeu e scormonitor, cum este scormonitor cerşetorul în gunoi, şi caută bucățele de mâncare. Aşa este rațiunea umană fără Dumnezeu. În gunoi caută considerând că bucățica de mâncare este adevăr. […] Drepturile omului sunt un contract, sunt o haină juridică, una care, sigur, apără omul, omul ca om față de bestia numită* om. Homo homini lupus*. Aşa fiind, are nevoie de un contract juridic, unul care trebuie să-l apere. Acestea sunt, în esență, drepturile omului. Drepturile omului vin peste drepturile lui Dumnezeu în România. Dar vin şi întreb:* **unde erau drepturile omului când românii erau crucificați, unde erau drepturile omului când poporul acesta trăia în ghetoul de poliție civilă?** [265]

*

Eu numesc aşezarea axei pe orizontală: **ultima şi marea confuzie*****; fiindcă răul nu mai este opus binelui, ci a devenit o alternativă a binelui. Astfel, demnitatea creştină nu mai este singura valoare morală, ci are şanse egale cu oportunismul şi compromisul; acestea din urmă sunt alternativa!*** *Într-o piață, într-o marchetizare a sufletului, sufletul însuşi devine o marfă cu diferite valori, cu branduri. Ticăloşia este un fel de a te descurca în viață; este un grad de inteligență.*

Sigur, lumea nu face diferența între inteligență şi înțelepciune; înțelepciunea are în ea dimensiune morală. *Şi şobolanii sunt inteligenți, au inteligență biologică fantastică, părăsesc primii vaporul în caz de naufragiu. Suntem înconjurați de oameni inteligenți, oameni care s-au descurcat. […]* Asistăm liniştiți la decapitări publice. Se alternează decapitările personale, cu decapitarea publică a națiunii, a istoriei, a memoriei, a Bisericii. *Şi noi tricotăm uşor, pentru că ne-am pierdut demnitatea creştină.* Dacă eram demni, reacționam. *[…] Velimirovici a țipat şi a zis: „Sculați-vă!''. Ştia ce spune. Eu vin şi spun (la dimensiunea unui puric, că pe mine, oricum, mai mult decât să mă strivească, n-au altă şansă. Dar vocea va rămâne, la fel ca şi tăcerea mea):* **e momentul să nu mai tricotăm, e momentul să ne apărăm valorile, nu să le negociem!** [266]

*

O mare vină față de această manipulare o poartă intelectualitatea din România, care nu mai este o intelectualitate creştină; în sensul că ea însăşi este aceea care este implicată, de ani de zile, în procesul de desacralizare, de demitizare. *Am mai spus asta şi vă repet: un om care are părinții numai în buletin, pe C. N. P., e un om terminat.*

Demitizarea unei culturi are mai multe etape: prima este deconstrucția*. De exemplu, demitizarea lui Eminescu; folosind ideea de deconstrucție critică, intelectualii noştri s-au grăbit să deconstruiască, motivând că nu putem să rămânem ancorați în mentalitatea comunistă. Dar cine a*

[265] Ibidem, pp.72-75.
[266] Ibidem, pp.77-81.

zis să rămână ancorați în fetișurile acelea, când, totuși, noi avem o tradiție culturală nemaipomenită, singura care ne poate ajuta să stăm în poziție verticală? Construcția europeană este pentru ei un fel de pat al lui Procust, unde trebuie să fie băgat la strung tot ce nu le convine.

După demitizare și desacralizare, urmează a doua etapă: au făcut urmărirea penală. *Constantin Noica a fost… informator la securitate! Am văzut eu, mare de tot, scris pe o pagină de ziar! Constantin Noica, cel care a vorbit despre dăinuirea neamului românesc!*

Iată cum actul de desacralizare, de demitizare, merge mână în mână cu activitatea Securității de dezinformare și de distorsionare a memoriei! […]

Să nu uităm și pe cel de-al treilea, care tronează în societatea de astăzi: este mitocanul ajuns la putere, *care bășcălizează și blasfemiază tot. M-a întrebat unul, din teatru, un șmecher din ăștia: „Băi, vreau și eu să știu: ce le zici tu, mă, la popii ăia?''. N-am avut ce să-i răspund. Zic: bine, ne vedem mâine, mă duc acum, că pierd mașina. Cu ei nu trebuie să vorbești. Eu îi trimit la* Efemeros. *Creierașul lor atâtica e, dar nu creierașul e important, ci sufletul lor. Creierul lor se mută, precum canalele TV, cu telecomanda. Să stea cu creierul în canale și televiziuni (și-n canalele de pe stradă, că sunt egale cu celelalte).* ***Atitudinea mitocanului față de valoare este bășcălia.***

Sigur că este o manipulare: când premiezi în teatru aberații, când premiezi în cinematografie aberații, când scoți o literatură aberantă. Lucrarea despre care vă pomeneam eu nu este literatură, nu o s-o găsiți la Uniunea Scriitorilor, nu o premiază nimeni. Ei cred că este ceva ce privește doar pe un monah și pe popii ăia. Dar vă spun eu: asta nu e literatură, asta este rugăciune. ***Unde sunt creștinii intelectuali, care să avertizeze: „Treziți-vă, oameni buni!''?*** *Ei nu vor să „se compromită'' cu creștinismul!* [267]

*

Hristos așa le-a spus celor ce se agitau inutil: „Îndrăzniți!''. N-a zis să avem tupeu! Trebuie să îndrăznim, pentru că, altfel, lucrurile ni se vor întoarce împotrivă. Sunt experiențele de la vecini, care ne spun că nu e bine să te lași călcat în picioare. […]

Dumnezeu lucrează. Important e ca noi să mărturisim, important e să nu lăsăm lucrurile așa cum sunt, pentru că nu este cinstit. *Mă întorc iarăși la corectitudinea controlorilor și cinstea bunicii mele;* corectitudinea este o normă morală, un fel de semafor, *cum am mai spus,* cinstea este o trăire. *De aceea* corectitudinea politică este o ipocrizie, iar cinstea creștină nu poate fi înlocuită cu corectitudinea politică, niciodată. *[…]*

Occidentul politic a făcut un experiment ideologic asupra noastră, a populației din Est, care s-a numit comunism. Experimentul a fost cinic, criminal. Ideea nu a fost a noastră. *Nu-mi aduc aminte ca noi să fi avut un ideolog cu care să dăm cancer tuturor națiunilor lumii. […]* ***Comunitatea Europeană este un experiment pe care îl trăim cu toții, îl trăiește și Occidentul. Dar experimentul acesta nu mai are valoare ideologică fățișă, are preponderent una economică.*** *Că va ieși, că nu va ieși, asta bunul Dumnezeu știe!* ***Dar* nu căuta să-mi dizolvi mie, ca popor, ceea ce mi-a dat rezistență și dăinuire.** *[…] Acum este exhibiționism, ni se propune să ne facem publică viața intimă (mai ales cu emisiuni gen „Momentul adevărului'', cu Teo de pe Prima TV – n.a.);* ***acum a apărut* Big brother*, acum au apărut camere de luat vederi peste tot, care intră în viața intimă, au apărut nefericiții ăștia, care vin în public și-și spun tot sufletul. Nu-l spun duhovnicului, îl spun public.*** *Mahalagiul, țoapa ordinară își fac din viață repertoriu. Apare scandalul public. Mizeria aceasta nu ne caracteriza pe noi.* ***Este o mizerie care vine de dincolo.*** *Vin și lucruri valoroase, mare atenție, dar discernerea lor trebuie făcută de o conștiință creștină.* [268]

[267] Ibidem, pp.82-84.
[268] Ibidem, pp.85-92.

*

Neamul şi toată naţiunea se retrag în Biserică. De aceea Biserica e atacată prin croşee puternice, directe, sau prin doze homeopatice şi repetitive, pentru că ea este punctul de rezistenţă al neamului. ***Când cineva intenţionează să distrugă un popor, ce atacă mai întâi? Linia lui de forţă! Şi ultima citadelă de coagulare este Biserica. Nae Ionescu a surprins extraordinar de bine această mişcare, când a afirmat că Biserica poate să o ia împotriva statului, atunci când acesta pune în pericol fiinţa neamului.*** *Este mişcarea care se face acum. […] Trebuie să fim foarte atenţi, să nu forţăm mâna Bisericii Ortodoxe să intre pe păcatul occidental, al instituţionalizării şi al colaborării în sensul politic. Gândiţi-vă la următorul lucru: dacă în toate guvernele, din 1989 până acum, am fi avut o adunare de oameni creştini, în esenţă, noi o duceam extraordinar, pentru că un creştin are grijă de celălalt. El nu poate să facă altfel. În fiziologia lui, în metabolismul lui nu are gesturi de politician: a prăda, a fura continuu. […] Oamenii noştri politici, când se duc la Bruxelles, se duc fără definiţie; şi întreabă: ,,Ce vreţi dumneavoastră să facem?''. Au o atitudine de chelneri: ,,Ce vreţi? Ciorbă de burtă, ciorbă de perişoare? Spuneţi dumneavoastră ce să facem, că noi ne ducem la bucătărie…''* [269]

*

Frica ne-a fost inoculată. Iar acum ni s-a inoculat altceva: **indiferenţa.** *Toate marile naţiuni trăiesc pe memorie, pe memoria lor. Noi n-avem voie să accedem la această memorie; din contră, ea este distorsionată, este intoxicată, este poluată. Modelele morale, modelele culturale au fost nimicite.* ***Gândiţi-vă ce bombardament s-a făcut în România asupra modelelor culturale, pentru compromiterea lor. Gândiţi-vă ce soartă a avut şi are Eminescu, să zicem.*** *Noi nu suntem o cultură foarte bogată şi tocmai din cauză că nu suntem o cultură foarte bogată avem câţiva şi trebuie să-I păzim. Ni s-a luat şi această grijă faţă de modele. […]*

Orice naţiune mare, care se respectă, a cultivat trecutul. Numai că noi, acum, suntem reeducaţi, este un Piteşti mai edulcorat, mai frumos, mai… cum să spun… tentant. Ignatie Brianceaninov spunea că ,,Dracul şi-a dat seama că omul rezistă la ispite mari şi chiar ajunge să fie martir, şi atunci a scos ultima perfidie, păcatul mic''. […] Adică, atitudinea creştină *este mai importantă decât* fapta bună. *Eu pot să fac o serie de fapte bune aici, în România, şi să am o atitudine creştină. Blestem demonul. În ţara asta? Nu! În familie? Nu! În copilul meu? Nu! Faţă de iubita mea? Nu! Eu blestem demonul, îl arunc! Deci, am atitudine creştină, am ceea ce se numeşte ,,furie sfântă''.* [270]

*

Dacă aţi observat, ultima întâlnire europeană s-a soldat cu un compromis total. Au luat-o înapoi, de la statul federal, că sunt incapabili să se articuleze politic, şi s-au oprit, pragmatic, pe piaţa comună. Adică, prima cădere a Occidentului a fost din creştinism, a doua oară, din metafizică în raţiune, prin Kant, au înlocuit Duhul Sfânt cu morala. Iar acum şi-au vectorizat întreaga politică pe interesul economic. […] De fapt, întâlnirea mare dintre România şi Comunitatea Europeană, dintre omul de tip răsăritean şi omul occidental, nu este altceva decât întâlnirea cu omul răsturnat. *Ei stau cu picioarele la capul nostru.* ***Omul de tip contractualist al lui Jean Jacque Rousseau are o singură dimensiune: viaţa socială. Pentru Comunitatea Europeană primează dimensiunea politică, cea socială şi în ultimă instanţă cea morală.*** *Omul nostru, nu acesta a ,,super-avea'',* românul, *are o dimensiune creştină, sufletească; şi în ultimă instanţă, una socială şi politică. El ştie că socialul şi politicul sunt o improvizaţie istorică, eş ştie că nu ele mântuiesc. Asta este extraordinar! Nu vedeţi că s-a creat un comportament schizoid între clasa*

[269] Ibidem, pp.96-103.
[270] Ibidem, pp.106-116.

politică, ce se ocupă de doctrine şi de lupte intraspecifice, şi oamenii care fug la muncă? Oamenii fug la muncă, ei nu mai țin cont, ei caută săracii să se salveze singuri. […]

Dar eu vroiam să-i spun specialistului în materie de emigrație şi de migrațiune că nu-i tot una să pleci de la Iaşi la Bacău cu să te duci în Spania şi să laşi în spate pustiu. De exemplu, la Iaşi, sunt 11 000 de familii fără părinți, în care copiii se sinucid sau trăiesc cum trăiesc. Adică, familii distruse. *El nu punea în ecuația* gândirii lui sociologice *faptul că se rupe familia, se distruge, şi că oamenii ăştia au plecat de disperare. Mai mult, am citit acum, printr-un ziar, o chestie uluitoare: că e bine că vin asiaticii la noi în țară şi că mai vin şi alte populații. Eu nu am nimic cu ei. Am fost în Asia şi, cum să zic, au o mentalitate extraordinară. Nu în sensul acesta mă refer. Ziaristul spunea altceva: că ne mai schimbă nouă mentalitatea asta țâfnoasă, regională, naționalistă.* [271]

*

Să fim foarte atenți la următoarea transformare: ***tot limbajul de lemn de la Academia „Ştefan Gheorghiu'' a fost înlocuit cu*** **limbajul de lemn de la Bruxelles sau de la Harvard**. *Şi atunci, tu trebuie să faci naveta între concepte, iar conceptele nu pot să acopere ființa, ființialitatea totală […] Da,* am intrat, dar nu aderăm*; e ca o căsătorie forțată. Inima ți-e în altă parte. Noi ne racordăm în altă parte. Am intrat administrativ: este un proces de colonizare. Este normal? Cu structurile astea politice nu m-a mântuit pe mine, românul. Şi nu numai românul, tot omul răsăritean îşi va căuta identitatea. Eu mai spus, cred, tot într-o emisiune a dumneavoastră, de ciocnirea civilizațiilor, după Huntington. La domnia sa, civilizațiile se ciocnesc; la părintele Stăniloae nu,* ***poporul român este un popor-punte între civilizații***. La noi nu se ciocnesc, la noi comunică. *Genul de gândire anglo-saxonă, concurențială, e genul de gândire separatistă. E un dat de antropologie: noi suntem alții. Asumându-ne că suntem alții, trebuie să vedem cu luciditate şi să asimilăm cu luciditate, cu simț critic, foarte bine ce se întâmplă. Este bine că am intrat în Uniunea Europeană. Care sunt consecințele, care sunt urmările, dar care sunt şi propunerile mele? Eu nu pot să vin peste dumneavoastră şi să vă impun fără să ascult şi ceea ce spuneți. Înseamnă că eu nu sunt în dialog social, sunt în monolog social. […]*

Fiți atenți unde este frumusețea creştină a crucificării româneşti! Copilul acesta, Matei, a avut un balans hristic. A zis: „Nu pot!''. Şi atunci, tatăl lui, bătrânul voievod, i-a spus: Neam de neamul nostru nu s-a dezis! Dacă e să mori de mii de ori, să o faci, dar să nu te dezici!''. *Şi, în clipa aceea – un scurt-circuit care a făcut coloana vertebrală a dăinuirii neamului nostru -, Matei s-a uitat la călău şi a zis:* „Vreau să mor creştin, loveşte!''. *[…]*

Eu pot să privesc Europa, Statele Unite, lumea, şi să zic aşa: vreau să mor creştin, loveşte! Acesta este testamentul poporului român şi aceasta este condiția dăinuirii lui. […] Important e ca tu să te rogi. Ştiți cum spunea Arsenie Boca, un mare părinte: „Omul, în genunchi în fața lui Dumnezeu, este mult mai mare''. Şi, dacă stai în genunchi în fața lui Dumnezeu, poți să te ridici în picioare în fața lumii şi să o înfrunți. [272]

*

Călătoresc peste tot în lume şi îmi dau seama că omenirea s-a transformat într-un ocean de suferință. În supa asta intrăm şi noi. Dar avem şi noi achizițiile noastre de adus. Cel mai creştin vers este acela al lui Eminescu: „Eu îmi apăr sărăcia şi nevoile, şi neamul''. N-a zis: eu îmi apăr bogăția, abundența şi identitatea europeană. A zis: sărăcia. *Sărăcia, care este o asceză, este o dimensiune duhovnicească. Sărăcia nu este mizerabilitate. Mizeria, care acum ne toacă pe toți, interioară, vorba lui Dostoievski, îți transformă omul într-o nenorocire. […]*

[271] Ibidem, pp.117-120.
[272] Ibidem, pp.121-129.

Da, sărăcia poate să fie sfântă, mizerabilitatea, niciodată. *Când eşti sărac, îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru sărăcie, fiindcă este punte spre Dumnezeu.* Nevoile. *Iată că nevoile astea – toţi avem copii, avem mame, avem taţi, avem nevoile şi, cum să zic,* ***supărările vieţii – îţi gestionează drumul, îţi fac scară către bunul Dumnezeu****. Nu le dai deoparte, nu faci o anestezie. Nu zici: tata e bolnav şi, pentru că nu suport, îmi trag şi eu o cocaină în venă.* [273]

*

„Socotitorilor, socotiţi, calculaţi, că a voastră e lumea!'' *(Jean Jacques Rousseau).* Obsesia măsurătorii*, în ştiinţele exacte, începe o dată cu critica radicală a lumii sensibile, când ,,decizia lui Galilei de a instaura o cunoaştere geometrică a universului material nu întemeiază numai ştiinţa modernă, ci duce la substituirea* corpului sensibil *cu un corp până atunci necunoscut, corpul ştiinţific. Această* extracţie a sensibilului *din om are drept consecinţă că legile vieţii devin cele ale unei realităţi străine, o realitate oarbă, care nu simte, care nu gândeşte, care n-are nici o legătură cu cea a vieţii noastre. Şi astfel, sărutarea pe care şi-o schimbă între ei iubiţii nu mai este decât un bombardament de particule microfizice'' (Michel Henry).*

Marea deturnare de la umanismul teocentric la cel antropocentric, pe care o surprinde citatul de mai sus, a adus cu sine nesocotirea valorilor transcendentale. […] Geometria exista şi înainte de Galilei, intuiţia lui majoră a fost să o extindă; dar păcatul *său fundamental a fost să o transforme într-o* superstiţie *a cunoaşterii totale. Această superstiţie s-a întins pe durata mai multor secole, transformându-se din metodologie a cunoaşterii ştiinţifice în* dictatură gnoseologică.

Mult s-a chinuit ştiinţa să iasă din propria-i izbândă, devenită, între timp, corectitudine ştiinţifică*; mult i-a trebuit să iasă din această zodie a măsurabilului.*

,,Există anumite procese fizice şi mărimi fizice determinate, pe care natura reuşeşte să le ascundă observaţiei şi să le facă inaccesibile unor teste experimentale'', sublinia Niels Bohr. […]

Nostalgic după obsesia cauzalităţii, despre care spunea Einstein că o are fiecare om de ştiinţă, Karl Popper opune acesteia, în final, o altă metafizică: metafizica cauzalităţii*; iar dacă adăugăm acestora şi reflecţia lui Bergson asupra a ceea ce el a numit o* metafizică a cunoaşterii*, putem spune că* era măsurătorii*, obsesia ei, şi-a găsit sfârşitul aporetic, ca o ultimă încăpăţânare – nu în credinţă, ci în surogatul ei, metafizica. Înrădăcinării acesteia orgolioase a spiritului faustic, Omul Răsăritean îi răspunde:* ***„Metafizica este ratarea mântuirii''*** *(Nae Ionescu).* [274]

*

Istoria contemporană are nevoie acum mai mult ca oricând de mărturisitori. Ei, mărturisitorii, sunt singurii care pot da măsura adevărată a identităţii neamului românesc. *[…] Tancurile sovietice ne-au ocupat ţara, comunismul a vrut să ne invadeze şi să ne mutileze sufletul.* ***Astăzi, pericolul dispariţiei neamului este mai mare ca oricând****; căci astăzi se anesteziază suflete, nu se mai chinuie; se adorm, nu se mai torturează; se cumpără, nu se mai vând; se încurajează spre nicăieri, nu mai sunt silite să se dezică. Iar în inimile schilodite, neamul nu va mai avea ţara. […]*

Antrenamentul de uitare *la care este supus poporul român, astăzi, face ca gândirea şi inima să se rotească pe loc şi, din această rotire în gol, paradoxal, o dată cu trecutul, dispare şi viitorul. El, omul de azi, pedalează zadarnic într-un* prezent continuu*. A locui cu fiinţa doar într-o dimensiune a timpului – şi aceea distorsionată – înseamnă moartea lentă, dar sigură, a identităţii. O autoizolare în prezentul total ar fi, pentru noi, o sinucidere fără precedent în istoria lumii. Această izolare în* azi*, în* acum*, este creată prin accelerare continuă. O umanitate biciuită de prezent, în viteza asta continuă, stă cu capul în pământ. Nu-l va mai ridica niciodată spre stele.*

---

[273] Ibidem, pp.129-130.
[274] Ibidem, pp.155-156.

Puşcăria prezentului utilitarist fiind celula nouă a deţinutului de azi. […] Hegel spune că poziţia bipedă este poziţia spiritului divin. Ca să recâştihgăm această poziţie, trebuie să ne recuperăm fiinţial, cinstit şi curajos trecutul. [275]

CÂTEVA FRAGMENTE DIN VOL. PREOTULUI PROFESOR DUMITRU STĂNILOAE „*ASCETICA ŞI MISTICA BISERICII ORTODOXE*'' (Ed. Institutului Biblic şi de misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 2002)

Spiritualitatea ortodoxă urmăreşte desăvârşirea credinciosului în Hristos. Şi cum desăvârşirea nu se poate dobândi în Hristos decât prin participarea la viaţa Lui divino-umană, se poate spune că ţinta spiritualităţii ortodoxe este desăvârşirea omului credincios prin unirea lui cu Hristos şi întipărirea lui tot mai deplină de chipul omenităţii lui Hristos, plină de Dumnezeu. […]

Dacă virtutea înseamnă bărbăţie, tărie, iar fiinţa acestei tării este Hristos, evident că în asceza noastră lucrează forţa lui Hristos.

Faptul că prin asceză nu se urmăreşte numai curăţirea de patimi, ci, în acelaşi timp, dobândirea virtuţilor, arată din nou că asceza nu este ceva negativ, ci o fortificare a firii. În cursul ascezei se suprimă, prin stăruinţă îndelungată, deprinderile vicioase şi se sădesc în fire deprinderile virtuoase. Şi trebuie multă tenacitate pentru a împiedica vechile obişnuinţe să răsară din nou şi pentru a consolida noile deprinderi bune. […] Asceza, ca drum al celei mai riguroase raţiuni practice şi al celei mai depline cunoaşteri a raţiunii lucrurilor, este dovada că la trăirea unirii cu Dumnezeu nu se ajunge prin ocolirea raţiunii, ci prin folosirea prealabilă a tuturor posibilităţilor ei, pentru ca şi din aceasta să se aleagă firea cu o supremă capacitate de a se face vas al înţelegerii supraumane, communicate de harul Duhului Sfânt. Dumnezeu este Raţiunea supremă, Izvorul raţiunilor tuturor lucrurilor. [276]

*

Creştinismul crede că orice altă unire cu Dumnezeirea, deci aceea care nu se realizează prin Hristos şi în Hristos, este o iluzie. Căci Iisus Hristos este singurul ''Mijlocitor'', pe care l-a dat Dumnezeu oamenilor ca scară spre Sine (iar nu papa –n.a.). ''Printr-Însul a binevoit să le împace toate cu Sine, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace printr-Însul, prin sângele Crucii Lui''. ''Căci printr-Însul avem şi unii şi alţii apropiere către Tatăl''.

Iisus Hristos este puntea întinsă de la Dumnezeu până pe tărâmul umanităţii noastre, prin ipostasul Său cel unul, care întruneşte şi natura dumnezeiască, şi pe cea omenească. […]

Hristos conduce lucrarea de omorâre a omului vechi din noi nu numai prin puterea ce ne-o dă, din lăuntru în afară, de a lupta cu voia împotriva obişnuinţelor păcătoase, ci şi prin încercările

[275] Ibidem, pp.158-164.

[276] Păr. Dumitru Stăniloae, op.cit., pp.5-14.

şi necazurile de tot felul ce le îngăduie să vină asupra noastră. ***Dacă primim aceste necazuri, ele ne purifică treptat; dacă ne revoltăm, ne înfundăm şi mai mult în păcat. Hristos este cel ce ne dă puterea de a le răbda, de a suferi necazurile.*** *În acest sens, El participă împreună cu noi la suferirea lor, şi tot în acest sens Se smereşte împreună cu noi, îngropându-Se într-o chenoză, într-o moarte pe care o repetă în viaţa fiecăruia dintre noi. Este moartea care, în acelaşi timp, este o înălţare.* [277]

*

Cea mai simplă împărţire a vieţii spirituale este aceea în: faza practică *şi* faza contemplativă. *Faza practică, faza faptelor, are menirea să ridice fiinţa credinciosului din starea supusă patimilor şi să o înalţe pe treptele virtuţilor până la iubire. Faza contemplativă reprezintă adunarea ei, unitatea şi simplitatea, aţintirea exclusivă la Dumnezeu, Cel unul şi infinit. […] Foarte clară apare această ordine a urcuşului spiritual la Sfântul Maxim Mărturisitorul. […]* ***Ţinta virtuţilor sau a strădaniilor din prima treaptă este eliberarea de patimi sau nepătimirea.*** *Virtuţile combat patimile şi astfel slujesc indirect spiritului, constituind o treaptă către ţelul din urmă, care este cunoaşterea.*

Treapta a doua se numeşte a contemplaţiei*, deşi Sfântul Maxim, după cum am văzut, nu foloseşte acest cuvânt în sens unic, ci îi dă mai multe înţelesuri, după obiectul la care se referă. […] Prin ea omul dobândeşte o privire spirituală a raţiunilor din lucrurile create; prin ea natura îi este omului un ''pedagog'', un îndrumător spre Dumnezeu.*

Treapta a treia, a cunoaşterii tainice, nu se mai ocupă cu ''raţiunile'' din lucruri, ci cu Dumnezeu însuşi. [278]

*

Patimile reprezintă cel mai coborât nivel la care poate cădea fiinţa omenească. Atât numele lor grecesc – πάθη*, cât şi cel latinesc –* passiones*, sau românesc, arată că omul este adus prin ele la o stare de pasivitate, de robie. De fapt ele copleşesc voinţa, încât omul patimilor nu mai este om al voinţei, ci se spune despre el că este un om ''stăpânit'', ''robit'', ''purtat'' de patimi. […]*

Patima este un nod de contraziceri. Pe de o parte, ea este expresia unui egoism, vrând să facă toate lucrurile să graviteze în jurul său; pe de alta, ea denotă o transformare a lumii exclusiv într-un centru de preocupări. […] <u>În vechea literatură duhovnicească, patimile sunt socotite în număr de opt, sau, când slava deşartă este unită cu mândria, în număr de şapte. Acestea sunt: lăcomia pântecelui, desfrânarea, iubirea de arginţi, mânia sau ura, întristarea, trândăvia, slava deşartă şi mândria. Ele coincid în fond cu cele şapte păcate capitale: lăcomia, desfrânarea, avariţia, mânia, invidia, lenea şi mândria, dacă identificăm invidia cu întristarea.</u> […]

Sfântul Antonie face următoarea deosebire între afecte şi patimi: ''Nu cele ce se fac după fire sunt păcate, ci cele rele prin alegerea cu voia. Nu este păcat a mânca, ci a mânca nemulţumind, fără cuviinţă şi fără înfrânare. Căci eşti dator să-ţi ţii trupul în viaţă, însă fără nici un gând rău. Nu este păcat a privi curat, ci a privi cu pizmă, cu mândrie şi cu poftă. Nu este păcat neînfrânarea limbii la mulţumire şi rugăciune, dar este păcat, la vorbirea de rău. […] Plictiseala ce urmează oricărei plăceri este ca un gol prevestitor de moarte. Mai mult, Dumnezeu a legat chiar de plăcere totdeauna o durere, pentru ca omul, experiind aceasta, să nu mai caute plăcerea. [279]

*

Este de-ajuns să amintim că cine zice prea mult ''eu'', ca să pună în relief că el a făcut anumite lucruri, şi nu altcineva, reuşeşte de fapt să-şi taie rădăcinile de comunicare cu semenii. Neavând iubire faţă de alţii, nu va avea nici iubirea altora. Mândria a tăiat firea lui de a altora

---

[277] Ibidem, pp.50-58.
[278] Ibidem, pp.66-70.
[279] Ibidem, pp.73-92.

[…] Pentru că, în realitate, nu există lucru pe care să-l fi făcut cineva singur, chiar dacă în aparență nu l-a ajutat nimeni. Ideea acelei fapte, stimulul ei, destoinicia pentru ea şi atâtea alte condiții ale ei i-au fost date de mediul în care s-a dezvoltat. Fiecare ar trebui să zică pentru tot ce a putut face: ''noi'' am făcut, nu pentru a se numi pe sine la plural, ci pentru a recunoaşte aportul celorlalți la orice ispravă a sa. ''Eu'' este o expresie a mândriei, indicând o tăiere primejdioasă a firii ''Noi'' este expresia dragostei, a smereniei, a recunoaşterii unității firii, a sobornicității subiectelor, întemeiată pe această unitate a firii. De aceea Sfântul Maxim spune că numai iubirea înlătură sfâşierea din firea omenească. […]

Deci ignorarea lui Dumnezeu are şi un caracter moral (mai bine zis imoral), aşa încât cauzele morale şi cele intelectuale se împletesc. De aceea Sfântul Marcu Ascetul consideră neştiința, uitarea şi trândăvia ca primele cauze ale oricărui rău. Iar Sfântul Antonie declară: ''Pricina tuturor relelor este amăgirea, rătăcirea şi necunoaşterea lui Dumnezeu'', întărind teza lui că omul neevlavios este un om rațional. Patimile sunt, aşadar, efectul şi, la rândul lor, cauza unei minți văduvite de adevărata înțelegere, a unei iraționalități şi a unei încuieri a duhului, sau a inimii, sau a iubirii. […] ***Satana ne trimite momeala prin mijlocirea poftelor trupeşti, stârnind mişcarea vreunei pofte ce dormitează în subconştient.*** *''Mintea noastră, având o simțire foarte fină, îşi însuşeşte lucrarea gândurilor şoptite ei de duhurile rele oarecum prin trup'' (Diadoh al Foticeii, Filoc. Rom., p.I, p.380). […] Datoria care, în urma acestui fapt,* ***se impune celui ce vrea să-şi ducă viața tot înainte spre desăvârşire este să vegheze tot timpul asupra gândurilor ce apar în câmpul conştiinței, ca să fie eliminat de la prima apariție gândul oricărei patimi****.* [280]

*

În general, schema cea mai simplă şi cea mai corespunzătoare cu dezvoltarea vieții duhovniceşti ni s-a părut că este cea a Sfântului Maxim Mărturisitorul, care consideră că urcuşul spiritual are următoarele şapte trepte: credința, frica de Dumnezeu, înfrânarea, răbdarea şi îndelunga răbdare, nădejdea, nepătimirea şi iubirea. […] Gândul la moarte naşte în cei ce viețuiesc în mijlocul lumii osteneli şi deprinderi cuvioase, mai bine zis dispreţul plăcerilor; iar în cei retraşi din zgomot, lepădarea grijilor, rugăciune continuă şi pază a minții […]

Căința e actul de critică al conştiinței, e autocritica ce şi-o face omul. […] În judecata ce o faci asupra altuia se poate amesteca sentimentul mândriei, în autocritică este exclusă prin definiție mândria. Poate încăpea cel mult o oarecare îngăduință. Dar o autocritică sau o căință îngăduitoare, lăsând pe om nemulțumit, tinde ea însăşi după una tot mai obiectivă, tot mai severă. […] Dar căința aceasta, care se ține ca umbra după noi, nu trebuie confundată cu o nemulțumire descurajantă, care să ne paralizeze toate elanurile. Ea nu trebuie să fie o îndoială în posibilitățile noastre mai mari, ci o constatare a insuficienței realizărilor de până acum. Dacă e descurajare, este ea însăşi un păcat, unul dintre cele mai grele păcate. […]

Căința exprimă gândul: ''Poate fi mai bine''. Descurajarea, dimpotrivă, spune: ''Asta e tot ce pot face. Mai bine nu pot''. Propriu-zis, descurajarea e opusă căinței, pentru că acolo unde nu se putea aştepta ceva mai bun, nu are loc regretul. Acolo e un sentiment fatalist, o resemnare sceptică. Căința e purtată de o credință în mai bine. […] ''Sunt cel mai mare păcătos'', spune totdeauna omul căinței, ''sunt un nevrednic''. Cu toate acestea, el nu-şi pierde nici o clipă nădejdea, nu-l cuprinde nicidecum gândul că va fi pierdut, el nu se lasă scufundat în descurajare şi în lâncezeala morții sufleteşti. Se dă ca explicație a acestei persistențe în tăria sufletească faptul că omul ce se căieşte are încredere în Dumnezeu, ca într-un factor deosebit de el. [281]

*

[280] Ibidem, pp.94-118.
[281] Ibidem, pp.129-149.

Căința este cea mai înaltă dintre virtuți nu pentru că este ea însăşi o virtute înfăptuitoare în rând cu celelalte, ci pentru că, rămânând mereu nemulțumită cu ceea ce realizează aparte, ea este un motor al tuturor virtuților. […] Ce face din căință un vehicul spre lumea dragostei? Căința este focul care mistuie treptat egoismul din noi. […] Ce poate lovi mai mortal mândria noastră egoistă decât prezența perpetuă a gândului că nu suntem nimic, că tot ce am făcut e rău, e netrebnic?

Căci piedica cea mai mare şi continuă în calea înaintării spre dragoste este egoismul. *[…] Precum e de străin focul de apă, aşa e de străin gândul de a judeca, de cel ce vrea să se pocăiască. Chiar de vezi pe cineva păcătuind în cesul morții, nu-l judeca. Căci judecata lui Dumnezeu nu e descoperită oamenilor. Unii au făcut păcate mari la arătare, dar au făcut lucruri şi mai meri în ascuns. Cu ce judecată veți judeca, cu aceeaşi veți fi judecați, adică în cele ce-l bârfim pe aproapele, în acelea vom cădea […]* ***Dracii sau ne îndeamnă să păcătuim, sau, nepăcătuind, să judecăm pe cei ce păcătuiesc, ca prin păcatul al doilea să ne spurce cu primul, ucigaşii!*** *[…]*

,,…De fapt atacurile (momelile) patimilor încep de la închipuirile cele mai mărunte, furişându-se pe nebăgate de seamă, ca o furnică, dar la sfârşit se umflă aşa de tare, că alcătuiesc pentru cel pe care l-au prins în cursă o primejdie nu mai mică decât puterea leului. De aceea, nevoitorul trebuie să lupte cu patimile încă de atunci de când vin ca o furnică, punând în față puținătatea ca momeală, căci de vor ajunge la puterea leului, va fi greu să le biruiască şi tare îl vor strâmtora. Trebuie să nu le dea nicidecum de mâncare'' (Nil Ascetul, Cuvânt ascetic…*).* [282]

*

Limba românească, mai nuanțată în chestiunea aceasta ca cea greacă, sau slavă, a rezervat pentru cele două feluri de probe câte un cuvânt aparte: prin ***cuvântul*** **ispită** ***indică aproape exclusiv proba prin plăcere, rezervând pentru proba prin durere cuvântul*** **încercare**. *Astfel, când auzim de ispită ne gândim la ceva atractiv, iar când auzim de încercare, ne gândim la ceva anevoie de suportat. […] De aceea probele au pe de o parte rostul de a descoperi în ce fază ai ajuns în strădania de a-ți înfrânge patimile, sau în ce intensitate se mai găsesc patimile tale, iar pe de alta, rostul de a te face şi mai tare în lupta împotriva lor. […] Ispitele ne ajută să creştem spiritual prin respingerea lor, adică prin înfrânare, precum încercările îşi împlinesc scopul de a ne întări prin acceptare. Se vede că înfrânarea este un lucru mai uşor, căci ostenelile înfrânării ni le putem asuma prin inițiativă proprie. […] Nu tot aşa este cu întristarea, cu mânia, cu revolta. Pe de o parte, înfrânarea de la ele este mai grea, pe de alta, ele sunt numai slujitoare ale patimilor plăcerii. De aceea lupta cu ele trebuie să urmeze într-un stadiu mai progresat al vieții duhovniceşti, după ce e uşurată prin slăbirea patimilor de bază ale poftei. […]*

Pricina primordială şi directă a decăderii omului nu e fuga de durere, ci căutarea plăcerii. *Fuga de durere vine ulterior, întrucât durerea a fost adusă de plăcere.* ***Deci cu plăcerea trebuie dată lupta mai întâi şi în mod principal şi direct.*** [283]

*

Cele mai frumoase sentințe despre rostul necazurilor ni le-au dat Sfinții Marcu Ascetul şi Isaac Sirul; ele sunt o adevărată teologie a necazurilor. În primul rând, prin necazuri ne atrage Dumnezeu de la păcate. În al doilea rând, necazurile urmează de multe ori păcatelor, chiar dacă le-am mărturisit. Prin ele se restabileşte firea povârnită şi se întăreşte din nou. Există o compensație regulată între păcatul primit cu voia şi necazul venit fără voie. În al treilea rând, necazurile se trimit pentru probare, pentru întărirea firii şi pentru ferirea de greşeli viitoare. În al patrulea rând, ele pot veni chiar când n-am păcătuit noi: ne vin pentru păcatele altora. Iar lucrul al cincilea, care trebuie remarcat, este că răbdarea lor e semn de putere şi de înțelepciune, şi ne

[282] Ibidem, pp.149-183.
[283] Ibidem, pp.188-190.

înzestrează cu putere şi înțelepciune. *[…]*

Până ce nu ne-am curățit de patimi, nu se arată deplin darurile Duhului Sfânt, primite prin Taina Sfântului Mir, deşi lucrează şi ele în mod acoperit prin fiecare virtute. […] Sfântul Maxim Mărturisitorul interpretează astfel darurile Duhului Sfânt: după încetarea de a păcătui prin temere *şi după lucrarea virtuților prin* tărie*, dobândim prin* darul sfatului *deprinderea discernământului, care ne ajută să îndeplinim cu cea mai bună judecată poruncile dumnezeieşti şi să deosebim faptele ce se potrivesc mai bine în fiecare împrejurare. […] De la această primă licărire de lumină, progresăm la una mai sporită prin* darul ştiinței*, care ne învață cum să realizăm practic binele ce ni s-a descoperit din porunci, în aşa fel ca să dobândim virtuțile. […] Urmează la rând* darul cunoştinței*, care, spre deosebire de darul sfatului, nu mai discerne numai în mod general binele dintr-o poruncă de răul din altă poruncă, ci descoperă însăşi rațiunea sau motivația mai adâncă a fiecărei porunci şi a fiecărei virtuți. […] De la acest dar ne ridicăm la cel al* înțelegerii*, care preface pătrunderea mai mult teoretică a rațiunilor virtuților într-o identificare afectuoasă a mea cu aceste rațiuni, ceea ce ''produce o fuziune a puterilor noastre naturale cu modurile şi cu rațiunile poruncilor'', sau ''preface puterile noastre naturale în rațiunile cunoscute ale virtuților''.*

De la darul acesta progresăm la cel din urmă, care este darul înțelepciunii. *Acesta ''ne face să ne înălțăm la Cauza rațiunilor duhovniceşti din porunci şi la unirea cu Ea. […] În tot ce facem sau înțelegem acum avem o viziune a ansamblului, a legăturii faptei sau a lucrului nostru cu ordinea universală. […]* ***Înțeleptul vede dintr-o dată, într-un mod larg cuprinzător, adevărul din toate, adică le vede pe toate într-o interdependență, avându-şi fiecare rostul său, şi, în acelaşi timp, în funcție de cauza lor ultimă, de Dumnezeu.*** *[…] Prin lume creşte omul la înălțimea cunoaşterii de Dumnezeu şi a capacității de partener al Lui.* ***Lumea este pedagog spre Hristos. Desigur, ea poate fi şi cale spre iad. Ea e pomul cunoştinței binelui şi răului, pomul de încercare.*** *Dacă îi contemplăm frumusețea pentru a lăuda pe Făcătorul lui, ne mântuim, dacă socotim că rodul lui e pur şi simplu lucru de mâncare, ne pierdem.* [284]

*

Pe de altă parte, Sfântul Maxim susține că din rațiunile lucrurilor ''cunoaştem că este Făcătorul celor văzute, dar cum este El nu putem înțelege''. […] Necontenit apoi Sfântul Maxim pretinde omului care se străduieşte după desăvârşire să-şi purifice şi să-şi restabilească toate facultățile sufleteşti, inclusiv rațiunea. De aceea am spus că apropierea de Dumnezeu a sufletului nu se realizează printr-un salt în afara rațiunii, ci după un îndelung exercițiu al rațiunii în cunoaşterea sensului lucrurilor. De aceea ni s-a rânduit lumea ca drum spre Dumnezeu. […]

Tot ce a făcut Dumnezeu şi tot ce se întâmplă şi se săvârşeşte după voia Lui, adică pe linia adevăratei dezvoltări a creației, în totalitate, sau a fiecărei făpturi în parte, e rațional, zice Sfântul Maxim. Numai patima e irațională, deşi îşi dă o justificare rațională. […]

Omul crescut duhovniceşte pe toate le raportează îndată şi continuu la Dumnezeu, prin toate contemplă pe Dumnezeu. [285]

---

[284] Ibidem, pp.193-228.
[285] Ibidem, pp.231-245.

CÂTEVA FRAGMENTE DESPRE DERIVA SPIRITUALĂ ÎN CARE SE AFLĂ SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

Încă de la început se impune o diagnosticare a acestor neobişnuite scrieri, semnate de prof. Constantin Dogaru şi de adepţii lui. (...) După o primă apreciere, ele fac parte din scrierile ***gnostice****, care încearcă să ştirbească scrierile sfinte – cum a făcut şi gnosticismul clasic, mascate fiind de transferul de evlavie manifestă faţă de Maica Domnului. Gnoza a însoţit şi a încercat întotdeauna să înlocuiască religia; ceea ce lipseşte însă gnosticismului este dimensiunea soteriologică. Mai degrabă propovăduieşte* ***o mântuire prin cunoaştere****. De aceea, gnoza presupune iniţiere, fapt pentru care nimeni nu poate ajunge la această stăpânire a ei fără un* ***guru****. (...) Ceea ce este specific gnosticismului este înlocuirea lui Dumnezeu cu Zeiţa Mamă; în cazul de faţă, Maica Domnului ia locul Mântuitorului Iisus Hristos, care cunoaşte mai multe reîncarnări în accepţiunea dogariştilor sau gherasimiştilor. (...)*

Deşi se caută a se vorbi de o Biserică Ortodoxă, ea este totuşi secretă, ocultă. (...) Desigur, având la origine nişte lideri cu tulburări de comportament, exploatatori ai multor boli sufleteşti, boli în care raţiunea refuză discursul logic şi luminos şi preferă prezentarea ilogică, alambicată şi desfigurată a unor pretinse adevăruri religioase. (...) Cartea Prea Sfinţitului Calinic Botoşăneanul este un semnal de alarmă avizat – pentru că vine din partea unui cunoscător al realităţilor religioase din teren – că societatea este într-o evidentă derivă spirituală, dar şi un răspuns dat dogariştilor şi aşa-ziselor învăţături revelate. [286]

*

Canonul 64 al Sinodului Trulan *interzice mireanului să înveţe cele ale credinţei în chip obştesc, fără să fie mandatat de episcop. (...) Sfântul Pavel recomanda: „Vă rog fraţilor,* ***să vă feriţi de cei care fac dezbinări şi sminteli împotriva învăţăturii pe care aţi primit-o şi să vă păziţi de ei****." (Romani 16, 17). Recomandarea aceasta venea din dorinţa de a se evita dezbinările, care slăbesc unitatea de neam, despart sufletele, păgubesc credinţa.*

*Din aceeaşi dorinţă, supunem şi noi atenţiei credincioşilor ortodocşi câteva dintre abaterile dogmatice, liturgice, morale ş.a. ale acestor «prooroci mincinoşi» ai «*Bisericii ortodoxe secrete*», fondată de prof. Constantin Dogaru, învăţături prin care, dacă le accepţi, cu siguranţă poţi să devii la rându-ţi un «hapfiman», un «fitzman» sau, de ce nu, vreo «ligurdă» din vreo «entorie» sau din vreo «pertuţie» dogaristă. Cert este că nu poţi să devii un partener*

---

[286] Un teolog şi filosof, în Prefaţă la vol. Î.P.S. Calinic Botoşăneanul „Fenomenul «Biserica ortodoxă secretă» (O erezie la începutul mileniului III), Ed. GEDO, Cluj-Napoca, 2006, pp.13-18.

fidel al lui Dumnezeu eretizându-I învățătura! (...)

*Ar fi impropriu să facem un excurs prin istoria acestor erezii, mai ales că intenția acestei cărți este aceea de a supune atenției credincioşilor învățăturile a trei fenomene religioase: ,,*Turma Sfântului Ilie*", ,,*Fenomenul gherasimist*" şi ,,*Biserica ortodoxă secretă*", toate având aceeaşi sorginte vladimiristă. Cartea de față nu vrea să aducă vreo ofensă Sfintei Mănăstiri Vladimireşti, care cu siguranță a avut în decursul existenței sale, destui viețuitori îmbunătățiți, ci ea vizează atât fenomenele mai sus enumerate, cât şi pe cei implicați în ele, fie ca inițiatori, fie ca adepți.* [287]

*

*În urma unei analize amănunțite, Sinodul Mitropolitan a condamnat toate învățăturile promovate de ,,*Turma Sfântului Ilie*" ca fiind eretice şi necanonice, dintre care: Dumnezeu era înlocuit cu Sfântul Ilie (idolatrie); credeau în reîncarnare (metempsihoză) (...) învățau şi practicau o preoție specială, numită a ,,sfântului Prooroc Ilie", deosebită de preoția canonică; practicau spovedania prin corespondență şi îndemnau pe adepții lor să se spovedească la unii mireni, care ar fi avut aşa-zisa ,,preoție a Sfântului Ilie"; practicau transmiterea aşa-ziselor ,,mesaje primite din cer"; practicau citirea acatistului zis ,,al Sfântului Prooroc Ilie", cu un text străin celui al Bisericii, care conține îndemnuri la crimă şi violență, puse sub protecția Vechiului Testament; învățau şi practicau căsătoriile albe, păstrarea fecioriei primând credinței; salutul era parola lor de recunoaştere: ,,Hristos a înviat", de duminică până joi, ,,Maica Domnului a înviat" sau ,,Părintele Inochentie a înviat" în celelalte zile; secretul sectei era pus sub autoritatea jurământului, fie pe sfânta Evanghelie, fie pe Sfânta Cruce; foloseau în mod abuziv şi tendențios renumele unor mari duhovnici ai Bisericii, cu scopul de a justifica învățătura lor; practicau prozelitismul, de cele mai multe ori mai ales asupra celor care ar trăda doctrina şi practicile secrete ale sectei. Ca urmare a acestor abateri, atât Sinodul Mitropolitan, cât şi Sfântul Sinod au condamnat învățăturile şi practicile ,,*Turmei Sfântului Ilie*", dar asta nu înseamnă că nu ar mai fi rămas reminiscențe turmiste, mai ales prin zonele Bârlad, Vaslui ş.a.* [288]

*

*Însă, nu la mult timp după această tulburare cauzată de inochentiştii turmişti, în anul 2000 s-au deconspirat practicile şi învățăturile ,,*Fenomenului gherasimist*", până atunci tăinuit pe cât posibil, fenomen care a fost identificat, în mod manifest, în jurul ,,Acatistului Domnului, Stăpânului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos – Prea Sfântului Părinte Gherasim de la Mănăstirea Cocoş", semnat de ,,preotul" Pop Emil, urmaş spiritual al ,,sfântului" Părinte Gherasim, Broşură apărută în 1998 la Editura Helicon, Banat. Încă din titlu se vede rătăcirea de neimaginat a atribuirii diaconului Gherasim dela Mănăstirea Cocoş a demnității supreme a Domnului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru. (...) Şi asociind permanent numele lui Iisus acestui diacon, după cum reiese din versetul final al fiecărui icos (...) Este evidentă concepția că acest diacon, fiind considerat Fiul lui Dumnezeu, are şi un Tată, în persoana fratelui său, ieromonahul Arsenie. (...) După fiecare condac i se cântă ,,Aliluia!", întocmai ca Atotputernicului Dumnezeu. (...) Fără îndoială că răzbate convingerea celor ce l-au alcătuit şi l-au acceptat, citindu-l, că acest diacon este reîntruparea Domnului Iisus Hristos (icos 7, p.15) şi că fratele lui este Tatăl Savaot (icos 11, p.21). (...)*

Unii au primit hirotonia direct de sus întru profet, împărat, clarvăzător, preot şi patriarh, cum este şi prof. Constantin Dogaru, din Tecuci – Galați, fondatorul unei noi erezii

[287] Î.P.S. Calinic Botoşăneanul, op.cit., pp.20-24.

[288] Ibidem, pp.25-26.

*numită ,,*Biserica ortodoxă secretă*", o erezie, care sub acoperirea numelui de ,,ortodox", ascunde o grupare periculoasă, antiortodoxă, care încearcă să facă în țară şi străinătate prozelitism şi prozeliți. (...) De ce sunt adepții mişcării amenințați cu exitus (moartea) în cazul deconspirării a ceva din ceea ce se întâmplă în interiorul mişcării?!* [289]

*

Fndatorul principal al ereziei, Constantin Dogaru, este un fost profesor de tehnologie. (...) De altfel, în lucrarea Calitățile sufletului omenesc *(pp.161-162), Dogaru se impune ca un Moise al poporului român, pe care-l proclamă* ***,,noul popor ales"****. În acelaşi timp îi înfierează pe evrei. (...) Cărțile, susțin adepții săi, nu vin din mintea, inteligența sau inspirația lui de pământean, ci toate au fost dictate de diferite personalități cereşti din Împărăția Cerurilor (Ibidem, p.168), iar pentru a putea fi citite, cititorilor/adepților li se întocmeşte ,,fişa spectral-spirituală", cerută de persoanele cereşti implicate. Printre altele, fişa conține ,,viteza gândului" (ani-lumină/sec), ,,forța de eliberare a celor din iad (de uşurare)", ,,trecere (de unde vine sufletul", instructori cereşti (nume, Cer, specialitate)", ,,numele îngerului păzitor"... (Ibidem, p.169) (...)*

Autor al peste 47 de volume, multe cu titlu bizar (apărute la Ed. Sfânta Ortodoxie din Craiova/Deva, Ed. Sfera din Bârlad, Ed. Hyperion din Craiova şi Ed. Europolis din Constanța – n.a.)... Oricum, concepțiile autorului/autorilor rămân tributare epocii şedințelor, statisticilor, inventarelor, rapoartelor şi colaboraționismului, drept pentru care nu ezită să încadreze şi populația cerească, pe sfinți şi chiar pe Dumnezeu în aceste servicii administrative pur umane. De asemenea, autorul nu poate depăşi barierele tehniciste în care s-a format, astfel încât, deşi se raportează la elemente imperceptibile, incognoscibile şi indefinibile, redă cantități, mărimi, date, cifre etc. (ba chiar foarte multe nume extrem de bizare de serafimi, heruvimi, etc. – n.a.) [290]

*

Aşadar, cărțile profesorului Constantin Dogaru nu au nimic în comun cu teologia, dar nici cu celelalte ramuri ale ştiinței. Conținutul lor este plin de ligurde, pertuții, flotoave, stilmani, fitzmani, hapfimani, fuzimani şi aftermani, safiometre, vibrometre, nadiometre, variometre, stabilometre, lucratometre, unghiuri şi azimuturi, toate acestea devresate abundent dintr-o minte asaltată din toate direcțiile de un conglomerat de voci şi duhuri demonice, metamorfozate în stoluri de aluete. [Credem că nu este necesară prezentarea tuturor abaterilor dogmatice, liturgice şi morale. Doar câteva exemple: interdicția căsătoriei, intenția de a întemeia numai mănăstiri de fecioare; cumpărarea şi împărțirea cărților lui Dogaru (acatiste şi paraclise, de la 100 până la 1.000 de exemplare înlocuiesc pomenirile şi rugăciunile pentru morți) (...) canoanele pentru răscumpărarea păcatelor (avort, relații extraconjugale...) constă în cumpărarea şi răspândirea cărților lui Constantin Dogaru (...) Vinderea acestora în cantități însemnate au puterea să-i scoată şi din iad... – n.a.] [291]

---

[289] Ibidem, pp.26-30.

[290] Ibidem, pp.31-38.

[291] Ibidem, pp.101-110.

CÂTEVA SFATURI DUHOVNICEŞTI

Aducându-ne aminte neîncetat de cuvintele Sfântului Serafim de Sarov care spune că ***''Scopul vieții noastre creştineşti este mântuirea''****, să luăm aminte şi să ne ostenim a respecta cele câteva puncte din programul de viață duhovnicească de mai jos:*

1. Să începem fiecare zi a vieții noastre cu rugăciunile dimineții, aprinzându-ne ''candela sufletului'' prin ''momente de convorbire'' cu Dumnezeu.

2. După rugăciunile dimineții, să luăm pe nemâncate anafură şi agheasmă şi să ne ungem pe frunte cu ulei sfințit.

3. Să ținem post miercurea şi vinerea, respectând patimile Domnului nostru Iisus Hristos, fiindcă miercuri a fost vândut şi vineri răstignit. Atenție! Postul nu ține numai până la apusul soarelui, ci până la miezul nopții!

4. Să mergem la Sfânta Biserică, în fiecare duminică şi-n sărbătorile religioase, participând la sfintele slujbe; să fim prezenți nu numai cu trupul, ci şi cu sufletul, trăind (sufleteşte) fiecare cuvânt ce-l auzim acolo.

5. Să nu lucrăm duminica şi-n sărbătorile religioase, căci călcând a patra poruncă Dumnezeiască: ''Adu-ți aminte de ziua odihnei să o sfințeşti…'' vom primi pedeapsa cuvenită, dărâmându-ni-se şi ruinându-ni-se tot ce am clădit material călcând porunca sfântă.

6. Să facem sfeştanie (sfințirea casei) cel puțin o dată pe an. Iar dacă observăm lucruri suspecte (vrăji, farmece, neînțelegeri), să facem sfeştanie de mai multe ori pe an.

7. Să sfințim maşina cu care călătorim; pământul pe care îl semănăm şi îl recoltăm, pentru a avea protecția Duhului Sfânt;

8. Să stropim prin casă, la locul de muncă etc., cel puțin o dată pe lună, cu apă sfințită.

9. Să tămâiem cât mai des prin casă cu smirnă sau tămâie.

10. Să avem în fiecare casă o candelă de perete sau de masă.

11. Să avem în fiecare cameră cel puțin o icoană sfințită, sigur vom simți protecția Sfintei Treimi, a Maicii Domnului sau a sfântului al cărui chip este pictat, ştiind că cinstea acordată icoanei se ridică la cel zugrăvit în ea. Ce frumos îmi spunea bunica: ''Căci icoana din perete / Somnul dulce ți-l păzeşte''.

12. Să citim zilnic din Biblie, din Psaltire, Paraclisul Maicii Domnului sau un acatist (Acatistul Domnului Iisus Hristos, al Maicii Domnului sau al unui sfânt).

13. Să rostim zilnic, indiferent unde suntem (pe drum, în autobuz, în tren) şi indiferent ce facem (mergem, stăm, lucrăm), rugăciunea minții sau a inimii: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)!

14. Să facem milostenie cu săracii şi cu oamenii nevoiaşi din puținul pe care-l avem şi astfel ne vom face comoară în cer.

15. Să ne ferim să blestemăm, să înjurăm, să drăcuim, pentru că acestea sunt rugăciuni către satana şi înseamnă că vorbim limba drăcească. Auziți ce cuvinte pline de adevăr:
„Ce fel de creştin mai eşti / Dacă zilnic drăcuieşti? / Dacă porți pe limba ta / Numele lui Satana! / Om netrebnic, ticălos, / De ce superi pe Hristos? / Tu oferi zidirea lui / Spre robia dracului. / Tot ce-ți dă Stăpânul tău / Dai în mâna celui rău. / Numai pentru-acest păcat / Tu te pierzi cu-adevărat. / ***Că satana-i ca un câine / Când îl chemi îndată vine. / Şi de intră-n casa ta, / Vai de tine, vai de ea!****''*

16. Să dăm pomelnice la cât mai multe Sfinte Mănăstiri şi Sfinte Biserici, după posibilitățile pe care le avem, rugându-ne mai întâi pentru patriarh, mitropolit, episcop, preoții duhovnici, preoții pe care-i cunoaştem, călugări şi călugărițe, membrii familiei şi chiar pentru duşmanii noştri.

17. Să nu privim niciodată reviste şi ziare pornografice, filme cu crime şi sex, căci acestea ne întinează sufletul, implantând în subconştientul nostru multă răutate şi gânduri necurate.

18. SĂ NE SPOVEDIM ŞI SĂ NE ÎMPĂRTĂŞIM CEL PUȚIN ÎN CELE PATRU POSTURI MARI ALE ANULUI (Sfintele Paşti, Sfinții Apostoli Petru şi Pavel, Sfânta Maria şi Crăciun).

19. Pe copiii noştri, până la vârsta de şapte ani, să-i împărtăşim la fiecare 40 de zile, iar după împlinirea vârstei de şapte ani, să-i spovedim şi să-i împărtăşim o dată cu noi, cel puțin în cele patru posturi ale anului.

20. Să fim conştienți de marea responsabilitate pe care o avem în privința creşterii şi educării copiilor. Din copiii noştri trebuie să facem ''copii ai lui Dumnezeu'', drept-slăvitori creştini, hrănindu-i cu sfaturi duhovniceşti, îmbrăcându-i cu Sfintele Taine bisericeşti şi adăpându-i cu ''APA DREPTĂȚII'', care este Iisus Hristos.

SĂ NU FIM ATÂT DE NEPĂSĂTORI CU MÂNTUIREA NOASTRĂ, CĂCI NU

CONTEAZĂ DECÂT UNDE PUNE DUMNEZEU SUFLETELE NOASTRE DUPĂ CE MURIM! [292]

11.

Am fost născut ca să iubesc,
Să smulg din suflet orice ură,
Să-nlătur răul ca pe zgură,
Spre ce-i sublim să năzuiesc.

Vreau inima să-mi fie pură,
Să mă inunde-un har ceresc.
Am fost născut ca să iubesc,
Să-mi smulg din suflet orice ură.

Iar când duşmani ne cotropesc,
Când neamul meu robit îndură,
Să fiu un scut,o lovitură,
Să dăruiesc, să mă jertfesc.

Am fost născut ca să iubesc...[293]

[292] Daniela Micuţariu, Sfaturi duhovniceşti, Monitorul de Suceava, 10 ianuarie 2008, p.19.
[293] Dumitru Oniga, vol. ***Lumini sublimele lumini (rondeluri)***, Ed. Muşatinii,Suceava,2010, p.22.

BIBLIOGRAFIE

ANDRONESCU, Demostene, vol. ***Reeducarea de la Aiud. Peisaj lăuntric (Memorii şi versuri din închisoare)***, Ed. Christiana, Bucureşti, 2009.
BORDEIANU, Dumitru, vol. ***Mărturisiri din mlaştina disperării***, Ediția a II-a, Ed. Scara, Bucureşti, 2001.
Comori duhovniceşti din Sfântul Munte Athos (culese din scrisorile şi omiliile Avvei Efrem), Ed. Buna Vestire, Bacău, 2001.
Cum să biruim deprimarea, Ediția a doua, Ed. Sophia, Bucureşti, 2008.
Despre cum s-a făcut papa pe sine împărat şi dumnezeu, Sfânta Mănăstire Paraklitu, Schitul Lacu – Sfântul Munte Athos, 2010.
Demonii şi lucrările lor (Învăţătura Bisericii şi o culegere de povestiri despre duhurile rele), Ed. Egumenița, Ed. Cartea Ortodoxă, Galați, 2007.
DRĂGULINESCU, Andrei, ***Dependența în cultura şi civilizația morții***, Ed. Christiana, Bucureşti, 2008.
Maica Ecaterina **F**ERMO, ***La limita sfințeniei***, Ed.Axa, Botoşani.
FOURNIER, Anne, Picard Catherine, ***Secte, democrație şi mondializare***, Ed. 100+1 Gramar, Bucureşti, 2006.
Î.P.S. Calinic Botoşăneanul, ***Fenomenul «Biserica ortodoxă secretă» (O erezie la începutul mileniului III)***, Ed. GEDO, Cluj-Napoca, 2006.
Patriarhul JUSTINIAN al Bisericii Ortodoxe Române, ***Învățătura de credință ortodoxă***, Ed. Credința Strămoşească, Iaşi, 2010.
MANTZARIDIS, Georgios I., ***Morala creştină***, Ed. Bizantină, Bucureşti, 2006.
Marşul distrugătorului (descoperiri dumnezeieşti), Ed. Credința strămoşească, 2009.
MAXIM, Virgil, ***Imn pentru crucea purtată***, vol. I şi II.
ONIGA, Dumitru, ***Lumini sublimele lumini (rondeluri)***, Ed. Muşatinii,Suceava,2010.
Probleme actuale în Biserică şi Stat (Conferințe ținute la Fundația ,,Dalles", 25 ianuarie – 26 martie 1934 sub auspiciile Consiliului Central Bisericesc), Ed. Credința Strămoşească, Iaşi, 2009.
PURIC, Dan, ***Cine suntem***, Ed. Platytera, Bucureşti, 2008.
ROMAN, Florin T., ***Idolii vremurilor noastre***, Ed. Evanghelismos, Bucureşti, 2010
SPERILĂ, Mihail Sorin, ***Rătăcirea intelectualului (Falsa evoluție a omului)***, Ed. MJM, Craiova, 2010.
STĂNILOAE, Dumitru, ***Ascetica şi mistica Bisericii Ortodoxe***, Ed. Institutului Biblic şi de

misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 2002.
STĂNILOAE, Dumitru, ***Motivele pentru care suntem şi ţinem să fim un neam ortodox***, Ed. Arhiepiscopieie Sucevei şi Rădăuţilor, Suceava, 2010.
Vasile, Danion, ***Cartea nunţii (Cum să-mi întemeiez o familie)***, Ediţia a treia, Ed. Nepsis, Bucureşti, 2009.
Arhim. Haralambie D. **V**asilopoulos, ***Ecumenismul fără mască***, Ediţia a III-a.
VIRGILIU, Gheorghe, ***Ştiinţa şi războiul sfârşitului lumii. Faţa nevăzută a tele-viziunii***, Ed. Prodromos, Bucureşti, 2007.

Reviste, broşuri şi alte publicaţii:

Adevărul, octombrie 2007- iulie 2010.
Atitudini, nr.1/2008 - aprilie 2011.
Axa, noiembrie 2009 - noiembrie 2010.
Buna Vestire, decembrie 2006 - ianuarie 2007.
Candela, mai - iunie 2008.
Compact, (din Bucureşti) februarie 2008.
Familia Ortodoxă, aprilie 2010 - aprilie 2011.
Arhim. Gheorghe **K**apsanis, stareţul Sfintei Mănăstiri Grigoriu de la Sfântul Munte Athos, ***Ortodoxia: nădejdea popoarelor Europei***, Ed. Evanghelismos, Bucureşti, 2006 (broşură).
Monitorul de Suceava, ianuarie - iulie 2008.
Permanenţe, martie 2008 - februarie 2010.
România liberă, ianuarie - aprilie 2008.
Rost, august 2005 - aprilie 2008.
7 plus, mai 2008.
Tinerii azi, nr.3, octombrie 2007.

CUPRINS

Puteți consulta şi celelalte lucrări ale autorului, prezentate mai jos, aflate pe CD precum şi comentariile altor autori pe Internet, accesând pe Google:

raduiacoboaie şi **iacoboaieradu**

www.raduiacoboaie.ro şi **www.iacoboaieradu.ro**

- **„CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN ROMÂNIA?''**
  (carte publicată la Ed. Pim, ed. a II-a, Iaşi, 2005)

- **CINE A FOST CU ADEVĂRAT EMINESCU?**
  Suceava, 2007

- **DE CE TREBUIE CONDAMNATE ECUMENISMUL ŞI MASONERIA?**

Suceava, 2011

- **LUPTAŢI ÎMPOTRIVA SCLAVIEI ELECTRONICE!**

Suceava, 2009

- **„OFENSIVA MASONERIEI ŞI ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI''**

O antologie în patru volume, pe tema:

Un răspuns creştin-ortodox la provocările globalizării contemporane

Suceava, 2007

I. FRAŢI ORTODOCŞI, MĂRTURISIŢI-L CU PUTERE PE HRISTOS, ÎN FAPTĂ ŞI CUVÂNT

(Invazia neoprotestantismului. Dictatura mascată a Uniunii Europene – o nouă probă de credinţă pentru ţările ortodoxe. Naţionalismul în spiritul adevărului)

II. JERTFA TINERETULUI NAŢIONALIST DIN PERIOADA INTERBELICĂ

(Confruntarea Masoneriei cu Mişcarea Legionară. Reabilitarea adevărului)

III. OFENSIVA MATERIALISMULUI ÎMPOTRIVA TINERILOR ŞI FAMILIEI

(Masoneria mondială şi subminarea creştinismului prin teoriile evoluţioniste sau <<filosofia>> lui Antihrist. Despre manipularea opiniei publice şi tinerilor prin televiziune şi internet)

IV. NE SALVĂM TRĂIND ORTODOXIA!

(Apărarea identităţii naţionale şi spirituale. Modele de patriotism. Redescoperirea valorilor creştine şi naţionale)

- **ARTICOLE PUBLICATE ŞI NEPUBLICATE**

(2005-2011)

Puteți cunoaşte frumusețile ortodoxiei accesând şi alte pagini de Internet, cum ar fi:

www.saccsiv.wordpress.com
www.scara.ro
www.apologetica.lx.ro
www.crestinism-ortodox.ro
www.sfaturiortodoxe.ro
www.romfest.org
www.pentrulibertate.ro
www.altermedia.ro
www.conservatorii.ro
www.familiaortodoxa.ro
www.danionvasile
www.Roncea.ro
www.fight4romania

Din aceste pagini aveți acces şi la alte pagini ortodoxe din țară şi din străinătate.

PE COPERTA FINALĂ

Au fost încercări foarte grele, dar de acum înainte vor folosi altele. Acum ei se muncesc ca să folosească o modalitate nouă de chinuire. Şi pentru că toate formele trupeşti, materiale s-au epuizat, încearcă altele la nivel nevăzut. Au găsit, într-adevăr, forma aceasta a sfârşitului prin chinurile îngerului digital. Acolo sunt nişte chinuri care aproape depăşesc limitele Piteştiului. (...) Încercările care vor veni, şi deja au început, vor fi aşa de puternice, că greu îți vei putea păzi mintea de înşelările lumii. Numai rugăciunea lăuntrică ne va păzi. Va trebui să iasă pustnicii din pustietăți şi să-i învețe pe creştini rugăciunea prin care să se păzească de năluciri şi înşelări, şi să îşi păzească mintea necontrolată. Încă mai sunt pustnici bineplăcuți lui Dumnezeu, neştiuți de nimeni, şi care se roagă pentru omenire. (...) Dar războiul deja a început. Noi suntem deja într-un război climatic şi biotronic. Nu vedeți cum pot ei provoca şi cutremure, şi inundații, şi secetă, şi incendii? Dar bunul Dumnezeu îi va păzi pe aleşii Săi. (...) Măi, creştinii trebuie să învețe să renunțe, să dăruiască; să poată împărți puținul pe care-l au cu fratele. Numai aceasta este metoda de rezistență a noastră în fața vremurilor grele. Cu cât te apropii de aproapele tău, cu atât te apropii de Dumnezeu. Pentru că adevăratul om pe care trebuie să-l iubeşti nu este cel care merge în maşină şi în limuzină, ci cel care merge pe jos, bolnav, cu desagii goi. Aproapele nostru este cel în nevoie. Aici

<u>este aplicarea Evangheliei, nu expunerea în conferințe.</u> Aplicarea noastră practică aceasta este: să putem ameliora cât mai mult suferințele, durerile, nu numai cele materiale, dar şi cele sufleteşti. <u>Acum or să vină şi cipurile acestea şi alte metode de control al minţii. Acesta este examenul cel mai greu prin care va trece omenirea.</u> Acum va fi căderea şi pierzarea multora. <u>Vor cădea toţi cei care sunt legaţi de cele pământeşti.</u> Nu poate să lase bogatul bogăția lui, maşinile, întreprinderile, casele şi toată averea, să-i spună creştinului că nu trebuie să ia cipul acesta. Câți dintre noi, creştinii, la ora aceasta suntem pe poziție de suferință, de răbdare şi de a purta crucea? Foarte puțini. Dar, ca întotdeauna, nu cei mulți duc poverile şi greutățile crucii, ci cei puțini, cei aleşi.

Păr. Arhim. Justin Pârvu